

DELOTVORNA VERA

MORIS VENDEN

Jedan čovek odlazi na nebo. Sveti Petar ga sreće kod bisernih vrata, naravno, i kaže: „Evo kakav je ovde sistem. Ti ćeš mi reći sve dobre stvari koje si uradio, i ja ću ti za svaku dodeliti bodove. Kad stigneš do 1000, ulaziš.“ „U redu“, kaže čovek, „Bio sam veran svojoj ženi 50 godina.“ „Sjajno“, kaže Petar. „Tri boda!“ „Tri boda?“ uzvratiti čovek. „Pa, išao sam u crkvu čitavog života i podržavao je darovima i službom.“ „Izvanredno!“ kaže Petar. „To svakako zaslužuje jedan bod.“ „Jedan bod? Ja sam osnovao narodnu kuhinju u svom gradu i volontirao u prihvatilištu za veterane beskućnike.“ „Sjajno! Još dva boda.“

„Dva boda!“ uzviknu čovek. „Idući ovim tempom stići ću na nebo jedino blagodaću¹ Božjom.“

„Hajde ulazi!“

U knjizi *Delotvorna vera* Moris Venden istražuje čudesno i divno carstvo blagodati, i objašnjava kako se bori u borbi vere. „Pravednost ne stičete tražeći pravednost,“ piše Venden. „Pravednost dolazi kada tražite Isusa.“ I tragaoci i „uradi sam“ majstori naći će ovde pravu gozbu dobrih pojedinosti. Otvorite ove stranice i pridružite se piru.

Naslov originala: Faith that works By Morris L. Venden

¹ *Blagodat* – Božija *nezasluživa* milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezaslužena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

SADRŽAJ

KAKAV JE BOG?	11
BOŽJA LJUBAV PREMA GREŠNICIMA	11
BOŽJA PRAVDA	12
KAD BOG NIJE POŠTEDEO	13
BOŽJE STRPLJENJE.....	13
MILOST I PRAVDA ZA SVE.....	14
DVE VRSTE DRVETA.....	15
JOŠ VREMENA	16
MILOST JOŠ UVEK MOLI	16
BOŽJI PRIJATELJ	17
NEMA BEŽANJA OD BOŽJE LJUBAVI	18
DANAS MI VALJA BITI U TVOJOJ KUĆI	18
VERA JE POVERENJE	19
BOŽE, BAŠ SAM DOBAR!.....	20
ŽALOST ZBOG SLOMLJENOG SRCA	21
NADA ZA BEZNADEŽNOG GREŠNIKA	21
NADA ZA BESPOMOĆNOG GREŠNIKA.....	22
NADA ZA GREŠNIKA - NEZNALICU.....	23
NADA ZA SVOJEVOLJNOG GREŠNIKA.....	23
JEVANĐELJE PO MARIJI	24
PREOBRAŽAVAJUĆA LJUBAV I PRIHVATANJE.....	25
SEDETI KOD ISUSOVIH NOGU	26
SAMO JE JEDNO POTREBNO	26
DUHOVNI RECEPT	27
CVEĆE PRE SAHRANE	28
ZABRINUTI ZA MNOGO	28
ISUS VOLI I FARISEJE!.....	29
NEĆEMO UMRETI ZAUVEK.....	30
ZAŠTO JE ISUS PLAKAO?.....	30
PLAKAO JE I ZBOG SOTONE.....	31
ČOVEK BOLA	32
ŽELJA ZA BOLJIM.....	32
DUGO TRAŽENJE	33
PRAVO ZNANJE O BOGU.....	34
POGREŠNO ZNANJE O BOGU.....	35
OSEĆANJE POTREBE	35
DUGI PUT KA BOGU.....	36
OSVEDOČENJE O GREHU	37
LAŽNO OSVEDOČENJE.....	37

OSVEDOČENJE O POTREBI.....	38
„MORALNOST NIJE DOVOLJNA“	39
SVI SMO BESPOMOĆNI.....	40
BOG POMAŽE BESPOMOĆNIMA	40
KRAJ KOJI JE POČETAK.....	41
SNAGA U PRIZNANJU SLABOSTI.....	42
GDE JE NAPOR PUNOVREDAN.....	42
ŠTA JE NOVO U NOVOROĐENJU?.....	43
ZAKHEJ DOLAZI ISUSU	44
ZAKHEJ SILAZI SA SVOG DRVETA.....	45
SPASENJE DANAS	45
JAKOV DOLAZI BOGU	46
POGODBA SA BOGOM	47
DOBITI GUBITKOM	47
BOŽANSKI DODIR.....	48
KAD SVANE ZORA.....	49
KRIZA POTČINJAVANJA	49
NE MOJE, VEĆ NJEGOVO DELO	50
NE MOŽETE RAZAPETI SAMI SEBE.....	51
POBEDA PREDANJEM	51
NE MIR NEGO MAČ	52
ISUS, UZROČNIK PODELE.....	53
PENJANJE PUTEM PADA.....	53
TEŠKO SE IZGUBITI	54
SPASENJE ZA SVE.....	55
PLANINA BOŽJE REČI.....	55
PLANINA EVANĐEOSKIH PROPOVEDI	56
PLANINA LOGIČNOG ZAKLJUČIVANJA.....	57
VELIKA PLANINA MOLITVE.....	57
PLANINA SAVESTI	58
PLANINA NEVOLJA	59
SVETI DUH I GOLGOTA.....	60
BOG SA NAMA.....	60
TEŠKO SE SPASTI.....	61
DEMONI NEMAJU POVERENJA.....	62
PRIRODA „URADI SAM“	62
NEMOJ SE MERITI	63
TEŠKO JE ALI JE LAKO	64
DOBRA BORBA VERE	64
SVAKODNEVNO UMIRANJE STAROG „JA“	65
ZAMKA BOGATSTVA.....	66

NAJVELIČANSTVENIJA RAZMENA.....	67
SIGURNOST PRIHVATANJA.....	67
TRAŽENJE PRAVDE TRAŽENJEM ISUSA.....	68
PRAVDA JEDNAKO JE ISUS.....	69
PRAVDA ZA DANAS.....	69
VEZA SA BOGOM.....	70
PRAVDA KROZ ZAJEDNICU	71
SLOBODA KROZ ROPSTVO	71
MIR DONOSI OSLOBOĐENJE.....	72
SPASENJE SAMO VEROM.....	73
JEDINI NAČIN DOBIJANJA JABUKA	73
POZNAVATI GA ZNAČI VEROVATI MU	74
HRIŠĆANSTVO JE POZNAVAE ISUSA	75
JESTI NJEGOVO TELO I KRV.....	75
POTREBNO JE VREME.....	76
SAKUPI KOLIKO TI TREBA	77
JUČERAŠNJA MANA DANAS NE VALJA	77
NE PRAVI PLANOVE ZA SEBE.....	78
RAZGOVARAJ SA BOGOM.....	79
BORBA VERE	80
IZVOR ISUSOVE SILE	80
VERUJ U BOGA.....	81
IZGUBLJEN I NAĐEN	82
IZGUBLJEN NEMARNOŠĆU.....	82
SPASENI ZA ZAJEDNIŠTVO.....	83
ZAJEDNICA ZA SINA GROMA.....	84
GLEDAJ ISUSA!.....	84
VEZA S NEBOM.....	85
OBAVEŠTENJA ILI RAZGOVOR.....	86
NE MOŽEMO OBRATITI SAMI SEBE	87
NE ODUSTAJ!	87
MOLITVA PONIZNOSTI	88
BOG USLIŠAVA MOLITVE GREŠNIKA	89
RAZGOVARAJ!.....	89
ČEKAJ GOSPODA!	90
POUZDANJE U BOGA.....	91
ISTRAJNOST U MOLITVI.....	91
MOLI SE I KAD SE NE BI MOLIO.....	92
MOLIMO SE ZATO ŠTO VOLIMO	93
DAVATI ZNAČI ŽIVETI.....	93
ZAŠTO POGORŠANJE.....	94

ČOVEK NEPOKOLEBLJIVE VERE	95
JOV, DEO DRUGI.....	96
TRAŽENJE BOGA ZBOG PRAVOG RAZLOGA.....	96
TRAŽENJE ISUSA ZBOG NJEGA SAMOG	97
NE MOŽETE NATERATI SEBE DA VERUJETE	98
DAR VERE	98
SPONTANA VERA.....	99
AKO GA POZNAJEŠ, VEROVAĆEŠ MU	100
VERA NA BOLESNIČKOM KREKETU	101
BESPLATNI DAROVI	101
PONAŠANJE ILI ZAJEDNICA	102
RAZUMEVANJE PRAVE VERE	103
VERA U KRIZI	103
VERA ODLEPRŠALA KROZ PROZOR.....	104
IZGRADNJA NA STENI.....	105
PONAŠANJE U KRIZI	105
KRIZA ISKUŠENJA	106
DAN VELIKE KRIZE.....	107
HRABROST ZA KRIZU.....	108
POSLEDNJI ISPIT	108
DOĐI TAKAV KAKAV SI	109
POKAJANJE JE DAR	110
DOBROTA BOŽJA VODI NA POKAJANJE.....	110
POGAŽEN ZAKON ILI POGAŽENO SRCE	111
NEMA PRAVDE U PRIZNANJU.....	112
BEZ IZGOVORA KAD PRIZNAJEŠ	112
POŠTENO PRIZNANJE	113
„IDI I TRAŽI OPROŠTENJE!“	114
BEZGRANIČNO PRAŠTANJE.....	115
MNOGO OPROŠTENO – VELIKA LJUBAV	115
PRIHVAĆEN ZBOG ISUSA.....	116
PRAVEDNIK ŽIVEĆE OD VERE	117
NAČIN POSLUŠNOSTI.....	117
NE MOŽEMO DA POSLUŠAMO	118
GREŠNI ROĐENJEM.....	119
DRVETA PRAVDE.....	119
RĐAVA DOBROTA.....	120
HRISTOVA POSLUŠNOST U NAMA.....	121
POSLUŠNOST SE JAVLJA IZ MIRA.....	121
POSLUŠNOST IZNUTRA.....	122
POKORAVANJE SEBE, NE NEČEGA.....	123

IZBEGAVANJE PREDAJE (POKORNOSTI).....	124
ROD RODA	124
PREPUSTITI IZBOR BOGU	125
NADA ZA NAJSLABIJE.....	126
BEZ PREDNOSTI ZA JAKOGA.....	126
BOG SEJE, NE SADI ODRASLO DRVEĆE	127
SAMO DVA GOSPODARA.....	128
KONTROLISAN ALI SLOBODAN.....	129
PRAVA POSLUŠNOST.....	129
GOSPODARENJE NOVOG DUHA	130
KAKO GREH POSTAJE MRZAK.....	131
NAPRED – NAZAD.....	131
PASIVNO MOŽE BITI AKTIVNO	132
POSLUŠNOST – PLOD VERE.....	133
ROD NJEMU NA SLAVU	134
KAKO POUZDANO ZNATI	134
POSLUŠNOST – POSLEDNJA VELIKA BORBA	135
SILA ODOZGO.....	136
DOBRA VEST O POSLUŠNOSTI VEROM	136
SPASENJE I TVOJA VOLJA.....	137
UPOTREBA VOLJE	138
JEDNOSTAVNOST JEVANĐELJA.....	139
ISUS JE NAŠA MUDROST	139
BEZ OSUDE	140
SVE ŠTO MOŽEMO.....	141
BORITI SE TAMO GDE JE NEOPHODNO	141
DOBAR IZBOR, LOŠE OSTVARENJE.....	142
KAD JE SVE NOVO	143
DOKLE GOD	143
SPONTANA POBEDA	144
IZABRATI BOŽJI KARAKTER.....	145
BUNAR JE ISKOPAN.....	146
POTPUNA POBEDA SADA	146
OD UNUTRAŠNJOSTI KA SPOLJAŠNOSTI	147
SVE ILI NIŠTA.....	148
NAŠA JEDINA SIGURNOST	148
ISUS UZIMA NAŠE GREHE.....	149
ŽIVETI BEZ GREHA.....	150
NASTAVI DA GLEDAŠ ISUSA.....	151
POBEDITI SVET.....	151
KORACI KA POBEDI.....	152

BOŽJA PRISUTNOST.....	153
GREH VODI U GREŠENJE	153
KADA ISKUŠENJE POSTAJE GREH	154
BITI DOBAR IZBEGAVANJEM ZLA?	155
ČINITI PRAVDU IZBEGAVANJEM ZLA?.....	156
ON POZNAJE SRCA.....	156
NAJVAŽNIJE U ISKUŠENJU	157
BOŽJA LJUBAV OTKRIVA NAŠU SLABOST	158
SVETLOST KOJA NE OSLEPLJUJE	158
„PRAVI SVEDOK“	159
ZAŠTO PROBUĐENJA BLEDE?	160
POTČINJAVANJE U SLUŽBI	160
DAVATI ZNAČI ŽIVETI.....	161
SVETA ZEMLJA	162
BESPLATNO PUTOVANJE U SVETU ZEMLJU	162
NAJSREĆNIJA OSOBA NA SVETU.....	163
OBZIR PREMA OCU	164
SVEDOCI DOVEKA.....	165
LJUBAV NE PRESTAJE	165
LOVCI LJUDI.....	166
LAV NA ULICI	167
ZAŠTO ODLAZITI U CRKVU?.....	167
VERA I RAZUM	168
ORGANIZOVANO TELO	169
ISUS JE ODLAZIO U CRKVU.....	170
NEBO JE STVARNO	170
KAD UMOR PRESTAJE.....	171
BOG ŽELI DA BUDEŠ TAMO	172
NADA ZA BOLESNI SVET.....	172
NJEGOVA SLAVNA POJAVA.....	173
BOG DOVRŠAVA ONO ŠTO OTPOČINJE.....	174
ZAŠTO BAŠ JA?	174
ISUS OTKRIVEN HILJADUGODIŠNJICOM	175
PRAVEDNI I NEPRISTRASNI BOG	176
ISUS OTKRIVEN ZLIM DUHOVIMA.....	177
NE MORAŠ BITI PREVAREN	177
SOTONA JE LAŽLJIVAC	178
VOLI LI BOG SOTONU?.....	179
RIZIK SLOBODE	179
ISUS OTKRIVEN SMRĆU	180
PRAVI HRIŠĆANI NE UMIRU.....	181

VREME BUĐENJA.....	182
ISUS OTKRIVEN ISTINOM O SUBOTI	182
ZNAK POSVEĆENJA	183
BOŽJA PRISUTNOST.....	184
SEDMI DAN.....	184
ISTINA ILI PREDANJE	185
ROĐENDAN SVETA.....	186
PROMENA SUBOTE.....	186
ISUS OTKRIVEN ŽIGOM ZVERI.....	187
NEĆE TE ZLO ZADESITI	188
POBEDITI ZVER.....	188
ŠTA BOG MISLI O SUBOTI	189
STO ČETRDESET ČETIRI HILJADE	190
NE BOJ SE.....	191
NE UBIJAJ MUŽA	191
PRISUSTVOVATI SVOJOJ SOPSTVENOJ SAHRANI.....	192
PRIPREMA ZA KRŠTENJE.....	193
ŠTA JE KRŠTENJE?	193
DAR PROROŠTVA.....	194
BEZ NEDOSTATKA NI U JEDNOME DARU	195
VIŠE OD PROROKA.....	195
BOŽJE OBRAĆANJE TEBI.....	196
SOTONINA POSLEDNJA PREVARA.....	197
ISUS OTKRIVEN SUDOM.....	197
PRAVDA I MILOST	198
ISUS OTKRIVEN POKAJANJEM.....	199
PROMENA ODEĆE.....	199
SADA JE VREME DA ODLUČIŠ	200
„SLEDI ME“	201
MUDROST NAJMUDRIJEG	202
ZAKON OTKRIVEN U ŽIVOTU	202
ISUS OTKRIVEN KAMENOM.....	203
PASTI NA STENU	204
ISUS OTKRIVEN U PONIŽENJU	205
TEŠKO JE BITI OPRAN.....	205
OPRAN ZA VEČERU GOSPODNJU	206
PROSLAVA OSLOBOĐENJA.....	207
BIĆE MI BLAGO	207
KOLIKO TI JE OSTALO?	208
DONESITE DESETKE	208
NE MOŽETE NADMAŠITI BOGA.....	209

JAKI ČOVEK.....	209
JEDINO SREDSTVO ZA RAZGOVORE	210
PREVENTIVNA MEDICINA	211
ISUS OTKRIVEN ODEĆOM.....	211
KOREN SVEGA.....	212
CRNO, BELO, ILI SIVO?.....	213
NIZBRDICA.....	214
NIKO NE ŽIVI SEBI.....	214
SAZNATI BOŽJU VOLJU.....	215
OSAM KORAKA VOĐSTVA	216
ISUS OTKRIVEN UČENJEM CRKVE	216
POSVEĆENI ZBOG ISUSA.....	217
NEŠTO VEĆE OD ODLASKA NA NEBO.....	218
NAJVEĆA BORBA	219
VELIKA ŽIVOTNA KRIZA	219
PAZI NA SOTONSKE PREČICE.....	220
TEŽNJA ZA SPEKTAKULARNIM	221
SENZACIONALNO NIJE DOVOLJNO	221
UPOZORENJE IZABRANIMA	222
NE ODRIČI SE ISUSA ZBOG POBEDE	223
ISTINA POMEŠANA SA ZABLUDOM.....	224
SACHUVANI OD ČASA ISKUŠENJA.....	224
KAKO RAZAZNATI PREVARU	225
OBAVEŠTENJA NISU DOVOLJNA.....	226
OBELEŽJA BOŽJE CRKVE.....	226
ISKRENOST NIJE DOVOLJNA	227
DUH ISTINE	228
MOĆ DUHA.....	228
SARADNJA SA SVETIM DUHOM	229
SOTONA JE OSUĐEN	230
OBNOVLJENJE SVETIM DUHOM	231
BEZNADEŽNO RELIGIOZNI.....	231
DUH DELUJE GDE HOĆE	232
OČIŠĆENJE SVETIM DUHOM	233
SVETI DUH I ISUS SARAĐUJU	233
POMAZANJE ZA SLUŽBU	234
RASTENJE U ZAVISNOSTI.....	235
DAROV I ZA SLUŽBU.....	235
SVETI DUH JE LIČNOST	236
SVETI DUH KORISTI NAS	237
TVOJ PRIJATELJ SVETI DUH.....	237

ISTRAJNOST SVETOGA DUHA.....	238
UTEŠENI SVETIM DUHOM.....	239
SVETI DUH – NAŠ VODIČ.....	239
BOG OPRAVDAVA GREŠNIKE.....	240
SPAŠENJE JE DAR.....	241
POTPUNO PRIHVATANJE.....	242
KAO DA NISI NIKADA SAGREŠIO.....	242
PROPOVEDAMO HRISTA RAZAPETA.....	243
DO SMRTI NA KRSTU.....	244
UMRO JE ZA NAŠE GREHE.....	244
ISUS, NAŠA ZAMENA.....	245
I BOG JE PATIO.....	246
OPRAVDANJE VEROM.....	247
UĆI U BRAK I OSTATI.....	247
NASTAVLJA DA HODA SA NAMA.....	248
BOG KOJI JE ČOVEK.....	249
BEZ PREDNOSTI NAD NAMA.....	249
ISUS, DRUGI ADAM.....	250
ISUS NIJE BIO ZABORAVLJEN.....	251
ISUS, NAŠ PRIMER.....	252
TAJNA UTELOVLJENJA.....	252
TEMELJ I ZIDOVI.....	253
GRADNJA NA TEMELJU.....	254
NAŠ VELIKI BRANILAC.....	254
NE MOŽETE ZARADITI DAR.....	255
NE TRUDI SE OKO RODOVA.....	256
GOSPODE, SPASI NAS!.....	257
DOPRINETI BOŽJOJ SLAVI.....	257
POSVEĆENJE OPRAVDANJEM.....	258
SAVRŠENSTVO ILI ZRELOST.....	259
SVETI NE KAŽU DA SU SAVRŠENI.....	259
BOG NA SUDU.....	260
ZBAČENI OPADAČ.....	261
BOŽJA ČAST.....	262
SAVRŠENA POSLUŠNOST MOGUĆA.....	262
ODBRANITI BOGA.....	263
SAVRŠENSTVO – BOŽJE DELO.....	264
JEDINA VREDNA ODLUKA.....	264
ISUS, TVOJ NAJBOLJI PRIJATELJ.....	265

1. januar

KAKAV JE BOG?

„Isus mu reče: toliko sam vreme s vama i nisi me poznao, Filipe? Koji vide mene, vide Oca.“

(Jovan 14,9)

Na jednom starom grobu u Americi može se videti ovakav natpis: „Ovde počiva Lem Frejm, koji je u toku svog života ubio 89 Indijanaca. Nadao se da će ih do kraja godine biti 100 ali je iznenada zaspao u Gospodu.“ Smatrate li da nam ovaj natpis pruža ispravnu sliku o Bogu ili nam pokazuje koliko je neko pogrešno shvatio Njegov karakter?

Sklad između Božje ljubavi i pravde često predstavlja predmet rasprave među hrišćanima. Jedna strana hrišćanstva prikazuje Boga koji je tako milostiv da će dozvoliti svima da uđu u nebo. Suprotna strana prikazuje drugu krajnost u kojoj je Bog predstavljen samo kao tiranin koji traži prvu priliku da kazni i uništi svoja stvorenja.

Nerazumevanje Božjeg karaktera drži mnoge ljude podalje od svake religije. Kada bi neki od njih prihvatili ono što im se pogrešno govori o Bogu, možda bi i sam Bog bio nesrećan zbog toga.

Filip je zahtevao: „Pokaži nam Oca!“ Isus je odgovorio: „Toliko sam vremena s vama i još me ne znaš? Ko je video mene, video je Oca“ (*Stefanović*). Isus je došao na svet koji je potpuno pogrešno razumeo Boga u nameri da pokaže šta je Otac u stvari – kakav je oduvek bio i kakav će zauvek biti.

Posmatrajmo čoveka kako prilazi mnoštvu, dole, pored jezera. Guba ga je strašno izobličila. Kad prilazi mnoštvu, ljudi se povlače. Ali Isus ga poziva k sebi i dodiruje ga. Kaže mu: „Ovi ljudi smatraju da si pod Božjim prokletstvom! Ali ja ću te očistiti!“ Ko je to govorio? Sam je Bog to progovorio!

Posmatrajmo ženu koju kroz prašinu vuku prema Isusu. Oni koji je optužuju stoje spremni da sruče gomilu kamenja na njenu glavu. Isus kaže: „Ja te ne osuđujem. Idi i više ne greši!“ Ko je to izjavio? Bio je to Bog – Njegova ljubav i pravda u savršenom skladu.

Posmatrajmo čoveka koji visi na krstu. Pokreće glavu i sa mukom izgovara reči: „Gospode, seti me se!“ I Isus mu kaže: „Hoću! bićeš sa mnom u raju.“ Ko je to? To je Bog – isti juče, danas, sutra, i za svu večnost.

2. januar

BOŽJA LJUBAV PREMA GREŠNICIMA

„Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jednorodnoga dao, da ni jedan koji Ga veruje ne pogine nego da ima život večni.“ (*Jovan 3,16*)

Apostol Pavle nam objašnjava da je Božji karakter bio pogrešno razumevan i pogrešno predstavljan od početka sveta. Ljudi su nekad ponešto znali o Njemu, ali Ga nisu proslavili kao Boga. Zbog toga „postaje ništavi u mislima svojim i potamne nerazumno srce njihovo. Govoreći da su mudri, poludeše, i zameneše slavu večnoga Boga slikom smrtnoga čoveka, ptica, četvoronožnih životinja i gmizavaca.“ (*Rimljanima 1,21-23 – Stefanović*)

Moguće je da i mi danas u svom umu zamenimo Boga nečim što On nije u stvari. Ne moramo se samo klanjati idolima od drveta i kamena. Čim nemamo pravo razumevanje Njegovog karaktera, služimo lažnom bogu! Svakako shvatamo da je poslednji zrak svetlosti, poslednja vest milosti koju treba odneti svetu, otkrivenje Božjeg karaktera ljubavi. Dokle god ne znamo kakav je Bog, nećemo biti u stanju da Ga otkrijemo svetu oko sebe. Isus je došao na svet da otkrije kakav je u stvari Otac.

Jednog dana Isus i Njegovi učenici prošli su pored slepog čoveka (Jovan 9,1). Učenici su postavili pitanje: „Učitelju, ko je sagrešio. Ovaj čovek ili njegovi roditelji, te se rodio slep?“

Ovo pitanje bilo je zasnovano na dotadašnjem uobičajenom shvatanju Boga i zla. Ljudi u Hristovo doba verovali su da su i bolest i smrt kazne kojima Bog kažnjava prestupnike, bilo da je to čovek sam ili njegovi roditelji. Zbog toga je osoba koja je patila uvek nosila i dodatni teret jer su je svi smatrali velikim grešnikom.

Isus je ispravio grešku ljudi tog doba objašnjenjem da je sotona uzročnik bolesti i bola. Jedna od lukavih sotoninih zamki sastoji se u tome da pripiše Bogu svoje osobine, i kao proizvod ove zamke milioni ljudi kroz vekove optuživali su Boga za patnje, bolest i smrt. Stih o kome danas razmišljamo tvrdi nam da je Bog tako zavoleo svet da je iz velike ljubavi poslao svog sopstvenog Sina da nas otkupi. On „ne posla Sina svojega na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza NJ.“ To je Jevanđelje! To je otkupljenje.

3. januar

BOŽJA PRAVDA

„Eda li sudija cele zemlje neće suditi pravo?“ (1. Mojsijeva 18,25)

Protiv Pilata, prokuratora Judeje, podigao se ustanak koji je dobijao sve šire razmere. Uspostavljanje reda i poretka bilo je Pilatu toliko važno da je svojim vojnicima dozvolio da upadnu u hram i pogube galilejske hodočasnike koji su prinosili žrtve Bogu.

Jevreji su pričali Isusu o ovoj nesreći, ne sa izrazom sažaljenja, nego sa dubokim osećanjem zadovoljstva „što se to nije dogodilo meni, jer to znači da sam bolji i povlašćeniji od ljudi kojima se to dogodilo.“ Isus je to dobro znao i zato im je rekao: „Ne, kažem vam, nego ako se ne pokajete, svi ćete tako izginuti.“ (Luka 13,3)

Isus nije nikada ispuštao iz vida Božju pravdu. U stvari veoma je važno prepoznati pravdu i Božji sud.

Mi znamo da će doći vreme kada milost više neće posredovati za ljude i kad će se izraziti Božja pravda. Biblija opisuje prilike u prošlosti kad Bog „ne poštede“, zato što Njegova pravda nije više mogla da dozvoli da i dalje postoje isti uslovi. Jedna od prilika u kojima Bog „nije poštedeo“ zapisana je u 1. Mojsijevoj 18. poglavlju. Avram, „prijatelj Božji“, pogađao se sa Njim oko sudbine Sodoma. Avram je sigurno posedovao duboku zajednicu sa Bogom ljubavi kad je mogao da se pogađa i raspravlja s Njime na takav način.

Pitao je: „Hoćeš li pogubiti i pravednoga sa nepravednim? Može biti da ima pedeset pravednika u gradu, hoćeš li i njih pogubiti, i nećeš oprostiti mestu za onih pedeset pravednika što su u njemu?“ Avram se obraćao Božjoj pravičnosti. Bog je bio strpljiv sa svojim prijateljem, koji je pokušavao da Mu kaže šta je najbolje da uradi. Zatim je Avram postao uznemiren. Šta ako nema pedeset pravednika? Zato je produžio da se pogađa za još manji broj – 45, 30, 20 i na kraju 10. A Gospod je

odgovorio: „Neću ih pogubiti radi onih deset.“

Svima nam je poznat ostatak ovog događaja. Bog je video da je pređena granica kod koje se zlu i pobuni ne može dozvoliti da nastave svoje delo, jer je On zaista Bog pravde. U Sodomi i Gomori nije bilo ni deset pravednih ljudi i morali su biti uništeni. Ali šaka pravednih ipak je bila pošteđena.

4. januar

KAD BOG NIJE POŠTEDEO

„Koji dakle svoga Sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje.“ (Rimljanima 8,32)

Bog nije mogao da poštedi gradove Sodom i Gomor kad je njihova pobuna dostigla određenu tačku. Druga prilika kad Bog „ne poštede“ zapisana je u poslanici Rimljanima 11,21. Pavle je ovde zapisao hrišćanima u Rimu opomenu da promene svoje puteve. Podsetio ih je da su oni divlje grane nakalemljene na maslinovo drvo, i da je Bog morao da odlomi prirodne grane zato što su stigle do otpada u kome više nije mogao da ih poštedi. Nije mogao da poštedi ceo jevrejski narod.

Treća prilika zapisana o tome da Bog „nije poštedeo“ zbog svoje pravde, opisana je u 2. Petrovoj poslanici 2,5. Bog „prvoga sveta ne poštede nego, kad navede potop na svet bezbožnički, sačuva, sa još sedmoro njih, Noja, propovednika pravednosti.“ (Stefanović)

Četvrti put kad Bog „nije poštedeo“ obuhvata ceo svemir. 2. Petrova 2,4: „Bog ne poštede anđela koji sagrešiše.“ Greh se odvijao u Božjoj prisutnosti – pobuna koju je predvodio moćni anđeo zaklanjač izbila je u samim dvorovima oko Božjeg prestola. Iako je Bog bio krajnje strpljiv, morao je na kraju da uguši pobunu na nebu. Svakako znate i šta se dogodilo posle ovog rata. Anđeli koji su zbačeni sa neba prisutni su i danas u našem svetu.

Možda nam ovakav pogled na Božju pravdu izgleda mračno. Nije poštedeo grad, narod, svet i same anđele zbog greha. Kako taj isti Bog može imati dovoljno milosti da oprostí pojedinačnom grešniku? Postoji nada za svakoga od nas jer Bog „nije poštedeo“ još jednom. U Rimljanima poslanici 8,32. kaže nam se da On „svoga Sina ne poštede, nego ga predade za sve nas.“

Ako budete proučavali Isusovu žrtvu na krstu, otkrićete da je to najveće i najuzvišenije vreme u kome Bog „nije poštedeo“. Ovde je prikazano kako Bog daje samog sebe. Nema ovde ni pomisli o tome da je Otac zamolio Sina da se žrtvuje ili da je Isus umolio Oca da pomiluje ljude! Odbacimo takva razmišljanja.

Umesto toga, vidimo Oca i Sina kako zajedno učestvuju u velikoj žrtvi. Isus je bio najveći Dar koga nam je Bog mogao dati. Nije poštedeo svog sopstvenog Sina kako bi Njegova pravda mogla ostati stvarna a i ljubav u potpunosti mogla da se izjednači sa pravdom.

5. januar

BOŽJE STRPLJENJE

„A Isus govoraše: Oče! oprostí im; jer ne znaju šta čine...“ (Luka 23,34)

Pre mnogo vekova, Isus je imao jedan vrlo blizak razgovor sa Ocem. Anđeli su ih pažljivo posmatrali. Atmosfera je bila zasićena neizvesnošću. Svi su se pitali, pošto se greh pojavio i Božji prvobitni plan sa svemirom propao, šta će Bog preduzeti da ostvari svoje zamisli. Posle određenog vremena, Isus je došao iz bliske zajednice sa Ocem i pred nebom je otkriveno kako je ponudio sebe da umre umesto čoveka. Bog je dao celo Nebo, svog sopstvenog Sina, i nije mogao dati više.

Tu vidimo Boga i Isusa kako su jedinstveni u namerama. Zajedno deluju u planu izbavljenja. Najbolje otkrivenje Božjeg karaktera dao nam je sam Isus svojim životom i odnosom prema grešnicima dok je živio na Zemlji. On je Jevrejima davao vreme milosti i uvek obnavljao svoje pozive. Oni su se protivili Bogu ubijajući proroke i kamenujući one koji su im bili poslani kao duhovna pomoć. Na kraju, Bog je poslao lično svog Sina, Isusa Hrista, kao najverniji izraz samog sebe. „Dajte im još jednu priliku.“ Kakvo iskazivanje milosti!

Da smo mi bili na krstu, a zli ljudi nas ismevali, kazali bismo: „Pošalji dvanaest legionara anđela! Pošalji ih! Obračunaćemo se sa ovim ljudima!“ Ali umesto toga, Isus izgovara reči oprostjenja: „Oče, oprosti im; jer ne znaju šta čine.“

Čak ni posle pojave Hrista na Zemlji Božje strpljenje sa ljudima se nije iscrplo. Kad je bio odbačen ceo jedan narod, On je nastavljao da moli pojedince.

Svetlost Božanske slave – šekina – uklonjena je iz hrama, ali Isus je poslao svoje učenike najpre u Jerusalim iako je ranije izrekao reči proroštva: „Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta.“ Za vreme svih misionarskih putovanja apostola jevrejski narod bio je godinu za godinom obuhvaćen propovedanjem Jevanđelja.

Dok je Stefan bio kamenovan, Sveti Duh sišao je na njega i on se molio za razjarenu gomilu: „Oprosti im! Ne odustaj od pokušaja da ih spaseš!“

Ne dozvoli da ovaj izveštaj ostane samo istorija ljudi Hristovog vremena. Primeni je na svoj život, na svoju porodicu i one za koje se moliš! Božanski poziv milosti i ljubavi produžava se i danas, svakome koji čuje – svakom srcu.

6. januar

MILOST I PRAVDA ZA SVE

„Ne docni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje.“ (2. Petrova 3,9)

„Kaza im pak ovu priču: Jedan čovek imadaše smokvu usađenu u svom vinogradu, i dođe da traži roda na njoj, i ne nađe. Onda reče vinogradaru: evo treća godina kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, i ne nalazim; poseci je dakle, zašto zemlji da smeta? A on odgovarajući reče mu: Gospodaru; ostavi je i za ovu godinu, dok okopam oko nje i obaspem gnojem (nađubrim, rekli bismo danas), pa da ako rodi; ako li ne poseći ćeš je na godinu.“ (Luka 13,6-9) Neka je još za ovu godinu. Ne seci je odmah sada!

A da li ju je posekao posle te godine? Šta izraz „ostavi je i za ovu godinu“, stvarno znači? To nas podseća kako su milost i Božje strpljenje skoro bezgranični. „Skoro“, zato što znamo da dolazi vreme kad milost više neće posredovati i moraće da se ostvari samo pravda. Međutim svojim životom ovde na Zemlji Isus je dao značajan doprinos razumevanju da je Bog krajnje milostiv.

Međusobna usklađenost milosti i pravde jedno je od pitanja sa kojim su se hrišćani borili dugo

vremena. Mi pokušavamo da otkrijemo kroz pitanja i razmišljanja sve moguće razlike između Boga u Starom zavetu i Boga u Novom zavetu. To ponekad dovodi u pitanje ispravnost Starog zaveta. Međutim postoje isto tako i značajni podaci o sudu u Novom zavetu. Teško je mimoići izveštaj o Ananiji i Sapphiri kad proučavamo o sudu. Postoje mesta koja ne možemo u potpunosti razumeti i u Starom i u Novom zavetu.

Sigurno je da otac pun ljubavi neće dozvoliti da njegov sin povredi njegovu ćerku i ne učini ništa da spreči svog sina. On ne voli ili sina ili ćerku ako ne učini ništa u takvoj situaciji. Čuli smo o mnoštvu anđela u vezi sa Božjom pravdom i sudom. Ali postoji i jedna veličanstvena istina koja traje do naših dana i do ovog trenutka. Božje strpljenje se produžava. Poštedi ih još ove godine! Nemoj ih još poseći! Daj im još malo vremena! Božja milost i strpljenje su tako divno usklađeni sa Njegovom pravdom i sudom da kao proizvod imamo spasenje.

7. januar

DVE VRSTE DRVETA

„On je kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vreme, i kojemu list ne vene: što god radi, u svemu napreduje“ (Psalam 1,3)

Često su u Bibliji Izrailj i Božji narod upoređivani sa drvećem. Isaija 61,3: „Da se prozovu hrastovi pravde, (za)sad Gospodnji za slavu Njegovu.“ Divno drveće koje je trebalo da donese rod i lišće, zaklon i nadu.

Ljudi Hristovih dana pravili su velike prikaze poniznosti. Imali su mnogo lišća, ogromnu krošnju. Sećate se izveštaja o smokvi, prokletoj zbog bujne krošnje i nedostatka roda. U Isusovo doba Jevreji su pravili takve prikaze poniznosti kakve nisu videla prošla vremena. Međutim bili su „vrlo siromašni u slatkim rodovima duha.“ (COL 215)

Ponekad zaboravljamo šta je u stvari rod drveća. Statističari u crkvi kažu da je to određeni broj spasenih duša, da je rod hrišćanina broj ljudi na listi za koje može reći da ih je obratio. Ili da je to broj zvezda koje će imati na svojoj kruni. Međutim to nije rod. Rod o kome Isus ovde govori je rod Duha.

Slatki rodovi Duha – šta je to? U Galatima 5,22. i 23. kaže nam se: „Ljubav, radost...“ Ako vidite osobu koja ide svuda neraspoložena to znači da možda nema rodova Duha. Jedan od njih nedostaje. „Mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje.“ Ljudi Hristovog vremena imali su mnogo lišća, ali malo slatkih rodova.

Dok se približavamo kraju vremena, otkrivamo da se Božje strpljenje nastavlja i dalje sve do vremena opisanog u Otkrivenju 11,18. Tu saznajemo šta je u suštini ono što dovodi do kraja istorije naše Zemlje i posecanja nerodnog drveća. Jasno je da će se Božje strpljenje produžavati sve dok čovek sam ne dođe do trenutka da **uništi samog sebe**. Doći će on i do te tačke. Ako su nam oči otvorene uvidećemo da smo skoro stigli do tog stepena. Zato i ostatak proročanstava mora skoro biti ispunjen.

U međuvremenu, Isus „nije došao da pogubi duše čovečije“ (Luka 9,56). I kad su učenici predložili „da rečemo da oganj siđe s neba“, Isus odgovara: „Ne znate kakvoga ste vi duha. **Nisam došao da razorim nego da spasem.**“

8. januar

JOŠ VREMENA

„Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar ne može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.“ (Rimljanima 8,38.39)

„Jedan čovek imađase smokvu usađenu u svome vinogradu, i dođe da traži roda na njoj, i ne nađe. I onda reče vinogradaru: evo treća godina kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, i ne nalazim; poseci je dakle, zašto zemlji da smeta?“ (Luka 13,6.7)

Vlasnik vinograda kaže: „Ovo drvo nalazi se na mestu koje bi moglo da zauzme neko korisno drvo.“ Kad drvo ima mnogo lišća, a nema rodova, prva pomisao može biti: „Nek ostane; ne pravi neku štetu.“ Ali prema ovom upoređenju, pravi veliku štetu, jer svetu uzima blagoslove koje bi moglo doneti plodonosno drvo. Ovakvo drvo pogrešno predstavlja Boga u svetu i ne samo što je nekorisno, već smeta.

Na vrhuncu izveštaja iz ove priče, kad dramatski elementi izgledaju veoma zaoštreni, kad počinjete da se pitate da li će drvo biti posečeno ili ne, baš u tom trenutku čujete stav vinogradara. On se ne suprotstavlja razmišljanjima vlasnika vinograda. To razmišljanje je tačno i on ga potvrđuje, ali dodaje: „Ostavi je i za ovu godinu dok okopam oko nje i obaspem gnojem.“

Ovde možemo videti Boga i Isusa, Oca i Sina, jedinstvene u namerama i čuti kako vode ovakav razgovor: „Da ga posečemo? Hoćemo li?“ A zatim kažu: „Ne, nećemo ga poseći. Ostavićemo ga još ove godine. Pokušaćemo još sve što možemo. Daćemo mu još veće prednosti.“

Prijatelju, čuj me! Da li osećaš da si već prešao granicu i da je sve što zaslužuješ to da budeš posečen? U ovom upoređenju Bog ti omogućuje da saznaš kako prosuđuje o tebi. Danas je dan Njegove milosti i blagosti. „Neka ga! Daj toj osobi, mlađoj ili starijoj, koja je godinama odbacivala pozive milosti – daj joj još jednu godinu. I još jednu posle ove, i još jednu.“

Čovek odustaje mnogo brže od Boga. Kakvom Bogu mi služimo! On sa nama ne postupa kao što ljudi postupaju jedni prema drugima, nego produžava pozive, nudeći nam svoju milost i svoju stalnu ljubav.

9. januar

MILOST JOŠ UVEK MOLI

„A on odgovarajući reče mu: Gospodaru! Ostavi je i za ovu godinu dok okopam oko nje i obaspem gnojem; pa da ako rodi; ako li ne, poseći ćeš je na godinu.“ (Luka 13,8.9)

„Je si li ti, o bezbrižno drvo, nerodno drvo u Gospodnjem vinogradu? Da li će ove reči prokletstva biti tebi izgovorene? Kako dugo si primao Njegove darove?... Kako često je blaga vest Jevanđelja dirnula tvoje srce? Uzimao si Hristovo ime, po spoljnim obeležjima vernik si Crkve koja predstavlja Njegovo telo, a svestan si da nemaš žive veze sa velikim srcem ljubavi“ (COL 216). Stvar nije u količini lišća. Suština je da li si svestan žive, lične i stvarne povezanosti sa Isusom Hristom.

Zar ne biste voleli da budete u grupi koja donosi rodove i koja nikad ne mora biti posečena? To je sasvim moguće. Mi možemo odgovoriti na Božju milost prihvatanjem i primanjem Njegovog dara, Isusa Hrista, svakog dana. Ne postoji drugi put. Ako nameravamo da shvatimo dobrotu i milost našeg pravednog Boga punog strpljenja, potrebno je da proučavamo i stalno razmišljamo o Njemu. Možemo slušati sa propovedaonice o Njegovoj ljubavi, ali to se dešava jednom sedmično ili ređe. Da bismo se svakog dana pokajali, potrebno je da svakoga dana razmišljamo i razumemo Božju dobrotu koja nam osvaja život.

Čuj, prijatelju, čak ako si se udaljio od Boga zbog toga što si pogrešno razumeo Njegov karakter; ako si umoran od svojih pokušaja da pobegneš od Njega i plašiš se da te On neće primiti, poslušaj reči Njegovog prijateljskog poziva: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28). Pronađi šta to znači pasti pod krst i razgovarati sa svojim Spasiteljem, Gospodarem i Prijateljem. „U svojoj velikoj milosti Bog te još nije posekao. On ne gleda na tebe hladno. Ne okreće se nezainteresovano od tebe, niti te ostavlja razorenju. Dok te gleda On plače, kao što je toliko puta vekovima ranije plakao zbog Izrailja. ‘Kako da te dam?’“ (COL 217, 218)

Kad prepoznamo da nas On prihvata onakve kakvi smo i kad svakog dana posmatramo Njegovu ljubav i milost, rodovi se spontano pojavljuju. Tajna leži u živoj povezanosti sa srcem punim ljubavi.

10. januar

BOŽJI PRIJATELJ

„Verom poslušava Avram kad bi pozvan da iziđe u zemlju koju šćaše da primi u nasledstvo, i iziđe neznajući kuda ide.“ (Jevrejima 11,8)

Mnogi ljudi suprotstavljaju Boga Starog zaveta Bogu Novog zaveta. Zato kažu: „Bog Starog zaveta bio je Bog suda, Bog koji je ubijao ljude, žene i decu.“ Možemo reći da je to ono što je čovek uradio Bogu Starog zaveta. Pogledajmo zato primer iz Starog zaveta kakav je u suštini Bog.

Vidimo čoveka koji je napustio svoju zemlju, svoje rođake i kuću svog oca. Izašao je ne znajući kuda ide, čvrsto verujući Božjem obećanju da će od njega načiniti veliki narod. Nazvan je prijateljem Božjim.

U obećanoj zemlji otpočinjaju zanimljivi događaji. Nailazi glad i Avram je prinuđen da potraži privremeno utočište u Egiptu. Tu njegova vera pada na ispitu, Uplašio se da Bog nije dovoljno veliki da zaštiti Saru, njegovu suprugu, koja je očigledno veoma lepa. Zato odlučuje da pomogne Bogu. Izgovara poluistinu, koja je u suštini laž, da mu je Sara sestra. Kad egipatski vladar saznaje za njenu izvanrednu lepotu, dovodi je u svoj dvor i namerava da je uzme za ženu.

Kako je Bog postupio u ovom slučaju? Da li je poslao ognjenu kišu i uništio Avrama? Da li je uklonio svoju zaštitu od njega i Sare? Da li je saopštio Avramu: „Pokazalo se da mi nisi prijatelj pa ću te sasvim zaboraviti“?

„Ali Gospod pusti velika zla na faraona i na dom njegov radi Sare žene Avramove“ (1. Mojsijeva 12,17). „Faraon je u ovom strancu video čoveka kome nebeski Bog ukazuje čast, pa se pobojao da u svom carstvu ima nekog koji je tako jasno i očigledno bio pod božanskim blagoslovima“ (PP 131). Čovek koji laže pod božanskim blagoslovima? Kako je to moguće? Avram je sagrašio, pao je, ali je još uvek bio Božje dete, još uvek Njegov prijatelj. To ne znači da se Bog složio sa Avramovom

prevarom, ali to mora da znači da je Bog i dalje bio sa Avramom.

Jasno je da se Avramovo prijateljstvo sa Bogom zasnivalo na nečem sasvim drugom od njegovih povremenih dobrih ili rđavih dela. Evo kakva veličanstvena slika se ovde krije o Bogu Starog zaveta, o Njegovoj milosti, pravdi i ljubavi!

11. januar

NEMA BEŽANJA OD BOŽJE LJUBAVI

„Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji Ga se boje.“ (Psalam 103,13)

Jednog dana na vrhu brda sakupilo se veliko mnoštvo. Bili su tu već od ranog jutra, jer ih je pozvao čovek koga je vladar bezuspešno gonio više od tri godine. Govorilo se da je on odgovoran za trogodišnju sušu i ljudi su očekivali da se nešto dogodi. Sašaptavali su se i čudili oltarima koji su podignuti po Ilijinom predlogu.

Posredstvom ognja koji je pao sa neba i spalio Ilijinu žrtvu, popivši vodu iz opkopa oko oltara, svi prisutni bili su uvereni da je nebeski Bog želeo da se otkrije svom narodu.

Te iste noći Iliju je probudio vesnik sa carskog dvora, i Ilija je pobegao da spase život pred razgnevljenom ženom. Uplašio se da čak ni Bog koji odgovara vatrom nije dovoljno veliki da ga zaštiti od zle Jezavelje.

U strahu, pobegao je kroz tamu noći, sa još većom tamom svojih strahova, razočarenja i pretpostavki. Na kraju, iscrpljen do krajnje granice svojih snaga, seo je pod smreku i molio se za smrt.

„Da li je Bog zaboravio Iliju u ovom času iskušenja? O, ne! On nije voleo svog slugu ništa manje kad se Ilija osećao zaboravljenim od Boga i ljudi, nego kad je kao odgovor na njegovu molitvu vatra zabljesnula sa neba i osvetlila vrh planine.“ (PK 166)

Umesto da odgovori na Ilijinu molitvu i oduzme mu život, Bog beskrajne ljubavi i sažaljenja, koji je znao njegova ograničenja i saosećao sa njegovom ljudskošću, poslao je nebeskog vesnika sa hranom i vodom da ga održi u životu. Po drugi put anđeo je došao i rekao: „Ustani, jedi, jer ti je put dalek.“

Kad naša vera padne na ispitu, kad obeshrabrenje navali na naš život, da li bežimo u strahu očekujući gnjevnog Boga koji će nas uništiti zbog nedostatka poverenja? Jesmo li mi danas manje skloni da razumemo Njegovu ljubav i saosećanje? Očekujemo li stalno Boga vatre i munje da izvrši sud, dok u isto vreme propuštamo da shvatimo prijateljski dodir, tihi i tanki glas našeg najboljeg Prijatelja koji kaže: „Volim te i u trenucima kada ti životni put postaje pretežak kao što te volim i inače“?

To je Bog koji govori. To je Bog Starog zaveta – Bog Novog zaveta, Bog današnjeg dana, moj Bog.

12. januar

DANAS MI VALJA BITI U TVOJOJ KUĆI

„Jer je sin čovečji došao da nađe i spase što je izgubljeno.“ (Luka 19,10)

„I uđe u Jerihon i prolazaše kroz njega. I, gle, beše tu čovek po imenu Zakhej, koji je bio starešina carinički, i bio je bogat.“ (Luka 19,1-2 – *Stefanović*) Jerihon je bio poznat po svojim carinicima i sakupljačima poreza. Bilo je to mesto u kome je čovek Jevrejin mogao izdati svoj narod, predati sa Rimljanima da im služi, i na taj način dobro živeti. Bilo je to mesto u kome je čovek mogao da se obogati zato što mu je uvek pripadao deo od onoga što je sakupljao. Ako su carine ili porezi bili veći, veći je bio i njegov deo. A ako je još mogao da prikrije koliko novca mora da preda Rimljanima, bogatstvo je stalno raslo. Tako se obogatio i Zakhej, starešina carinika.

Zakhej je čuo da Isus dolazi u grad. Pre posete Isus je poslao svog Duha u Jerihon i Zakhejevo srce bilo je dirnuto. Postao je očajno zabrinut oko mogućnosti da vidi ovog čoveka iz Nazareta, a Biblija kaže da je želeo da vidi ko je On. Ko je On? Nije rečeno da je želeo da vidi šta On čini, ili da čuje šta On govori. Bio je zainteresovan da pronikne u suštinu. Jedno je znati nešto o onome šta je Isus rekao; sasvim drugo je znati ko je On.

„Hteo je da vidi Isusa ko je, ali nije mogao od naroda, jer je bio maloga rasta.“ (3. stih)

Predstavite sebi ovog čoveka, koji bi obično išao kočoperno ulicom sa svim ponosom svojih metar i šezdeset, kako se utrkuje sa dečurlijom da pronade pogodno drvo. Jasno je da je tražeći Isusa Zakhej potpuno zaboravio na sebe.

„Kad Isus dođe na to mesto, pogleda gore i reče mu: Zakheju, siđi brzo dole, jer mi danas valja biti u tvojoj kući! I siđe brzo i primi Ga radujući se.“ (5. i 6. stih)

Pozivajući samog sebe u Zakhejev dom, Isus je jednostavno prihvatio poziv koji je proizašao iz srca ovog carinika. On ga je sreo tamo gde se nalazio; On Mu je učinio lakim da siđe sa drveta, ne samo telesno nego i duhovno, i da nađe rešenje za svoj veliki problem.

13. januar

VERA JE POVERENJE

„Onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže.“

(Jevrejima 11,6)

„I izišavši odande Isus otide u krajeve Tirske i Sidonske, I gle, žena Hananejka izađe iz onih krajeva i povika k Njemu govoreći: Pomiluj me Gospode Sine Davidov! Moju kćer vrlo muči đavo. A On joj ne odgovori ni reči.“ Da li vas je neko ikada ignorisao? Kako je to delovalo na vas? Iznenadujuće je da je žena i dalje ostajala uporna. „Učenici Njegovi moljahu ga govoreći: Otpusti je kako više za nama!“ Ona nam dosađuje. Zašto se ne oslobodiš nje? Isusove prve reči, očigledno upućene učenicima, bile su: „Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izrailjeva.“ „A ona pristupivši pokloni Mu se.“ Da li se klanjate ljudima koji vas ignorišu i kažu da nisu došli da vam pomognu? Ona je kazala: „Gospode, pomози mi! A On odgovarajući reče: nije dobro uzeti od dece hleb i baciti psima.“ Ali to je bio početak razgovora koji je ona čekala. „A ona reče: Da, Gospode, ali i psi jedu od mrva što padaju s trpeza njihovih gospodara.“ „Ako sam pas, za mene je predviđena pseća hrana,“ rekla je ova žena.

Mora da je Isus imao suzu u oku tokom celog ovog razgovora. Mora da je žena to primetila. „Tada odgovori Isus, i reče joj: O ženo! Velika je *vera* tvoja; neka ti bude kako hoćeš. I ozdravi kći

njezina od onoga časa.“ (Matej 15,21-28)

Kako razumemo značenje reči vera u ovom izveštaju? Kao hvatanje Boga za reč? Da je ova žena uhvatila Boga za reč, otišla bi mnogo pre nego što je bilo reči o psima. Da li veru objašnjavate samo kao razumevanje i prihvatanje obećanja? Kao verovanje u ono što je Isus rekao? To se ne može objasniti na taj način. Vera je u ovom slučaju bilo odbacivanje onoga što je Isus kazao. Vera *nije* bila hvatanje Isusa za reč. Tako dolazimo do definicije vere koju je Isus koristio. To je jedina ispravna definicija pojma vere. To je jedna reč: **poverenje**. U knjizi Vaspitanje na 226. strani čitamo: „Vera je poverenje u Boga.“

Iz ovoga proizilazi značajna činjenica, koja se sastoji u tome da je Isus dostojan našeg poverenja. Ako ne verujete tako, još Ga ne poznajete. Osoba koja nije potpuno sigurna da može imati poverenje u Isusa, nedovoljno Ga poznaje. Vera se daruje ne onima koji je traže, već onima koji je ne traže ali se trude da što bolje upoznaju Isusa.

14. januar

BOŽE, BAŠ SAM DOBAR!

„I gle, neko pristupivši reče mu: Učitelju blagi! Kakvo ću dobro da učinim da imam život večni?“
(Matej 19,16)

Evo pristalice bihejviorističke škole (čoveka usredsređenog na ponašanje). Imao je i veliko društvo. U Jovanu, šestom poglavlju, čitamo da je cela grupa došla i rekla: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?“ Isus im je odgovorio: „Ovo je delo Božje da verujete Onoga koga On posla.“ U trenutku usmerio ih je sa ponašanja na odnos ili relaciju.

Ovaj čovek je rekao: „Kakvo ću dobro da učinim?“ A Isus mu odgovara: „Što me zoveš blagim? Niko nije blag osim jednoga Boga. A ako želiš ući u život, drži zapovesti.“ Oh, oh. Sada smo naišli na teškoću. Ovo zvuči kao da je i Isus i sam stao na stranu bihejviorizma.

Isus je znao da niko ne može da drži zapovesti svojom sopstvenom silom. Znao je da ne stižemo na nebo držanjem zapovesti. Ali ovo je došlo na ono što je kazao: „Ako želiš ući u život drži zapovesti.“ Mladi bogati knez je upitao: „Koje?“ „Da ne ubiješ; ne činiš preljube; ne ukradeš,“ itd. Mladić je primetio: „Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje; šta mi još nedostaje?“ Evo jakog čoveka, bihejvioriste. On živi dobrim životom. Ne bi ni pomislio da učini neko zlo. A tada Isus otkriva šta je u suštini problem ovog mladog čoveka. „Reče mu Isus: Ako hoćeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima... pa hajde za mnom.“ Isus nije neposredno prešao na stvar kod ljudi koji su tražili istinu. U stvari On je bio mudar u pristupanju ljudima, ne zbog oštroumnosti koju je posedovao, nego zbog toga što je posedovao mudrost proizašlu od Oca i Njegove povezanosti s Njime.

Šta da učinim da uđem u život? Drži zapovesti. Držim ih, o da! Hajde da onda dodamo još jednu. Isus je dodao još jednu i čovek je pognuo glavu i zario palac u prašinu. Isus je pokušavao da pokaže ovom čoveku da je jak, uspešan, moralan, bihejviorista, a da unutra ne poseduje nikakav kvalitet. On je bio bespomoćan.

Danas je to ista tačka do koje moramo stići kad Hristu priđemo na ispravan način. Moramo Mu priznati da smo bespomoćni da učinimo bilo šta u svojoj sopstvenoj sili. Moramo prestati sa svojim pokušajima da delujemo van Hrista i tada ćemo Mu doći onakvi kakvi smo.

15. januar

ŽALOST ZBOG SLOMLJENOG SRCA

„Ili ne mariš za bogatstvo njegove dobrote, i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje vodi.“ (Rimljanima 2,4)

Isus je došao da pokaže svojim učenicima, a i svima nama, ljubav i oprostjenje našeg nebeskog Oca. Želeo je da nam pokaže kako nas Bog ne optužuje, već da je to posao neprijatelja. Želeo je da nam pokaže i da Bog deluje na sve moguće načine da što više ljudi zadobije da prihvate Njegovu ljubav. Njegova ljubav nas vodi na pokajanje kao što je to bilo u Petrovom slučaju.

Petar je stajao pored vatre i svi su prstom upirali u njega. Govorio je: „O, ne! Ne, nipošto ne ja. Sigurno to nisam bio ja!“ Ljudi su mu kazali: „Da, ti si baš taj!“ Na kraju, počeo je da se zaklinje i kune, odričući se da je ikad poznao Isusa.

Usred njegovog zaklinjanja pogledao je preko dvorišta i ugledao Isusa kako ga posmatra. U tom pogledu nije bilo ljutine, odbacivanja ili povređenih osećanja. Bio je to pogled sažaljenja, prave žalosti. Dok je Petar gledao Isusovo lice, bujica sećanja navrla je u njegov um. Video je sebe pored jezera u trenutku kad ga je Isus pozvao da Ga sledi. Ponovo je video sebe kako se raspravlja sa sakupljačima poreza, kad je Isus stao na njegovu stranu i izvukao ga iz poteškoće. Video je sebe i u moru. Isus se saginje i izvlači ga iz pobesnelih talasa. I ponovo, pre nekoliko časova – to je još uvek mogao dobro da vidi – ušao je u vrt sa Isusom i On mu je kazao: „Petre, sotona se okomio na tebe, ali sam se molio za tebe. Molio sam se za tebe.“

Sva ta sećanja nadolazila su i on je stajao kao ukopan. Iznenada, dok je stajao tamo, video je kako se podiže još jedna ruka da udari Isusa, i u trenutku je shvatio da je to isto kao da se podigla njegova ruka, i da je Isusovom srcu te noći on prouzrokovao najveći bol. Brzo se okrenuo od vatre i, slep za sve, otrčao iz sudnice, iz grada, preko potoka, sve do vrta.

Tu je kružio u tami, sve dok nije našao mesto na kome se Isus molio. Pao je na lice i poželeo da umre. Bilo mu je zaista žao. Slomio je srce svog najboljeg prijatelja. Petrovo pokajanje bilo je iskreno.

16. januar

NADA ZA BEZNADEŽNOG GREŠNIKA

„Gospode! Ako hoćeš, možeš me očistiti.“ (Matej 8,2)

U Palestini Hristovog vremena živeo je veoma usamljen čovek. Bio je isteran iz grada, iz kuće, udaljen od prijatelja i svih koje je voleo. Nije pored sebe imao ikoga. Predstavljao je prizor krajnje ljudske bede onako prljav i unakažen. Odeća mu je bila u ritama, koža razjedena, a nedostajali su mu već i neki delovi udova. Bio je žrtva jedne od najtežih bolesti na Istoku – imao je gubu! Sedeo je pored puta objavljujući svoje jadno stanje uzvicima: „Nečist! Nečist!“ Međutim, čuo je o Isusu; o tome kako je podizao mrtve, otvarao oči slepima, opraštao ljudima grehe. Ah, greh je bio taj koji je

tištao njegovo srce. Može li nekako Isus učiniti nešto za njega?

Ovaj čovek je razmišljao, ispitivao, planirao i nadao se, sve dok jednog dana nije počeo da se vuče prema obali jezera. Tražio je veliko mnoštvo oko Isusa. Dok je prilazio ljudima, oni iz spoljnog kruga su ga приметili. Povlačili su se, užasnuti, unazad i počeli da ga teraju od sebe. Tražili su da ode. Ovo se događa i danas veoma često među ljudskim bićima. Setimo se činjenice: u ljudskoj je prirodi nešto što čini da osoba, kojoj je očajnički potrebna ljudska pažnja, i koja je svuda traži, nailazi na odbijanje. Ali Isus nikada ne odbija takvu osobu – nikada!

Kad je ovaj čovek došao do ljudi iz mnoštva, ljudi su ga terali od sebe, ali njega ništa nije moglo zaustaviti. Mnoštvo je ustuknulo u strahu, a kad su ljudi to učinili, otvorio se put prema Isusu. Jadni čovek došao je pred Isusa. Kad je prišao, pao je na lice pred Njega – tu pravo na zemlju. Uzviknuo je: „Gospode, ako hoćeš, možeš me očistiti.“

Pokušao je već sve! Oprobao je sve lekare, snagu volje, isprobao je „različite pokušaje“. Okušao je prijatelje koji su ga na kraju odbacili. Isprobao je sve za šta je saznao, dok mu nije ostala samo jedna mogućnost. „Gospode, ako hoćeš, možeš me očistiti.“ Odmah su sa Isusovih usana došle reči: „Hoću, očisti se.“ I tog istog trenutka čovek je bio izlečen!

Srce nesposobno za dobrotu, ali sposobno za ljubav, prihvaćeno je. Bog prihvata pojedinca ne zbog onog što *on jeste*, nego zbog onoga što Bog vidi da ta osoba može postati kad se u njoj nastani Isus Hristos.

17. januar

NADA ZA BESPOMOĆNOG GREŠNIKA

„Nijednoga koji traži Boga.“ (Rimljanima 3,11)

„I približavahu se k Njemu (Isusu), svi carinici i grešnici da Ga čuju. A fariseji i književnici gundahu: ‘Ovaj prima grešnike i jede s njima.’“ To je bila, u stvari, velika istina. Ovaj čovek, Isus, primao je uz dobrodošlicu grešnike. Ljudi koji su to izgovorili nisu bili svesni da izgovaraju istinu od tako velike vrednosti. Isus im je odgovorio iznoseći ovu priču: „Koji od vas kad ima sto ovaca, pa izgubi jednu od njih neće ostaviti devedeset i devet u pustinji i ići za izgubljenom dok je ne nađe? I kad je nađe uzeće je na rame svoje radujući se, i kad dođe kući, sazvaće prijatelje i susede i kazaće im: radujte se sa mnom, jer našo svoju izgubljenu ovcu. Kažem vam: tako će na nebu biti veća radost za jednog grešnika koji se kaje, nego li za devedeset devet pravednika kojima ne treba pokajanje.“

Ovce. Kad su izgubljene, ovce znaju da su se izgubile, međutim ne poznaju put natrag. Jedna ovca najmanji je broj ovaca koji se može izgubiti i ona će bespomoćno lutati i stradati ako je neko ne vrati u tor. U priči o izgubljenoj ovcu Isus je učinio jasnom istinu da naše spasenje ne zavisi od našeg traženja Boga, nego od Božjeg traganja za nama. Mi možda nećemo uvek znati put nazad. Čak možda nećemo znati ni da smo izgubljeni. Bog sam polazi da nas traži.

Mi nismo sledbenici nekog nezainteresovanog Boga i ne pokušavamo da pronađemo Boga koji će se zatim umilostiviti. Bog kome služimo nije takav. Mi služimo i verujemo Bogu koji je tražio grešnog Adama, Bogu koji je pošao za Jakovom dok je bežao, Bogu koji je sledio Jonu kad je prorok svojevolejno otišao od Njega, Bogu koji je uporno pratio Savla iz Tarsa dok se ovaj mladi farisej udaljivao od užasnog prizora u Jerusalimu, koji je skoro slomio Božje srce. Umesto da tražimo i

pokušavamo da nađemo Hrista, kao da je za nas grešnike pravilo da obično trčimo od Njega.

Kad počinjemo, i ponekad kad Ga samo tek početno prihvatamo, mi opet trčimo i odlazimo.

On zatim trči za nama. Bog je uvek onaj koji preuzima inicijativu. A On danas traži svakoga od nas.

18. januar

NADA ZA GREŠNIKA - NEZNALICU

„I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim.“ (Jeremija 29,13)

U trećem poglavlju Rimljanima poslanice apostol Pavle kaže da ima ljudi koji su nepovratno izgubljeni u svojoj nesposobnosti da nađu Boga.

U stvari on kaže da nema „ni jednoga koji traži Boga“ (11. stih). Ako potražimo naći ćemo Ga, kad Ga potražimo svim srcem svojim, ali niko ne traži Boga.

Kada onda traženje počinje? Pretpostavlja se da treba tražiti, ali niko ne traži. „Ili koja žena, kad ima deset drahmi, pa izgubi jednu drahmu, neće zapaliti žiška, počistiti kuće i tražiti dobro dok je ne nađe? I kad je nađe, sazvaće prijateljice i susede i reći će: radujte se sa mnom jer našoh drahmu što sam je izgubila. Tako se, kažem vam, raduju anđeli Božji kad se jedan grešnik pokaje.“ (Luka 15,8-10 – Stefanović)

U ovoj priči Isus nam slikom novca govori da je moguće biti izgubljen, a ne znati da si izgubljen i ne znati put natrag. Neko polazi i traži izgubljeni novac. Slikom izgubljenog novca, koji se izgubio u kući, a ne negde u planini, postaje nam jasno da možemo ići tako daleko i ustvrditi da se neko može izgubiti i u crkvi, ili u hrišćanskoj porodici. Pa iako je novac izgubljen u prljavštini i smeću starog Bliskog Istoka, traženje se nastavlja, jer je to još uvek vredan komad srebra.

On poseduje svoju vrednost, a vrednost jedne duše u očima neba nikada ne može biti potcenjena.

„I tražićete me i naći ćete me...“ Kada? „Kad me potražite svim srcem svojim.“ „Svim srcem svojim!“

Osećanje potrebe je ono što stvara veliku razliku. To je velika tačka susreta. To je tačka na kojoj srećemo Hrista i tačka na kojoj On sreće nas.

„Gospod ne može učiniti ništa za obnovljenje čoveka, sve dok se on, osvedočen u sopstvenu slabost i oslobođen svake pomisli da je dovoljan sam sebi, ne potčini Božjoj upravi. Tada može primiti dar koji Bog čeka da podari.“ (Čežnja vekova, str. 247)

19. januar

NADA ZA SVOJEVOLJNOG GREŠNIKA

„Ustaću i idem ocu svojem.“ (Luka 15,18)

U priči o izgubljenom sinu saznajemo za nekoga ko je bio u domu i odlučio – *planirao* – da ode iz doma i bude izgubljen. Otišao je u daljnju zemlju po svom sopstvenom izboru. Znao je da je

izgubljen a znao je i put nazad. A otac ga je sledio sve vreme – osmatrajući dvogledom – rekli bismo mi danas – i čekao svog sina sve do dana njegovog povratka.

Ovom pričom Isus nam pokazuje dobrotu i ljubav nebeskog Oca rečima: „Za bilo koju vrstu osobe, mi tragamo i pretražujemo. Mi tražimo tebe.“ Istina je da je to Božji posao u velikom planu spasenja. Bog je dozvolio da se rodiš na ovom svetu. Oko toga nije postojala mogućnost tvog izbora. Zato te Bog ne ostavlja da lutaš i budeš izgubljen; bilo da znamo da smo izgubljeni, bilo da to ne znamo, bilo da znamo put nazad, bilo da ga ne znamo; On će ostati sa nama do trenutka istine u našem životu, kad svojom svešću i razmišljanjem možemo da Ga prihvatimo ili odbacimo.

Kao izgubljeni sin mi bežimo od potčinjavanja. Bežimo od trenutaka istine u kojima se suočavamo sa otkrićem da nismo u stanju da se postaramo za svoj život i zadržimo na putu ka večnosti.

Jedan od načina na koji bežimo je prezauzetost. Osećamo da moramo da održimo punu zaposlenost, bilo knjigama ili učenjem, bilo poslom ili zabavom, samo da bismo nečim bili zauzeti. Moguće je da takav oblik života postane naša navika, način da pobegnemo. Međutim, sve to vreme, Bog, koji nas sledi, ostaje blizu, pomaže nam kad toga i nismo svesni.

Postoje i lažno pobožni ljudi koji žele da zaborave Boga, ali ne žele da ostave utisak kako žele da Ga zaborave, i zato provode mnogo vremena razgovarajući, analizirajući i razvijajući teme o Bogu, Hristu i religiji. Možda ima toliko mnogo puteva bežanja od Boga koliko i ljudi koji beže.

Međutim, kad shvatimo da je On izašao i da nas traži, mi možemo ustati i poći svom Ocu. On će nas sresti još izdaleka.

„Ako učiniš samo jedan korak, korak prema Njemu u pokajanju, On će požuriti da te zagrlji svojim rukama beskrajne ljubavi.“ (COL 206)

20. januar

JEVANĐELJE PO MARIJI

„Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ (Matej 11,28)

U selu Vitaniji živele su dve žene, Marija i Marta, sa svojim bratom Lazarom, koji je očigledno bio hranilac porodice. Otac i majka mora da su im umrli. Obe žene bile su poznate, ali je Marijina spoljašnjost bila lepša od Martine. Ona se jako dobro snalazila u društvu. Marija se sviđala svakome, i gde god je bila neka proslava ili svečanost, tu se obično našla i Marija kako bi učinila da se svi prijatno osećaju.

Jednoga dana crkveni vođa, po imenu Simon, počeo je da primećuje Mariju na poseban način. Duboko u sebi odlučio je da će se sa njom bolje upoznati. I tako je bilo. U početku Marija nije ništa sumnjala, jer je prema svima bila prijateljski raspoložena. Uz pomoć arhi-varalice Simon je Mariju, malo pomalo, naveo na greh.

Ona to nije mogla dugo kriti i postepeno je postajalo sve poznatije u gradu da je Marija „posrnula“ žena. U Vitaniji joj je sve postalo tako nepodnošljivo da je spakovala ono malo stvari, koje je mogla poneti na put, i napustila grad. Zaputila se niz obronke Morije i otišla do mesta Magdale. Kasnije je postala poznata kao Marija Magdalena (Marija iz Magdale).

Tu je počela da stiče „lak“ novac. Pokazalo se da to sve i nije tako lako. Našla je ljude koji su joj dobro plaćali. Među njima je pronašla čak i određeni stepen prihvaćenosti, ljude koji su joj postali

„prijatelji“ i stalno dolazili. Međutim teret na njenim ramenima bio je sve teži. Zaključila je da se lako stečeni novac pretvara u gorčinu.

Jednog dana u grad je stigao putujući propovednik. Stajao je na ulicama Magdale i govorio reči koje ljudi nikada ranije nisu čuli. U ono vreme niko nije prihvatao carinike, posrnule žene i lopove. Ali Isus je rekao: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ *Odmor? Za Mariju koja je noću ležala budna? Čula je reči: „Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje“ (Jovan 6,37).* Po prvi put u svom životu Marija je videla zračak otkrivenja Božjeg karaktera – Njegovu ljubav, otkrivenu u Isusu, i shvatila da će je Bog primiti. Više nije morala da beži od Boga koga se bojala.

21. januar

PREOBRAŽAVAJUĆA LJUBAV I PRIHVATANJE

„Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.“ (Jovan 6,37)

Često smo slušali da je obraćenje jedno iznenadno, potpuno, apsolutno i konačno iskustvo promene života, i da od tada pa nadalje nećemo imati više poteškoća, nećemo imati slabosti i nećemo doživljavati padove. A kad god se pojave problemi, obično pomišljamo da nismo bili stvarno ili potpuno obraćeni. Međutim, podsetimo se: obraćenje je natprirodno delo Svetog Duha na ljudskom srcu koje uzrokuje **promenu stava prema Bogu**; umesto da budemo protiv Njega, sada smo za Njega. Obraćenje stvara u čoveku **novu sposobnost za upoznavanje Boga i novu ljubav prema Bogu** – to je glavni trenutak, početak, ali to je i suština stvari. A kaže nam se da je potrebno da budemo obraćeni svakog novog dana, ne samo jedanput.

Prvi put kad je Marija Magdalena slušala Isusa kako govori, nije mogla da poveruje u te reči utehe. Religiozne vođe prihvatale su samo dobre, moralne ljude, koji su išli redovno u crkvu – ne grešnike, posrnule žene i lopove! Bilo je to više nego što je mogla da izdrži. Sa slomljenim srcem progurala se kroz gomilu, po završenoj službi, i tu, na otvorenom trgu Magdale, izlila Isusu svoje srce i kazala Mu o teretu koji ju je tištao. Isus ju je prihvatio. Molio se za nju silnim molitvama. Tražio je nebeskog Oca da joj pomogne svojim prisustvom. I Marija je bila obraćena na tom istom mestu. Teret greha i krivice ju je napustio. Obraćenje, kao što se obično događa, zbilo se kad je u svom očajanju potpuno prestala da se uzda u sebe.

Voleli bismo da se izveštaj ovde završava, ali istina je da je Marija pala, možda nedugo pošto je Isus napustio grad. Ostala je tamo gde je bila, među istim ljudima i isti glasovi su joj se šapatom obraćali na pijaci. Kad Isus nije bio u gradu, uviđala je da joj je teško da zadrži mir koji je pronašla u slušanju Njegovih reči i druženju sa Njim. Međutim, zapazila je promenu svog stava prema Bogu, i njena sposobnost da Ga upozna ostala je živa. A kad je sledeći put Isus prolazio kroz grad, izlila Mu je svoje teškoće i On je ponovo izlivaao za nju svoje molitve i slušao je. On ju je ponovo prihvatio. U biblijskom izveštaju stoji da je Isus izгнаo iz nje sedam demona. Uvek ju je iznova prihvatao, kao što prihvata svakoga ko Mu dolazi. Ovim stavom prihvatanja sa ljubavlju Marijino srce bilo je slomljeno i nanovo rođeno.

22. januar

SEDETI KOD ISUSOVIH NOGU

„Složi se s Njim i pomiri se.“ (O Jovu 22,21)

Isus je izгнаo sedam demona iz Marije Magdalene. Sedam puta uradio je ono što je mogao za nju, ali na kraju, jednoga dana naučila je tajnu opravdanja verom. To je bilo iskustvo proisteklo iz boravka sa Isusom i mora da joj je On pomogao da Ga pronađe. **U čemu je tajna?** Ona se krije u **sedanju kod Isusovih nogu kada Isus nije u gradu**. Da li je to moguće? Da svakako. A kad je Marija to naučila, počela je da se spušta na kolena sa sve silnijim molitvama i tražila zajednicu sa Ocem svakoga dana, rastući u povezanosti s Njime. I sve je krenulo nabolje. Zašto? Zato što kad Isus uđe u nečije srce, greh ga napušta. Ne postoji mogućnost da ga sami izbacimo. To se ne događa na taj način. To se jedino zbiva kad Isus uđe u srce, jer je naša slabost trenutak da On potpuno otkrije svoju moć. Zato je Isus prihvatao ljude onakve kakvi su. Jedino **On** može izvršiti promene. Ako gledamo na svoje grehe, postajaćemo sve sličniji njima, ali ako gledamo na Hrista, postajaćemo sve sličniji Njemu. Marija je naučila da je mnogo bolje da se usredsredi na Božju ljubav, nego na svoje grehe i padove.

Sve se u Magdali, u kojoj je Marija živela, tako za nju promenilo, da je počela da gaji nadu da će se vratiti kući u Vitaniju. Valjda će je sada prihvatiti. Biće ponovo lepo videti Martu i Lazara. Spakovala je svoje stvari i poslala uzbrdo prema Vitaniji.

Susret posle toliko vremena između Marije, Marte i Lazara mora da je bio dirljiv. Ali ljudi u gradu ostali su isti. Neki su govorili: „Dobro je što se Marija vratila!“ Ali mnogo više njih upozoravalo je: „Pripazite na Mariju!“ Kako je Marija uspela da ne dozvoli da je ogovaranja razočaraju? Kako je uspela da sačuva duševni mir?

Isus ju je naučio tajni – da će joj svakodnevna zajednica sa Bogom davati silu da prevaziđe probleme i brige. Kako je mogla da ostvari zajednicu sa Bogom iako Isus nije bio u gradu? Na isti način na koji i mi danas postizemo isti cilj – vremenom za molitvu i proučavanje Biblije, vremenom da govorimo Bogu i da On govori nama. Posle toga možemo ići i govoriti drugima.

23. januar

SAMO JE JEDNO POTREBNO

„A samo je jedno potrebno. Ali je Marija dobar deo izabrala koji se neće uzeti od nje.“ (Luka 10,42)

Jednog dana Isus i Njegovi učenici našli su se na dugom putu iz Jerihona u Vitaniju. Marta je mislila kako bi bilo dobro da ih sve pozove na večeru, jer će se tako bolje upoznati. Kad je Marta zatražila od Isusa da njenoj sestri kaže da joj pomogne u kuhinji, našla se u nevolji. Jako se zabrinula da na Isusa ostavi dobar utisak. Međutim, Isus je odgovorio: „**Samo je jedno potrebno.**“ To je bila Njegova tvrdnja o suštini, početku, sredini i završetku – svemu što sadrži Jevanđelje. Postoji jedna osnova neophodna za hrišćanski život, ali ona je i nešto što mnogi od nas još nisu isprobali.

„Ne mogu sada da sedim kod Isusovih nogu kad nije u gradu!“ O da; da! Možeš! Podseti se da svi izrazi kojima označavamo i opisujemo hrišćanski život kao što su „doći Hristu“, „sedeti kod

Isusovih nogu“, „predati srce ili volju Hristu“, postaju jasni tek kad objasnimo pojedinosti koje možemo ostvariti. Kako mi možemo da upoznamo bolje jedni druge? Razgovorom i druženjem oko zajedničkog posla. Isto to istina je i za naše poznavanje Boga – razgovor s Njime na početku svakog dana kroz proučavanje Biblije i molitvu. Proučavaj o Isusovom životu opisanom u Bibliji, naročito u jevandeljima i primeni ih na svoj život, svoje iskustvo, svoje želje i potrebe, i razgovaraj sa Bogom o onome što si naučio. Tada i svojim prijateljima reci nešto od onog što si primio u zajednici sa Bogom. Kad im govoriš o tome šta je Isus učinio za tebe, to će u njima probuditi želju da Ga i sami potraže.

Neko će možda pitati: „Zar nećemo raditi ponešto osim proučavanja Svetog pisma i molitve?“ Naravno! Postoje mnoga druga dobra koja su neophodna – dobra dela, poslušnost, visoka načela, crkvena učenja. Ali sve ovo će izrasti iz ove neophodne zajednice sa Isusom, sedenja kod Njegovih nogu. To je osnov hrišćanskog iskustva. Mnogi od nas to još ne shvataju i misle da Jevanđelje ne može biti tako jednostavno. Marija je shvatila svoju potrebu za „dobrim delom“, kako ga je Isus nazvao, i on joj nikada ne bi mogao biti oduzet.

24. januar

DUHOVNI RECEPT

**„A onome koji ne radi a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu.“
(Rimljanima 4,5)**

Ako kao rod želite da donosite jabuke, najbolje je da negde pronađete jabukovo drvo. A ako želite da donesete pravu vrstu roda u hrišćanskom životu, najbolje što možete da uradite jeste da budete hrišćanin. Pošto jabukovo drvo, podsetimo se, donosi jabuke zato što je jabuka, ne može se reći da donosi rodove u nameri, ili želji, da postane jabuka. Tako isto i hrišćanin čini ono što je pravo zato što je hrišćanin, a ne u nameri da postane hrišćanin. Problem mnogih mladih danas proističe iz pokušaja da čine ono što je pravo u želji da postanu hrišćani.

Pa šta je onda delotvorna vera? Vera se najbolje objašnjava kao poverenje. Pitanje je: „Kako se naučiti poverenju?“ Mi učimo da razvijamo poverenje u nekoga tako što ga sve bolje poznajemo. Ili obično uopšte ne ukazujemo poverenje nekome koga ne poznajemo. Bog je onaj u koga se može imati potpuno poverenje, ali to nećete nikad poverovati dok Ga dobro ne upoznate. Ako poznajete Boga, imaćete poverenja u Njega i to poverenje će biti spontano. Ako ne poznajete Boga, nećete imati poverenja u Njega. Kad god vidite osobu koja pokazuje nedostatak poverenja u Boga, ona time otkriva činjenicu da Ga nedovoljno dobro poznaje.

Kad shvatite šta je hrišćanstvo u suštini, shvatićete i da ono obuhvata proces upoznavanja Isusa. Ima mnogo hrišćana po imenu koji će ovde zastati i reći: „Neka, hvala! Želim religiju i hrišćanstvo u kome mogu da uradim nešto sam za sebe.“ Prilično težak udarac za naše „ja“ predstavlja dolaženje Isusu sa rečima: „Gospode, znam da si u pravu, znam da ne mogu ništa sam. Želeo bih da Ti poverim sve!“

Kako se to može postići? Evo osnove. Tu je recept: uzmi vremena da na početku svakog dana nasamo *tražiš Isusa* kroz Njegovu Reč i kroz molitvu. To je sve što potčinjavajući svoju volju Njemu možeš učiniti da bi bio hrišćanin ili hrišćanka. Ako to ne činiš, nisi hrišćanin. Samo si osoba koja živi dobrim i poštenim životom. A u Crkvi ima mnogo dobrih ljudi koji ne poznaju Boga i uopšte ne

mare za Gospoda Isusa Hrista. Bog te poziva da budeš nešto više od dobrog čoveka. On te poziva da saznaš o Njegovoj prisutnosti i moći, sada, danas, u tvom životu, svakog dana – a to je u suštini hrišćanstvo.

25. januar

CVEĆE PRE SAHRANE

„Zaista vam kažem: gde se god uspropoveda ovo jevanđelje po svemu svetu, kazaće se i to za spomen njezin što učini ona.“ (Matej 26,13)

U Simonovoj kući je gozba. Tu je Isus, a Marija je kod Isusovih nogu. Srce joj se slama jer je čula kad je Isus govorio kako će otići u Jerusalim u kome će Ga zli ljudi usmrtniti. Marija je slušala Isusa čak i kad su učenici odbijali da Ga čuju.

Ona nije volela uobičajeni običaj odnošenja uveća kad najdražih već nema. Zato je vidite kako tiho prilazi mestu na kome sedi Isus. Nosi sklenicu skupocenog mirisa, i ako samo bude pažljiva, niko je neće primetiti.

Na tom mestu plan je propao. Kad god otvorite bočicu skupocenog nardovog mirisa, ona mora da poviče. Odjednom je svi posmatraju, a naravno i Simon u začelju stola. Gosti počinju da mrmljaju dok ona sipa ulje na Isusovu glavu i noge.

Tada ona shvata da je zaboravila još nešto. Kod sebe nema ubrusa, niti ičeg sličnog. U te dane jedino bi žene sa ulice raspustile svoju dugu, valovitu kosu, ali Marija o tome uopšte nije razmišljala. Raspustila je kosu i počela da briše miris. Zamislite je tamo u njenom poniženju. Svi je gledaju i šapuću, a tamo dole, na drugom kraju stola, Simon razmišlja ovako: Kad bi ovaj Isus znao kojoj vrsti žena pripada Marija, ne bi joj dozvolio da Ga dodiruje! Ne, On ne može biti prorok! Izgleda čudnovato da je neko sa Simonovom prošlošću mogao ovako da razmišlja, ali on je to činio.

„Marija nije znala potpuni značaj svog dela ljubavi. Nije bila u stanju da odgovori svojim tužiteljima. Nije mogla da objasni zašto je izabrala tu priliku da pomaže Isusa. Sveti Duh je pripremio priliku za nju i ona je poslušala Njegove podsticaje.“ (Čežnja vekova, str. 478, 479) Hristos je Mariji, a i svima koji su bili prisutni, objasnio njeno delo.

„Kad je krenuo u tamu svog velikog iskušenja, poneo je sa sobom i sećanje na to delo, na zalag ljubavi koji će Mu večno pripadati od onih koje je iskupio.“ (Isto)

26. januar

ZABRINUTI ZA MNOGO

„Sve svoje brige bacite na nj, jer se on brine za vas“ (1. Petrova 5,7)

„A kad putovahu, dođe On (Isus) u jedno selo. A žena neka po imenu Marta, primi Ga u svoju kuću. U nje beše sestra po imenu Marija koja sede kod nogu Gospodnjih i slušaše reči Njegove. A Marta se trudila da Ga što bolje ugosti. I pristupi i reče: Gospode, zar ne mariš što me moja sestra samu ostavi da služim? Reci joj, dakle, da mi pomogne. A Gospod joj odgovori: Marta, Marta, brineš

se i trudiš za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je izabrala dobri deo, koji se neće uzeti od nje.“
(Luka 10,38-42 – *Stefanović*)

Šta biste vi uradili da čujete kako je Isus u gradu? Gde biste se našli? Da li biste spavali na pločniku ispred mesta gde će se On pojaviti, ili biste nekim poslom pošli van grada?

Marta je želela da bude sigurna da je Isus primio njen poziv da je poseti. I tada Ga je ostavila u dnevnoj sobi i otišla u kuhinju da uradi ono što Martin tip ljudi uvek radi. Ovde vidimo i da Martina pažnja nije bila usredsređena samo na kuhinju i Marijinu pomoć, nego na *mnoge* pojedinosti. Bila je zabrinuta zbog svega. Kad ju je Isus blago prekorio, nije govorio samo o kuhinji, šerpama i loncima. Govorio je o Martinom načinu života. Marta je bila dobra. Nije ni pomišljala da učini neko zlo. Možda je najgore što je radila bilo da grize nokte kad joj nešto u kuhinji nije išlo kako treba.

Često dobri ljudi osećaju da im Isus nije potreban. Međutim, u toku jutarnjeg časa razmišljanja, u kome gajimo zajednicu sa Isusom svakoga dana, ne ostvarujemo nešto dodatno kako bismo bili hrišćani. To je stvarni osnov hrišćanskog života. Oni koji ne znaju šta je to, sigurno će postati zabrinuti i pažljivi oko mnogih pojedinosti.

Postoji samo jedan put za pobedu i mir u hrišćanskom životu. Da li znaš šta znači sedeti kod Isusovih nogu danas, sutra i svakog dana dok Isus ponovo ne dođe?

27. januar

ISUS VOLI I FARISEJE!

„Ko je kao Gospod, Bog naš koji sedi na visini.“ (*Psalam 113,5*)

Isus je jednoga dana stigao u Vitaniju. Tu je sreo čoveka koji je Mariju Magdalenu naveo na greh. Simon, pokvareni Simon, bio je sada žrtva gube. Mi bismo ga sigurno ostavili da pati pored puta. Simon nije *zaluživao isceljenje*. Pa ipak ista sila koja je izgnala demone iz Marije i vaskrsla Lazara iz groba, očistila je i Simona od gube. Isus je iscelio Simona pre nego što Ga je on prihvatio kao Mesiju, kao Gospoda i Spasitelja, ili kao bilo kakvu ličnost!

Ovo čudo Simonu je stvorilo poteškoću, jer je farisej, legalista, onaj koji se pažljivo drži Zakona, i koji je naučio da zaslužuje sve što prima u životu, pritešnjen uza zid kad mu neko nešto besplatno daje. Možemo da vidimo Simona kako noću leži budan, vidimo ga kako uznemireno korača gore-dole po svom lakiranom parketu, tokom celog dana, i pokušava da smisli šta da učini. Ne može to da izdrži – njemu je nešto dato.

Na kraju sinula mu je sjajna zamisao. On će vratiti Isusu! Nije imao priliku da zaradi isceljenje, ali će Mu ga isplatiti. Zato planira veliku gozbu u Isusovu čast. Na toj večeri Isusovo prihvatanje da Ga Marija pomaže mirom daje Simonu razlog da opravda to što Ga odbacuje.

U tom trenutku Isus se okreće Simonu i kaže mu: „Simone, imam ti nešto kazati“. Simonovi stomačni mišići se zatežu. Čuo je o ovom Čoveku – o Onome koji može da čita ljudske misli. Simon se zgrčio. Očekivao je da će biti ponižen u svojoj sopstvenoj kući, na svojoj gozbi, pred svima. Već je počeo da oseća bol poniženja, kad je Isus na ljubazan, blag način, jednostavno izneo kratku priču – priču koju je samo Simon mogao da razume, ali, da li ju je ikad shvatio! Ona je prodrila duboko u njegovo srce i po prvi put Simon je video sebe onakvim kakav je. Video je sebe u prisutnosti Nekoga koji dobro zna kakav je, ali ga još uvek voli. Pokazuje blagost i iskrenu ljubaznost ne skidajući javno

masku sa njegovog lica. Srce mu je bilo slomljeno i on se obratio tu, na svojoj gozbi. Isus je zadobio i Simona!

28. januar

NEĆEMO UMRETI ZAUVEK

„I nijedan koji živi i veruje mene neće umreti zauvek. Veruješ li ovo!“ (Jovan 11,26)

Čovek po imenu Lazar iz grada Vitanije, grada Marije i Marte, bio je bolestan. Bila je to ona ista Marija koja je pomazala Gospoda mirom i obrisala kosom Njegove noge. Njen brat bio je bolestan.

Čežnja vekova nam kaže da je već kod prvog susreta sa Hristom Lazareva vera u Njega bila jaka i da je on postao jedan od najpostojanijih Hristovih učenika. Svi iz ove porodice, Marija, Marta i Lazar, postali su bliski Isusovi prijatelji. Kad god je dolazio u Vitaniju, odlazio je da ih poseti. Oni su prijateljstvom i ljubavlju bili sjedinjeni u čvrstu zajednicu.

Isus je mnogo putovao, pa se našao daleko od Judeje, u kojoj se nalazi Vitanija, kada se Lazar razboleo. Marija i Marta poslale su Isusu poruku: „Onaj koji Ti je mio, bolestan je.“ Sigurno su poslale poruku zbog toga što ih je Isus mnogo voleo. Mislile su da bi Isus trebalo odmah da dođe i isceli Lazara. Ali Isus im poručuje: „Ova bolest nije na smrt.“ Odmah su otrčale do Lazarevog kreveta: „Lazare, možeš li da nas čuješ?“ „Da!“ „Ne brini se, nećeš umreti. Isus je to rekao.“

Baš tada Lazar je umro. To je bilo teško shvatljivo. Osoba koja ne sedi kod Isusovih nogu uvek u takvim trenucima postaje ljuta na Boga i optužuje Boga što je dozvolio nevolje. Ali onima koji sede kod Isusovih nogu sve izgleda drugačije. Uprkos potresima i udarcima koje su Marija i Marta osećale, njihova vera nije bila uzdrmana. Nisu optuživale Isusa za Lazarevu smrt.

Posle dva dana, bez žurbe, Isus je rekao svojim učenicima: „Idemo sada nazad u Vitaniju! Lazar je zaspao.“ Njegovi učenici mislili su da govori o snu i objašnjavali sebi da će se Lazar odmoriti; nikako nisu mogli da prihvate da Isus želi da ide da ga probudi. Na kraju je Isus uzdržano progovorio jezikom koji im je bio razumljiv: „Lazar je mrtav. Idem da ga probudim.“

Isus se vratio u Vitaniju u kojoj su Ga srele Marija i Marta. Vera im se održala uprkos gubitku. Poznat vam je ostatak događaja. Kamen je bio uklonjen i Lazar je bio pozvan u život. Ono što nazivamo smrću samo je privremeni rastanak. To nije večna odvojenost. A svako od nas sa radošću može unapred da gleda onaj slavni dan sastanka kada će Isus ponovo doći.

29. januar

ZAŠTO JE ISUS PLAKAO?

„Udariše suze Isusu.“ (Jovan 11,35)

Kada se Isus, sa Marijom i Martom, približio Lazarevom grobu, znao je kakav plan ima da pretvori tužni prizor u prizor radosti. Pa ipak u izveštaju Biblije zapažamo da su Isusu udarile suze. Kako je to moguće? Isus se nije plašio da je Lazar zarobljen tamo iza velikog kamena. Ono što nazivamo smrću za Boga ne predstavlja problem. Smrt za Boga nikada nije predstavljala teškoću.

Vaskrsenje Lazara u život bilo je možda jedno od najjednostavnijih dela koja je na Zemlji Isus učinio. I kada sam Bog siđe sa neba sa glasom arhanđelovim i trubom Božjom, i kada mrtvi u Hristu budu ustali sa svojih mesta počivanja, to će biti jedno od najlakših dela koja je Bog ikada učinio.

Jedini problem za Boga, teškoća koja se još uvek nastavlja, jeste neverovanje. To je pravi problem.

Mnogo veće čudo je videti osobu koja se od neverstva i sumnje obraća Isusu, nego Lazarevo vaskrsenje. Isus je na Lazarevom grobu plakao zbog neverovanja.

Ljudi su rekli: „Gle, plače zato što ga je voleo!“ Ne, to nije bio razlog plača. Plakao je zbog ljudi u mnoštvu koji nisu verovali.

Nisu prihvatili ono što je On imao da im ponudi, kao što je i sam rekao: „I nećete da dođete k meni da imate život.“ (Jovan 5,40)

Postojao je još jedan razlog zbog kojeg je Isus plakao na Lazarevom grobu. Plakao je zbog saosećanja prema onima koji su podnosili bol; ne samo sa Marijom i Martom nego sa svim tužnim i ojađenim dušama svih vekova, dok je u mislima gledao sve vekove i shvatao bol ljudske porodice u vremenima koja će doći.

Njegova ljubav bila je tako velika da je saosećao sa tugom svojih prijatelja iako je znao da će ona trajati još samo veoma kratko.

On želi da ukloni bol i žalost svakoga od svoje dece. I danas plače sa onima od nas koji plaču. A zbog žrtve koju je prineo za nas, imamo obećanje da će doći trenutak kad ćemo se naći na mestu na kome će biti obrisane sve naše suze.

30. januar

PLAKAO JE I ZBOG SOTONE

„Prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolovima...“ (Isaija 53,3)

Kad su greh i pobuna prodrli u svemir, kad se već odigrao i sukob na nebu, i sotona i njegovi anđeli bili zbačeni na Zemlju, sotona još uvek nije bio zadovoljan onim što je postigao. Nije iskusio iskrenu žalost zbog toga što je zgrešio i povredio onoga koji ga je voleo, nego se strašno uplašio kad je video posledice koje su ga snašle.

„Sotona je uzdrhtao kad je video svoje delo. Bio je sam u razmišljanju o prošlim, sadašnjim i budućim planovima. Njegova veličanstvena pojava drhtala je kao na oluji. Anđeo sa neba, koji je prolazio, pozvao ga je i zakazao mu razgovor sa Hristom. To mu je bilo podareno. Tada je on Sinu Božjem saopštio da se pokajao od svoje pobune i da ponovo želi Božju naklonost.“ Zapazite sad ove reči: „Hristos je zaplakao zbog sotoninog zahteva i kazao, što se Boga tiče, da neće ponovo moći da bude primljen u nebo. Nebo ne sme biti opet stavljeno u neizvesnost.“ (SR 26)

Isus je plakao na početku razdvajanja i tuge prouzrokovane grehom; dok je gledao unapred i video kako će Adam i Eva biti prinuđeni da napuste prekrasni vrt koji je zbog njih stvorio, dok je gledao Kaina nesposobnog da podnese svog pravednog brata Avelja i video kako oduzima svom bratu život odbijajući da se pokaje.

Video je širenje zla u svetu, ratove, zločine, mržnju sve dok na Zemlji ne bude samo osam osoba koje će preživeti potop.

Video je ljude u bedi, u ropstvu, ogroman broj njih koji će željno očekivati Oslobodioca, pa ipak

će Ga odbaciti kad se bude pojavio među njima.

Video je Getsimaniju, Golgotu. Video je kako malo njih prihvata Njegovu žrtvu i kako je slaba vera nekolicina izabranih. Plakao je zbog neverstva, tuge, straha i bola ljudi. Video je kako mučenici pate i daju svoje živote za Njega. Video je one koji Ga se odriču kako bi izbegli patnje.

Bio je žalostan zato što sotona, koga je još uvek ljubio, ne može biti spasen. Srce Mu je bilo slomljeno zbog bola razdvajanja od ljubljenog, bezbrojnog mnoštva sa kojim se više nikada neće moći sastati. Kakvo veličanstveno objašnjenje Božje ljubavi se krije u rečima da je Isus plakao.

31. januar

ČOVEK BOLA

„A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se...“ (Isaija 53,4)

Veče je. Sunce zalazi i kao da pali nebo rumenim bojama. A i srca Isusovih učenika kao da su zapaljena unutrašnjim plamenom. Nikada njihove nade nisu bile tako visoko a planovi i snovi tako sigurni i blizu svog ostvarenja.

Gajili su neke nade u toku protekle tri godine, ali povremeno je izgledalo da od toga neće biti ništa. Sada su na svom putu prema Jerusalimu. Isus putuje kao car, na magaretu, a mnoštvo se pridružuje dvanaestorici i više u slavu Mesije. Sigurno će sada biti uspostavljena nova vladavina, pomišljaju učenici.

Povorka zastaje na prevoju brega. Zvuci hvale za trenutak prestaju dok ljudi posmatraju zalazak Sunca i njegove rumene zrake koji titraju po belom mermeru Hrama. Ljudi sa zadovoljstvom i ponosom posmatraju prizor i zatim se osvrću da vide kako Isusovo lice izražava ista osećanja.

Isus plače. Nije to radosno oko nasmejanog lica u kome se cakli suza radosnica. To je agonija. To su jecaji. To je tako duboka žalost da može da se izrazi samo otvorenim iskazivanjem bola. Ljudi su zbunjeni. Isus je plakao na Lazarevom grobu i ljudi su Ga tada razumeli – ili su mislili da Ga razumeju. Ali ovo je bilo nešto drugo. Pogledali su učenike ne bi li pronašli rešenje zagonetke. Pomislili su da se dogodilo nešto što možda nisu primetili. Ali i na licima učenika ogledao se izraz potpune zbunjenosti.

Iz perspektive našeg vremena, zato što znamo šta je trebalo da se dogodi, mi bismo možda povezali Isusovu žalost sa Ovcijim vratima u blizini Hrama. Ali knjiga Čeznja vekova, na 491. strani, kaže: „Isus nije plakao zbog patnji koje su ga čekale.“ Dok čitamo dalje nadahnuti komentar, otkrivamo da Isus rida u bolu razdvajanja dok gleda svoju decu koju ne može da spase zato što Mu oni to ne dozvoljavaju. Njegov pogled obuhvata žalost sveta odvojenog od Boga do tog trenutka i nadalje. Obuhvata Jevreje koji će vikati „raspni ga“, ljude svih vekova koji su se okrenuli svaki svom putu, mene i tebe koji smo prezauzeti da nađemo vremena za Boga, sve nas kojima Isus objavljuje bolan uzvik Boga sa srcem koje se slama: „Kako da te dam? Koliko puta htjedoh da vas sakupim, kao što kokoš sakuplja piliće, ali ne htjede.“

1. februar

ŽELJA ZA BOLJIM

„Beše videlo istinito koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet.“ (Jovan 1,9)

„Prvi korak ka spasenju jeste odgovor na privlačnu silu Hristove ljubavi“ (ISM 323). Svi ljudi na svetu i svuda privučeni su ovom ljubavlju, osim možda onih koji su se neprijateljski postavili prema Bogu i zauvek Mu okrenuli leđa.

Isus je kazao da će Sveti Duh osvedočiti – „uveriće **svet** o grehu“ (Jovan 16,8 – *Bakotić*). Nije rečeno da će osvedočiti vernike Crkve. I ne samo nekolicinu, nego ceo svet. O svom Ocu nam je kazao: „Niko ne može doći k Meni ako ga ne privuče Otac...“ (6,44). A u to privlačenje uključen je i sam Isus. „A kad ja budem podignut od zemlje sve ću privući k sebi.“ Sve tri silne Božanske ličnosti privlače svaku osobu da se suoči sa stvarnom istinom života i večnosti kako bi donela svoju odluku.

Imaš li želju za nečim boljim od onoga što sada poznaješ? Ako je tako, Bog ti daje tu želju.

Bilo da si spreman da priznaš tu želju ili ne, da je prepoznaš kao Božju ili ne, to je Bog koji ti govori. On te privlači. On privlači sebi tvoje srce, tvoj život, tvoj um.

Ova duboka težnja neće biti zadovoljena religioznošću. Postoji velika razlika između religioznosti i duhovnosti. Postoji razlika između poznavanja pravila i poznavanja Boga. Može postojati veliki prazan prostor između prolaženja kroz forme prilikom odlaska u crkvu i stvarnog poznavanja Gospoda.

Kad mi je jednom u dva sata noću zazvonio telefon, spoticao sam se da bih na kraju začuo glas žene sa druge strane: „Gospodine, možete li mi pomoći?“ Upitao sam: „Koju vrstu pomoći očekujete od mene u ovo doba noći?“

„Moram pronaći Boga. Poznajete li Boga?“ Možete li za trenutak smisliti neke odgovore koje sam mogao da dam? „Ja sam propovednik.“ „Ne, da li poznajete Boga?“ „Studirao sam novozavetni grčki.“ „Ne, da li poznajete Boga?“ „Držim sedmi dan; dajem priloge i darove.“ „Gospodine, poznajete li Boga?“

To je pitanje za svakoga od nas danas. Poznajete li Boga? Poznajete li Ga lično? To je naša najveća potreba.

2. februar

DUGO TRAŽENJE

„Zašto trošite novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti?“ (Isaija 55,2)

1959. godine dva mladića su sa arheologom, dr Zigfridom Hornom, bila na turneji po Bliskom i Srednjem istoku. Pri kraju puta imali su mnogo suvenira, ali sve manje novca. Sa frankfurtskog aerodroma trebalo je da pođu kući. Imali su avionske karte, ali veoma malo novca. Bili su strašno gladni pa su odlučili da prošetaju ulicama Frankfurta i pronađu najbolji mogući obrok za preostali novac. Na kraju su pronašli restoran sa dobrom hranom u kome se moglo jesti crnog hleba, krompira i salate, sa još po nečim upravo za novac koji su posedovali.

Smatrali su da će se odlučiti za ovaj restoran, ali su, da bi bili sigurni, odlučili da prođu još jednom ulicom pre nego što uđu. Naišli su iznenada na poslastičarnicu i prišli prekrasnom izlogu. Tamo je bilo kolača svih vrsta, ali pored njih i najlepša i najveća torta sa šlagom koju su do tada u životu videli. Izgledala je kao da je napravljena od samih ukusnih kremova. Ušli su i potrošili

poslednji novac koji su imali na tu tortu. Zatim su požurili u najbliži park, seli na klupu pored jezerceta i počeli da jedu. Pojeli su polovinu torte, a tada je počela da im izgleda nekako otužno. Nisu želeli ništa da bace pa su je pojeli celu, do kraja! Nakon toga su se smenjivali, jedan je držao stražu, dok je drugi ležao pored ograde parka i ječao. Pola noći presedeli su ovako u parku.

Dok su jeli tortu, bilo je zabavno. Ali to nije potrajalo do kraja. Zabava koju nudi svet nikada nije trajna. Sotona ima zamenu, falsifikat za sve lepo što nam Bog nudi. Njegova zamena može se činiti dobrom jedno vreme, ali na kraju ostavlja prazninu. Kad neko pokušava da se obogati, ili da postane slavan, traži Boga a da toga nije ni svestan. Jadni čovek koji leži u blatu pored puta, traži Boga. Luna-parkovi i mesta zabave prepuni su ljudi koji tragaju za Bogom. Mlada osoba koja se uzoholila dostignućima svog uma, traži Boga, ali to neće da prizna. Svako ko u suludoj jurnjavi i traganju za nečim želi da popuni prazan prostor u duši, traga za Bogom. Jedini trajan odgovor na našu želju za nečim boljim mora da se usmeri ka Isusu. Čežnja koju imamo je čežnja za Njim. Ništa ne može zauzeti Njegovo mesto.

3. februar

PRAVO ZNANJE O BOGU

„Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stideti, i pravo upravlja rečju istine.“ (2. Timotiju 2,15)

Kad odgovorimo na težnju za boljim, koju nam je sam Bog dao, moramo saznati i šta je to „bolje“. Znanje, ispravno znanje o Bogu i Njegovoj ljubavi je drugi korak u dolaženju k Njemu.

Ako jedna osoba prima saznanja o spasenju isključivo od drugih ljudi, postoji mogućnost da će njena saznanja o hrišćanstvu biti zasnovana na ponašanju; zato što mnogi ljudi objašnjavaju hrišćanstvo okvirima ponašanja. Ako se za svoja saznanja oslonite samo na ljude, uskoro ćete imati potpuno pogrešno razumevanje Boga. Naš tekst nas podstiče da se pokažemo dostojni Božjeg odobravanja. Ako to ne činiš, jednog dana ćeš morati da se osramotiš. Uči samostalno. Primaj prava saznanja sam za sebe. Nemoj zavisiti od toga šta ti drugi govore o Bogu. Nemoj zavisiti od propovednika. Danas imamo verske zajednice koje su potpuno zavisne od propovednika za svoja saznanja. Neka im Bog bude milostiv. Propovednik može pogrešiti kao bilo ko drugi. Bolje je da pođete sami i otkrivajte za sebe šta je ispravno, a šta ne.

To podrazumeva proučavanje Biblije koje nije pokrenuto samo željom da više saznamo. Jevreji su veoma mnogo proučavali Pisma, ali u njima nisu našli Onoga koga je Pismo trebalo da im otkrije. Ne čitaj zato Bibliju samo zbog čitanja. Proučavaj više nego zbog obaveštenja. Proučavaj zbog zajedništva sa Isusom. Nemoj se moliti samo da bi video uslišenje i rešenje nekog problema. Moli se da bi razgovarao.

„Tražite, i naći ćete“ (Matej 7,7). Pavle nam kaže da tražimo Boga i da Ga nađemo „premda nije daleko ni od jednoga od nas“ (Dela 17,27). Isplanirano je da Ga nađemo.

Podsetimo se, međutim, da mi ne tragamo za nekim nezainteresovanim Bogom koji nas obmanjuje. Mi ne pokušavamo da pronademo Boga koji je izgubljen ili pokušava da nas izbegne. To nije Bog Svetog pisma. Mi imamo Boga koji je tražio Adama kad se sakrio u vrtu, Boga koji je pošao za Jonom koji je pobjegao od svoje dužnosti, Boga koji je išao za Savlom iz Tarsa dok se vraćao sa kamenovanja u Jerusalimu, što je osvedočilo njegovo srce. Tek kad uvidimo Božju ljubav prema

nama, bićemo željni da nas On sustigne i pođe sa nama.

4. februar

POGREŠNO ZNANJE O BOGU

„Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život večni; i ona svedoče za mene. I nećete da dođete k meni da imate život.“ (Jovan 5,39.40)

Kad sotona vidi kako se trudimo da steknemo pravo znanje o Bogu kroz proučavanje Njegove reči, postaje uznemiren. Sa svakim korakom prema Hristu nudi skretnice i lažne puteve sačinjene samo da bi nas odvratio od cilja. Ponekad uspeva da povede neku osobu pogrešnim putem tako što će je navesti da počne sa čitanjem Biblije na pogrešnom mestu. Postoji li uopšte pravo ili pogrešno mesto za početak čitanja Biblije? Da li ste ikad odlučili da ćete pročitati svoju Bibliju tokom godine i zato postali dobar poznavalac 1. Mojsijeve? Ili ste možda došli do knjige Dnevnika i tu zastali? Video sam vredan članak pod naslovom: „Dosta nam je Dnevnika“. Sotona će učiniti sve da nas udalji od saznanja o Božjoj ljubavi. Moguće je posedovati znanje svega drugog a da nam nedostaje samo Božja ljubav. Moguće je razumeti istorijske događaje, proročanstva, simbole, životinje i sve ostalo, i izgubiti Božju ljubav.

Postoje takozvani mudraci ili lažni intelektualci koji vole da govore o religiji, ali provode vrlo malo vremena sa Rečju i u razgovoru sa Bogom. Provode duge sate analizirajući, razmišljajući i razgovarajući o religiji i Bogu. Oni priželjkiju put zaboravljanja Boga koji će izgledati kao put podsećanja na Njega. Provode silno vreme u razmatranju o tome da li će uvenuti cvet ubran na nebu, da li anđeli imaju pera u svojim krilima ili druga zamršena pitanja koja nas samo odvođe od Boga. Isusovo ime se uopšte ne spominje i sotona se zavaljuje u naslonjač i slatko smeje.

Neki zamenjuju promenu svog ponašanja za ličnu zajednicu sa Bogom. Kad uspeju da promene svoje ponašanje, misle da su pronašli Hrista. Neki se oslanjaju na druge i njihov duhovni život. Zato je njihov duhovni život na visokom ili niskom nivou, u zavisnosti od toga kakvim su ljudima okruženi. Neki su preokupirani psihološkim pristupom. Bez Boga u središtu stalno ispituju sebe i zaboravljaju na Hrista. Neki izbegavaju Hrista prezaposlenošću. Međutim, sve to vreme Bog ide za nama, ostaje u blizini, pomaže i kad toga nismo svesni, vodi nas kada to ne nameravamo ni da tražimo, stalno pokušavajući da nam ulije pravo saznanje o sebi, a poznavanje Njega je večni život.

5. februar

OSEĆANJE POTREBE

„Ne trebaju zdravi lekara nego bolesni. Nego idite i naučite se šta znači: milosti hoću a ne priloga. Jer ja nisam došao da zovem pravednike nego grešnike na pokajanje.“ (Matej 9,12.13)

Mladić koji je radio na školskom imanju poneo je jednog jutra za sebe i svoje drugove iz skladišta stočne hrane vreću žitnih pahuljica. Bile su tu uskladištene i njima su se hranile krave. „Neka krave jedu travu“, rekao je ovaj mladić. „Za doručak moji drugovi i ja možemo jesti žitne

pahuljice.“ Stavio je vreću u svoj ormar i svakog jutra svi iz njegovog hodnika dolazili su sa posudama da zahvate onoliko žitnih pahuljica koliko su želeli. Izgledalo je da im kuhinja i trpezarija ne trebaju, bar što se tiče doručka. Međutim nisu znali razlog zbog kojeg su te žitne pahuljice bile date kravama za hranu. U stvari bile su to pahuljice sakupljene sa fabričkog poda. I oni su ubrzo otkrili trunje u ovoj vreći. Zato su ubrzo svi sledećeg jutra otrčali prema trpezariji.

Nikada nećete osetiti tako veliku potrebu za osiguranjem od požara kao kad vam je kuća u plamenu. Nećete osetiti potrebu za servisom ili automehaničarskom radionicom dok vam auto ne otkaže poslušnost. Tek kad ste bolesni, shvatate svoju potrebu za lekarom. „Besmisleno je zato preporučivati lekara onima koji su zdravi, ili koji misle da su zdravi. Najpre ih treba uveriti da su bolesni, inače vam neće biti zahvalni za trud. Isto tako besmisleno je otkrivati Hrista onima koji smatraju da su im srca zdrava, to jest, da nisu grešni.“ (Velika borba, str. 220)

Osećanje potrebe je ono što stvara veliku razliku. To osećanje javlja se kroz razmišljanje o Božjoj ljubavi. Ne morate čekati da vas neko drugi dovede u Njegovu prisutnost. Možete sami sestiti i svojevolumno je prihvatiti, ma kako to teško u početku izgledalo. Možete sami proučavati i razmišljati o Božjoj ljubavi otkrivenoj u Njegovoj reči kroz život i rad Isusa Hrista. To je najkraći put koji vas može dovesti do osećanja potrebe, koje se možda u životu ne može nikako postići na drugi način. Dođi k Njemu, kad ti je otkriven, shvatajući u isto vreme da On traži i čeka svakoga od nas.

„Ako ka Njemu u svom pokajanju učiniš samo jedan korak, On će požuriti da te zagrlji svojim rukama beskrajne ljubavi.“ (COL 206)

6. februar

DUGI PUT KA BOGU

„Reci im: tako bio ja živ, govori Gospod, Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svoga puta i bude živ...“ (Jezekilj 33,11)

Ima mnogo onih koji odbijaju kratki put dolaženja k Bogu, svojevolumnog traženja i proučavanja života Isusa Hrista, Njegovog karaktera u kome se najbolje otkrila Božja ljubav. Mnogi od nas koristimo duži put. To nije dobro, jer to nije Božji plan. Ali taj put postoji i on je put teškoće, patnje, bola u srcu i razočarenja.

Razbojniku na krstu bio je potreban celokupni put do stratišta pre nego što je bio voljan da sluša. Tada je čuo prijateljske reči: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.“ I tu je, u trenutku spoznaje Božje ljubavi, došao do trenutne istine o svom životu.

Savle se odupirao. Pokušavao je da izbriše iz sećanja uspomenu na čoveka koga su kamenovali dok se molio: „Gospode! Ne primi im ovo za greh.“ Ipak se na kraju, na putu prema Damasku, njegovo srce slomilo i on se suočio sa ljubavlju od koje je pokušavao da pobjegne.

Nikodim je čekao tri godine. Sve dok Prijatelj sa kojim je *nameravao* da se bolje upozna nije jednog dana bio razapet. On do tada nije shvatao puninu ljubavi koja mu je bila ponuđena. Tada je prihvatio dar koji mu je darovan dok su on i Josif skidali sa krsta i pokopavali Hristovo telo.

„Oh“, neko će možda na ovo reći, „ako postoji tako mnogo načina da pobjegnemo od Boga, šta ćemo onda činiti?“ Samo se podseti da je Bog taj koji trči za nama. Njegovi pozivi tebi danas omogućiće ti da verom pronađeš, kao što Biblija kaže, da nemaš ništa sam po sebi. Čak je i vera dar Božji (Efescima 2,8). „Njegovo uho otvoreno je za plač ojađene duše. Poznata mu je prva težnja srca

ka Bogu. Nikada molitva kako god slaba nije izrečena, nikada nije prolivena ma kako tajna suza, nikada nije pokazana čežnja za Bogom, ma kako slaba bila, a da Božji Duh nije bio tu da je sretne. Čak pre nego što je izrečena molitva, ili što je vapaj srca postao poznat, Hristova milost dolazi u susret milošću koja radi na ljudskom srcu.“ (COL 206)

7. februar

OSVEDOČENJE O GREHU

„I kad on dođe uveriće svet o grehu i o pravdi i o sudu. O grehu, zato što ne veruju u mene.“
(Jovan 16,8.9 – Bakotić)

Poznanje Božje ljubavi otkriveno u planu spasenja vodiće do trećeg koraka u dolaženju Hristu a on je **osvedočenje o grehu**. Čovek usredsređen na ponašanje objasniće greh kao prestup Zakona. I to je istina. To je jedina pravna i sudska definicija greha u Svetom pismu. Međutim postoji i iskustvena definicija greha u Bibliji koja ide nešto dublje od toga. Jedna od najboljih je u Rimljanima 14,23: „A šta god nije po veri greh je.“ Šta god činim, a to nije učinjeno verom u Hrista, to je greh. Postoje dve definicije o grehu. Jednu od njih zvaćemo definicijom greha – jednina – a drugu definicijom za grehe – množina. **Greh je živeti životom bez Hrista. Gresu su prestup zakona.** Život bez Hrista (greh) uzrok je rđavih dela (greha). Naš prevod može se izreći i ovako: „Svaki koji čini greh (koji živi životom odvojenosti od Hrista) i bezakonje čini.“ U kom trenutku je Eva sagrešila? Kad je pojela plod? Sagrešila je kad je pokazala nepoverenje prema Bogu i onome što joj je rekao i kad je odlutala. To što je okusila plod bio je jednostavni i prirodni rezultat svega prethodnog. Ako imam teškoće sa rđavim delima, moj stvarni problem je što živim odvojen od Hrista. Ili je to posredi ili Ga ne poznajem dovoljno dugo da bih uzrastao do pobede; jer i sam Isus se brine za moj rast.

Kad govorimo o osvedočenju, govorimo o shvatanju da smo mi grešnici **bez obzira na to šta činimo. Bez obzira na to kako dobri ili rđavi smo bili**, mi smo rođeni grešnici, rođeni sa grešnom prirodom. „Svaka je nepravda greh...“ (1. Jovanova 5,17). „Nijednoga nema pravedna“ (Rimljanima 3,10). Tako nema nijednoga pravedna jer smo svi nepravednici, a svaka nepravda je greh. Nemojte zbog toga ni časak osećati da možemo biti odgovorni zbog činjenice što smo rođeni na grešnom svetu. Isus zna kakvi smo rođeni i jedino zbog čega smo odgovorni može biti šta ćemo učiniti sa Njegovim planom spasenja.

Kad se suočimo sa Isusovom prisutnošću, iznenada smo osvedočeni da smo grešni. **Ne zbog onoga što smo učinili; nego zbog onoga šta smo.** Kroz to osvedočenje shvatamo i svoju potrebu za Njim.

8. februar

LAŽNO OSVEDOČENJE

„No što mi beše dobitak ono primih za štetu Hrista radi. Jer sve držim za štetu prema prevažnome poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega.“ (Filibljanima 3,7.8)

Nedovoljno poznavanje Božje ljubavi otkrivene u Isusu može povesti neku osobu na stranputicu i sprečiti je da na pravi način dođe do osvedočenja o svom grehu. Ako se saznanje koje sam primio tiče samo Deset zapovesti, biću osvedočen da sam činio samo grešna dela. I upravo tu može početi skretanje na pogrešan put.

Ljudi se mogu podeliti na dve grupe, na jake i slabe. Svojim osobinama, nasleđenim odlikama i uslovima razvoja, mi se svrstavamo ili među jake ili među slabe, ili negde na sredinu između ove dve grupe. Jaka osoba osvedočena da je činila grešna dela i da postoji plan spasenja koji osuđuje grehe, može promeniti svoje puteve, prestati da čini grešna dela i postati „dobra“, moralna osoba. To može predstavljati i njen pad, zato što moralnost nije hrišćanstvo. Moralnost nikad nije bila hrišćanstvo i neće nikad postati hrišćanstvo. Ne možete činiti ono što je pravo ne čineći zlo. Pokušaj da se bude dobar time što se neće biti rđav ne znači nikakvu dobrotu. Uzdržavanje od zla nije dobrota i neće nikad biti dobrota. Zato je naročita zamka za ljude jake volje, za one koji imaju čvrstu moralnu kičmu i mnogo samodiscipline, moralnost bez Hrista. Oni se varaju smatrajući sebe dobrima i zbog toga hrišćanima, a mogu biti dalje od stvarnog hrišćanstva mnogo više od osobe koja se valja u jarku, zato što su oslepili za svoju potrebu za Hristom. Fariseji su bili veoma moralni ljudi. Bili su tako veliki poštovaoci Subote da su požurili od krsta kako bi na vreme otpočeli službu pri zalasku Sunca. Međutim to ih pred Bogom nije učinilo pravednim.

Kad iz daljine gledate nekoga ko je visok 2,5 metra, on vam ne mora izgledati visok. U stvari on vam može izgledati kao da je vaše visine, možda malo niži. Ali kad mu priđete i pogledate ga, iznenada se osećate kao mrvica pred njegovim nogama. Ako idete kroz život, bez obzira koliko ste dobri ili rđavi, na izvesnoj udaljenosti od Isusa, On vam se ne mora učiniti visok, možda će vam izgledati kao da je vaše visine. Kad, međutim, dođete u Njegovu neposrednu blizinu, iznenadićete se kakvi ste i bićete osvedočeni o svojoj potrebi.

9. februar

OSVEDOČENJE O POTREBI

„Bože! milostiv budi meni grešnome“. (Luka 18,13)

Kad sam jednom otišao da posetim supruga jedne vernice iz moje crkve, on je bio pijan. Pogledao me je svojim zakrvavljenim očima i prozborio zadebljanim jezikom: „Ja stvarno poštujem hrišćane. Potrebno je da neko bude jaka ličnost i bude dobar čovek da bi bio hrišćanin.“ Je li uopšte potrebno da neko bude jaka ličnost da bi bio hrišćanin? Da li je moguće da i slaba osoba bude hrišćanin? Da ili ne? Ako je vaše hrišćansko verovanje zasnovano samo na ponašanju, potrebno je biti jaka ličnost da bi se bio hrišćanin ili bilo koja druga vrsta vernika. Ali ako je religija zasnovana na odnosu sa Isusom Hristom, i jak i slab su jednaki.

Jeste li već nekad razmišljali o tome ko je najviše mrzeo Isusa dok je bio na Zemlji – jaki ili slabi? To su bili jaki. Zašto? Zato što su po prvi put u svom životu bez mrlje videli nekoga ko ide dublje od spoljašnosti i zbog toga su se uznemiravali. U Njegovoj prisutnosti iznenada su sva njihova moralnost i dobar život prestali da vrede bilo šta, i oni su to znali.

Na svetu postoje ljudi koji kad sebi kažu da je pušenje štetno i odluče da prestanu sa pušenjem, mogu da prestanu i više nikad ne diraju cigaretu. Druga vrsta ljudi zna da pušenje uzrokuje rak na plućima. I oni mogu odlučiti da prekinu. A već tog popodneva vidite ih kako izlaze i kupuju novu

paklicu cigareta. Jak uspeva, a slab pada.

Moguće je držati Subotu, postati vrlo striktan poštovalac Subote, a na svakom koraku poštovanja Subote grešiti. Moguće je ostati van zatvora zbog svog dobrog moralnog života, a u samom procesu ostajanja van zatvora još uvek živeti u grehu, zato što to činite samostalno, udaljeni od Hrista.

Moguće je održati sva pravila, sve propise, biti dobar čovek – da vas takvim smatraju svi drugi – i još uvek živeti u grehu. U Crkvi će se u poslednje vreme dogoditi veliko probuđenje, ali ono neće biti zasnovano na priznanju velikih greha. Biće zasnovano na iznenadnom shvatanju grupe ljudi, koja je živela dobrim, moralnim životom, da su tako živeli udaljeni od Isusa i da su isto takvi grešnici kao žene sa ulice i lopovi. Ovo osvedočenje korak je koji će voditi sve, jake i slabe, da shvate svoju potrebu za Spasiteljem.

10. februar

„MORALNOST NIJE DOVOLJNA“

„Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu kao od Gospodnjega Duha.“ (2. Korinćanima 3,18)

Božji neprijatelj zna da ako jedna osoba traži Isusa, prvi plod takvog iskustva biće prava vera. On zna da će drugi plod tog iskustva biti pravda – prirodna, spontana pravda koja se javlja od Hrista a ne snagom naše volje. Sotona želi nekim od svojih najomiljenijih trikova da nas navede da se usredsredimo na bilo šta drugo samo ne na zajednicu sa Isusom.

On je uspevao da navede ljude da se usredsrede na pravdu. On obično kaže: „Slušaj me sad! Da bi bio hrišćanin moraš činiti ono što je pravo. Potrudi se oko toga!“ Tako osoba počinje da isprobava sve načine da postigne pravdu. Počinje da vežba snagu volje. Da li ste to ikad pokušavali? Ja sam to pokušavao. Pokušavao sam da nateram sebe da činim ono što nisam želeo. Napravio sam listu svojih „sedam greha“ i počeo da se borim protiv greha broj jedan. Ali pre nego što sam došao do greha broj sedam, greh broj jedan se opet pojavio! Kad sam se najviše trudio, neko mi je poslao rukopis sa naslovom: „Stotinu greha od kojih Laodikija treba da se pokaje“. Tada mi je neko došao i rekao: „To nije to. Ono što ti je potrebno jeste da kontrolišeš svoje misli, jer zna se da onako kako čovek misli u sebi takav je.“ Zato sam počeo da pokušavam da kontrolišem misli. „Gledaj, sada. Danas neću misliti o... Uh! Upravo sam na to pomislio.“ Jeste li se ikad nalazili na tom putu? Moguće je tako dugo gledati sebe u ogledalu dok ne postanete sve sličniji sebi.

Neko mi je rekao: „Pretpostavimo da mrziš Matića i da ga vređaš svaki put kad ga vidiš. Tvoj deo pobeđe je da se, što više možeš, uzdržiš od vređanja Matića. Ako se uzdržiš od vređanja Matića, Bog će učiniti ostatak i uzeće mržnju i gnjev iz tvog srca.“ Ali kad sam pokušao otkrio sam da ne mogu da se uzdržim od vređanja Matića.

Mi nismo protiv moralnosti. Moralnost je vredna. Ona će nas držati daleko od zatvora. Sačuvaće nas da ne dobijemo poziv od sudije za prekršaje. Udaljiće nas da ne legnemo u jarak. **Ali moralnost nije hrišćanstvo i neće nas dovesti na nebo.** Jedini način da neko dobije bilo koju vrstu pravde jeste putem zajedništva sa Isusom Hristom.

11. februar

SVI SMO BESPOMOĆNI

„Ja sam čokot a vi loze; i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa.“ (Jovan 15,5)

Kad smo jednom osvedočeni da smo grešnici, bez obzira da li smo učinili nešto „rđavo“, sledeći korak jeste dolaženje Hristu i priznanje da smo nemoćni da oko toga išta učinimo. Mi ne menjamo svoj život zbog toga da bismo došli Hristu. Dolazimo Hristu da bi **On** promenio naš život.

Postoje mnogi ljudi koji kažu: „Kad budem tako mogao da uredim svoj život da bude dovoljno dobar, doći ću k Njemu.“ Prestanite da trošite svoje vreme i snagu. To je beznadežan zadatak. Mi smo potpuno bespomoćni.

Kad biste želeli da imati celokupnu vest o spasenju verom u Hrista sažetu u dva stiha, najbolje bi odgovarali Jovan 15,5 koji kaže: „Bez mene ne možete činiti...“ Koliko? „Ništa“ Koliko je to ništa? Ništa je ama baš **ništa** Toliko je to! Drugi stih je Filibljanima 4,13 „Sve mogu u Isusu Hristu...“ Kako mnogo? **Sve**. To je tako jednostavno da ovu istinu mogu da razumeju i mala deca. Bez Njega ne mogu ništa, sa Njim mogu sve. Jedino što mogu da postignem jeste da dobijem Hrista. To je sve što mogu učiniti da se spasem.

Ako je primanje Hrista još uvek nejasan pojam za vaš um, želim da vas podsetim da su sve nejasnoće u oblasti duhovnog života objašnjive ili pojednostavljene pomoću tri odrednice za zajedništvo sa Bogom. Kako da primim Hrista? Kroz proučavanje Biblije – slušanjem šta mi Bog govori, kroz molitvu – razgovor sa Bogom i svedočenje – saradnju sa Bogom. Preko tih sredstava Sveti Duh će raditi na nama i dovesti nas u zajednicu sa Bogom.

„Ali,“ vi ćete reći, „neki su ljudi bespomoćni a neki nisu.“ Šta je sa jakom osobom kojoj dobro ide? Da li je i ona bespomoćna? Da i ona! Jaka osoba može da kontroliše ono što se spolja vidi. Slaba ne može. Ali problem je dublji od spoljašnjosti. „Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski napori, sve to ima svoju oblast delovanja, ali je tu bespomoćno“ (Put Hristu, str. 14). „Naša **srca** su zla, i mi ih ne možemo promeniti“ (Isto). Ni jaki ni slabi nisu u stanju da promene svoj unutrašnji život. Obe grupe moraju priznati svoju bespomoćnost i doći Hristu takvi kakvi su.

12. februar

BOG POMAŽE BESPOMOĆNIMA

„Ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako će vas izbaviti Gospod.“ (2 Dnevnika 20,17)

Čovek je došao u zemlju koju je trebalo da nasledi njegovo potomstvo sa svojom ženom, stadima, slugama i rođacima. Ljudi te zemlje izašli su da ga pozdrave pa su ga upitali: „Kako ti je ime?“ A on je odgovorio: „Ime mi je otac mnogih“.

„Lepo,“ rekli su. „A koliko dece imaš?“

„Pa, ovaj... da... Nemam još ni jedno.“ Ljudi su se nasmejali. Obratili su se njegovoj supruzi: „Kako se zoveš?“

„Ime mi je ‘majka narodima’“.

„Mora da ti je to drugi brak. Koliko dece imaš?“

„Ovaj, da li je vreme u Hananu uvek ovako lepo?“

„Koliko dece imaš?“

„Nemam dece.“

„A koliko ti je godina?“

„Devedeset.“

Ovaj čovek i njegova žena savetovali su se pa su rekli: „Bog je obećao nešto što ne može da ispuni. Potrebna Mu je naša pomoć. Bog pomaže onima koji pomažu sami sebi!“ Tako su smislili „mudar“ plan koji je urodio teškim neprilikama.

Vidimo drugog čoveka na prestolu od slonovače, u mermernoj palati. Ime mu je Mojsije. Bog dolazi k njemu i nalaže mu da povede Izrailj iz Misira u Obećanu zemlju. Mojsije je rekao: „Našao si pravog čoveka. Upravo zato sam diplomirao sa odličnim ocenama na Vojnoj akademiji. Počinjem!“ Zamahnuo je mačem i ubio jednog Misirca. Zatim je pobegao u pustinju u kojoj je proveo četrdeset godina napasajući ovce. Tada mu se Bog ponovo približio i podsetio ga da treba da izvede Izrailj iz Misira. „O ne, to ne mogu. Rođeni sam pastir.“ Bog je video da je Mojsije sada spreman, jer je shvatio svoju bespomoćnost. Zato je mogao da povede narod u velike pobede. A i narod koji je imao ovakvog vođu, morao je sam da nauči istu lekciju. Gospod im je obećao da će se On boriti za njih, a oni su često strahovali od svojih neprijatelja. I oni su morali da nauče da Bog ima moć da učini ono što je obećao, **da Mu nije potrebna naša pomoć da postigne ono što je obećao da će ostvariti za nas.** Priznanje naše bespomoćnosti da nešto uradimo sami jeste poslednji korak pre nego što Mu pridemo.

13. februar

KRAJ KOJI JE POČETAK

„Jer je Hristos svršetak zakona: koji Ga god veruje opravdan je.“ (*Rimljanima 10,4*)

Moramo još nešto reći o pokornosti, poslednjem koraku pre nego što pristupimo Hristu. Zapazite u 9. glavi Rimljanima poslanice nekoliko poslednjih stihova i nekoliko prvih u 10. poglavlju! „Šta ćemo dakle reći? Da neznabožci koji ne tražiše pravde dokučiše pravdu, ali pravdu od vere. A Izrailj, tražeći zakon pravde ne dokuči zakona pravde. Zašto? Jer ne traži iz vere nego iz dela zakona.“ (30-32)

Oni su bili usredsređeni na ponašanje, na spoljašnjost. „Jer se spotakoše na kamen spoticanja. Kao što je napisano: evo mećem u Sionu kamen spoticanja i stenu sablazni. I koji ga god veruje neće se postideti... Jer im svedočim da imaju revnost za Boga, ali ne po razumu. Jer ne poznajući pravde Božje i gledajući da svoju pravdu utvrde ne pokoravaju se pravdi Božjoj.“

Zapamtite ovu premisu: jabukovo drvo rađa jabuke zato što je jabuka, a ne da bi to postalo. Kad biste želeli da imate jabuke, najbolje što biste mogli učiniti bilo bi da nabavite jabukovo drvo. Jabuka se ne brine oko svog truda da donosi jabuke. Za nju je prirodno da rađa jabuke. Hajde da pokušamo da parafraziramo biblijski tekst na ovaj način: „Šta ćemo reći? Da neznabožci koji se ne trudiše da donesu jabuke, urodiše jabukama, čak jabukama koje dolaze sa jabukovog drveta. Ali Izrailj, koji se trudio da donese jabuke nije urodio jabukama. Zašto? Zato što nisu pokušavali da postanu jabukovo

drvo, nego su pokušavali da rađaju jabukama svojim sopstvenim naporima. Jer su, budući ravnodušni u pogledu Božjeg načina donošenja rodova i pokušavajući da sami urode jabukama, sebe držali u nepokornosti da postanu jabukova stabla. Jer je Hristos kraj svih pokušaja da se donose jabuke bez jabukovog drveta, svima onima koji će postati jabukovo **drvo!**“ To je Vendenova verzija.

Hrišćanin čini ono što je pravo zato što je hrišćanin, a nikada u nameri da to postane. Odstranjivanje naše sposobnosti da donesemo rodove pravde početak je hrišćanskog života.

14. februar

SNAGA U PRIZNANJU SLABOSTI

„Jer kad sam slab, onda sam silan.“ (2. Korinćanima 12,10)

Hiljade hrišćana pogrešno razumeju izraze potčinjenosti i potčinjavanja. Ako je nečije mišljenje o hrišćanstvu zasnovano na ponašanju, njegova pažnja biće usmerena na Deset zapovesti u pokušaju da ih ne prestupi. Ako je jaka, ta osoba će „uspjeti,“. A ako nije, pašće.

Životna filozofija zasnovana na usredsređenosti na spoljašnje ponašanje neće nikad dovesti, onoga koji tako gleda, do tačke bespomoćnosti na kojoj bi mu bilo moguće da se potčini.

Kad je neko usredsređen na spoljašnje ponašanje i ima snage da se drži svojih odluka, nikada neće shvatiti da je bespomoćan. Osoba koja je usredsređena na ponašanje, ali je slaba, obično kaže: „Ne mogu! Odustajem!“ i prestaje da se trudi, odlazeći od Boga na dodirnoj tački na kojoj Mu je najbliža, a toga nije svesna.

Osoba usredsređena na ponašanje smatra da je potčinjavanje u stvari odricanje od nečega, udaljavanje od greha i pobeđivanje slabosti. Zato ta osoba kaže: „Danas stojim pred Bogom i svedocima i obećavam da od danas pa nadalje neću pušiti, piti i ići na ples“ Ako je jaka, postaje takozvani „dobar“ vernik crkve. Ako potčinjavanje treba da se tiče samo i jedino odricanja, jak će uspjeti a slab će pasti.

Čuo sam za razne trikove da se čovek odrekne greha. Neki ih pišu na papiriće i sakupljaju, pa se zatim iznose pred zgradu crkve. Tamo se podigne malo ognjište, neko kresne šibicu i „spali“ sve grehe. Divota! Gresi su nestali. Psihološki trikovi i trikovi masovne psihologije. Teškoća je, međutim, u tome što slaba osoba, koja je zapisala svoje grehe na papirić da bi ih zapalila, dolazi kući i shvata da još uvek ima te grehe. Postoje osobe koje su pokušale sve trikove iz knjiga dok na kraju nisu rekle: „Sigurno su neki ljudi rođeni da bi goreli u vatri pakla i ja sam izgleda jedan od njih.“ Počinju da veruju u predodređenje.

Želim da istaknem šta je potčinjavanje u suštini. Potčinjavanje nije odvajanje i odricanje od nečega. Potčinjavanje je napuštanje mog mišljenja da mogu učiniti bilo šta, osim jednog – da dođem Isusu Hristu takav kakav sam i da se potčinim Njemu.

15. februar

GDE JE NAPOR PUNOVREDAN

„Bori se u dobroj borbi vere, muči se za večni život na koji si i pozvan, i priznao si dobro

priznanje pred mnogim svedocima.“ (1. Timotiju 6,12)

Postoje dva načina borbe protiv Boga. Jedan je kazati: „Ne verujem u Boga, nemam više ništa od Njega, nemam vremena za Njega.“ Zato Mu ni ne dolazim. Postoji prikriveniji način koji je isto tako uspešan. On se sastoji u tome da se dođe Bogu sa mišljenjem da Bog pomaže onima koji pomažu sami sebi. Ja mu iznosim svoje probleme ali mu ih ne ostavljam. Umesto toga sam rešavam nezgodnu situaciju.

Mogu imati teškoće sa automobilom i sprečiti automehaničara da išta na njemu popravi tako što neću ići k njemu. Međutim postoji mnogo prikriveniji način da se borim protiv automehaničara. Mogu mu oterati auto, i pošto ga on utera u radionicu i podigne poklopac motora, prići mu sa druge strane i reći: Pazi da ne diraš svećice! Stavio sam nove prošle godine. I ne diraj karburator! Vrlo je komplikovan i možeš ga otkinuti. Drži se dalje od pumpe za ulje i filtera za vazduh. A šta god radio nikako ne diraj ventile! Na kraju on baca alat i kaže: „Ovde ti je automobil pa ga popravljam sam!“

Tako isto dolazim Bogu i kažem: „Sada, Bože, želim da mi učiniš ovo ili ono.“ A kada se sam mešam u ovaj proces i pokušavam da uradim neki deo, dozvoljavajući i Bogu da uradi svoj deo, u toj zbrci mešanja mojih napora sa Božjom snagom javlja se poraz. Razlog zašto ima tako mnogo nezadovoljnih i nesrećnih hrišćana jeste u tome što se trude oko rezultata umesto oko uzroka. Čak će i dečaci i devojčice znati odgovor na pitanje – „ako treba da biraš između nastojanja da rasteš i nastojanja da jedeš – šta ćeš izabrati da bi porastao?“ Njima nije potrebno mnogo razmišljanja da daju odgovor. On bi glasio ovako: „Ako izabereš da nastojiš oko jela time ćeš i jesti i rasti, ali ako izabereš da nastojiš oko rastenja nećeš postići ni jedno ni drugo.“

Uzrok našeg hrišćanskog rasta tiče se našeg poznavanja Isusa kao našeg ličnog Prijatelja. Rezultati se javljaju kad On živi svoj život u nama.

16. februar

ŠTA JE NOVO U NOVOROĐENJU?

„Ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božjega.“ (Jovan 3,3)

Mnogi ljudi koji su u prošlosti dolazili Hristu smatraju da njihovo dolaženje nije bilo ni potrebno, jer potčinjavanje Hristu nije bilo trajno. To je jedna od veoma krupnih nedoumica danas u hrišćanskom svetu. Postoje hiljade ljudi koji su došli Isusu sa osećanjem velike potrebe, a kasnije su se razočarali, jer je iskustvo „obraćenja“ počelo da bleđi. Moguće je iskreno prihvatiti Hrista i odreći se sebe za vreme Sedmice molitve prošle školske godine, ili na nekom evanđeoskom bogoslužjenju, ali i prepustiti da to iskustvo umre zato što oko njega nismo ništa učinili. Da bismo rasli u hrišćanskom životu moramo naučiti kako da se obraćamo svakog dana.

Obraćanje je nešto više od toga da se Bogu jedanput kaže Da. Kad se neko sedmicu za sedmicom budi i otkriva da još uvek ima iste probleme, slabosti i strahovanja, nalazi se u iskušenju da pomisli da se obraćenje i nije dogodilo. Misli da može čekati sledeću evangelizaciju, probuđenje, poziv sa propovedaonice da bi se ponovo obratio. On ne shvata da sotona često deluje sa mnogo nastojanja baš na onoga za koga vidi da dolazi Hristu. Sotona se baš naročito trudi tada; više nego ikad ranije. Stvari mogu poći nagore u periodu posle obraćenja. Može biti više iskušenja, više nevolja i više poraza nego pre odluke da se služi Bogu. Da li ste videli kako se to događa? Sotona

isprobava sve što zna da bi nas naveo da odustanemo i zaboravimo Boga.

Ako obraćenje nije iznenadna pobjeda, mir, sloboda od greha i iskušenja, šta je onda ono u stvari? Ovde je definicija obraćenja zasnovana na sadržaju dva poglavlja iz knjige Čeznja vekova – Nikodim i Na Jakovljevom studencu.

Obraćanje je natprirodno delovanje Svetog Duha na ljudskom srcu koje uzrokuje promenu stava prema Bogu i stvara novu sposobnost da upoznamo Boga – sposobnost koju nismo imali ranije.

Obraćanje je Božje delo a ne naše. Kad smo nanovo rođeni, mi umesto da budemo protiv Boga prelazimo na stranu Njegovih prijatelja. Sada imamo težnju za duhovnim istinama koje su nam izgledale strane dok smo bili u neprijateljstvu sa Bogom. To nije kraj, isto kao što fizičko rastenje nije kraj fizičkog života. To je samo priprema za početak hrišćanskog života. To je samo prvi udisaj.

17. februar

ZAKHEJ DOLAZI ISUSU

„Zakheju! siđi brzo; jer mi danas valja biti u tvojoj kući.“ (Luka 19,5)

Ime grada Jerihona poznato je mnogim hrišćanima jer su za njega vezani mnogi događaji o kojima su slušali još u detinjstvu. Pamte dobro čudesan boj za osvajanje grada i kletvu koju je Isus Navin izrekao da Jerihon neće više nikada biti ponovo sagrađen. Međutim ipak postoji noviji grad koji se i danas još može videti. To je bilo mesto prema kome je išao milostivi Samarjanin, a i čovek kome je on pomogao. Ispred ovog grada sedeo je i prosio slepi Vartimej.

Bio je to i Zakhejev grad, grad carinika Zakheja, čoveka malog rasta.

Istorija o Zakheju puna je zanimljivosti. Ona ima svu dramatiku stvarnog života. Ima i svoju smešnu stranu, a i duboke duhovne pouke za onoga koji traži Boga.

Zakhej je bio bogati starešina carinika (poreznika). Ako promislite o tome kako mi danas gledamo na poreznike, možda možete razumeti tek deo prezira sa kojim su se ljudi u Jerihonu odnosili prema Zakheju. Carinici su se veoma izveštali u prevarama. Blago koje su sakupili bilo je oteto od drugih ljudi. Zakhej je bio lopov. Možemo ga zamisliti kako noću leži budan i gleda teške zavese koje bi trebale da vise u kući nekog drugog, i kako se pita da li će se praznina koju oseća ikada ispuniti.

Tada, nekako, Zakhej saznaje za Isusa koji prihvata sve koji Mu pristupe, za Onoga koji se druži sa carinicima i grešnicima. U njegovom srcu budi se nada da će možda i on moći da pronađe mir. Zatim Isus dolazi u njegov grad.

Verujem da i vaš osećaj za humor dira zamišljanje Zakheja, direktora poreskog odeljenja, kako se utrkuje sa dečurlijom da bi se pre njih popeo na drvo. Bio je spreman i na to. To otkriva jednu važnu istinu. Kad se radi o životu i smrti, zaboravlja se na ambicije, lažni ponos i sve ostalo. To dokazuje da je Zakhej stvarno bio na kraju svojih snaga boreći se sam i da je shvatio potrebu za pomoći koju samo Isus može dati. Kada shvatimo svoju potrebu za Hristom, ništa drugo nam neće biti važno što bi nas sprečavalo da Mu dođemo.

18. februar

ZAKHEJ SILAZI SA SVOG DRVETA

„Na visini u svetinji stanujem i sa onim ko je skrušena srca i smerna duha...“ (Isaija 57,15)

Kad je Isus stigao u Jerihon, Zakhej je došao do tačke na kojoj se potpuno odrekao života usredsređenog na sebe. Bio je umoran od života prevare, umoran od bežanja od Svetog Duha, spreman da prihvati odmor koji je Isus nudio. Kad je čuo da će Isus proći putem ka njegovoj kući, potrčao je pred gomilom i popeo se među grane dudovog drveta da bi video Isusa.

Kad je Isus došao do tog mesta, pogledao je gore i video Zakheja, koji je mislio da je sakriven od tuđih pogleda. Isus je došao i jednostavno mu rekao: „Zakheju!“ On mu je znao ime.

Mi shvatamo da se oni ranije nisu sreli, a da je Isus znao Zakhejevo ime.

Isus ne prolazi pored nikoga ravnodušno. Nije On ni onaj koji uvažava nekoga naročito. Niko ne bi trebalo da oseća da je zapostavljen ili da je mimoiden. Isus prolazi putem pored tebe. On prolazi pored svakoga od nas.

I Isus mu kaže: „Siđi brzo! jer mi danas valja biti u tvojoj kući“ (Luka 19,5). Zakhej se na drvetu nalazio u nekoliko dimenzija, osim fizičke. Mi se često trudimo da nadoknadimo svoj mali duhovni rast nastojanjima da se popnemo nekim spoljašnjim manevrima.

Zakon duhovnog života je da morate sići da biste se popeli. Zakhej je sa radošću prihvatio Isusa i naravno, kad god se to događa, postoje oni iz okoline koji se žale i gundaju. Kada su to videli, svi su gundali kako je Isus pošao da bude gost grešnom čoveku. Zašto je Isus morao da izabere da ruča kod ovog pokvarenjaka? Zašto nije izabrao nekog sa visokim moralnim statusom u Jerihonu? Ali tu se krije vest Jevanđelja u jednoj rečenici: Isus je otišao da bude gost jednom grešniku.

Isus prima grešnike. Kada to ne bi bila činjenica, ne bi bilo nade za tebe i mene. Zar niste srećni što je On voljan da bude gost kod grešnih ljudi? To je dobra, radosna vest. Dobra vest Hristovog Jevanđelja.

19. februar

SPASENJE DANAS

„A Isus mu reče: danas dođe spasenje kući ovoj; jer je i ovo sin Avramov.“ (Luka 19,9)

„A Zakhej stade i reče Gospodu: Gospode! evo pola imanja svojega daću siromasima, i ako sam koga nečim oštetiću vratiću četvorostruko“ (Luka 19,8). Šta je Zakhej postigao ovim rečima? Neko će možda reći da je bio spasen time što je dao sirotinji ili što je vraćao četvorostruko. Međutim, Isusov odgovor na vidljivo buđenje moralnog stava je vrlo zanimljiv. „A Isus mu reče: **danas dođe** spasenje kući ovoj.“ Nemojte to propustiti. **Danas** ovaj čovek prima spasenje. Zar ne može da primi spasenje tek kad počne da popravlja svoje puteve, da pokriva svoje rđave tragove i vraća ukradeno? Ne, spasenja nema u davanju siromašnima, čak i ako im date 50% svog dohotka. To nije ono što spasava. Spasenja nema u nadoknadi onog što smo zlo učinili. Ako sam oduzeo nešto nekome i ako mu to vratim 400% to izgleda prilično dobra nadoknada, zar ne? Ali u tome nema spasenja!

„Istina je da se neki put ljudi postide svojih grešnih puteva i odbacuju neke svoje zle navike i pre nego postanu svesni da su privučeni Hristu“ (Put Hristu, str. 21). Šta se u suštini događa? Oni su

privučeni Hristu. „Ali kad god ljudi pokušavaju da se poprave iskrenom željom da čine dobro, pokreće ih Hristova sila“ (Isto). Dozvolimo da je to bila Hristova sila koja je navela Zakheja da nadoknadi četverostruko i dvostruko. Ali to ne bi bilo spasenje. Put Hristu kaže: „Na njih deluje uticaj kojeg nisu ni svesni, savest se budi, i u životu dolazi do vidljive promene. I kad ih Hristos privuče da gledaju Njegov krst, da posmatraju Onog kojeg su njihovi gresi prikovali, tada se zapovesti upisuju u njihovu savest. Otkriva im se sva zloća njihovog života, greh koji se duboko ukorenio u njihovu savest“ (Isto). Ne vide samo život i postupke, nego i svoje pravo stanje. „Počinju da razumevaju ponešto od Hristove pravde i uzvikuju: ‘Šta je onda greh kad je bila potrebna takva žrtva za otkupljenje njegovih robova? Zar je stvarno bila potrebna sva ta ljubav, sve to trpljenje, sve to poniženje, da mi ne poginemo, već da imamo život večni?’“ (Isto)

„Kada Hrista primimo kao ličnog Spasitelja, dolazi spasenje duši.“ (Čežnja vekova, str. 474)

20. februar

JAKOV DOLAZI BOGU

„Ovde je doista kuća Božja, i ovo su vrata nebeska.“ (1. Mojsijeva 28,17)

Jakov je bio religiozan čovek. Članovi njegove porodice bili su vernici Crkve. U vreme dok je živeo kod kuće, njegovo duhovno iskustvo nije bilo rđavo. Bio je zainteresovan za pravo prvenštva zbog duhovnih prednosti. Želeo je da razgovara sa Bogom onako kako je to činio Avram. To mu moramo priznati. „Ali iako je cenio večne iznad privremenih blagoslova, Jakov nije imao iskustveno znanje o Bogu koga je poštovao. Njegovo srce nije bilo obnovljeno božanskom milošću.“ (PP 178)

Jakov je pogrešno razumeo način Božjeg delovanja. Bilo mu je obećano prvenštvo, ali Bog je imao stalnu naviku da čeka do poslednjeg minuta. (Ja sam se obično zbog toga ljutio na Njega. Ali, ne zaboravite da je Bog najsigurniji u svemiru. Ako se ljutite na Njega, možete Mu to reći jer On to već zna. Međutim, On se ne ljuti na vas). I tako je Bog čekao do poslednjeg minuta i Jakov je pomislio kako treba da pomogne Bogu da ispuni svoje obećanje. On i Reveka su se udružili i izumeli naročiti plan.

Vama je poznat ostatak događaja. Jakov je prevarom zadobio blagoslov prvenštva. Iz toga je proizašlo to da Jakov nikada više nije video svoju majku. Vidimo ga kako luta po pustinjskom pesku, sam, opterećen krivicom i nevoljama. Cela se situacija okrenula. Duh proroštva kaže: „Bog je objavio da će Jakov primiti prvenštvo i Njegova reč bi se ispunila u svoje vreme da su se verom oslanjali da On radi za njih“ (PP 580). Ali oni su odlučili da urade nešto sami. I tako vidite kako Jakov razočaran beži. Noć se približava, i on leže pošto je umesto jastuka pronašao kamen, i nema snage da se moli.

Pomislio je da je sve beznadežno, ali dobio je san. U snu je video lestve kako sa zemlje sežu do neba. Anđeli su se penjali i silazili po njima. Lestve predstavljaju Hrista. On je ta veza između Neba i Zemlje. Isus je još uvek bio tamo. Isus ga je još uvek ljubio. Isus mu se približio u vreme njegove potrebe, kao što to uvek čini kad je neko spreman da prihvati milost koju On nudi. Te noći Jakov je bio obraćen.

21. februar

POGODBA SA BOGOM

„Zacelo je Gospod na ovom mestu; a ja ne znah.“ (1. Mojsijeva 28,16)

Dok je Jakov spavao, sa kamenom umesto jastuka, i gledao lestve koje sežu do neba, bio mu je otkriven plan spasenja; ne u potpunosti, već u delovima koji su u to vreme za njega bili neophodni. Njegov je um odjednom primio samo deo otkrivenja, a velike i čudesne istine bile su predmet njegovog proučavanja do kraja života i one su se sve više otkrivale njegovom razumevanju.

Pogledajmo izveštaj u 1. Mojsijevoj 28,13. i 14. u kome Bog govori Jakovu da obećanja data Avramu važe i za njega. 15. stih kaže: „I evo ja sam s tobom, i čuvaću te kuda god pođeš, i dovešću te natrag u ovu zemlju, jer te neću ostaviti dokle god ne učinim što ti rekoh.“ Zar to ne zvuči kao radosna vest? A Jakov se budi i kaže: „Zacelo je Gospod na ovom mestu; a ja ne znah.“ Bio je uplašen. Obeležio je kamen i prozvao ono mesto Vetilj.

20. stih svedoči kako je upao u nešto što je bilo karakteristično za njegovo poimanje religije u to vreme. „I učini Jakov zavet.“ Pogledajmo pažljivo ovaj zavet. „**Ako** Bog bude sa mnom, i sačuva me na putu kojim idem i da mi hleba da jedem i odela da se oblačim, i **ako** se vratim na miru u dom oca svojega, (tada) Gospod će mi biti Bog.“ On pokušava da sklopi pogodbu sa Bogom. „Ja tapšem tebe po ramenu, pa ćeš i ti mene.“ Da li je plan spasenja uspostavljen na tome? Vidljivo je da je Jakov pogrešno shvatao kako Bog deluje. Bog čini zavet. Spasenje nije zasnovano na našem davanju zaveta Bogu, već na prihvatanju zaveta koji je Bog učinio sa nama. Prava vera nastavlja da ljubi i veruje u Boga bez obzira na to šta nam se događa. Bog je obećao snagu za svaki dan, a ne uvek sunčano nebo. Da je Jakov bio gladan, prava vera bi izjavila: „Bez obzira na sve ja Te još uvek volim i verujem Ti.“

Jakov je nastavljao da sklapa pogodbe sa Bogom sve dok nije došao do potoka Javoka. Tu se, na kraju, našao sam. Tu je tek odlučio da prestane da deluje sam i da se potpuno potčini Božjoj kontroli.

22. februar

DOBITI GUBITKOM

„Pa onda reče: pusti me, zora je. A Jakov mu reče: neću te pustiti dok me ne blagosloviš.“ (1. Mojsijeva 32,26)

Zanimljivo je zapaziti da je spasenje verom izraženo kao istina isto tako snažno u Starom zavetu kao i u Novom. To nije nauka samo Novog zaveta.

Zapazili smo da je jedan od događaja koji nas uči najdubljim poukama, onaj iz Jakovljevog života, zapisan u 32. poglavlju 1. knjige Mojsijeve. U prethodnom poglavlju vidimo kako se Jakov noću iskrao od svog ujaka, sa svoje dve žene, decom, stadima, i da je pošao kući.

Što se više približavao kući, postajao je sve uznemireniji. Čuo je da mu u susret dolazi 400 vojnika. Neprijatelj se približavao. Isav je bio na ratnom pohodu. Jakov se uplašio. Zato je smislio dosta mudru taktiku. Podelio je svoju grupu u dva dela; jer ako jednu grupu napadnu, druga će ostati. Učinio je sve što je mogao za svoju ličnu sigurnost i zaštitu. Mislio je da Bog pomaže onima koji pomažu samima sebi.

Na kraju, u očajanju, odlazi sam u tamu noći, da se pored Javoka moli. 1. Mojsijeva 32,24-28:

„A kad osta Jakov sam, tada se jedan čovek rvaše s njim do zore. I kad vide da ga ne može svladati, udari ga po zglavku u stegnu, te se iščaiši stegno iz zglavka, kad se čovek rvaše s njim. Pa onda reče: pusti me, zora je. A Jakov mu reče: neću te pustiti dok me ne blagosloviš. A čovek mu reče: kako ti je ime? A on odgovori: Jakov. Tada mu reče: otsele se nećeš zvati Jakov, nego Izrailj; jer si se junački borio i s Bogom i s ljudima, i odoleo si.“

Iz ovog događaja učimo dve važne pouke. Prvo, obraćenje i potpuno ili stalno potčinjavanje ne javljaju se neminovno istovremeno u nečijem iskustvu. U suštini to se retko događa. Druga istina je da kraj truda oko samoopravdanja zahteva borbu koju niko od nas neće proći bez svesti da se u njoj nalazimo. Jakov je iz ovog iskustva izašao hrom. Znamo da je bio hrom do kraja svog života. Mi ćemo znati kada se zbiva to iskustvo. Možda nećete znati kada ste obraćeni, ali sigurno ćete znati kada budete prolazili kroz ovu vrstu krize koju je Jakov doživeo na Javoku.

23. februar

BOŽANSKI DODIR

„I Jakov nadede ime onome mestu Fanuil. Jer veli, Boga videh licem k licu, i duša se moja izbavi.“ (1. Mojsijeva 32,30)

Posle Jakovljevih poslednjih napora da obezbedi sigurnost, sam je otišao na potok Javok. Uradio je sve što je mogao da se sam spase. To nije delovalo. Možda nije smatrao ni da će molitva pomoći, ali nije želeo da ne iskoristi sve prilike koje je imao. Tada je Bog došao da usliši njegovu molitvu. Stavio je ruku na njegovo rame. Noć je bila tamna, a Jakov uplašen. Osetio je božanski dodir i pomislio da je to ruka neprijatelja. Zatim je počeo da se bori protiv njega. Trebala mu je cela noć, sve do svanuća, da otkrije da mu je Bog blizu i da želi da mu podari blagoslov.

Bilo je to upoređenje njegovog dotadašnjeg života. U toku dvadeset godina, kad god je Bog stavljao ruku na njegovo rame, on se protivio i borio protiv Njega. Smatrao je da je to neprijatelj. Bog je želeo da vodi njegov život, a Jakov mu to nije dozvoljavao; želeo je da svojim životom upravlja sam. To je bila kriza potčinjavanja. Trebalo je da ga zaboli svitanje dana. Ali kad je dan na kraju osvanuo, Jakov je umesto da se bori protiv Boga prionuo uz Njega.

Najbolje ćemo shvatiti svoju veliku snagu kad osetimo i spoznamo svoju slabost. Hristos povezuje pale ljude u njihovoj slabosti i bespomoćnosti sa izvorom beskonačne sile. Šta je to u stvari sinulo u Jakovljevom umu te noći? On je radio nešto što Bog nije tražio ni očekivao od njega. Dvadeset godina Jakov je pokušavao da živi prema obećanjima koje je u Vetilju dao Bogu, a tada je shvatio da mu je potrebno da prihvati obećanja koja mu je Bog dao. Otkrio je da napor koji Bog zahteva nije borba da se promeni nečiji život, nije nastojanje da se postigne ono što je Bog obećao da će učiniti za nas, već jedino nastojanje da održimo zajednicu sa Nebom, sa Bogom. Postoji nešto što moramo učiniti da bismo osigurali spasenje. Moramo doći Isusu. „Koji dolazi k Meni,“ kaže Isus, „neću ga isterati napolje“. (Jovan 6,37)

Tek potčinjavanjem i verom Jakov je zadobio pobeđu koju je propustio da izvojuje u svojoj sopstvenoj sili. Tek potčinjavanjem sebe i verom u Boga mi ćemo zadobiti pobeđu u svom životu. Kad Bog stavi svoju ruku na naše rame, zar neće biti divno prepoznati Ga kao prijatelja radije nego kao neprijatelja?

24. februar

KAD SVANE ZORA

„A kad osta Jakov sam, tada se jedan čovek rvaše s njim do zore.“ (1. Mojsijeva 32,24)

Nekoliko osobina bilo je karakteristično za Jakova pre njegovog iskustva na Javoku. Prvo, greh prevare oca bio mu je stalno pred očima. Prošlo je dvadeset godina, ali tokom svih njih Jakov se borio sa krivicom prevare. Još nešto je produžavalo da živi u njegovom umu. Bio je svestan da ga anđeli štite, ali je pomišljao da i on treba da se postara oko svoje zaštite. Nije verovao da Bog može da ispuni obećanja koja mu je dao u Vetilju bez njegove pomoći.

Da li ste ikada razmišljali o tome šta može da učini jedan anđeo? Sećate li se Asirskog logora sa 185 000 moćnih, jakih ratnika? Znae već taj događaj. „I kad ustaše ujutru, a to sve sami mrtvac“ (2. Carevima 19,35). Bilo je to delo jednog anđela koji je prošao kroz vojni logor. Jakov je znao da postoje dve grupe anđela; jedni ispred a drugi iza. Čak je i mesto nazvao prema ovim dvema grupama, ali mora da nije znao mnogo o moći anđela i Božjoj sili da ispuni svoja obećanja. Još uvek je smatrao da i on mora da uradi nešto. To je karakteristika stanja nepotčinjavanja. To je naše shvatanje da nešto moramo sami.

„To... će se pokazati kao propast za mnoge duše u naše vreme. Hiljade čine istu grešku zbog koje je Hristos ukorio fariseje u Matejevoj kući. Mnogi odbijaju istinu koja silazi od Oca svetlosti, radije nego da odbace neku voljenu zamisao ili se odreknu nekog mišljenja koje je za njih idol. Uzdaju se u sebe i oslanjaju se na svoju mudrost ne shvatajući svoje duhovno siromaštvo. Oni uporno nastoje da budu spaseni na način kojim bi mogli da ostvare neko značajno delo. Kad uvide da ne postoji nikakav način da utkaju sebe u to delo, odbacuju ponuđeno spasenje.“ (Čežnja vekova, str. 227)

Znamo da je Jakov iz noći rvanja pored potoka Javoka izašao kao drugi čovek. To se zbilo tačno dvadeset godina posle njegovog obraćenja. Samopouzdanje je na kraju, na Javoku, bilo iskorenjeno. Jakov je tek na Javoku otkrio potpunu zavisnost od Boga. Od tada pa nadalje ne može se videti ranije lukavstvo. Njegov život bio je obeležen jednostavnošću i istinom. Naučio je lekciju jednostavne zavisnosti od nebeske sile.

25. februar

KRIZA POTČINJAVANJA

„I ko padne na ovaj kamen razbiće se, a na koga on padne satrće ga.“ (Matej 21,44)

„Iz dana u dan Bog poučava svoju decu. Prilikama iz svakodnevnog života priprema ih da odigraju svoju ulogu na široj pozornici koju im je Njegovo providenje odredilo. Ishod svakodnevnih proba odrediće njihovu pobjedu ili poraz u velikoj životnoj krizi.“ (Čežnja vekova, str. 322). Tako može postojati čitav niz malih događaja koji su svi zasnovani na pitanju: „Da li ću to učiniti sam, ili ću prepustiti u veri Bogu da On to učini?“ Ako u tome padam iz dana u dan, mogu planirati i veliko rvanje sa anđelom jednog dana pored Javoka.

To se dogodilo Jakovu. To se dogodilo Josifu; mora da je padao u malim krizama kad je mislio da je nešto vrednije od njegove braće. Vidite ga vezanog kao roba, na putu za Egipat, kako bolno plače.

Petar se našao na zemlji, sa licem u prašini Getsimanije, željan da umre, zato što je pao u krizi pored jezera i u raspravi oko takse za Hram. Sve dok nije shvatio svoju nemoć pored vatre, dok nije video bol koji je naneo onome koga je najviše voleo, Petar nije iskusio potpunu zavisnost od Hrista.

Ako vam je obraćenje došlo neprimetno, jedan ste od onih koji ne mogu označiti vreme, datum, pa čak ni godinu svog obraćenja; ako ste bili dobar vernik Crkve celog svog života, zapamtite da do potpunog potčinjavanja neće doći lako.

„Borba protiv samog sebe je najveća borba koja se ikad vodila. Odricanje od samog sebe, pokoravanje svega Božjoj volji, ne može da se ostvari bez borbe“ (Put Hristu, str. 34). Kriza potčinjavanja, padanja na stenu, razbijanja, najveća je borba u životu hrišćana.

Mi ni ne naglašavamo da treba biti potpuno preobražen pre nego što će nas Bog *primiti*. Jakova je Bog prihvatio u Vetilju. Mi govorimo o preobražavajućem delu Svetog Duha.

Bilo kakav oblik da dobija velika kriza u tvom životu, seti se da kad ti Bog stavi ruku na rame, to nije ruka neprijatelja. To je ruka najboljeg Prijatelja koga ikad možeš imati.

26. februar

NE MOJE, VEĆ NJEGOVO DELO

„A onome koji radi ne broji se plata po milosti nego po dugu.“ (Rimljanima 4,4)

Kad neko počne da razumeva Božju ponudu života u slobodi, miru i punini, putem opravdanja verom u Isusa, sotona postaje uznemiren. Što je duže moguće on je nastojao da održi tu osobu što udaljenijom od Boga. On ne želi da bilo ko dođe Hristu i nađe odmor. Njemu je draže da smo što dalje od Hrista. Ako se dogodi da ne može da nas drži daleko i spreči da budemo privučeni Hristovom silom, i mi počnemo da istražujemo Njegovu volju, još uvek mu preostaju druge metode. Prva od njih sastoji se u tome da nas navede da se trudimo oko svoje sopstvene pravde. Moguće je provesti godine u besplodnim naporima da učinimo sebe dovoljno dobrim da bismo bili prihvaćeni u Božjim očima.

Na kraju javlja se saznanje da je opravdanje moguće samo verom u Isusa. Učimo da je spoljna dobrota nedovoljna. Uviđamo da su naša srca zla, da ne možemo da ih promenimo, čak ako smo i uspešni u menjanju svog ponašanja. Na ovom stepenu sotona se javlja sa drugom veoma lukavom zamkom. Pokušava da nas zadobije da nastojimo oko svoje vere. Navodi nas da sve argumente sastavimo i uvidimo da treba da imamo pozitivno mišljenje; podstiče nas da se usredsredimo na to da verujemo. Pokušava da nas više zainteresuje za obećanja od ličnosti Onoga koji je dao obećanja.

Kad se molimo prvenstveno zbog odgovora i ne dobijemo odgovore koje očekujemo, uništava našu veru u Boga napominjući da je to vežba vere.

Kad shvatimo da ne možemo razviti ni pravdu ni veru svojim sopstvenim naporima, sotona čini svoj poslednji napor da nas spreči u dolaženju Hristu. „Sada kad si shvatio“, kaže on, „treba da odustaneš. Moraš ozbiljno pokušati da odustaneš.“

Dobra vest za svakoga od nas koji smo mnogo puta pokušavali da se predamo Hristu jeste da je i predanje Hristu dar, kao što su darovi opravdanje i vera. „Niko ne može isprazniti samog sebe od

svoga ja. Mi se možemo jedino uzdati u Hrista da dovrši to delo.“ (COL 159)

Svaki dar koji nam Bog daje: opravdanje, mir, vera, pobeda, večni život, pa čak i predanje Njemu, dostupni su samo na jedan način – ulaskom u zajednicu sa Darodavcem i kroz lične razgovore sa Njim.

27. februar

NE MOŽETE RAZAPETI SAMI SEBE

„Koji čuva dušu svoju, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je.“ (Matej 10,39)

Kad god Isus govori o krstu, uvek spominje *naš* krst, a ne govori o svome. „I koji ne uzme krsta svojega i ne pođe za mnom, nije mene dostojan“ (Matej 10,38). „Ko hoće da ide za mnom neka se odreče sebe i uzme krst svoj i ide za mnom“ (Luka 9,23). Na našem krstu, umesto nas, Isus je platio cenu i umro.

Kad biste odlučili da oduzmete sebi život, uvideli biste da postoji mnogo načina: prisloniti cev revolvera na glavu i povući oroz, popiti preveliku dozu pilula, skočiti sa visokog mosta ili zgrade. Ali postoji i nešto što ipak ne možete učiniti. Ne možete razapeti sami sebe! Ako želite da budete razapeti, neko drugi mora to da obavi za vas.

„Jaram i krst simboli su koji predstavljaju jedno te isto – predanje svoje volje Bogu“ (EGW 5 BC 1090). Simbol kojim Hristos predstavlja potpunu potčinjenost zahteva da to uradi neko drugi a ne mi sami. Koliko god napora uložili da razapnemo sami sebe, mi to nikako ne možemo postići. Isto tako koliko god se trudili da se predamo, ne možemo to postići sami. Možemo se samo osloniti na nekog drugog ko će to obaviti za nas.

Ako se ne možemo razapeti sami, ako se ne možemo predati sami, neizbežno je da ne možemo odrediti kad će se nešto dogoditi u našem životu.

Svaki događaj u Hristovom životu događao se prema Božjem vremenskom određenju. Hristos nije učinio ništa da požuri ili ubrza nevolje, niti je pokušavao da ih izbegne kada su došle. On je prihvatao Božje planove za svoj život na svakodnevnoj osnovi i nije pokušavao da ostvari svoje sopstvene planove.

Tako mora biti i sa nama. Sam Isus ostavio je mesto za rast. „Travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu“ (Marko 4,28). Naši napori da ubrzamo rast ili predanje su bezuspešni. Mi jedino možemo tražiti da upoznamo Isusa, tražiti ličnu zajednicu s Njime i imati poverenje da će dovršiti delo koje je otpočeo u našem životu. On će nas sam voditi ka potpunom predanju Njemu.

28. februar

POBEDA PREDANJEM

„Oče moj... ne kako ja hoću nego kako Ti.“ (Matej 26,39)

Predanje uvek zahteva borbu. Osnova svakog iskušenja je, na neki način, da se ide sam i oslanja na sebe umesto na Boga. Isus je stalno bio kušan da se oslanja na sebe. A Njegove nasledene

mogućnosti i sposobnosti bile su veće nego naše, i to toliko mnogo veće od naših da je mogao da se oslanja na sebe. U Getsimaniji suočio se sa krajnjom borbom predanja. „Izgledalo je kao da Ga više ne podupire svetlost božanske prisutnosti“ (Čežnja vekova, str. 587). Isus je proveo ceo svoj život na Zemlji u zajednici sa svojim Ocem. Nikad nije učinio ništa po svojoj, već samo po Očevoj volji. Ali sada, „greh Mu je izgledao tako strašan, a težina krivice koju je morao poneti tako velika, da je došao u iskušenje da se boji da će Ga to zauvek odvojiti od Očeve ljubavi.“ (Isto)

Da li uočavate iskušenje? Bojao se da se **prekine Njegova veza sa Ocem**. Bojao se da neće moći u svojoj ljudskoj prirodi izaći kao pobednik iz sukoba sa silama tame. Ceo svoj život na ovoj zemlji Hristos je proveo u zajednici sa svojim Ocem. Ništa nije učinio sam. Činio je samo ono što je bila volja Njegovog Oca. Sotona Mu je sada nametao stav da bi jedini način na koji Hristos može spasti čovečanstvo bio da se oslobodi svog zajedništva sa Ocem. Pokušavao je 33 godine da navede Hrista da se osloni na svoju sopstvenu snagu. Sada je **izgledalo** da će jedini način na koji Hristos može da otkupi čovečanstvo biti da se osloni na svoju silu, jer ako bude uzeo naše grehe to će Ga odvojiti od Oca. Sotona je rekao: ako se sada ne budeš oslonio na svoje sopstvene snage, nećeš moći da spaseš čoveka, a zbog toga si došao. Greh je tako strašan u Božjim očima. On ti sada ne može pomoći. Moraćeš to, Isuse, da uradiš sam, ili ćeš promašiti svoju službu da spaseš čovečanstvo. Primitimo da odvajanje nije bilo stvarno. Isus je tako **osećao**. Ali On nije bio sam. „Bog je patio sa svojim Sinom. Anđeli su posmatrali Spasiteljeve samrtno muke.“ (Isto, 593) Bog je odvojio od Hrista svaki zrak svetlosti, ljubavi i slave. Ali **On je bio još uvek tamo**. U potčinjenosti svoje volje svom Ocu Isus je bio pobednik. U Getsimaniji i na krstu Isus se oslanjao samo na poznanje Očeve ljubavi koje Mu je bilo dato. „Kad se u potpunoj pokornosti predao Bogu, povuklo se **osećanje** gubitka Očeve naklonosti. Hristos je verom izvojevao pobedu.“ (Isto, 650) Potčinjavanje je jedini put ka pobedi.

1. mart

NE MIR NEGO MAČ

„Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju, nisam došao da donesem mir nego mač.“ (Matej 10,34)

Dete i njegovi roditelji bili su primetno siromašni. Posvećenja dece bila su u hramu uobičajena, pa sveštenik koji je vršio službu nije bio svestan bilo čega neobičnog. Ali u hramu je bilo i dvoje starih ljudi, Simeun i Ana, koji su željno očekivali dolazak Mesije i oni Ga nisu očekivali uzalud: Simeun je uzeo dete od Marije, i dok ga je držao i blagosiljao porodicu, kazao je Mariji: „Gle, ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izrailju, i da bude znak protiv koga će se govoriti.“ (Luka 2,34)

Simeunovo predviđanje ispunilo se u Isusovom životu. Jevanđelje koje je Isus propovedao nije ostavljalo ljude istim. Odlazili su jednim ili drugim putem. Nije bilo neutralnosti. Ili su Ga prihvatili ili su Ga izdavali. Ova polarizacija bila je stalna i zaoštravala se svakog dana Njegovog života, sve do krajnjeg ishoda na Golgoti. Mada je pomisao da nas Isus spasava veličanstvena, i volimo da pevamo o tome, Isus razdvaja. On nije došao da donese mir nego mač. Isus rešeta ljude.

U Bibliji primećujemo da je Isus postavljen da obori i podigne ljude **u Izrailju**. Ovde se ne govori o Grcima i Rimljanima. Isus je došao da se podele, razdvoje i razluče ljudi u redovima Crkve. Kao proizvod Isusovog dolaska, ljudi u Crkvi su se razdvojili; pošli su u jednom ili drugom smeru. Kroz jevanđelja stalno primećujemo da postoje samo dva puta, kao u staroj pesmi: „Za putnike dva

smera, puta samo dva.“ Ne postoji treća mogućnost. Ne možemo izabrati neki nezavisan put. Jedino što možemo izabrati jeste ko će imati kontrolu nad nama. Ili ćemo prihvatiti Njegovu milost i poverovati Mu, ili poginuti.

Uzdizanje Hrista i to raspetog, usredsređenost na Njegov život, proizvešće danas iste rezultate kao i kad je On bio na Zemlji. Osobine ljudske prirode prisutne u Hristovo vreme, iste su i danas. Kad dođemo do pravog znanja o Isusu, i mi ćemo biti prinuđeni da izaberemo da se pokorimo Njegovoj kontroli ili da je odbijemo. Jedino što ne možemo to je da ostanemo neopredeljeni.

ISUS, UZROČNIK PODELE

„Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu...“ (Isaija 40,4)

Jedna od prvih grupa koje su živele na Zemlji u vreme Isusovog dolaska (koji se našao među nama da mnoge obori i podigne u Izrailju) bili su oni koji su se držali tradicija i običaja. Isus je rekao onima koji su došli k Njemu optužujući Njegove učenike da prestupaju običaje predaka: „No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim“ (Matej 15,9). Hrišćanska crkva često je imala problema sa tradicijom. U svim vekovima održavali su se običaji koji, kao istinu, nemaju biblijsku podlogu. Kad govorimo o tome često spominjemo sotonu, ali, suočimo se sa tim, tradicija može biti problem za svaku crkvu.

Druga grupa ljudi koja je morala da se opredeli pred Isusovom polarizujućom prisutnošću bila je grupa onih koji su stalno vodili računa o spoljašnjosti. Oni su bili preokupirani načinom pranja, rubovima haljina i dugim molitvama, desecima od sitnica, insektima u jelu i mušicama u vodi. Isus im se otvoreno suprotstavlja, u 23. poglavlju jevanđelja po Mateju, kada im kaže da dok su spolja čisti unutra su prljavi.

U trećoj grupi koja se našla u Isusovoj prisutnosti bili su samopravedni. Kako su mogli da propuste upoređenje o cariniku i fariseju zapisano u Luka 18? Kad gledamo unazad, čini nam se da su ovi samopravedni mogli da vide svoju sliku i priznaju svoju potrebu. Međutim, svi koji su se držali protiv Njega, pali su nepovratno.

U četvrtu grupu spadali su mudri; ljudi koji su pokušavali da uhvate Isusa u zamku. Doktori nauka bili su uvek iznova zbunjeni jednostavnim pitanjima koje im je Isus postavljao, pitanjima na koja su čak i deca mogla da odgovore. Shvatili su istinu da On „hvata premudre u njihovu lukavstvu“. (1. Korinćanima 3,19)

Ljudi slobodnih nazora isto su se našli u Isusovoj prisutnosti. Isus je uneo podelu među sve u Crkvi, i među niske i visoke. Visoki su zavisili od svojih rituala a ostali od teologije „lako ćemo“. Ljudi svih grupa, koji su se oslanjali na svoje vođe za odgovore na svoja pitanja, našli su se u prisutnosti Onoga koji deli, i Isus je zaista bio podignut da obori mnoge u Izrailju, a u stvarnosti to se događalo tokom celog Njegovog života. Gore i bregovi su se slegli.

3. mart

PENJANJE PUTEM PADA

„Gospod prihvata sve koji padaju i ispravlja sve pognute.“ (Psalam 145,14)

Kad je Isus bio ovde, Njegova prisutnost bila je uzrok podele među svima koji su Ga sreli. Bio je tu „da mnoge obori i podigne u Izrailju“. Ljudi koji su služili tradiciji, samopravedni, ljudi slobodnih shvatanja i oni koji su se za svoja saznanja istine oslanjali na druge, pali su. Teško su pali Isusovom pojavom. Međutim, postoji i pozitivna strana slike o Onome koji donosi nadu i uliva hrabrost uznemirenom srcu. Drugi deo Simeunovog proroštva uključuje „podizanje mnogih u Izrailju“.

Postoji priča o čoveku koji je visio sa mukom držeći se za stenu iznad okeana. Držao se sa naporom i molio za pomoć. Glas iznad njega kazao mu je: „Pomoći ću ti, ali da bi primio moju pomoć, moraš se pustiti i pasti.“ Uh, uh! Iznenadjenje za neke predstavlja da kad se spuste, umesto vodom, uskoro su okruženi mrežom Jevandelja. „Oni koji žele da se ponovo podignu, moraju pasti. Mi moramo pasti na Stenu i razbiti se pre nego što se podignemo u Hristu. Sebičnost se mora oboriti, oholost se mora poniziti ako želimo da upoznamo slavu duhovnog carstva. Jevreji nisu želeli da prihvate čast koja je postignuta u poniženju. Zato i nisu mogli da prime svog Iskupitelja. On je bio znak protiv koga se govorilo.“ (Čežnja vekova, str. 32)

To je jedan od razloga zašto su ljudi odbacili Isusa. Nisu želeli da uđu u Njegovo carstvo kroz poniženje. On je gladne nahranio svim dobrima, a bogate otpustio prazne. Problem greha, i naša nesposobnost da prihvatimo zahteve Božjeg zakona, pokazuju nam našu potrebu i vode nas Steni da budemo razbijeni. Za mladiće i devojke koji se vraćaju Hristu, za one opterećene krivicom i grehom, za bespomoćne koji ne vide perspektivu u svetu, za tebe, postoji ova značajna vest: „Moraš pasti pre nego što se možeš popeti.“ Najopasniji položaj nije položaj čoveka koji je dole i to zna, nego onog koji oseća da je gore i ne potrebuje da siđe, za onoga koji živi životom bez mrlje nezavisno od Isusa Hrista. „Oni koji će biti podignuti treba da padnu.“

4. mart

TEŠKO SE IZGUBITI

„Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast i mnogo ih ima koji njim idu.“ (Matej 7,13)

Dosta dugo postojali su ljudi koji su gajili mišljenje da je put propasti, put naniže, popločan ledom i da sve što možete da učinite jeste da se okliznete i zatim ćete se naći u podnožju.

Jednom sam posetio stariju gospođu iz svoje crkve koja se bližila osamdesetim. Bila je visoka, dobro obrazovana i prefinjena, a posle izvesnog vremena u razgovoru upitao sam je da li kao propovednik mogu da učinim nešto da joj pomognem ili je ohrabrim. Odgovorila je: „Da, ako možete da me odvojite od ove Crkve, religije, od Biblije, Boga i vere.“ Tražio sam da mi ponovi kao da nisam dobro čuo. Kazala je. „Uletela sam u zamku. Zarobljena sam. Odrasla sam u misionarskoj porodici i imam svu uobičajenost ove religije utkanu u svoj život. Idem na molitvena bogoslužjenja svake srede. Ne mogu da prekinem, a želela bih. Odlazim u crkvu svake sedmice. Želela bih da ne idem. Pokušavala sam da odem od Crkve i od Boga. Pokušavala sam da sve zaboravim, ali ne mogu.“ Molila me da joj pomognem da pobjegne od svega! Uverio sam je da to nije moja odgovornost kako ja vidim stvari. Ona je bila jedan od preteranih slučajeva onih koji su otkrili da

nije lako otići od Boga i spasenja.

Na putu naniže, ili nizbrdo, postoje ogromne prepreke, čitava brda, planinski vrhovi koje je potrebno preći za koje je odgovoran sam Bog. Bog je odlučio da spase svakoga od onih koji žele da se spasu. On ne vrši nasilje nad našom slobodom izbora, već moćnim sredstvima čini sve da nam učini što je moguće težim da propadnemo.

Istina je da je put u večni život opisan kao uzan put. „Ipak, iz ovoga ne smemo zaključiti da je staza koja vodi nagore mučna, a ona koja vodi nadole laka. Duž celog puta koji vodi u smrt nalaze se bol i patnja, ima i razočarenja, stoje opomene da se ne ide dalje. Božja ljubav otežava neposlušnima i tvrdovratima da unište sebe.“ (Misli s gore blagoslova, str. 172)

„Gospod... nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje.“ (2. Petrova 3,9)

5. mart

SPASENJE ZA SVE

„Jer se pokazala blagodat Božja koja spasava sve ljude.“ (Titu 2,11)

Želim da uvidimo koliko je Bog zainteresovan za spasenje svih koje je stvorio. „Jer se pokazala blagodat Božja koja spasava sve ljude.“

„Božji Duh daje se dragovoljno da bi svakome omogućio da primi sredstvo spasenja. Tako je Hristos bio ‘Videlo istinito koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet’ Jovan 1,9. Mnogi odbijaju spasenje jer hotimice odbijaju da prime dar života.“ (Velika borba, str. 258)

Nebeski anđeli prolaze Zemlju uzduž i popreko tražeći da uteše žalosne, da zaštite ljude u nevolji, da zadobiju srca ljudi za Hrista. Nikog ne zanemaruju i ne zaobilaze, jer Bog ne gleda ko je ko. On se jednako brine i stara za sve koje je stvorio.

Odbacimo mišljenje da zbog toga što je neko od vernika u zajednici hrišćana dozvolio da mu kanarinci preglasno pevaju, a ja nisam mogao da spavam, pa sam postao ljut i ogorčen, da ću zato biti izgubljen. Odbacimo stav da neko može biti izgubljen zato što je dozvolio da mu se korov razmnožava u travnjaku. Odbacimo mišljenje da mogu izgubiti svoje duhovno iskustvo zato što mi se neko nije dovoljno ljubazno nasmešio u crkvi. Božji plan spasenja mnogo je dublji i širi od korova u bašti, kanarinaca i ljudi u Crkvi. On podrazumeva nešto mnogo veće.

Bog je odlučio da pošto je On, a ne naši roditelji, odgovoran zbog toga što smo se rodili na ovom svetu, a On je Bog pravednosti i razumevanja, da ne ostavi nikoga od nas a da ne učini sve što može za nas.

U Hristovo doba jevrejski poglavari su se suprotili i odbacivali Isusa za vreme Njegove službe. Stalno su tražili načina da Mu nameste zamku, da suzbiju Njegov uticaj kod naroda, način da spreče Njegova čuda i učutkaju Njegovo učenje. „Ipak pratio ih je Božji duh koji osvedočava, pa su morali da podignu mnoge prepreke da bi se oduprli Njegovoj sili“ (Čežnja vekova, str. 268). Bog se nije promenio. On je još uvek odlučan da zadobije svakoga od nas danas.

6. mart

PLANINA BOŽJE REČI

„Suši se trava, cvet opada; ali reč Boga našega ostaje do veka.“ (Isaija 40,8)

Kakve su to prepreke koje Bog koristi da bi ispunio svoju nameru, ne želeći da bilo ko pogine? Jedna od prvih je poznata civilizovanom svetu, onima koji su imali priliku da saznaju nešto o stvarima Božjim. To je Biblija.

Dobro, možda ćete reći, kako nas Biblija može odvratiti od stranputice, kad milioni ljudi kupuju Bibliju ali je ne čitaju. Ona je još uvek među najprodavanijim knjigama, ali ne i najčitanija! Pa ipak činjenica da postoji Sveto pismo, uz postojanje hiljade nevernika i bezbožnika koji su hteli da je unište, nešto govori za sebe, zar ne?

Ako bi jednog dana ljudi želeli da vide Sveto pismo van štampe i van domašaja pogleda ljudi, da bi ispunili svoj zadatak trebalo bi im da ostvare nešto vrlo veliko. Biblija postoji u svim bojama, veličinama i raznim prevodima. Kako bi se ovi ljudi rešili svih tih knjiga?

Kad ljudi u Americi odlaze u motel da prespavaju, mnogi od njih u sobi prvo premeste Bibliju sa stola u jednu od ladica.

Dva propovednika želela su da održe seriju propovedi u jednom gradu. Dvorana koju su želeli da iznajme nalazila se u sklopu drugih, među kojima je bila i jedna u kojoj se održavao ples. Razmišljali su i pomislili da bi to možda bila nepovoljna okolnost. Ali, kad su malo bolje razmislili, setili su se da i tim ljudima, koji prolaze na ples, mogu uručiti pozivnice, i zato su rekli vlasniku da će je zadržati. Međutim on je rekao: „Ne možete je zadržati.“ Propovednici su želeli da znaju zašto. Odgovorio je: „Ako ljudi na plesu žele da se stvarno dobro provedu i vide kako u susednu dvoranu ulaze ljudi sa Biblijom u ruci, to će im pokvariti ples.“ I tako nisu dobili dvoranu.

Samo postojanje Biblije predstavlja prepreku koju je Bog podigao da bi učinio teškim put u propast. To je dobra vest. 1. Petrova 1,23 kaže da reč živoga Boga ostaje, dokle? Doveka.

7. mart

PLANINA EVANĐEOSKIH PROPOVEDI

„Jer budući da u premudrosti Božjoj ne pozna svet premudročću Boga, bila je Božja volja da ludoščću poučenja spase one koji veruju.“ (1. Korinćanima 1,21)

Sveto pismo, Božja reč je prepreka koju treba preći ako neko izabere da bude izgubljen. Druga velika prepreka koju neko treba da pređe jeste prepreka propovedi koje je neko čuo. Pavle kaže da je Bog odlučio da ludoščću poučenja spase neke. Da, to može izgledati na neki način ludost. Ali Bog je u tome stolecima imao neku nameru.

Mogu da se setim propovedi koje sam slušao kao dete i koje od tada dobro pamtim. Ako bi se, kojom nesrećom, dogodilo da želim da se izgubim, pokušao bih da ih zaboravim. Bio bi to težak zadatak.

Sećam se propovedi – Isus, naš Spasitelj, Gospod i Prijatelj. Bila je zasnovana na Pismu, koje o Njemu govori na taj način. Još uvek mogu da se setim najvažnijih misli te propovedi. Kako je samo moje srce bilo pokrenuto i dirnuto! Mora da sam slušao sa velikom potrebom još tada. Isus, moj Spasitelj., Gospod i Prijatelj.

Sećam se propovedi o slepom Vartimeju. Ključna misao koja je provejavala kroz celu propoved

bila je „Isus Nazarećanin prolazi“. Slepí Vartimej to u početku nije znao. Pitao je: „Šta se događa?“ Kazali su mu: „Isus iz Nazareta prolazi.“ To je prvo i najvažnije na svetu što je Vartimej očekivao. Slušao je o Isusu. „Ne dozvolite mu da prođe! Isuse, Sine Davidov, pomiluj me!“ Kad bih želeo da se izgubim morao bih da zaboravim te reči. A silom svog Svetog Duha Bog zna kako da takne pravi delić mog mozga da se setim – Isus iz Nazareta prolazi. Ne želim da pored mene prođe, a vi?

Sećam se i propovedi izrečenih u pesmi. Devedeset devet ih beše u toru sigurnih, a noć burna i hladna. Pastir broji ovce i vidi da jedna nedostaje. Bog ne želi da iko propadne. Vest Jevanđelja propovedana, poučavana i pevana velik je izazov na putu nastavljanja putem propasti.

8. mart

PLANINA LOGIČNOG ZAKLJUČIVANJA

„Nauči nas tako brojiti dane naše, da bismo stekli srce mudro.“ (Psalam 90,12)

Biblija i propovedanje Jevanđelja rečju i pesmom velika je prepreka koju je Bog podigao da bi nas odvratilo od mišljenja da je lako izgubiti se. Treća velika prepreka koja se uzdiže jeste moć našeg rasuđivanja, naš pozitivan sud. Isus nam preko proroka kaže: „Dođite... pa ćemo se suditi“ (Isaija 1,18). Pa ćemo se suditi, prosuđivati. O čemu? O vašim gresima! Ja sam se pobrinuo da mogu biti beli kao sneg, iako su crveni kao crvac. Omogućio sam ti večni život.

Dobro, možda će neko reći, to ne možemo dokazati. Ako mi neko priđe i kaže: dokaži mi da postoji večni život, znam da to ne mogu dokazati. Ne posedujem ni instrument ni naučni dokaz kojim bih mogao dokazati večnost. Ali ni sumnjalice ne može dokazati da ona ne postoji! Još uvek kada ljudi sabiraju pitanja koja bi postavili kad bi znali da će dobiti sigurne odgovore, jedno od pitanja koje se pojavljuje između prvih pet jeste: „Ima li života posle smrti? Postoji li nešto iza groba?“ To je velika nepoznanica koju je moguće premostiti jedino verom.

Pošteno uzevši, ako koristim svoju glavu i rezonujem samo ljudskim oblikom razmišljanja, meni se ne sviđa mogućnost koju nude osobe koje ne prihvataju Božji put. To nije samo večni život na nebu nasuprot večnom životu u kockarnicama. To je večni život na nebu nasuprot kratkom životu na zemlji i zatim smrti koja traje vrlo dugo, celu večnost. Zar ne? To za mene nije suviše impresivno. Slušao sam ljude koji su se osećali zadovoljni sobom, odrasle ljude, koji su izrekli mišljenje da sve što imaju to je ovaj život, i kada se on završi, to je sve. Izgledali su time zadovoljni. Pitao sam se šta se dogodilo njihovom moći rasuđivanja!

Razgovarao sam sa čovekom u bolnici koji je bio rob duvana. Rekao je: „Svaka kukavica može da prestane da puši! Treba biti pravi čovek i umreti od raka na plućima!“ Bilo je nečeg pogrešnog u njegovoj logici od prvog trenutka. Naravno, on se trudio da se našali. Ali sa svakom cigaretom koju je zapalio morao je da pređe veliku prepreku razumnosti i sposobnosti rasuđivanja.

Pozitivan sud je prepreka koju je Bog podigao da bi nam što više otežao put propasti.

9. mart

VELIKA PLANINA MOLITVE

„Toga radi i mi od onoga dana kako čusmo ne prestajemo za vas moliti se Bogu...“ (Kološanima

1,9)

Ako ste nekad u životu čuli kako vam neko kaže: „Molim se za tebe i nastaviću da se molim“, to je teško zaboraviti! Verujem u veliku moć molitve, koja nas može sačuvati od opasnosti i pogibelji na putu propasti. Ako bih želeo da budem izgubljen, morao bih da zaboravim sve one trenutke dok sam kao dete ulazio u radnu sobu svog oca, u bilo koje doba dana i noći, i nalazio ga na kolenima – a znao sam najmanje jednu osobu za koju se molio! Za mene. Čitao sam o čoveku koji se zvao Petar, a Isus mu je rekao: „Sotona te želi, ali ja sam se *molio* za tebe da tvoja vera ne oslabi.“ I iznenada, dok se Petar kleo i preklinjao pored vatre, javile su mu se u umu reči: „Ja se molih za tebe“.

Na jednom bogoslužju sredinom sedmice poveo sam razgovor o vrednosti molitve. Pokušavali smo da dokučimo kako molitva deluje, u kojim sve slučajevima. Na kraju smo kazali: „Da li bismo se molili za neki nerešiv slučaj?“ Dogodilo se da sam baš tog dana bio u poseti jednom misionaru koji se razočarao, vratio kući i digao ruke od svega – od Boga, Crkve i svega. On i njegova porodica bili su ogorčeni i svi su to znali. Dok sam tog dana odlazio od njih, čovek je rekao: „Nemojte se za nas ni moliti!“ Njegov slučaj bio mi je te večeri u mislima. Spomenuo sam njegovo ime. Većina od nas ga je poznavala. Složili smo se da bi bilo teško pronaći teži slučaj. Odlučili smo da ćemo se tog meseca svi moliti kod svojih kuća svakog dana, a sredom uveče zajedno u crkvi, za ovu porodicu. Sledeće sedmice izgorela mu je kuća. Na molitvenom bogoslužju upitao sam: „Za šta ste se vi uopšte molili?“ Molili smo se ponovo. Sledeće sedmice izgubio je nešto od skupe opreme koja mu je bila neophodna na poslu. Čak su i novine pisale o tome. Nastavljali smo da se molimo. Nismo razumeli šta se u suštini događa. Sotona? Bog? Ko? Sve što znamo to je da je na kraju meseca, poslednje subote, na početku bogoslužjenja, u crkvu ušao ovaj čovek sa svojom porodicom.

Treba više da se molimo. Zar ne verujete tako? Jeste, trebalo bi! Molitve onih koji u njima straže velika su prepreka koja nam onemogućava da se izgubimo u svetlu.

10. mart

PLANINA SAVESTI

„Pa se opet saže dole i pišaše po zemlji. A kad oni to čuše i pokarani budući od svoje savesti izlažahu jedan za drugim počevši od starešina do poslednjih; osta Isus sam i žena stojeći u sredi.“ (Jovan 8,8.9)

Četiri prepreke o kojima smo govorili kao o onome što nas sprečava na putu naniže i uzrokuje da zastanemo, razmislimo i zaključimo, mogu uglavnom da se nađu u civilizovanim zemljama. Sveto pismo, propovedi ili pesme koje smo čuli, pozitivan sud, molitve naših prijatelja, milih i dragih koji su hrišćani. Međutim, četiri druge prepreke biće nešto šire poznate i primenjive.

Prva od njih bila bi savest. Unutrašnji glas savesti. Rimljanima 2,5 govori o njoj. Neznabošci koji nemaju Zakona Božjeg pronalaze da ih savest osvedočava o nečemu. Možete o njima čitati. U zemljama u kojima se ne propoveda Jevanđelje, nema obrazovanja u duhovnim stvarima, nema ni prijatelja koji su prihvatili Hrista, a savest govori.

Teško nam je da objasnimo savest. To je vrsta nebuloze. Ponekad kažemo da je to Sveti Duh. Dobro, ne, to je više od toga, ili manje. Bilo kako bilo savest se razlikuje od Svetog Duha, jer Sveti Duh deluje preko savesti. Većina od nas zna šta znači biti osvedočen savešću. Vidimo grupu ljudi

spremnih da kamenuju ženu. Iznenada zastaju, i pognutih glava i oborenih pogleda odlaze. Njihova savest ih je osvedočila. (Jovan 8)

Savest je prisutna kod mladih, kod dece. Prisutna je kod starijih ako njen glas nije ugušen. Potrebno je mnogo vremena da se učutka savest. Sećam se kako sam slagao oca kad sam imao četiri godine. Zato dobro danas posmatram svoju decu. Samo četiri godine! Kako sam samo znao šta je laž i kako sam je izrekao? Mogu još uvek da se setim te laži. Sedam godina mi je opterećivala savest. Da li mi je bilo ko rekao da imam savest? Nisam mnogo znao o savesti kada sam imao četiri godine. Ali nešto me osvedočavalo. Neću nikada zaboraviti mir te noći kada sam u jedanaestoj godini otišao u spavaću sobu svog oca, pošto je otišao u krevet, i tražio da mi oprostí laž koju sam izrekao sa svoje četiri godine. Mogu da kažem da mi svi u suštini znamo šta je savest. A savest je još jedna prepreka, osigurač koji moramo da pređemo i pogazimo ako želimo da budemo izgubljeni.

11. mart

PLANINA NEVOLJA

„Dobar razum daje ljubav, a put je bezakonički hrapav.“ (Priče 13,15)

Još jedna velika prepreka koju Bog upotrebljava da bi nas odvratio od puta naniže jeste prepreka koju On ne stvara – ali se njome koristi. On će nas uzeti bilo gde da nas nađe. To je prepreka tuge i nevolje u životu. Suze, bol, patnje, razdvajanja, pogrebne povorke, bolnice – sve to nas na izvestan način vodi na kolena. Bog nije odgovoran za žalost i nevolju. Sotona je uzročnik svega toga. Zato često u ovoj oblasti srećemo sotonu koji se vraća da udari i pokuša još jednom. Čvrsto verujem da me je sotona bio pustio na miru pre dužeg vremena da bi me posedovao. Ali bio je tako grub da je nastavio da me uznemirava, pokušavajući da me odvede u propast, a to me poveló na kolena. Da li vam se to ikad dogodilo? Sotoni nije dovoljno da ljudi žive odvojeni od Boga. Ja ne volim svet greha u kome živimo. Ne volim suze, bol ili žalost. Ali kad neko zapeva: „Opra mi oči suzama, sad mogu da vidim,“ to je puno vrednosti ličnog iskustva, zar ne?

Sreo sam ljude u velikoj žalosti koje nije opterećivala gorčina zato što su kroz žalost pronašli zajednicu punu značenja, zajednicu sa Isusom Hristom. Nisam siguran ko donosi suze, ali sam siguran ko nam daruje vid. Zahvalan sam za vid koji proizilazi iz shvatanja da ne možemo íći nikome drugome. U šestom poglavlju Jovanovog jevanđelja Isus pita svoje učenike: „Da nećete i vi otići?“ A oni mu odgovaraju: „Gospode! Kome ćemo íći?“ Nema mesta na koje bismo otišli. Da li ste ikad primetili znake borbe na licima onih koji prolaze kroz borbu pokušavajući da budu dosledni i da se izgube? Da li ste ih primetili? Spuštene obrve i bore na licu osobe koja pokušava da ode i bude izgubljena?

Priče 13,15: „Put je bezakonički *hrapav*.“ Lak? Ne. Težak je, hrapav. Verujem da ako bih jednog dana želeo da budem izgubljen, sreo bih se sa velikim naporom i nevoljama pre nego što bih to postigao. Odbacujem mišljenje da je put u pakao popločan ledom i klizav. Bog je učinio da je veoma teško svakome od nas da se izgubimo.

12. mart

SVETI DUH I GOLGOTA

„I uši će tvoje slušati reč iza tebe gde govori: to je put, idite njim, ako biste svrnuli nadesno ili nalevo.“ (Isaija 30,21)

Ako posmatramo sve prepreke koje se podižu na putu onih koji biraju da budu izgubljeni, jedna od velikih prepreka koja se može videti jeste prepreka Svetog Duha (Vidi Jovan 16,8-13). Kada On dođe, pokaraće koliko njih? Samo hrišćane? Koliko njih? Pokaraće *svet*, za greh, za pravdu i za sud. Sveti Duh je onaj tihi tanki glas. On deluje čak dok spavamo. Sveti Duh je prodro kroz telo velike ribe i obratio se Joni koji se nalazio u njenoj utrobi. Sveti Duh može da pređe sve granice i prepreke. On može da prodre u najtamniju džunglu, do najusamljenijih ostrva. On stalno deluje u privlačenju ljudi Bogu.

Viđao sam ljude koji su mahali pesnicom ka Bogu i tražili da ih ostavi. Čuo sam kada su se molili da ih napusti Sveti Duh. A povremeno je izgledalo da su takve molitve uslišavane. Čak sam sretao mlade, gotovo decu, od deset godina, koja su bila uverena da su učinila neoprostivi greh.

Želeo bih da objasnim zašto mislim da je veoma teško počinuti neoprostivi greh. To neće ostaviti otvorena vrata za razuzdanost i odugovlačenje na putu povratka. Ne, ako pogledamo sledeću prepreku – breg koji se podiže, a izgleda kao lobanja. Nalazi se van zidova Jerusalima. Na njoj su tri krsta, a na srednjem od njih raširene su prijateljske ruke, još uvek pružene svakome, ruke koje govore: „Koji dakle svoga sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje?“ (Rimljanima 8,32)

Zar možete ravnodušno proći pored Golgotskog brega? Čak i neznabošci imaju nejasno shvatanje istine, da neko mora umreti da bi zauzeo mesto grešnika. Istorija sa Golgote je ogromna prepreka koja se visoko podiže u nebo.

Bog ne može oprostiti greh, ali zbog krsta može da oprostí grešnicima. Kad neko jednom to upozna, kako može mimoći tu veliku prepreku i otići u propast?

13. mart

BOG SA NAMA

„Šta ćemo dakle reći na ovo? Ako je Bog s nama, ko će na nas?“ (Rimljanima 8,31)

Teško se izgubiti. Nebeski Bog ne gleda nas mikroskopom da bi pronašao moguću mrlju ili nedostatak koji bi Mu omogućili izgovor da nas isključi iz nebeskog nasledstva. Sve nebeske sile sjedinjene su u nameri da nam spasenje učine što lakšim. „Isus ga je učinio što je lakšim mogao za svoju decu.“ (R&H 29.04.1890)

On koristi svaku privlačnost, svaku primamljivost, da usmeri našu pažnju i osećanja ka sebi. Nudi nam svoju ljubav, zajednicu, mir i boravak s Njime za svu večnost u Njegovom carstvu.

Ako sve ovo prezremo, On još uvek ide za nama, podseća nas kroz svoju Reč, kroz svoje slugе, kroz naše umove, kroz naše mile i drage koji su Njegovi, kroz savest, kroz životne teškoće, kroz svog Svetog Duha i na kraju kroz prepreku veću od svih – kroz Golgotu. On nas podseća da je još uvek tamo, da čeka i da nije voljan da izgubi bilo koga od nas „jer neće da ko pogine“. (2. Petrova 3,9)

Prijatelji moji, čujte! Molim vas da nikad ne poverujete u misao da je teško spasti se a lako izgubiti se. Ako je Bog s nama, ko će na nas? Zahvalan sam za velike prepreke koje je On postavio na moj put. Zahvalan sam što je Bog učinio svaku pogodnost svima kako bi bili spaseni, večno spaseni, da možemo sa Njim živeti zauvek.

Najjači argument je ovaj: ako ću biti izgubljen, moram se boriti protiv Boga, a to je veoma teško. Moram se boriti protiv Isusa i moram se boriti protiv Svetog Duha. Moram se odupreti molitvama i brizi svih mojih hrišćanskih prijatelja, koji se mole za mene. Moram se boriti protiv dve trećine anđela u svemiru. A ako izaberem da budem spasen, sve što imam protiv sebe je sotona i jedna trećina, dakle manjina anđela, koja je vikala i tražila milost u Isusovoj prisutnosti dok je bio na Zemlji. Dok je bio ovde, Isus je obećao da će se protiv njih boriti za mene. Nije ni čudo što je teško izgubiti se!

„Hristova ljubav tako obilno data, milost Božja preko mere; milost viša od neba, dublja od najdubljeg mora.“

14. mart

TEŠKO SE SPASTI

„Kao što su uska vrata i tesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.“ (Matej 7,14)

Govorili smo o teškoćama da se neko izgubi i kako put propasti nije klizav, široki put bez prepreka. Zapazili smo da je Bog kroz određene moćne sile učinio što je težim mogao put odlaska od Njega. Ali da neko ne bi dobio utisak da je lako biti spasen, moramo razmotriti koliko je teško biti spasen. Naš stih o uskim vratima i tesnom putu usmeren je na Isusove reči koje se na to odnose. Tesan je put i uska su vrata koja vode u život. Kako može uopšte biti teško spasti se, kad Bog tako moćno radi za spasenje svakoga od nas? Kako je moguće da bude istinito da će samo mali broj ući u večni život?

Postoji nekoliko stihova koji nam objašnjavaju da je Bog zainteresovan za spasenje svih ljudi. Jovan 3,17: „Jer Bog ne posla sina svojega na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza nj.“ Ovo podrazumeva ceo svet. 1. Timotiju 2,4 podseća nas da Bog želi da se svi ljudi spasu. U Delima 2,21 naveden je tekst iz Starog zaveta: „I biće da će se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje“. I zatim u poslednjoj knjizi Biblije, Otkrivenju 22,17 čitamo: „Ko hoće neka dođe!“ Bog nije preokupiran pokušajima da što je više moguće ljudi isključi sa neba. On pokušava da što je moguće više njih dovede tamo.

Za sada nam ne zvuči da je teško spasti se, sve dok nije teško doći Gospodu. Ako Mu dođemo, On će nam dati odmor. Ako uzmemo Njegov jaram, on je lak.

Zato: da li je lako biti spasen? ili je teško biti spasen? Možemo se dugo okretati oko ovog pitanja. Želeo bih da predložim da ako dođemo Hristu i nastavimo da dolazimo Njemu, to je lako. Ono što čini spasenje teškim je nedolaženje Hristu ili produžavanje da Mu ne dolazimo zbog spasenja. Istina je da se čini teškim i opterećujućim što stalno pronalazimo da je teško održati stalno dolaženje Isusu. To je borba da se u tome izdrži. Međutim, Biblija to naziva dobrom borbom, borbom vere.

DEMONI NEMAJU POVERENJA

„Ti veruješ da je jedan Bog; dobro činiš; i đavoli veruju, i drhću.“ (Jakov 2,19)

Neki ljudi kažu da ne možete zauzeti stav 'da je teško spasti se' kad postoje stihovi kao Dela 16,31: „Veruj u Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj“. Neki ljudi zauzimaju stav da je verovanje sve što je neophodno. Oni kažu ako sam ponekad u životu došao do odluke da poverujem u Gospoda Isusa Hrista, da sam od tada pa nadalje spasen. Nema poteškoća, ničega za šta treba da se brinem. Nema ničega što može da mi smeta od tog trenutka pa nadalje.

Biblija kaže da đavoli čine to isto. Oni veruju. Veruju čak i korak dalje od nekih ljudi. Veruju da je Isus Sin Božji. Oni bi se mogli svrstati iza onih koji citiraju 1. Jovanovu 4,2 i kažu da su od Boga. „Po ovome poznajete duha Božjega i duha lažnoga; svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u telu došao, od Boga je.“ Đavoli u Hristovo vreme izjavili su: „Što je Tebi do nas Isuse Nazarećanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božji“ (Marko 1,24). To je korak dalje od onoga što izjavljuju današnji ljudi, zar ne? Zato mora postojati nešto više od samog verovanja i razumevanja reči.

Šta će biti sa onim ljudima koji svojim ustima priznaju da je Isus u njihovom životu, a jednom će čak reći: „Gospode! Gospode! nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili?“ (Matej 7,22). I Bog ih još uvek ne poznaje. Osoba koja citira Rimljanima 10,9. i 10. stih i kaže: „Sve što je potrebno da budeš spasen jeste da veruješ u vaskrsenje i priznaš da je Isus Gospod“, mora da razmotri i uvaži i druge stihove.

U stvari, istina je da dublje značenje reči prevedene sa „vera“ ili „verovanje“ jeste „poverenje“. Đavoli veruju, ali nemaju poverenja. U tome leži velika razlika. Moguće je verovati da postoji Bog i još mnogo toga u vezi s Njime, ali nemati poverenja u Njega. Koliko široko možemo otvoriti uska vrata? Koliko prostora možemo napraviti? Isus kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28). Dolazanje k Njemu i produžavanje da Mu dolazimo razvija poverenje u Njega. To je nešto više od našeg stava jer to je celokupnost našeg bića.

PRIRODA „URADI SAM“

„Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji.“ (Efescima 2,8)

Čovek je skoro beznadežna žrtva zamke „uradi sam“. Uradi sam je veliki natpis na ljudskoj prirodi sa kojom se rađamo. Drugi natpisi su usredsređenost na sebe i samodovoljnost. Dok smo još mali, taj sistem je ugrađen u nas.

Sećam se kad sam čistio garažu, kako je moj trogodišnji sinčić ušao sa željom da mi pomogne. Počeo je nešto da radi i to je činio pogrešno. Nisam želeo da to bude smešteno na određeno mesto, pa sam uzeo ono što je on dovukao sa mesta na kome se nalazilo i vratio ga nazad. Pokušao sam dakle da ga ispravim. Šta je on na to rekao: „Hoću sam, tata. Hoću sam!“ Ko ga je to naučio? Dobro, možda sam ja pomogao. Možda je i majka pomogla. Međutim on je rođen sa tim u svojoj

unutrašnjosti.

Jedno od najtežih objašnjenja koja morate dati tinejdžeru koji napušta gnezdo i oseća u celoj dužini svoja krila, jeste da je zavisna osoba i da mora da zavisi od Boga.

Kako jedna osoba može da zadovolji svoju želju za nezavisnošću i samodovoljnošću i još uvek bude zavisna od Boga? Na tom mestu ulazimo u veoma složenu situaciju. To je nedoumica koja spasenje čini teškim. To nije nedoumica deteta ili mladića. To je dilema svakoga od nas. To je čovekova priroda.

Zato što smo rođeni sa nasleđenom prirodom „uradi sam“ i zato što zaključujemo da nam je teško da pokorimo svoju nezavisnost, nalazimo da je u religiji osoba obično zavisna od onog što je u stanju da učini da bi zaslužila svoje spasenje. To je osnovna nit svih mnogobožičkih religija.

Mi vrlo lako postajemo žrtva dela ili spoljnog ponašanja kao nade za spasenje. Ali Efescima 2,8. i 9. stih kažu nam da smo spaseni blagodaću kroz veru, i da to nije od nas. Blagodat nije od nas; ni vera nije od nas. Rimljanima 12,3. kaže da je vera dar dat svakoj osobi. A Bog nam je dao svoju Reč od koje vera raste. I tako, vera je dar, blagodat je dar. Moramo priznati, ako prihvatamo Božju reč, da ne možemo gledati na sebe u bilo kakvoj nadi za spasenje. Možemo samo **prihvatiti** Njegove darove.

17. mart

NEMOJ SE MERITI

„A svakome se od nas daje blagodat po meri dara Hristova.“ (Efescima 4,7)

Jedan od dokaza da smo beznadežno uslovljeni da religiji pristupamo na način „uradi sam“ jeste da često osoba, koja počinje da traži zajednicu sa Bogom, meri da li ima ili nema ovu zajednicu svojim ponašanjem. Recimo da je ta osoba bila žrtva bolesti u pokušajima da se izbori za svoj put u nebo i da je otkrila da se spasavamo samo verom u Hrista. Ako pokušava da skrene svoju pažnju ka Isusu i zajedništvu s Njime, prvo što će težiti da učini biće da gleda na sebe kako bi proverila koliko boljim životom živi zbog tog zajedništva. Da li ste i vi to nekad činili?

Razgovarao sam jednom sa čovekom koji je preživljavao teške trenutke pokušavajući da preživi u ovozemaljskom životu, da ne govorimo o večnom. Pokušao sam da mu ukažem na Isusa i dao mu nekoliko predloga kako može da se upozna s Njime, provodeći vreme s Njime iz dana u dan. A tada sam rekao: „Sada pazi! Zato što će prvo što ćeš učiniti kad sutra provedeš vreme sa Bogom biti da pokušaš da odrediš da li uspevaš u životu kojim ćeš živeti – upozoravam te da se život može pogoršati. To se često događa!“

Jeste li ikada otkrili da vam je znatno teže kad ste se više molili? Jeste li otkrivali da kad ste učinili odlučne napore da uđete u tešnju zajednicu sa Isusom, sve je pošlo naopako? Jeste li ikad u svoj svojoj iskrenosti poverili sve što ste znali Isusu Hristu a već sledeće sedmice sve je bilo mučno? Da li vam se to dogodilo? Jedan mladić mi je rekao: „Otkrio sam da mi je bolje bez Boga“. A drugi mi je saopštio: „Pre dve sedmice prestao sam da budem hrišćanin i od tada nisam sagrešio“.

Ne bismo smeli nikada o svom zajedništvu sa Hristom da prosuđujemo na osnovu ponašanja. To je Božji posao. Bog će suditi svakom čoveku prema delima. Mi nismo tu da sudimo ljudima, a ako ne treba da sudimo ljudima, to isključuje i nas same, zar ne? Moguće je da hrišćanski život postane nepodnošljiv teret zato što stalno merimo sami sebe sobom i ne gledamo Isusa. Nama je

teško da gledamo Isusa i da prihvatimo da „nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bi se mi mogli spasti“. (Dela 4,12)

18. mart

TEŠKO JE ALI JE LAKO

„Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim.“ (Matej 11,29)

Druga među teškoćama koje otežavaju spasenje je tvrđenje da nam je potrebno da se obratimo danas i sutra i prekosutra, i tako svakog dana. To je krst ljudskom srcu. Čak je i apostol Pavle doživljavao borbu sa time. Rečeno nam je da je svakoga dana kod sebe pronalazio sklonost da se ne usaglasi s Bogom. Neki misle da je to bila njegova sklonost da čini zlo. Nije tako. Sklonost koju je Pavle pronašao, kao ono što mu je smetalo (neprijateljstvo Bogu), bila je sklonost da živi nezavisno od Boga i da živi svojom silom. To je bila stalna borba. Pre svega on je svojom silom ostvario nešto izuzetno, jer je mogao da kaže da je što se tiče pravde zakonske bio bez mane. Bio je veoma uspešan farisej.

Božja sila koja obraća i menja u stanju je da promeni naše sklonosti da činimo zlo. „Kad smo odenuti Hristovom pravdom, nećemo osećati slast greha, jer će Hristos delovati u nama“ (EGW y R&H 18.03.1890). Međutim nikada, dakle dokle god traje život na ovoj Zemlji, nećemo izgubiti sklonost da budemo nezavisni od Boga. To je stalna borba. Svakodnevno priznanje da nam je Bog potreban, svakodnevno razapinjanje sa Hristom, za hrišćanina je bolno iskustvo. Reći da je to lako znači kazati da je dolaženje Hristu i prihvatanje Njegovog odmora ponuđenog kao dar, da je uzimanje Njegovog jarma koji je lak, nepravilno. Teško je doći Hristu po odmor. Teško je produžiti sa uzimanjem Njegovog jarma koji je lak.

Kada bismo samo mogli stalno imati na umu da sve što svet naročito ceni završava Isusovim ponovnim dolaskom! Tada nam ništa svetovno ne bi bilo važno! Ništa, ama baš ništa! Ni kuće, ni automobili, ni obrazovanje, ni posao, ni bilo šta drugo što možete nabrojati. Ništa od toga ne bi bilo važno kad znamo da Isus ponovo dolazi. Kad bismo danas mogli o tome bolje da razmislimo i kažemo: „Gospode, pomози mi da shvatim šta to znači doći k Tebi i uzeti Tvoj jaram koji je lak!“ Lak? Da, lak u poređenju sa svim onim što svet može da ponudi. Teško za uporno ljudsko srce, ali lako u poređenju sa večnošću. Prihvatimo danas Isusov poziv da dođemo i pronađemo mir svojoj duši!

19. mart

DOBRA BORBA VERE

„Bori se u dobroj borbi vere...“ (1. Timotiju 6,12)

Šta je borba vere? Vera je poverenje. U koga imate poverenje? Tek u osobu koju dobro poznajete. Tako, ako naučite da poznajete nekoga ko je dostojan poverenja, imaćete veru.

Poznavanje Boga proizvodi poverenje u Njega. Kada potpuno upoznate nekoga ko je potpuno dostojan poverenja, nećete se moći oteti da nemate poverenja u njega. Vera je zbog toga nešto na čemu ne možete nastojati; ona *se javlja* kao rezultat poznavanja Boga. Vera zato ne može da se javi kod onih koji je traže, nego kod onih koji je ne traže, ali traže samo Isusa! Kad tražimo Isusa, mi učimo da Mu prirodno verujemo i to Njemu omogućava da se bori sa neprijateljem koga smo mi toliko puta bezuspešno pokušavali da porazimo. Borba vere nije ništa više od napora koji je potreban da se svaki dan dođe u bliski dodir i ličnu zajednicu sa Gospodom Isusom Hristom.

Borba vere podrazumeva naš svakodnevni život posvećenja. Borba uključuje našu stalnu zajednicu, dodir sa Isusom. Ako budemo vodili borbu vere, On je obećao da će voditi borbu protiv greha. Veoma dugo neki od nas bili su toliko zauzeti borbom protiv greha da nisu imali snage ni vremena za borbu vere. Jeste li ikada bili u toj zamci? Jedan od razloga zbog kojih je hrišćanski život tako žalosno težak je taj što smo često zauzeti pogrešnom borbom i borimo se tamo gde borba nije, umesto tamo gde borba jeste. Hrišćanski život i spasenje mogu se sažeti u okvir zajednice sa Hristom, ako tu zajednicu ispravno objasnimo i razumemo.

Spasenje samo verom u Hrista znači da je Hristos naš potpuni Spasitelj. Vera u Isusa je način kako se spasavamo, a naša dela su rezultat, nikada uzrok našeg spasenja. Zato nas Bog poziva da se borimo u pravoj borbi vere. Koliko je, prijatelji moji, prošlo od vremena kad ste poslednji put sedeli i zapošljavali svoj um razmišljanjem o večnim istinama? A kad ste poslednji put četiri sata gledali televiziju neznajući ni kad vam je prošlo to vreme? O čemu razmišljamo, o čemu razgovaramo odrediće šta ćemo biti na kraju. U knjizi Čeznja vekova nalazi se, na 249. strani, ova misao: „Ako se naš pogled stalno zadržava na Hristu rad Duha neće prestati sve dok se takva duša ne preobrazi u Njegovo obličje“.

20. mart

SVAKODNEVNO UMIRANJE STAROG „JA“

„A svima govoraše: ko hoće da ide za mnom neka se odreče sebe i uzme krst svoj i ide za mnom.“

(Luka 9,23)

Isus je rekao: „Ako ko hoće da ide za mnom neka se odreče...“ Čega? „SEBE“. Ponekad na ovom mestu čitamo druge pojedinosti. Neka se odreče ovoga ili onoga, ove navike ili one stvari. Obično sam mislio da mi krst onemogućava da činim nešto što sam voleo. Čuo sam i druge koji su to isto mislili. „Moj krst je odricanje od plesa. Ne mogu više da igram. Voleo bih kad bih mogao, ali to je moj krst.“ To nije ono o čemu Isus ovde govori. Ne. Krst znači odreći se *sebe*. Neka se odreče *sebe* i uzme krst svoj i ide za mnom.

Potčinjavanje je potčinjavanje svoga „ja“, odricanje od sebe samog. Zbog toga često pogrešno razumevanje potčinjavanja vodi ka izbegavanju ili zameni nečeg lažnog za pravo. Ako sam dovoljno veliki i jak, i imam dovoljno moralne snage i kičme da se odrekнем ovog ili onog, mogu se varkom uvesti u zaključak da sam se pokorio. Istina može biti da sam uradio upravo suprotno. Ako smatram da moram pokoriti svoje pušenje i uspem sam da prestanem da pušim, bez Božje sile, mogu da stvorim atmosferu koja će mi doneti prokletstvo. Zašto? Mogu živeti nešto duže bez raka na plućima, ali za vreme dok živim duže, ja ću pripisivati slavu, čast i zasluge sebi zbog toga što sam to postigao i uspeo, želeći nagradu za svoja postignuća. Da li je to moguće? Istina je da i odvojen od

Isusa mogu da se odrekнем pušenja, pića ili plesa, naravno samo spolja. Unutra ja ostajem isti. Krst nije odbijanje da činimo nešto što bismo voleli. To je odricanje od *sebe*.

Krst moramo uzeti, koliko često? Jednom na početku hrišćanskog života? Ne, svakodnevno. Čujte misao Elen Vajt iz Rivju end Herald (Review & Herald) od 14.09.1897: „Potrebno nam je pravo obraćenje. Ne jedno u mnogo godina, nego svakodnevno. To obraćenje dovodi čoveka u nov odnos sa Bogom. Stare stvari, njegove prirodne strasti i nasleđene i stečene sklonosti ka zlu prolaze, i on je obnovljen i posvećen. Ali to delo mora da se produžava stalno... Obnovljeno srce ne može biti održano u stanju blaženstva bez svakodnevne primene soli reči. Božanska milost mora se primati svakog dana, ili čovek neće ostati obraćen.“

21. mart

ZAMKA BOGATSTVA

„A njima reče: gledajte i čuvajte se od lakomstva; jer niko ne živi onim što je suviše bogat.“

(Luka 12,15)

Isus je u 19. poglavlju Matejevog jevanđelja govorio o bogatašu i suočio svoje učenike sa teško rešivim problemom. Oni su mislili da bogataš mora biti blagosloven od Boga da bi bio bogat, i da svaki bogataš može biti siguran da će uspeti da uđe u večni život. Ali od 23. do 26. stiha Isus govori svojim učenicima: „Zaista vam kažem da je teško bogatome ući i carstvo nebesko. Još vam kažem: lakše je kamili proći kroz iglene uši nego li bogatome ući u carstvo Božje. A kad to čuše učenici divljahu se vrlo govoreći: ko se dakle može spasti?“ Ako to ne mogu bogati ko će onda moći? „A Isus pogledavši na njih sa blagošću i strpljenjem reče im: ljudima je ovo nemoguće, a Bogu je sve moguće.“

O kome je Isus govorio? Samo o bogatima koji su posedovali milione? Ili je govorio o bilo kome drugome ko ima nešto od čega će zavisiti umesto od Boga?

Jednom smo diskutovali sa grupom đaka naše škole ko bi trebao da bude najbolji hrišćanin na školskom imanju. Rekli su ako bi trebalo odlučivati da li je to mladić ili devojka, najviše ima izgleda da će to biti devojka. Zašto? Pa devojka je Bog potrebniji nego mladićima. Zatim smo se pitali: pretpostavimo da uzmemo u obzir sve devojke na školskom imanju, koja bi bila bolja hrišćanka; ona koja veoma lepo izgleda ili ona koja ne izgleda baš lepo? Pa, ona koja ne izgleda baš lepo. A od svih devojaka koje nisu lepe koja će biti najbolja hrišćanka? ona sa mnogo talenata i odličnim ocenama ili ona sa malo talenata i lošim ocenama? Na kraju su zaključili da će najgori hrišćanin u školi biti najlepší mladić, vrlo inteligentan, sa trubom, lepim glasom, skupom odećom i odličnim ocenama. To u stvari znači da dokle god jedna osoba ima nešto na šta se može oslanjati umesto na Boga, ona će upravo to činiti.

Ljudima je nemoguće, ali nije Bogu. Kako možemo biti zahvalni Bogu koji čini sve što može da otvori naše oči, tako da vidimo gde leži naša stvarna zavisnost, da nam pokaže našu potrebu za Njim, bez obzira na naš spoljašnji uspeh!

22. mart

NAJVELIČANSTVENIJA RAZMENA

„Jer onoga koji ne znadijaše greha nas radi učini grehom, da mi budemo pravda Božja u Njemu.“ (2. Korinćanima 5,21)

Imam hemijsku olovku koju bih voleo da zamenim za automobil. Reći ću vam nešto o toj hemijskoj olovci. Uopšte nije ružna. Neko mi ju je poklonio. Veoma je lepa. Izrađena je od jedne vrste finog drveta. Dosta je skupa. Mora da postoji bar neko ko voli da se menja – neko ko bi bio zainteresovan za moju ponudu.

Kad sam bio dečak menjali smo sličice iz omota žvakaćih guma za nalepnice i klikere. Tri manje za jednu veliku. Kasnije u školi, sećam se, jedne večeri razmenjivali smo kravate. Bilo je to nešto najzabavnije rešiti se kravata koje nisi nosio i doći do nekih novih i lepih. Moj drug u sobi počeo je od tako reći ničega i završio sa šest prelepih komada! Većina od nas bila je nekad uključena u neku razmenu. Ali ako bi neko pristao na razmenu za moju hemijsku olovku, ja garantujem da bi se svrstao u jednu od ove dve grupe. Ili bi bio lud ili bi me silno voleo. Jedno od to dvoje.

Želeo bih danas da razmišljamo o najveličanstvenijoj razmeni. 2. Korinćanima 5,21. Još malo da prepričamo stih o kome danas razmišljamo. Jer Bog učini Isusa, koji nije znao za greh, nas radi, koji nismo znali za pravednost – grehom, da bude grešan, da mi budemo pravda Božja u Njemu.

Šta bi ti učinio da ti Isus danas lično priđe, kao jedinog osobi na svetu? Kako bi se osećao kada bi te pogledao svojim prijateljskim pogledom, raširio ruke, kao što je to činio pre mnogo vremena i kazao ti: „Prijatelju moj! Došao sam da se menjam, da zamenim svoju pravdu za sve tvoje grehe.“ Da li bi bio zainteresovan za tu razmenu? Naišao sam na ljude koji su mi kazali da ako bi Isus to mogao da učini, i kad bi njihova večna sudbina zavisila od toga, bilo bi to suviše dobro da bi bilo istinito. Ali to je istina – najveća zamena koja je ikad obavljena navodi nas na sigurnost u hrišćanskom životu i sigurnost naše sudbine u večnosti.

23. mart

SIGURNOST PRIHVATANJA

„A ovo je volja onoga koji me posla da svaki koji vidi sina i veruje ga ima život večni, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan.“ (Jovan 6,40)

Kad biste se pred Bogom mogli pojaviti sa jednim pitanjem, šta biste želeli da Ga pitate? Neki od propovednika postavljali su to pitanje svojim slušaocima. Možda je ono i suviše usredsređeno na nas ljude, ali jedno, koje se izdiže iznad svih ostalih i koje izaziva najveće zanimanje slušalaca, jeste: „Hoću li ja biti spasen?“ Kad bi ti danas Isus lično došao i zamenio svoju pravdu za tvoje grehe – da li bi ostalo nekih nerešenih pitanja u pogledu tvoje večne sudbine? Da li bi ih bilo? Neki osećaju da bi to lakše prihvatili kad bi imali prednosti koje je imao razbojnik na krstu. Međutim, većina od nas mora da nastavi da živi. Da li je tvoja sigurnost u Isusu danas ista kao što je bila pre određenog broja godina kad si po prvi put poverovao? Možda možemo prihvatiti da se takva razmena dogodila *onda*, ali od tada je prošlo dosta vremena. Kako je vreme prolazilo neki od nas su možda pomislili – moje sedam puta sedamdeset je već odavno prošlo. Mi shvatamo da je u delatnosti praštanja Bog divan,

ali se plašimo da smo prešli granicu. Možda osećaš da danas ne možeš prihvatiti to obećanje. Međutim nije poznat nikakav datum na tom obećanju koji bi ga ograničavao. Ne znam nikoga kome obećanje ne bi bilo dostupno.

Sećam se čoveka koji je želeo da razgovara sa mnom na jednom saboru u prirodi. Otišli smo u jedan ugao i on mi je rekao: „Gotovo je. Otišao sam predaleko. Učinio sam neoprostivi greh. Za mene nema pokajanja.“ Pozvao sam ga da otvori Bibliju u Jovan 6,37. Pogledao je te reči. Tu su zapisane Isusove reči: „Sve što meni daje Otac k meni će doći; i koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.“ Kazao sam: „Šta vidite na margini?“ Odgovorio je: „Ne, nemam stihove na marginama u svojoj Bibliji.“ „Dobro, šta vidiš na praznom prostoru oko teksta? Da li na njemu postoji datum?“ „Ne!“ „Da li tu postoji neko ime?“ „Ne!“ „Onda to obećanje važi i za tebe danas.“ Kad Isus kaže da želi da zameni svoju pravdu za sve tvoje grehe, obećanje važi još i danas, sve dok ga iznova prihvatamo. Možemo imati sigurnost da nas Bog prihvata svakog dana, kad god prihvatamo razmenu koju On nudi.

24. mart

TRAŽENJE PRAVDE TRAŽENJEM ISUSA

„Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi.“ (Matej 5,6)

Jeste li nekad sreli osobu koja je bila potpuno uverena da je počinila neoprostivi greh? Bila je tako zabrinuta zbog toga! A sama činjenica zabrinutosti govorila je nešto o tome, zar ne?

Sećam se jednog sabora na kome je nekoliko propovednika vodilo pojedine grupe u časovima svedočanstva i iskustva. U mojoj grupi našao se čovek koji je nedavno došao Hristu i on je ustao. Usnica mu je drhtala i teško je zadržavao suze. Rekao je: „Dugo je Bog pokušavao da me zadobije i na kraju me je doveo k sebi.“ Zatim je seo. Ne sećam ni jednog drugog iskustva iznesenog tog dana, a ovo mi se naročito svidelo. Smatram da Bog dugo nastoji da nas zadobije, zar ne?

Omogućeno nam je da Isus zameni svu svoju pravdu za naše grehe. Šta je pravda? Postoji čitav niz odgovora koje možemo dati. Jedan od njih bio bi da je pravda činiti dobro. To je istina. O tome možete naći i navode u Duhu proroštva. Ali ne ispuštajte iz vida druge koji govore o istom. Kada bi pravda bila samo činjenje dobra, tada bi sve što bi trebalo da činimo bilo da činimo dobro da bismo bili pravedni. Vidite li zamku u tome? Neko drugi tvrdi da je pravda usklađenost sa Božjom voljom. I za to možete naći navode u spisima nadahnutog pera. Ali i ovde postoji zamka. Ako nismo pažljivi, možemo biti povedeni do shvatanja da sve što moramo učiniti jeste da se uskladimo sa Božjim zakonom. Međutim to usklađivanje može biti samo spoljašnje.

I tako, dok tražiš definicije pravde, možeš se suočiti sa velikim uznemirenjem dok se ne suočiš sa jedinom živom definicijom: pravda se izjednačava i jeste **Isus**. Rimljanima 1,17: „Jer se u njemu javlja pravda Božja.“ U Jevanđelju Isusovom. Jedina vrsta pravde koju je ovaj svet ikada upoznao u živoj osobi jeste u Gospodu Isusu Hristu. Jedina najbolja definicija pravde jeste Isus. Kada čitamo „blago gladnima i žednima pravde,“ u stvari kažemo „**blago gladnima i žednima Isusa**“.

25. mart

PRAVDA JEDNAKO JE ISUS

„Kao što stoji napisano: nijednoga nema pravednog.“ (Rimljanima 3,10)

Jedan od najvažnijih proboja na koji nailazimo u istini o opravdanju verom jeste da ne dobijamo pravdu tražeći pravdu. Pravda dolazi kad tražimo Isusa. Sotonina zamka je da tražimo pravdu umesto da tražimo Isusa. Pravda je dublja od spoljnih dela.

Jednačina za pravdu glasi $P = I$. Pravda = Isus. Ako želimo da primenimo u svom životu ovu jednačinu ona ovako deluje. Čovečanstvo + Isus = Pravda. To je jednakost za pravdu koliko o njoj možemo saznati.

Jednom smo o ovome govorili u razredu a jedan od matematičara iz zadnjeg reda sa svojim džepnim kompjuterom namrštio se i rekao: „Samo malo. Upravo smo došli do zaključka da je pravda jednako Isus. Sada dolazimo do nove formule. Čovečanstvo + Isus = Pravda. Ali ako je Isus = Pravda onda je Čovečanstvo = 0 (ništa).“

Vodio sam jednom sedmicu molitve u hrišćanskoj medicinskoj školi. Inteligencija tim đacima prosto sija iz glava. (I vi još treba nešto da im kažete!) Posle nekoliko dana došlo je do reakcija nekih jer su čuli da bez Isusa ne možemo učiniti ništa. Neki su čak stekli utisak da se govorilo o tome kako smo bezvredni. Ne možete ljudima koji tako naporno rade na usavršavanju za svoje zanimanje reći da su bezvredni bez neke vrste reakcije. Postoje ljudi u ovom svetu koji mogu da postignu velike stvari sve dok Bog održava da im srce kuca u grudima. Ali Bog čini da srce bije i u grudima onoga koji Ga psuje.

Iako smo bespomoćni da proizvedemo pravdu, jer se pravda nalazi samo u Isusu, Isus je na krstu pokazao da je svako ljudsko biće **vredno** kao ceo svemir. Moramo razumeti da postoji velika razlika između nemoći i nevrednosti. Kad prihvatimo osnovni zaključak da smo ništa, to činimo samo zbog onoga što Isus kaže u Jovan 15,5: „Bez mene **ne možete činiti** ništa,“ u donošenju rodova pravde. Ali bez Njega mi **jesmo** vredni i zato je On došao da nam pokaže da je u Njemu sve moguće i da dokaže veliku vrednost ljudske duše.

26. mart

PRAVDA ZA DANAS

„U Tebe je, Gospode, pravda.“ (Danilo 9,7)

C. T. Everson obično je govorio da kad bismo uzeli veliku vagu i stavili na jednu njenu stranu ceo naš svet, sa težinom od 6 sekstiliona tona i jedno ljudsko biće, malu bebu, na drugu, ljudsko biće bi prevagnulo. To je dobra slika kako Nebo posmatra pojedinca. Vredni smo svega i krst to dokazuje.

Međutim još uvek smo nemoćni da proizvedemo pravdu. Biblijski zaključak koji se tiče pravde jeste da smo na tom polju potpuno bankrotirali. Nemamo od nje ništa. Rimljanima 3,10: „Nijednoga nema pravedna.“ Nijednoga. Isaija 64,6: „Sva naša pravda kao nečista haljina.“

Još uvek smo pozvani da dođemo Isusu i zamenimo svoje prljave haljine za večni život. Ne postoji ništa što bi nas moglo preporučiti u očima Neba. Zbog toga je potrebno da ozbiljno

razmotrimo ponudu koju nam Isus danas nudi. Pravda se nalazi jedino u Njemu. Psalam 25,8 ili Danilo 9,7 „Grešan čovek može naći pravdu i pravdu jedino u Bogu; nijedno ljudsko biće nije pravedno ako ne održava živu zajednicu sa Bogom i nema veru u Njega.“ (TM 367)

Ovih godina ima onih koji misle da sve što treba da učiniš da bi imao pravdu jeste da jednog dana pogledaš na nebo i kažeš: „U redu, prihvatam činjenicu da se ti, Bože, brineš o svemu.“ Oni veruju da su od tog trenutka pa nadalje proglašeni pravednicima i nemaju o čemu da se brinu jer je sve „pripravljeno u kući Oca mojega.“

Međutim, molim vas, nemojte gubiti iz vida da ni jedno ljudsko biće neće biti pravedno ako ne održava verom **živu zajednicu sa Bogom**. Zbog toga što su ovo zanemarili, propali su pokreti Isusovih sledbenika od pre nekoliko godina. Bilo je tu mnogo ljudi koji su išli ulicama sa visoko uzdignutim biblijama, uzvikujući Isusovo ime kao parolu, a stali su tu i nikad nisu došli u bliži dodir s Njime. Razmena koju Isus nudi, da zameni svoju pravdu za grehe, veličanstvena je. Međutim ona ne važi za sutra. Sve dok je i sutra ne prihvatimo ona važi samo za danas.

27. mart

VEZA SA BOGOM

„Veran je Bog koji vas pozva u zajednicu sina svojega Isusa Hrista Gospoda našega.“ (1. Korinćanima 1,9)

Želim da vam ispričam jedno upoređenje. Zavoleo sam jednu prekrasnu devojkicu. Ona je živela u jednom gradu a ja u drugom. Došao je dan kada su njeni roditelji pripremili svadbu, kao svi roditelji dobrih nevesta. Kada me sveštenik pitao hoću li je uzeti za suprugu, odgovorio sam da hoću. Pitao je i nju i zatim nas proglasio mužem i ženom. Posle venčanja ona je sa svojim roditeljima otišla u svoj grad a ja u svoj. Kad me posle dve godine jedan od mojih prijatelja upitao da li sam oženjen, rekao sam: „Da!“ On je dodao: „Nisam nikada video tvoju suprugu.“ „Nisam ni ja već dve godine.“ „Tako dugo je nisi video? Da li joj pišeš?“ „Ne!“ „Da li razgovarate telefonom?“ „Ne!“ „I kažeš da si oženjen?“ „Da, rekao sam da sam oženjen i imam dokument kojim ti to mogu dokazati.“ (Rekao sam da je to upoređenje!)

Postoje ljudi koji su kršteni pre mnogo godina i od tada veoma jasno kažu da imaju uspomenu na krštenje kojom mogu to da vam dokažu. Ali ne postoji nešto takvo kao što je izgrađivanje zajedništva bez razgovora.

Dok nastavljamo svoje druženje i zajednicu sa Hristom, imamo ono što nazivamo pravdom.

Sveto pismo nas naziva pravdom. Jesmo li mi uopšte pravedni? 2. Korinćanima 5,21: „Jer onoga koji ne znadijaše greha nas radi učini grehom.“ Je li On postao greh za nas? Je li On ikada postao grešnik. Ne! Isus je postao greh za nas ali nije postao grešnik. „Da mi budemo pravda Božja u Njemu.“ Da li ovaj deo stiha čini nas pravednim nešto više nego što prvi deo Njega čini grešnikom? Ne! Mi smo pravedni jedino u Njemu.

Šta znači to: „U Njemu“? Postoji još jedan stih koji možda izgleda teško razumeti. 1. Jovanova 5,12: „Ko ima Sina Božjega ima život.“ Jeste li se ikada pitali šta znači „imati Sina“? Mi kažemo da imamo prijatelja. Ja imam suprugu, vi imate supruga ili suprugu. Šta to znači? To znači da imate zajedništvo sa tom osobom. Kada se kaže „imate Sina“, to znači da imate vezu i zajednicu s Njime. Mi smo pravedni tako dugo dok smo u Njemu.

28. mart

PRAVDA KROZ ZAJEDNICU

„Da poznam njega i silu vaskrsenja njegova i zajednicu njegovih muka, da budem nalik na smrt njegovu.“ (Filibljanima 3,10)

Nekima između nas može se učiniti iznenađujuće kad otkriju da je naša sigurnost u večni život zasnovana na zajedništvu sa Hristom. Zbog toga je pitanje: „Da li Ga poznaješ?“ vrlo važno pitanje. To nije pitanje o količini znanja o *Njemu*, nego o *poznavanju Njega* lično.

Rimljanima 5. poglavlje govori o daru pravde. Ako danas prihvatimo Njegov dar, ali ne ostanemo sa Njim, šta se događa sa darom? „Nijedno ljudsko biće nije pravedno ako ne održava živu zajednicu sa Bogom i nema veru u Njega“ (TM 367). Ako Bog danas baci naše grehe u dubine mora, ali se mi u vremenu od danas pa do Hristovog dolaska odvratimo od Njega, da li će On izvući te grehe iz dubine mora? Da li će uzeti od nas svoju pravdu? Kako da razumemo misao Duha proroštva iz knjige Misli sa gore blagoslova, sa 99. strane. „Zahvaljujući dobroti koju nam On pozajmljuje, možemo biti savršeni u svom krugu kao što je Bog savršen u svom.“ Da li je Božja pravda isto pozajmljena? Da li je i ona dar? Ili je ona za razmenu? Šta je ona? Je li ona stalna ili ne? Želeo bih da to ilustrujemo.

Pretpostavimo da posedujem kadilak. Ali samac sam. I želeo bih da imam nekoga ko bi se vozio sa mnom u kadilaku. To postaje malo „opasno“ jer ne mogu da budem siguran da li me neka devojka hoće zbog mene ili zbog mog automobila. Ali na kraju, jednog dana, osvedočen sam da jedna naročita devojka voli i mene koliko voli moj kadilak i ona prihvata moje udvaranje. Na dan kada se venčavamo, ona ne dobija samo mene, nego i kadilak. On ide sa mnom. Nadam se da kada me je izabrala za supruga da me je izabrala za stalno. I sve dok produžava da ostaje uz mene, ona ima kadilak. Međutim, ako se bilo kada odluči da se odvoji od mene i ne produžava našu zajednicu, nema više ni kadilaka.

Pravda nije nikad nezavisna od Isusa Hrista. Ne postoji nešto takvo kao pravda odvojena od Isusa Hrista.

29. mart

SLOBODA KROZ ROPSTVO

„Znajući da se propadljivim srebrom i zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svojeg življenja ... nego skupocenom krvlju Hrista ...“ (1. Petrova 1,18,19)

U starim danima američke istorije, dok je još bilo robova i robovlasnika, pored reke Misisipi nalazila se velika pijaca robova. U blizini je stajao Abraham Linkoln i kad je video, za vreme licitacije, bol i rane razdvajanja porodica onih koji su prodavani, podigao je pesnicu i rekao: „Ako ikada budem imao priliku da udarim po ovome, udariću svom snagom!“ On je to učinio i stavio potpis posle nekoliko godina, tom istom rukom, na Proglas oslobođenja. Jednom prilikom, pre ovog

Proglasa, na licitaciji trebalo je da bude prodat rob po imenu Džo. Bio je star, preživeo je mnogo i počeo je da mrmlja kao za sebe: „Neću da radim!“ Oni koji su se nadmetali čuli su ga, pa je ostalo malo onih koji su za roba neradnika ostali da licitiraju. Međutim, jedan čovek je produžio i platio dobru sumu novca za njega. Odveo je Džoa do kočije i oni su se povezli iz grada putem prema plantažama. Tamo je, pored jezerceta, stajala kućica. Bila je okružena cvećem, popločanim dvorištem i imala je čiste zavese na prozorima. Novi gospodar je Džou kazao: „Ovo je tvoj novi dom, Džo!“ Džo je teško mogao da poveruje, a onda se setio i rekao: „Neću da radim!“ Gospodar je odvratio: „Ne moraš da radiš Džo, jer sam te ja kupio da bih te oslobodio.“ Uvek mi se sviđao taj deo, ali to nije i kraj ovog događaja. Stari Džo je pao pred gospodareve noge i rekao: „Gospodaru, služiću vam do kraja života!“ Vidim još jednu prodaju robova. Vidim ljude koji znaju šta znače bol, suze i rastanci. Jednoga dana neko iz Daljnje zemlje gleda dole ka njima i kaže: „Ako budem mogao da udarim po ovome, udariću svom svojom snagom!“ I to je uradio. Potpisao je Proglas našeg oslobođenja svojom krvlju. Otkupio nas je da nas oslobodi. Međutim, mi gledamo prema njemu i kažemo: „Nećemo da radimo jer ne možemo“ A On kaže: „Ne moraš da radiš. Ja sam te otkupio da te oslobodim.“ Kada to shvatiš, padaš na kolena pred Njegove noge i govoriš: „Gospodaru, služiću Ti do kraja života.“ A zatim otkrivaš da postignuća koje ranije nisi mogao da ostvariš, sada možeš, jer Isus živi svoj život u tebi. Shvatam da On ima kuća pored jezera koje izgleda kao stakleno more. Sve je popločano, i u cveću, a ima i cveća koje još nisam video. On to sprema za mene i tebe.

30. mart

MIR DONOSI OSLOBOĐENJE

„Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše i da se ne boji.“ (Jovan 14,27)

Na 39. strani knjige Put Hristu postoji važan navod koji glasi ovako: „Kad Sveti Duh probudi vašu savest, razumećete nešto od strahote greha, njegove sile, njegove krivice i jada i počecete da ga se gnušate. Shvaticete da vas je greh odvojio od Boga, da ste u vlasti sile zla. Što se više budete borili da se oslobodite, to ćete više uviđati svoju bespomoćnost. Vaše pobude su grešne, vaše srce nečisto. Razumećete da vam je život bio pun sebičnosti i greha. Čeznućete za oprostjenjem, za očišćenjem, za oslobođenjem. Sklad sa Bogom, sličnost Njemu – šta biste mogli učiniti da to postignete?“

Ako se ovo može ispravno shvatiti, ovaj pasus govori o zbrkanom životu nekoga ko je poražen, slab i razočaran. Šta možete učiniti? Sledeći pasus nam daje odgovor.

Znate li šta sam očekivao da pročitam u njemu? Potrebno vam je da se više trudite. Potrebno vam je da stvorite više dobrih odluka. Potrebno je da budete iskreniji, posvećeniji, odaniji. Potrebno vam je možda više proučavanja Svetog pisma i molitve, ili da radite za druge. Međutim, umesto svega toga kaže se: „Vama je potreban *mir!*“ Zvuči kao da je u pitanju greška! Mislio sam da svako zna da vam je potreban mir kad vam je život tako zbrkan. Treba život dovesti u red pre nego što možeš imati mir. Međutim, u knjižici Put Hristu ne stoji tako. Ne kaže se da mir dolazi iz pobeđe, nego da pobeđa proizilazi iz mira. Shvatate li to u punini? To je jedna od osnovnih istina u velikoj temi spasenja verom.

Stručnjacima je poznato da je jedini način na koji dete može prevazići svoje pogreške i padove u tome da zna da je (bezuslovno – *prim. izdavača*) prihvaćeno i voljeno **dok ih čini**. Odbacivanje

održava osobu u gresima i propustima. Saznanje o ljubavi i prihvatanju donosi rast koji *menja život*. Mir donosi oslobođenje.

31. mart

SPASENJE SAMO VEROM

„Iz kojega ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje.“ (1. Korinćanima 1,30)

Kad grešnik shvata da zbog onoga što je Isus učinio na krstu može biti prihvaćen takav kakav je (bezuslovno – *prim. izdavača*), to shvatanje otpočinje da vrši promene u njegovom životu. Posvećenje je zbog toga čvrsto utemeljeno na opravdanju. Ako nije, završiće se u pogrešnom razumevanju i zbunjenosti. Ponekad se nađu teološki umovi koji pokušavaju da odluče koji je najvažniji aspekt spasenja – opravdanje, posvećenje ili proslavljanje.

Šta vi mislite da je važnije, oženiti se ili ostati oženjen? Mogu navesti neke od prednosti zašto se treba ženiti. Znam da ima ogromnih prednosti u tome ostati oženjen kad si se jednom oženio. Koje je od tog dvoga po vašem mišljenju važnije? Ili vam je to bezvezno pitanje?

Šta je važnije, opravdanje ili posvećenje? Oboje su važni! Zbog različitih razloga, ali sigurno je da su oboje važni! Oba su u Isusu, dobijaju se verom u Hrista i samo verom u Hrista. Ne kažemo da dela nisu važna, nego govorimo o načinu spasenja, a način spasenja jeste samo verom.

„Neka nijedan čovek ne iznosi misao da čovek ima malog ili nikakvog udela u velikom delu pobeđe, jer Bog ne čini ništa za čoveka bez njegove saradnje. Ne govorite kada ste učinili sve sa svoje strane da će vam Isus pomoći. Hristos je kazao: ‘Bez mene ne možete činiti ništa.’“ (1 SM 381)

„Sve što čovek možda može učiniti za svoje spasenje jeste da prihvati poziv: ‘Ko god hoće neka dođe i uzme vodu života zabadava’“ (Isto 343). To je sve što čovek može učiniti. Postoji nešto što mi trebamo da učinimo, ali sve što možemo da učinimo jeste da uzmemo vodu života zabadava. Međutim, to je neopipljivo. Šta je prema tome voda života?

„U toj zajednici s Hristom, molitvom i proučavanjem velikih i dragocenih istina Njegove reči, mi ćemo kao gladne i žedne duše biti nahranjeni i osveženi na izvoru života.“ (Misli s gore blagoslova, str. 143) To je sve što možemo učiniti za svoje spasenje – za opravdanje, posvećenje ili proslavljanje. Zajednica s Njime. To je tako jednostavno.

1. april

JEDINI NAČIN DOBIJANJA JABUKA

„Po rodovima njihovim poznaćete ih. Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa.“ (Matej 7,16.17)

Povremeno se u jednom gradu održavao poljoprivredni sajam. Za najlepše jabuke određeni žiri dodeljivao je naročite nagrade. Bio je poslan i oglas svima koji su živeli u okolini, i u celoj zemlji, kako bi svi saznali o ovom takmičenju.

Neki uopšte nisu bili zainteresovani za jabuke. Bacili su obaveštenje i zaboravili na takmičenje. Ali bilo je i onih koji su planirali kako će proizvesti jabuku koja bi dobila nagradu.

Gospodin Simić bio je drvodelja. Odabrao je komad borovine i izrezbario svoju jabuku od drveta. Bila je baš pravog oblika, a kad ju je obojio, izgledala je skoro kao prava.

Gospođa Jović požurila je u grad po vunu. Ona je štrikala svoju jabuku. Kad ju je završila, izgledala je *stvarno kao* jabuka, ali ste odmah mogli videti i reći da je samo trebalo da predstavlja jabuku!

Neki su ljudi svoje jabuke načinili od plastike, neki su ih isklesali, neki sašili od tkanine, neki koristili plastelin, keramiku i staklo.

Samo malo njih ubralo je svoje jabuke sa jabukovog drveta. To je bilo pravo voće. Na dan održavanja sajma većina jabuka izgledala je spolja veoma lepo. Međutim, kad su sudije iz žirija rasekle sve jabuke, da vide kako izgledaju u unutrašnjosti – sve imitacije bile su diskvalifikovane.

Ako želiš da doneseš jabuke, najbolje je da pronađeš jabukovo drvo ili da posadiš sadnicu jabuke. A ako želiš da doneseš prave rodove hrišćanskog života, najbolje za tebe je da budeš hrišćanin. Jabuka donosi jabuke zato što je to u prirodi jabukovog drveta, a nikad u nameri da to postane. I hrišćanin čini ono što je pravo zato što je hrišćanin, nikada u nameri da to bude. Ono što je unutra određuje kvalitet spoljašnjeg. „Plan da se počne spolja, a da se zatim radi unutra uvek je propadao i uvek će propasti. Božji plan sa vama je da se počne u samom središtu svih teškoća, u srcu, i tada će iz srca izaći načela pravde.“ (Saveti o životu i ishrani, str. 24)

2. april

POZNAVATI GA ZNAČI VEROVATI MU

„Dobar je Gospod, grad je u nevolji, i poznaje one koji se uzdaju u nj.“ (Naum 1,7)

Mnogi ljudi osećaju veliku nelagodnost dok žive hrišćanskim životom zato što pokušavaju da čine ono što je pravo da bi postali hrišćani. To ne deluje! U Jovanu, 6. poglavlju, opisani su Jevreji koji dolaze Isusu sa pitanjem: „Šta ćemo raditi da činimo dela Božja?“ Isus im odgovara i kaže. „Ovo je delo Božje da verujete onoga koga on posla“ (Jovan 6,28.29). Pitanje je sada kako verujemo? Ako je delo Božje da verujemo, kako to činimo? Kako primamo veru? Kako imamo poverenje? Da li se oni javljaju napornim pokušajima da učinimo sebe punim poverenja?

U našem odnosima sa drugim ljudima, postoje dva važna sastojka na osnovu kojih smo u stanju da imamo u nekoga poverenje. Pre svega, on mora biti vredan i dostojan poverenja. Drugo, moramo ga upoznati. Obično mi ne verujemo nekome koga ne poznajemo. Međutim, ako je dostojan i vredan poverenja, mi ćemo mu spontano verovati. Bog je u potpunosti dostojan našeg poverenja. Ako poznajete Boga, vi ćete Mu verovati, i to na jedan prirodan i spontan način. Ako ne poznajete Boga, nećete imati poverenje u Njega.

Kad god vidite osobu koja pokazuje da nema poverenja u Boga, ona time prikazuje da Ga u stvari ne poznaje. Postoji na hiljade ljudi u svetu danas koji optužuju Boga za sve što se događa. Čak i osiguravajuća društva kažu nešto slično nazivom „viša sila, ili dejstvo više sile!“ Ako nemaš poverenja u Boga, jedini razlog može biti to što Ga ne poznaješ.

Kako se možemo naučiti da imamo poverenja u Boga? Mi učimo da imamo poverenje kroz poznanstvo sa nekim. Bog te poziva da budeš nešto više nego samo osoba koja živi dobrim životom.

On te poziva da Ga upoznaš, da upoznaš Njegovu prisutnost i silu u svom životu. To je hrišćanstvo.

Većina vernika u Crkvi danas oslanja se na ono što čini, umesto da se probudi i traži lično poznanstvo i prijateljstvo sa Bogom. Prema najskorašnjijim istraživanjima samo jedan od pet vernika provodi uopšte neko vreme, na osnovu svakodnevnih nastojanja, u upoznavanju Boga. To je pokušaj da se donesu jabuke bez jabukovog drveta. Bez stalnog druženja i povezanosti sa Bogom nema pravog poverenja, nema roda, nema pravog hrišćanstva.

3. april

HRIŠĆANSTVO JE POZNAVANJE ISUSA

„A Isus im reče: Ja sam hleb života: koji meni dolazi neće ožedneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti.“ (Jovan 6,35)

Možda se najduže Isusovo razmatranje o potrebi da se kroz tesnu zajednicu upoznamo s Njime, nalazi u 6. poglavlju jevanđelja po Jovanu. To poglavlje ne može se čitati na brzinu, jer je veoma duboko. Postoje i teški izrazi: „A Isus im reče: Ja sam hleb života: koji k meni dolazi neće ožedneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti!“ „Koji veruje mene ima život večni“ (47). „Ja sam hleb života.“ „Ne kao što vaši ocevi jedoše manu, i pomreše: koji jede hleb ovaj živeće vavek“ (58). „Ako ne jedete tela sina čovečjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi“ (53). „Koji jede moje telo i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu“ (56). „Od tada mnogi od učenika njegovih otidoše natrag, i više ne idahu s njim.“ (66)

Odricanje od sebe i upoznavanje sa Bogom je celokupni osnov hrišćanskog života. Ali ima mnogo hrišćana po imenu koji se na toj tački udaljuju i kažu: „Neka, hvala. Želim religiju, hrišćanstvo, u kome sam mogu da upravljam svojim životom.“ Našem ja predstavlja krupan udarac dolaženje Hristu sa rečima: „Gospode, u pravu si. Ne mogu to učiniti. Želim da ti poverim svoj život.“ Ako ste imali borbe i teškoće u svom životu koje biste želeli da suočite sa pravim odgovorima, pozivam vas danas na lično poznanstvo sa Bogom.

Kako ulazimo u zajednicu sa Bogom i ostajemo u toj zajednici? Ovde imamo recept: Uzmi vremena, nasamo, na početku svakog dana da tražiš Isusa kroz Njegovu reč i molitvu. To je način za primanje Njegove milosti. To je sve što možeš učiniti da postaneš i ostaneš hrišćanin. Ako ne gajiš zajednicu sa Bogom, jednostavno nisi hrišćanin. Ima ljudi u Crkvi koji ne poznaju Boga i mnogo ne brinu o povezanosti sa Gospodom Isusom. Oni žive pravilnim, moralnim životom. Bog nas poziva na nešto više. On nas poziva da shvatimo prisutnost Njegove pomoći i sile u našem životu. To je tek hrišćanstvo.

4. april

JESTI NJEGOVO TELO I KRV

„A Isus im reče: zaista, zaista vam kažem: ako ne jedete tela sina čovečijega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi.“ (Jovan 6,53)

Na prvi pogled pomisao da jedemo Hristovo telo i pijemo Njegovu krv može izgledati zbunjujuća. Bila je to zbunjujuća misao i za one koji su je prvi put čuli kad ju je Isus izgovorio. To je zapisano u jevanđelju po Jovanu 6. poglavlju. Ali jasno objašnjenje ove istine dato nam je iz nadahnutog pera: „Primanje Reči, hleba sa neba, proglašeno je za primanje samog Hrista. Kao što se Božja Reč prima u dušu, tako i mi uzimamo učešća u telu i krvi Božjeg Sina. Dok ona rasvetljava um, srce se otvara još više da primi usađenu Reč, kako bismo mogli rasti. Čovek je pozvan da jede i da sažvaće Reč; ali sve dok njegovo srce nije otvoreno toj Reči, sve dok ne pije od Reči, dok nije naučen od Boga, biće pogrešnog razumevanja, pogrešne primene i pogrešnog shvatanja te Reči.

Kao što se od hrane u telu stvara krv, tako se i Hristos stvara jedenjem Reči Božje, koja je Njegovo telo i krv. Onaj koji se hrani tom Rečju u sebi ima stvorenog Hrista, nad slave. Pisana Reč predstavlja onome koji traži telo i krv Sina Božjeg; i kroz poslušnost toj Reči, on postaje sudeonik u Božanskoj prirodi. Kao što potreba za telesnom hranom ne može biti zadovoljena ako se jednom nahranimo, tako i Reč Božju moramo jesti svakodnevno da bi zadovoljila naše duhovne potrebe.

Kao što se život tela nalazi u krvi, tako se i duhovni život održava kroz veru u Hristovu krv. On je naš život, upravo onako kao što je život tela u krvi...

Zbog toga što trošimo u toku dana, telo mora biti obnavljano krvlju, svakodnevnim uzimanjem hrane. Tako postoji potreba stalnog hranjenja Rečju, a to znanje je večni život. Ta Reč mora biti naše jelo i piće. Samo u tome duša će naći svoje hranljive sastojke i životnost. Mi se moramo gostiti dragocenim uputstvima da možemo biti obnovljeni duhom uma svojega i rasti u Hristu, našoj živoj Glavi.“ (EGW R&H 23.11.1897)

5. april

POTREBNO JE VREME

„Ali koji se nadaju u Gospodu, dobijaju novu snagu, podižu se na krilima kao orlovi, trče i ne sustaju, hode i ne more se.“ (Isaija 40,31)

Uzmimo dovoljno vremena. Isusovo upoređenje je da se telesni i duhovni život održavaju na isti način. Iz toga se poučavamo osnovnim principima kako da imamo zajednicu s Njime punu značenja. Kako bi samo mršavi neki od nas bili kad bismo provodili isto toliko vremena hraneći se telesnom hranom koliko upotrebljavamo za zajedništvo sa Bogom!

Duh proroštva piše: „Bilo bi dobro da svakoga dana provedemo jedan sat u razmišljanju o Hristovom životu“ (Čežnja vekova, str. 55). To ne znači da treba naviti sat koji će označiti kada ste tačno proveli 60 minuta svakog dana u razgovoru sa Bogom. Ali svakako je potrebno nešto više od čitanja jutarnjeg stiha dok držite ruku na kvaki izlaznih vrata. To mora obuhvatiti vreme, značajno vreme, najmanje isto onoliko vremena koliko trošimo za svoje obroke. Možda kažeš: „Nemam vremena!“ Smem li vas podsetiti da mi nalazimo vreme za sve što smatramo važnim. Razlog zbog kojeg tako mnogo ljudi ne provodi vreme u zajednici sa Hristom svakoga dana sastoji se u činjenici neverovanja da je to tako važno. Kad bi smatrali da jeste, našli bi potrebno vreme.

Ako ne mislim da je važno da provodim određeno vreme upoznavajući se s Hristom, to može biti zato što mislim da mogu biti spasen na neki drugi način, a ne poznanstvom s Njime. A ako neko ne zavisi od Isusa, možda zavisi od sebe. Jedan od glavnih razloga zašto ljudi ne provode vreme posmatrajući Hrista i u zajedništvu s Njime jeste što još uvek temelje sve na pokušajima da osiguraju

spasenje svojim sopstvenim naporima.

Istina je i da vreme za proučavanje i molitvu može postati jednostavno druga vrsta „dela“. Provođenje vremena svakog dana u čitanju Biblije i molitvi neće vam garantovati zdrav duhovni život više nego što će vam jelo i disanje svakog dana osiguravati zdrav telesni život. Ali je isto tako istina da ne možete biti zdravi bez toga!

Jovan 17,3: „A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.“ Poznavanje Boga je sve što je i večni život, a to je i cilj vremena za proučavanje i molitvu.

6. april

SAKUPI KOLIKO TI TREBA

„Ocevi vaši jedoše mannu u pustinji i pomreše. Ovo je hleb koji silazi s neba: da koji od njega jede ne umre.“ (Jovan 6,49.50)

Isus ovde daje upoređenje između sebe, hleba života, i mane, koja je kao hleb sa neba bila data Izrailjskom narodu. Razmotrimo izveštaj o mani u 2. knjizi Mojsijevoj, 16. poglavlju, kad razmišljamo o jedenju hleba života.

Mana je pala te noći i Izrailjci su se pitali šta je to. U stvari tako su je nazvali: „Šta je to?“ To reč mana znači.

„A Mojsije im reče: to je hleb što vam daje Gospod da jedete. To je za što zapovedi Gospod: kupite ga svaki dan koliko kome treba za jelo...“ (2. Mojsijeva 16,15.16). Šta znači to: „Koliko kome treba za jelo“? Dobro, prvenstveno se odnosi na broj članova svake porodice. Ali tu možemo primeniti i drugi princip.

Kad sam živeo u Glendejlu u Kaliforniji nedaleko od mesta na kome živi pastor X. M. S. Ričards (Richards), išao sam jednom da ga posetim. Govorio mi je o uzrocima nedostatka sile u hrišćanskom propovedanju. Rekao je: „Znaš, ima malo nas propovednika koji provodimo samo četiri sata dnevno nasamo sa Bogom. To je jedan od naših problema!“

A ja sam kazao: „Šta? Ovaj, hm... Da, to je stvarno pogrešno, zar ne?“

Šta biste učinili kad biste odlučili da provedete četiri sata nasamo sa Bogom sutradan ujutro? Da li biste to mogli? Šta biste činili u toku tih četiri sata? Jeste li već čuli o ljudima koji su se molili celu noć i pitali se sve vreme o čemu treba da se mole?

„Kupite ga svaki dan koliko kome treba za jelo.“ Jedan sat razmišljanja i zajednice sa Bogom, možeš li to ostvariti? Šta misliš o pola sata? Ili će to vreme biti različito u zavisnosti od rasta i zrelosti u tvom hrišćanskom životu? Moguće je da na početku beba –hrišćanin neće možda znati šta da radi pet minuta nasamo sa Bogom? Je li moguće da zreo hrišćanin neće biti u stanju da pronađe dovoljno vremena?

„I sinovi Izrailjevi... nakupiše koji više koji manje“ (st. 17). Ali oni koji su sakupili manje, još uvek su sakupljali.

7. april

JUČERAŠNJA MANA DANAS NE VALJA

„Tako ga kupljahu svako jutro, svaki koliko mu trebaše za jelo; a kad sunce ogrevaše, tada se rastapaše.“ (2. Mojsijeva 16,21)

Izrailjski narod sledio je Mojsijevo uputstvo sakupljajući mannu, nebeski hleb, prema svojim potrebama. I reče im Mojsije: „Niko da ne ostavlja od toga za sutra“ (19). Šta ovde možemo naučiti što će nas voditi da uspostavimo vreme za duhovni život pun značenja? Smem li predložiti šta je jedan od razloga zašto ljudi imaju teškoće kad pokušavaju da žive hrišćanskim životom? Činjenica da se oslanjaju na nešto što se dogodilo juče, umesto na danas. To ne može da deluje, jednostavno ne radi! Hrišćanski život odvija se na principu trolejbusa, ne na principu akumulatora! Mi ne možemo negde uskladištiti religiju.

Neki od Izrailjaca koji nisu marili za Mojsijeva uputstva i ostavili mannu za sledeće jutro, našli su da se „ucrvlja i usmrde!“ Je li moguće imati hrišćanski život nalik tome?

Jučerašnje iskustvo nije dobro za danas. Na tom mestu zastranilo je mnogo ljudi. Čuli su da je važno vreme za proučavanje i molitvu, zajedništvo sa Bogom. Oni „pokušavaju“ jedan dan ili dva, zatim preskaču celu sedmicu i ponovo „pokušavaju“ jedan dan. Nastavljaju, prekidaju; nastavljaju i prekidaju, pa kažu: „To ne funkcioniše“. Naravno da ne funkcioniše! Moguće je imati taman toliko religije da te ona učini da se osećaš bedno, ali nedovoljno za zajedništvo puno značaja. Stalnost dodira svakog dana i razgovora sa Bogom neobično je važna. Isus kaže: „Ko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe i uzme krst *svoj svaki dan* i ide za mnom.“ (Luka 9,23 – *Stefanović*)

Tako su Izrailjci sakupljali mannu svakog jutra koliko kome treba za jelo. „Tako ga kupljahu svako jutro svaki koliko mu trebaše za jelo; a kad sunce ogrevaše, tada se rastapaše“ (21. stih). Jeste li ikad zavisili u životu posvećenja od svoje molitve pre spavanja? Mnogi ljudi su otkrili da kad su promenili vreme molitve i proučavanja sa kasnih noćnih sati na prve sate jutra, da ih je to naučilo da cene razliku i promenilo potpuno sadržaj njihovih molitava od jednostavnog: „Bože, oprostimo naše današnje grehe i propuste“ ka stvarnom zajedništvu i prijateljstvu sa Nebom. Uzmite vreme, nasamo, *na početku* svakog dana, da tražite Isusa kroz Njegovu Reč i kroz molitvu.

8. april

NE PRAVI PLANOVE ZA SEBE

„Znam, Gospode, da put čovečiji nije u njegovoj vlasti, niti je čoveku koji hodi u vlasti da upravlja koracima svojim.“ (Jeremija 10,23)

Jeste li ikada razmišljali koliko je Isus u svom životu na Zemlji zavisio od zajednice sa svojim Ocem? „Hristos u svom životu na Zemlji nije pravio planove za sebe. Prihvatao je Božje planove za sebe i dan za danom Otac mu je otkrivao svoje planove. Tako bi i mi trebalo da se oslanjamo na Boga, kako bi naš život bio jednostavno ostvarenje Njegove volje. Kad svoje puteve poverimo Njemu, On će upravljati naše stope.“ (MH 479)

Ako je Isus primao svakog dana planove od svog Oca, trebalo je da ih primi ujutro! Bilo bi smešno predstaviti sebi Isusa kako dolazi svom Ocu na kraju dana i kaže: „A sad, šta su Tvoji planovi za mene danas?“ To ne bi imalo smisla.

Zar ne biste voleli da živite tako blizu Gospodu da bude u stanju da vam lično otkrije svoje

planove za taj dan? To ne znači da ti ne stvaraš nikakve planove, nego da si uvek spreman da ti se planovi promene. Knjiga Put Hristu, na 54. strani, poručuje: „Posvetite ujutro sebe Bogu; neka vam to bude prvi posao. Neka vaša molitva bude: ‘Uzmi me, o Gospode, da potpuno budem Tvoj! Sve svoje planove stavljam pred Tvoje noge. Upotrebi me danas u svojoj službi. Budi sa mnom, i neka se celo moje delo obavlja u Tebi!’ Tako treba da bude svakoga dana. Svakog jutra posvećujte sebe Bogu za taj dan. Iznesite Mu sve svoje planove, da Njegovo providenje pokaže da li ih treba ostvariti ili odbaciti. I tako ćete, iz dana u dan, svoj život predavati u Božje ruke; tako će se vaš život oblikovati da bude sve sličniji Hristovom životu.“

Dok se preobražavamo sve više u Hristovo obličje, postajaćemo sve osetljiviji na to šta su Njegovi planovi, tako da će planovi koje stvaramo biti sve češće Njegovi planovi a ne samo naši.

Vreme za proučavanje i molitvu nije tu samo da bismo nečim popunili vreme i mogli da kažemo kako smo proveli jedan sat sa Bogom. Ono je tu da bismo bolje upoznali Boga, naučili da imamo poverenja u Njega, saznali Njegovu volju, i prihvatili iznova svakog dana Njegovu žrtvu za nas. Da li danas upoznaješ Boga? Ho ćeš li i sutradan ujutro odvojiti vreme da Ga bolje upoznaš?

9. april

RAZGOVARAJ SA BOGOM

„Ujutru slušaš glas moj, ujutru stojim pred tobom, i čekam.“ (Psalam 5,3)

Mogu li podeliti sa vama metod koji sam pronašao kao najpogodniji da dan za danom uđem u dublju zajednicu sa Hristom? Pokušao sam mnoge druge metode, pronašao da su neke dobre, ali nijedna nije prevazišla ovu koju ću vam izneti.

Uzmite knjigu Čeznja vekova. Počnite kratkom molitvom za vođstvo i prosvetljenje Svetog Duha i zatim izaberite jedno poglavlje. Tu na početku stoji nešto ovakvo: „Ovo poglavlje zasnovano je na Jevandelju po Mateju, to i to poglavlje...“ Potraži tekstove u Bibliji i pažljivo ih pročitaj. Zatim pročitaj poglavlje iz knjige.

Dok čitaš, pokušaj da u njemu vidiš nešto više od istorijske pouke. Ti ne razmišljaš samo o Nikodimu koji je živio pre dve hiljade godina; ti ne misliš o nekom gubavcu iz davne prošlosti, ili o učenicima. Stavi sebe u sliku zajedno sa Hristom. Nikodim – to si ti. Gubavac – to si ti. Kada Isus pita Petra: „Ljubiš li me?“ – to si ti. Uključuj sebe u sliku, tako da ste to ti i Bog. Ti ne čitaš poglavlje zbog informacija, već zbog zajedništva. (Zbog toga možeš da se vratiš i pročitaš knjigu ponovo kad je završiš – ti čitaš zbog zajedništva i razgovora)

Kad završiš sa čitanjem i razmišljanjem o onome što si pročitao, moli se o tome što si pročitao. Možeš to činiti ovako: „Gospode, danas sam čitao o Nikodimu. Shvatam da sam to ja. Mnogo radije bih razgovarao o religiji nego se nanovo rodio. Ali, Gospode, meni je potrebno novorođenje. Ne razumem sve o njemu, ali molim Te učini to danas za mene. Uzmi moje srce, moj život!“ Možeš razgovarati s Njime o onome što si pročitao. Na taj način, svakog jutra, imaćeš uvek nešto novo o čemu ćeš moći da se moliš, zato što si čitao nešto novo.

Ako svakog dana budeš uzimao vremena na početku dana da budeš nasamo sa Bogom, za prijateljstvo i zajednicu, i ako ostaneš s Njime, bez obzira na to šta se događa, naći ćeš odmor o kome Isus jasno obećava kad kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“

10. april

BORBA VERE

„Tako dakle vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božjom.“ (Rimljanima 10,17)

„Ako se budete borili u borbi vere svom svojom snagom, pobićete“ (5T 513). Šta je borba vere? Apostol Pavle govori o njoj: „Bori se u dobroj borbi vere, muči se za večni život na koji si i pozvan.“ (1. Timotiju 6,12)

Ako se boriš u borbi vere svom snagom svoje volje, nećeš imati bilo kakav ostatak za nešto drugo. Ako je istina da „svaki poraz na strani dece Božje ima svoj uzrok u nedostatku vere“, (RR 657) gde ćemo onda uložiti svu svoju pažnju i snagu? Potpuno sigurno ne prema veri! Ne, nego prema objektu vere, izvoru vere koji je Isus Hristos. Zato je tako važno svakog dana uzimati vremena za poznanstvo sa Isusom.

Bez vremena za prijateljstvo, za zajednicu, neće biti vere, neće biti poverenja. Vera je najbolje definisana kao poverenje u Boga (Vaspitanje, str. 226). Ne postoji nešto takvo kao izgrađivanje zajednice poverenja bez provođenja vremena u zajedništvu. Niko ne može da se upozna sa nekim bez dovoljno vremena za razgovor.

Zajedništvo ne može da živi bez komunikacije, isto kao što ni mi ne možemo telesno da živimo bez hrane. Postoji priča o čoveku koji je obučavao svog konja da ne jede. Na taj način konj bi mu bio ekonomičniji. Na nesreću baš kada ga je obučio da ne jede, konj je crkao!

Ako prestanem da hranim svoje telo, moći ću jedno vreme da živim na osnovu onog što sam već pojeo. Jedno vreme mogu živeti na uskladištenim mastima, ali pre ili kasnije pašću iscrpljen na pločnik i to će biti kraj. Isto tako neka osoba, koja je postala hrišćanin, i iskusila početak hrišćanskog života, može jedno kratko vreme izdržati bez uzimanja vremena da nahrani svoju dušu; ali pre ili kasnije pašće iscrpljena na duhovni pločnik. Samo stalnim jedenjem Hleba života i pijenjem Vode života naš duhovni život biće jak i zdrav.

11. april

IZVOR ISUSOVE SILE

„A ujutru vrlo rano ustavši iziđe, i otide nasamo, i onde se moljaše Bogu.“ (Marko 1,35)

Kad razmatramo važnost provođenja vremena u ličnom razgovoru i prijateljstvu sa Bogom, imamo i Isusov sopstveni primer za vreme Njegovog života na zemlji. Da li je On provodio vreme nasamo sa svojim Ocem? Nadahnuti izveštaj kaže da smo Ga često mogli videti kako u rano jutro u samoći razgovara sa Bogom na padini nekog brega.

„I Isus je za vreme svog zemaljskog života upravo u toku časova molitve nasamo primao mudrost i silu. Neka... (svi) slede Njegov primer i neka u zoru i sumrak odvoje tihe trenutke za razgovor sa svojim Ocem na nebesima“ (Vaspitanje, str. 231). „Svakodnevno izložen iskušenjima, stalno napadan od vođa naroda, Hristos je znao da mora osnažiti svoju ljudsku prirodu molitvom.

Da bi bio blagoslov čovečanstvu On je morao da razgovara sa Bogom... Tako je pokazao svojim učenicima gde leži Njegova snaga. Bez tog svakodnevnog razgovora sa Bogom nijedno ljudsko biće ne može primiti silu“ (ST 323). „Iz časova provedenih sa Bogom dolazio je jutro za jutrom da donese nebesku svetlost ljudima“ (COL 139). Ako je Isusu bilo potrebno da razgovara u molitvi sa svojim Ocem da bi živeo životom vere, koliko je više nama potrebna takva zajednica? Prava vera proizilazi jedino iz zajednice sa Bogom – proučavanjem Njegove reči i molitvom. „Vera biva od propovedanja, a propovedanje reči Božje“ (Rimljanima 10,17). Bez nastavljanja zajednice sa Bogom, mi nećemo rasti u milosti. Zajednica sa Bogom je potpuna neophodnost.

Nekada sam mislio da bi hrišćaninu najosnovnije bilo da vodi moralan život. Tada ako imam vremena koje mi je ostalo, mogu malo da čitam Bibliju i da se molim. Međutim da bismo imali stalan, snažan, zdrav hrišćanski život, mi moramo uzeti vreme za zajednicu sa Hristom. To je vrlo jednostavno. U to treba uložiti sve svoje snage. To nije samo jedna mogućnost hrišćanskog života, već njegova jedina životna osnova.

Kad dođemo Bogu na početku, i prihvatimo dar Njegove pravde u zamenu za svoje grehe, tu tek počinje naš duhovni život. Svakodnevnim obnavljanjem svoje prihvaćenosti, vremenom koje svakog dana odvajamo da Ga posmatramo, mi održavamo stvarnost te prihvaćenosti i duhovni život se nastavlja.

12. april

VERUJ U BOGA

„Blago onome koji na Gospoda stavlja nadanje svoje...“ (Psalam 40,4)

Jednom sam govorio za vreme sedmice molitve našim đacima u medicinskoj školi. Jedno od pitanja na koje su tražili odgovor, glasilo je: „Možete li nam reći kako da živimo hrišćanskim životom na praktičan, zemaljski način? Ne ovaj način proučavanje – molitva – svedočenje, već nešto što je stvarno praktično?“

Proučavanje Biblije upoređeno je u Pismu sa hranjenjem hlebom života i pijenjem vode života. Molitva je nazvana disanjem duše. A svedočenje je upoređeno sa vežbanjem. Tako da pitanje možemo da preobrazimo na ovaj način: „Doktore, možete li nam reći kako da živimo zdravim telesnim životom? Ne zanima nas ovaj način jelo – piće – disanje – vežbanje, već nešto stvarno praktično?“ Možda možemo ispustiti značaj ovoga jer je to tako jednostavno. Ne postoji neka zamena za lični svakodnevni razgovor sa Bogom. Porodično bogoslužjenje je značajno, a i bogoslužjenje u crkvi ima svoje mesto. Međutim, mi moramo imati vremena koje provodimo nasamo sa Bogom, vremena u kome ćemo nahraniti svoju dušu.

Jednom mi je kolega – propovednik kazao kako oseća da je čovek u svetu prezaposlen sastavljajući kraj s krajem, tako da se od njega ne može očekivati da odvoji vreme da bude nasamo sa Bogom, pa propovednik treba to da čini za njega, i da tom verniku prenese ono što je sakupio. Da li to prihvatate? Ja ne mogu.

Smatram da je jedan od najvećih problema danas u hrišćanstvu to što ljudi stalno zavise od drugih ljudi. Lepo je imati oko sebe ljude, naročito kad su na istoj talasnoj dužini. Ali moja zajednica sa Hristom nikada ne bi smela da zavisi od toga ko je u gradu a ko ne. Ja ne mogu i ne smem da zavisim od drugih ljudi da misle, proučavaju i mole se umesto mene. Sve to moram obaviti

lično za sebe.

Vreme za proučavanje nije nešto što vezujemo i pakujemo stavljajući Boga u kutiju i nastavljajući da idemo bez Njega u ostatku dana. Središte vremena za proučavanje i molitvu svakog dana je u tome što nam ono pomaže da nastavimo da budemo u Božjoj prisutnosti u ostatku dana. Biti svestan Božje prisutnosti trenutak za trenutkom, iz sata u sat, tokom celog dana jeste naš cilj, a *i Njegov*.

13. april

IZGUBLJEN I NAĐEN

„Nego misleći da je s društvom, *otidoše dan hoda*, i stadoše ga tražiti po rodbini i po znancima.“
(Luka 2,44)

Isus je bio dvanaestogodišnjak kad su Ga roditelji povelili sa sobom na godišnju svetkovinu Pashe. Kad su se vraćali iz Jerusalima, Isus je ostao. Josif i Marija to nisu znali. Pretpostavljajući da je sa društvom, ceo dan su putovali bez Njega. Ali kad se približila noć, primetili su da On nije sa njima. Potražili su Ga među omladinom i poznanicima. A kad Ga nisu našli, vratili su se u Jerusalim i tu počeli da Ga traže. Trećeg dana, pronašli su Ga u hramu, kako sedi u sredini među doktorima nauka i učiteljima Zakona pitajući i odgovarajući na njihova pitanja. „I videvši ga začudiše se, i mati njegova reče mu: sine! šta učini nama tako? Evo otac tvoj i ja sa strahom tražismo te. I reče im: zašto ste me tražili? Zar ne znate da meni treba u onom biti što je oca mojega?“ (Luka 2,48.49)

U ovom događaju za nas se krije veličanstvena pouka. Moguće je izgubiti Isusa i ne biti toga svestan. U knjizi Čeznja vekova imamo nadahnuti savet na 55. strani: „U našem međusobnom druženju moramo paziti da ne zaboravimo Isusa i olako nam ne promakne da On nije sa nama. Kada toliko postanemo zaokupljeni svetovnim da ne mislimo o Onome kome je usredsređena naša nada u večni život, odvajamo se od Isusa i nebeskih anđela. Ova sveta bića ne mogu ostati tamo gde Spasiteljeva prisutnost nije poželjna, a Njegovo odsustvo se ne primećuje. To je razlog česte pojave obeshrabrenja među tobožnjim Hristovim sledbenicima.“

Moguće je danas izgubiti Isusa u toku *jednog* dana, pretpostavljajući da je među nama. Kad je počeo da pada mrak, Josif i Marija otkrili su svoj gubitak. Tada su počeli da tragaju za Njim među društvom i rođacima. Ali nisu mogli da Ga nađu. Na kraju su se uputili u Jerusalim i pronašli Ga tamo gde su Ga izgubili. Tu u stvari možete uvek pronaći Isusa – na mestu gde ste Ga poslednji put videli. Pođite na mesto na kome ste se odvojili od Njega.

Divno je imati prijatelje i rođake koji poznaju Isusa. Ali nemojte zavisiti od njihove zajednice s Njime. Vi Ga morate tražiti za sebe. Mi možemo ostati s Njime jedino kroz lično prijateljstvo koje ćemo s Njime gajiti svakog dana, dan za danom.

14. april

IZGUBLJEN NEMARNOŠĆU

„Kako ćemo pobeći ne marivši za toliko spasenje? (Jevrejima 2,3)

„Da su Josif i Marija održali svoj um usmeren prema Bogu razmišljanjem i molitvom, razumeli bi svetost poverenja koje im je ukazano i ne bi izgubili Isusa iz vida. Nemarnošću u jednom danu izgubili su Spasitelja, ali bilo im je potrebno tri dana zabrinutog traganja da bi Ga našli. Tako je to i sa nama; praznim razgovorom, ogovaranjem ili zanemarivanjem molitve, možemo u jednom danu izgubiti Spasiteljevu prisutnost, a biće nam potrebno mnogo dana bolnoga traganja da bismo Ga našli i ponovo dobili mir koji smo izgubili.“ (Čežnja vekova, str. 55)

Kad sam izgubio Isusa iz vida, i pažnja mi je usmerena na nešto drugo, sotona dolazi sa svim svojim oružjem i pogađa me, tako da padam u greh. Tada mi kaže: „Gledaj, Bog je sada verovatno ljut na tebe. Bolje je da pokušaš da se popraviš u toku nekoliko sedmica i daš Mu priliku da se odljuti pa ćeš mu onda ponovo doći.“ Kroz deset dana on me ponovo pogađa i ja ponovo grešim. Tada nastoji da me uveri da moram čekati još dve sedmice! Takva vrsta čekanja može se stalno nastavljati. Možemo čak doživeti da Isusa izgubimo na nekom saboru pretpostavljajući da je negde među društvom, pa da nam je posle potrebna cela godina da Ga ponovo pronađemo. Zašto? Zato što je On izgubljen? Ne, nego zato što smo mi nešto zanemarili sa svoje strane. „Mnogi prisustvuju bogoslužjima i Božja reč ih osvežava i utešava, ali usled zanemarivanja razmišljanja, budnosti i molitve, gube blagoslov i osećaju se siromašnjima nego ranije.“ (Isto)

Jeste li ikad posmatrali probuđenje koje je prethodilo još dubljem otpadu? Jeste li možda videli preporod u našoj školi ili u crkvi i posle toga zaključili da su neke stvari krenule nagore u odnosu na to kakve su bile ranije. U čemu je problem? U zanemarivanju molitve, razmišljanja i bdenja. Da su Josif i Marija bili, kao Isus, u onome što je Oca *njihovog*, ne bi izgubili Isusa iz vida. To je trebala da bude njihova dužnost. A to je i moja dužnost danas – da ostanem što bliže Isusu.

Načelo koje deluje u spasenju verom jeste princip trolejbusa, a ne akumulatora. Nema snage sve dok nismo povezani sa linijom iznad nas. Niko ne može biti živi hrišćanin sve dok nema svakodnevnih iskustava u stvarima Božjim.

15. april

SPASENI ZA ZAJEDNIŠTVO

„Ili kako se udara crkva Božja s idolima? Jer ste vi crkva Boga živoga, kao što reče Bog: useliću se u njih i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.“ (2. Korinćanima 6,16)

Ima ljudi koji kažu da naše spasenje potpuno zavisi od Hristovog dela, i kad na početku dođemo Hristu, mi smo spaseni isto kao što ćemo biti večno spaseni. To je istina. Razbojnik na krstu bio je isto tako spasen na dan kad je došao Hristu, kao što bi bio da je 40 godina živeo posle toga. Ali imao je prednost da odmah umre, prednost koju većina od nas ne može imati!

Iako je naše spasenje zasnovano na Hristovom delu, niko od nas nije spasen ako ne produžava stalnu zajednicu sa Hristom. „Grešnik može naći nadu i pravdu jedinu u Bogu; a nijedno ljudsko biće nije pravedno ako ne veruje u Boga i ne održava živu zajednicu s Njime.“ (TM 367)

Dolazak greha na svet učinio je neophodnim naše spasenje. A šta je značio greh? Greh je značio raskinutu zajednicu, odvajanje od Boga. Bog više ne može da hoda sa čovekom kad dan zahladi, više ne može da razgovara sa nama licem k licu. Isus je došao da živi i umre za nas kako bi uspostavio ovu raskinutu vezu. Kroz Isusa vraćeni smo u prijateljstvo sa Ocem. Namera spasenja nije samo naš

večni život, slobodan od žalosti, u kućama koje su nam pripremljene na nebu. Cilj spasenja je da ponovo uspostavimo prijateljstvo sa Bogom, koje je bilo narušeno dolaskom greha.

Sredstvo spasenja nije vreme za proučavanje i molitvu. Spasavamo se samo svojim početnim i stalnim prihvatanjem Hristove žrtve umesto nas, dolazeći Mu dan za danom. A šta je namera spasenja? Koji je njegov krajnji cilj? Spaseni smo da budemo prijatelji Božji, jer smo stvoreni da to budemo, spaseni smo za zajedništvo, razgovor i prijateljstvo u zajednici s Njime. Ta zajednica pruža nam sigurnost večnog života. Kroz prijateljstvo sa Hristom, kroz posmatranje Njega, omogućavamo Mu da deluje i usavršava naš život kako bi nas doveo u sklad sa sobom. Kroz zajedništvo sa Hristom javlja se pobeda, snaga za poslušnost, vera, rodovi Duha i punina sile za službu bližnjima.

16. april

ZAJEDNICA ZA SINA GROMA

„Što videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s ocem i sa sinom njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jovanova 1,3)

Jovan je bio poznat kao jedan od sinova groma. Tri godine hodio je lično sa Isusom. Znao je šta to znači jesti s Njime, putovati s Njime, dodirivati Ga, pomagati Mu u nekoj potrebi. I za to vreme od tri godine, Jovan se žestio i raspravljao sa drugim učenicima o tome ko je od njih najveći. Tri godine ostao je sin groma. Onima koji misle da obraćenje i hodanje sa Isusom obavezno i uvek, preko noći, menjaju nekog, a ako se to ne dogodi, taj neko nema pravo iskustvo, bilo bi najbolje da razmotre slučaj Jakova, Jovana i drugih učenika.

Oni su se do samog kraja vremena, koje su provodili sa Isusom, borili i raspravljali, čak i u gornjoj sobi, ko je od njih najveći. Nisu nikad „slučajno upadali“ u razgovor o tome. Provodili su sate idući putem, razmatrajući samo taj predmet. Bili su toliko svesni toga šta rade, da su se vukli za Isusom, i obično bi ušli u grad kojih stotinu metara iza Njega!

Kad bi na kraju uhvatili korak s Njime, On bi ih upitao: „O čemu ste to razgovarali putem?“ I oni bi odmah promenili temu. Bilo ih je sramota da priznaju šta rade, a ipak nisu prestajali.

Isus se odnosio prema njima sa puno pažnje i ljubavi, a Jovan je nastavljao da hoda sa Isusom i kad je Isus otišao na nebo. Godinama kasnije je zapisao: „A naša je zajednica s ocem i sa sinom njegovim Isusom Hristom.“ Govorio je to u sadašnjem vremenu.

Dok je Jovan nastavljao svoj hod sa Isusom, nastavljajući i svoje razgovore s Njime dan za danom, bio je preobražen. Sada je, umesto da pita: „Ko je najveći?“ i da traži najviši položaj, govorio: „Ljubazni, da ljubimo jedan drugoga, jer je ljubav od Boga.“

Vreme za proučavanje i molitvu nam je ponuđeno da bismo ušli u duboko prijateljstvo sa Isusom. Namera hodanja, razgovora i zajedništva s Njim je tu da bismo postali što bliži prijatelji. I neosporno, kroz to prijateljstvo mi postajemo kao On.

17. april

GLEDAJ ISUSA!

„Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugoga.“ (Isaija 45,22)

Naša velika potreba u vremenu za proučavanje i molitvu jeste razgovor i prijateljstvo sa Isusom. Cilj je da za to odvojimo vreme na početku svakog dana, nasamo.

Ako tražim zajednicu sa Isusom, hoću li proučavati jevanđelja, neki istorijski događaj, ili proročanstva? Šta od toga? Ako tražim prijateljstvo sa Isusom, hoću li izabrati neku knjigu upozorenja i saveta ili knjigu Čežnja vekova? Napravimo ovde veoma važnu razliku. Postoje mnogi koji su se odvratili od spisa Elen Vajt zato što je neko pre naglasio poučne spise. Ima celih knjiga koje su tu da upute, posavetuju, pokaraju i pouče.

Ima i drugih spisa koje možemo nazvati nadahnjujućim. To ne znači da ne možete naći neke pouke u nadahnjujućim spisima ili neka nadahnjujuća mesta u poučnim spisima. Ali postoje ove dve različite vrste spisa.

Neko ko proučava samo poučne spise često se pretvara u osobu koja ima naročito svedočanstvo za suseda u crkvi. Ima ukor i osudu za svaku priliku. Molim vas, nemojte me pogrešno razumeti kad kažem da svedočanstva za Crkvu mogu biti opasno oružje u rukama nekoga ko ne zna da čita knjige **Čežnja vekova** i **Put Hristu**. Ako neko ne zna da sedi s Marijom kod Isusovih nogu i ne poznaje lično Njegovu ljubav i milost, može upotrebljavati Deset zapovesti kao smrtonosno oružje. Zakon i Jevanđelje moraju ići zajedno.

Proučavanje poučnih spisa ima svoje mesto. Ali za vreme zajedništva sa Hristom iz dana u dan, kako bismo postali bliski prijatelji s Njime, mi moramo da proučavamo Njegov život. „Dobro bi bilo kad bismo svaki dan proveli jedan sat u razmišljanju i posmatranju Hristovog života. Treba da ga proučavamo u svakoj pojedinosti i dopustimo svojoj mašti da obuhvati sve prizore, naročito one vezane za kraj Njegovog života. Dok se tako bavimo Njegovom velikom žrtvom za nas, naše poverenje u Njega postaće mnogo postojanije, naša ljubav će oživeti i dublje će nas prožimati Njegov duh“ (Čežnja vekova, str. 55-56). Tek podizanjem Hrista i pažljivim posmatranjem Njegovog života mi se menjamo u Njegovo obličje.

18. april

VEZA S NEBOM

„A Isus reče mu: Nijedan nije pripravan za carstvo Božje koji metne ruku svoju na plug pa se obzire natrag.“ (Luka 9,62)

„Oni koji će uzeti sve oružje Božje i posvetiti izvesno vreme svakoga dana razmišljanju, molitvi i proučavanju Pisma stupiće u vezu sa Nebom i širiće oko sebe spasonosni, preobražavajući uticaj.“ (5T 112)

„Oni koji će uzeti sve oružje Božje.“ Poznajemo li tekst o oružju u Efescima poslanici? Svaki deo tog naoružanja tiče se nečega u našem životu posvećenja. Reč Božja, molitva, mač duhovni. Svaki deo tiče se nečega u borbi vere. Tako, ako posvetimo izvesno vreme svakog dana molitvi, razmišljanju i proučavanju Biblije, bićemo povezani sa Nebom.

Čuo sam kako ljudi kažu: „Pokušao sam to, i ne vredi. Nisam bio povezan sa Nebom. Ništa se nije dogodilo.“

Ja obično pitam: „A koliko dugo ste pokušavali?“ „Tri dana.“

Jedini zaključak koji mi se nameće je ovaj: ako odlučimo da ćemo od sada pa nadalje provoditi vreme u tišini, sami sa Bogom, da bismo upoznali Isusa i bili u bliskoj zajednici s Njime u toku celog dana, i ako budemo tražili ovu zajednicu sve dok Isus ne dođe, bićemo sigurno u vezi sa Nebom.

Osoba koja ne istraje u svom traženju Boga na stalnoj osnovi, neće biti povezana sa Nebom. Jedini naš cilj u životu posvećenja jeste traženje Isusa. Mi Ga tražimo kroz Njegovu reč i kroz molitvu i odlučujemo šta ćemo čitati sa željom da kroz ono što čitamo pronađemo Isusa.

Ovo zahteva čvrstu odluku; traži napor. Povremeno se javlja spontana želja da tražimo Isusa; u drugo vreme želje nema, pa vodimo napornu borbu. Ali tek kad stvorimo čvrstu odluku, kad uložimo napor i svakodnevno Ga tražimo, povezani smo sa Nebom i naš život pun je svežine, jer se u nama razvijaju rodovi Duha. „Ako se naš pogled stalno zadržava na Hristu, rad Duha neće prestati sve dok se duša ne preobrazi u Njegovo obličje.“ (Čežnja vekova, str. 249)

19. april

OBAVEŠTENJA ILI RAZGOVOR

„Odgovori Isus: zaista, zaista ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje.“ (Jovan 3,5)

Među farisejima živeo je čovek po imenu Nikodim, knez Jevrejski. Došao je Isusu noću i rekao: „Ravi, ti si veliki učitelj. Činiš velika čula. Hajde da o nečemu prodiskutujemo!“ Nikodim je došao Isusu sa mišlju da će ući u raspravu s Njime. Kad je tako postupio, poistovetio se sa nazovi intelektualcem – onim koji upotrebljava Bibliju i verske teme samo kao polaznu osnovu za diskusiju.

Moguće je Boga držati podalje od sebe, a za to vreme stalno govoriti o Njemu. Postoje ljudi koji traže takav način zaboravljanja Boga, koji će izgledati kao podsećanje na Njega. Neko može biti sasvim ispravan vernik Crkve, a da ipak odlazi od Boga na način takozvanog intelektualca.

Tako je Nikodim došao i rekao: „Hajde da diskutujemo – hajde da razgovaramo!“ A Isus mu kaže: „Tebi je potrebno navorođenje.“

Isus je dozvolio Nikodimu da povede razgovor o čemu god je želeo, ali kad je zastao da uzme vazduh, Isus ga je vratio njegovoj najočitijoj potrebi: „Potrebno ti je da se nanovo rodiš. Ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božjega.“ Pošto nam navorođenje, ili obraćenje, daje novu sposobnost da upoznamo Boga, sposobnost koju nismo imali ranije, zajedništvo sa Bogom može da počne tek posle navorođenja. Pre toga nama Biblija nije zanimljiva, osim kao niz obaveštenja. Ali kad je Bog obavio svoje delo obraćenja, silom Svetoga Duha, pronaći ćemo puno značaja u proučavanju Biblije jer će to biti razgovor s Njime.

Razumevanje biblijskih istina ne zavisi toliko od snage uma sa kojom istražujemo, koliko od duboke težnje za pravdom. Međutim, ko teži za pravdom? To je samo obraćena osoba. Niko neće težiti za pravdom dok nije nanovo rođen. Pavle kaže da je telesan um u neprijateljstvu prema Bogu. Zato navorođenje prethodi značajnoj zajednici i vremenu koje odvajamo za druženje sa Hristom.

20. april

NE MOŽEMO OBRATITI SAMI SEBE

„Ne čudi se što ti rekoḥ: valja vam se nanovo roditi.“ (Jovan 3,7)

Svakome je poznato da postoji nekoliko pojedinosti koje treba obaviti ako želimo da zaspimo i spavamo. Treba leći u krevet (mada sam jednom zaspao i radeći na kombajnu!). Treba ugasiti svetlo; treba utišati radio la bude skoro nečujan, a ne pustiti ga na svih 40 decibela. Pomaže i ako zatvorimo oči! Dok mi je ćerka bila mala, stvorio sam lošu naviku da legnem pored nje dok ne zaspi. Stvari su se tako zaoštrile da nije htela da ide da spava sve dok ne bih legao pored nje. Ponekad je trebalo da negde odem, pa bih je pogledavao uglom oka i govorio: „Sada, zatvori oči!“ Ona bi to učinila, ali kad bih sledeći put proverio, oči bi joj opet bile širom otvorene. Znao sam samo ovo: ako bih uspeo da je navedem da zatvori oči, to bi sigurno pomoglo!

Da bismo imali zajednicu sa Hristom punu znaćenja, da bismo pronašli vrednost u duhovnim pojedinostima, potrebno je da doživimo novorođenje. Mi ne možemo obratiti sami sebe. Međutim, možemo se staviti u uslove u kojima će se to dogoditi. Ne moramo sedeti i do veka čekati da se nešto dogodi. Ako bežimo od Boga, a u isto vreme duboko u sebi osećamo da želimo da uđemo u pravu zajednicu s Njime, možemo se bar smestiti u uslove religiozne atmosfere u kojoj se iznose stvari Božje.

Ako si možda čak i učenik u našoj školi, a shvataš da si neobraćen, umesto da izbegavaš bogosluženja i pokušavaš da razmišljaš o nečem drugom dok traje propoved, možeš bar otići i slušati kad se propoveda Jevandjelje.

Ako pronalaziš da ti je Biblija dosadna, i godinu za godinom je ostavljaš na polici da sakuplja prašinu, možeš odvojiti bar nekoliko minuta svakog dana da pročitaš i razmišljaš o nekoliko stihova iz Hristovog života i moliš se Bogu da te pronađe tamo gde se nalaziš i obavi svoje delo zadobijajući tvoje srce.

Odgovornost za osmišljenu zajednicu sa Bogom mora počivati *na Njemu*, ne na nama. Ali mi možemo *doći* k Njemu! Možemo se staviti u atmosferu u kojoj će nam se On najlakše približiti i tada će, kad Ga pozovemo, On učiniti svoje čudo obnovljenja u našem životu.

21. april

NE ODUSTAJ!

„I trčim k biljezi, k daru gornjega zvanja Božjega u Hristu Isusu.“ (Filipljanima 3,14)

Jovan je počeo da studira. Jedno vreme je radio kako bi uštedeo novac i mogao da ide na fakultet. U početku bio je tako oduševljen što je najzad mogao da se priprema za životni poziv koji mu se dopadao, da su mu studije išle lako. Ali kako su meseci prolazili, izgledalo je da profesori zahtevaju od studenata sve više napora. Počeo je da se bavi i mnogim društvenim aktivnostima. Počeo je da otkida od sna da bi uhvatio korak sa svojim obavezama, a jedne večeri dogodilo se nešto strašno.

Pokušavao je da uči za sutrašnji ispit, ali mu se prispavalo. Zevao je, protezao se, a na kraju je ustao i otišao da se ispljuska hladnom vodom ne bi li nekako ostao budan. Počeo je ponovo da čita

isto poglavlje. Međutim, sledeće čega se setio bilo je kako je srećna bila njegova prijateljica kad je primila njegov poziv da zajedno izađu.

Uplašio se. Kako će imati koristi od studija kad mu misli lutaju ili mu se spava? Želeo je da postane lekar. Šta da radi? Sa tugom napustio je fakultet i vratio se kući.

„Mislili smo da studiraš,“ govorili su mu mnogi kad su ga videli na starom poslu.

„Da, pokušao sam,“ odgovarao je. „Ali studije mi nisu bile zanimljive. Spavalo mi se i misli su mi lutale kad sam pokušavao da učim. Pošto nisam ništa imao od studija, prekinuo sam i vratio se kući.“

Šta se događa kad čitate Bibliju i misli počnu da vam lutaju ili vam se spava? Da li kao Jovan prekidate? Da li vraćate Bibliju na policu za sledećih šest meseci? Ili činite ono što je Jovan trebalo da učini i nastavljate?

Možda je veoma mali broj ljudi stvarno odustao od škole zato što su im misli lutale kad su pokušavali da uče. Ali veoma mnogo njih je zbog tog istog razloga prestalo sa nastojanjima da uđu u zajednicu sa Bogom. To nema smisla, zar ne? Potrebno je da budemo voljni da uložimo bar isto toliko truda kad se nešto tiče cele večnosti kao kad je nešto vezano za naš kratki vek od sedamdeset godina.

22. april

MOLITVA PONIZNOSTI

„Ponizite se pred Gospodom i podignuće vas.“ (Jakov 4,10)

Svakome je poznato da je za poznanstvo sa nekim, i za održavanje prijateljstva, potreban razgovor. U stvari, to je celokupni smisao molitve. Ako je osnova hrišćanskog života zajednica sa Hristom, molitva je velika neophodnost. Za nju ne postoje zamene, ne postoje alternative.

Kad slep čovek želi da čita Bibliju, tu postoji više mogućnosti, ali za molitvu nema nekoliko mogućnosti.

Kako ovaj razgovor sa Bogom u molitvi može postati pun značaja? Savet Duha proroštva kaže da „ništa nije tako neophodno za razgovor sa Bogom kao najdublja poniznost“ (5T 50). Razmišljajmo o upoređenju sa farisejem i carinikom zapisanim ovako: „Bože! hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi...“ I zatim prelazi na listu svojih dobrih dela. U kom smislu nije bio kao ostali ljudi? Spolja ili iznutra? Svakako je reč o spoljašnjim delima. A „carinik iz daleka stajaše, i ne šćaše ni očiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreći: Bože! milostiv budi meni grešnome.“ I carinik je otišao opravdan kući svojoj a ne farisej.

Farisej je mogao snagom svoje volje da učini ispravnim svoj spoljašnji život. Ali srce mu je ostalo nepromenjeno.

Tek oni koji, kao carinik, shvataju da su nesposobni da učine bilo šta da se usklade sa Bogom, osim da dođu k Njemu i da Mu iznesu svoju očajničku potrebu za Njegovom blagodaću, oni će biti opravdani.

To je nešto više od izgovaranja pravih reči. „Usne mogu izražavati poniznost duše koju srce ne poznaje. Dok govori Bogu o poniznosti duha, srce može biti nabreklo od uobraženosti svoje nadmoćne poniznosti i uzvišene pravde. Pravo znanje o sebi možemo steći tek na jedan način. Moramo gledati Hrista. Nepoznavanje Njega čini ljude tako uzvišenim u svojoj sopstvenoj pravdi“

(COL 159). Ako želimo razgovor sa Bogom, možemo razmišljati o Hristu i pozvati Njegovog Duha da nas dovede do poniznosti neophodne za razgovor s Njime.

23. april

BOG USLIŠAVA MOLITVE GREŠNIKA

**„A carinik izdaleka stajaše i ne šćaše ni očiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreći:
Bože! milostiv budi meni grešnome.“ (Luka 18,13)**

U Luka 18,13 carinik kaže: „Bože! milostiv budi meni grešnome.“ Ali u Jovan 9,31 stoji da „Bog ne sluša grešnika.“ I Psalam 66,18 kaže da nas Gospod ne sluša kad vidimo bezakonje u svom srcu.

Pretpostavimo la si jedan od onih koji vidi bezakonje u svom srcu. Kako ćeš se osloboditi bezakonja? Šta misliš? To ne možeš učiniti sam. Jedini način na koji neko može da se oslobodi bezakonja jeste dolaženjem Bogu putem molitve. Ako me On neće čuti sve dok se ne oslobodim bezakonja, a bez Njegove pomoći ne mogu da ga se rešim, tada sam se opasno zaglibio! Jeste li ikada razmišljali o ovome?

Šta je bio pravi okvir reči „Bog ne sluša grešnika.“ To je bilo isceljenje – činjenje čuda.

Ako sam zapazio bezakonje u svom srcu, Gospod me možda neće čuti kad se naročitim molitvama obraćam Njemu da učini neko čudo ili da izlije neki naročiti blagoslov. Ali trebalo bi da bude voljan da čuje moju molitvu kojom tražim nestanak bezakonja iz svog srca, zar ne? Morao bi da me čuje zbog toga.

Pa ipak ima ljudi koji osećaju da im se molitve ne dižu ništa više od glave zato što vide da još nisu savršeni i da još uvek padaju.

Čitajte prikaz događaja o čoveku koji je bio očišćen od gube. On pokazuje da Bog *uvek* čuje grešnika koji se moli za oslobođenje i oproštenje greha. Ponekad ne mora biti Božja volja da učini ono što smo Ga molili, ali je uvek Božja „volja da nas očisti od greha, da nas učini svojom decom i osposobi da živimo svetim životom.“ (Čežnja vekova, str. 214)

Ne dozvoli da te sotona zadržava od molitve zbog tvojih greha i padova. Bilo koji grešnik, bez obzira kako daleko je otišao od Boga, bilo da je blizu Očevog doma, ili daleko u svinjarskoj kolibi, može da primi pomoć. Ko god da traži od Boga oproštenje i Njegovu silu da iskoreni bezakonje, koje vidi u svom srcu, biće *uvek* uslišen.

24. april

RAZGOVARAJ!

**„I Gospod govoraše s Mojsijem licem k licu kao što govori čovek s prijateljem svojim.“ (2.
Mojsijeva 33,11)**

Razmišljajmo nekoliko trenutaka o svojim bliskim prijateljima, u čijem društvu uživamo, koji nas često posećuju a i mi njih. Koliko je vremena prošlo od kad smo toj osobi govorili najmanje deset minuta a da za to vreme nismo od nje tražili da nam išta učini? O čemu ste razgovarali? Mnogi

ljudi bi možda bez problema govorili nekima od svojih najboljih prijatelja satima a da od njih ništa ne traže.

Međutim, kako je sa našim susretima sa Bogom? Koliko vremena je prošlo od kad si razgovarao sa Njim najmanje deset minuta, a da od Njega nisi ništa tražio?

Ako je osnovni **cilj** hrišćanskog života zajednica sa Bogom, tada je osnovni cilj molitve razgovor. Pa ipak kako mnogo hrišćana smatra molitvu sredstvom pomoću kojeg će steći neke prednosti u uslišenju – prvenstveni cilj im je primanje odgovora. Neki čak počinju da se pitaju jesu li ili nisu hrišćani ako ne prime odgovore koje su tražili.

Mi u svojim međuljudskim odnosima razumemo da je prvenstvena namera naših razgovora prijateljstvo i razumevanje, a ne primanje nečega od druge osobe. Mi želimo da uživamo u društvu svojih prijatelja.

Iako su oni koji su nam bliski voljni da nam učine mnogo toga, i iako se sa sigurnošću nadamo da ćemo primiti oprostjenje ako smo ih nečim uvredili pa od njih zatražimo oprostaj, naše traženje da nam oni nešto učine nije nikada **osnov** bilo kakvog trajnog zajedništva. Ipak, kako često u svojim pokušajima da razgovaramo sa Bogom ograničavamo svoje molitve na zahteve za Njegovu pomoć i gubimo blagoslove razgovora – samo zbog prijateljstva – sa Onim ko nas voli, razume i ko je zainteresovan za sve što smatramo vrednim da Mu kažemo.

Ako su naši razgovori sa Bogom bili samo: „Daj mi, oprosti mi,“ hoćemo li pokušati da odvojimo deset minuta svakoga dana da Mu govorimo a da ništa od Njega ne tražimo? Možemo li otkriti novu dimenziju molitve koju smo do sada gubili? Odlučimo to već sad.

25. april

ČEKAJ GOSPODA!

„Uzdaj se u Gospoda, budi slobodan; neka bude srce tvoje krepko, uzdaj se u Gospoda.“ (*Psalam 27,14*)

Jedna od najvažnijih tajni, koja je pomogla nekima od nas da imamo puniji i značajniji život molitve, jeste jednostavno prestati sa žurbom! Bog razgovara sa nama na dva načina. On nam govori kroz svoju Reč, ali nam govori i kroz molitvu. Bog ima načina da povede naše misli ili da nas okruži osvedočenjem koje deluje na um, samo ako smo voljni da pred Njim čekamo i damo Mu priliku da to učini. Celina molitve nije dotrčati u Njegovu prisutnost, izreći ono što nam je na umu, i zatim požuriti i otići. „Mnogi čak ni u trenucima molitve ne primaju blagoslove stvarne zajednice s Bogom. Oni se suviše žure. Brzim koracima prolaze kroz krug Hristove drage prisutnosti, zaustavljajući se možda samo za trenutak u njegovim svetim granicama, ali **ne čekaju na savet**. Oni nemaju vremena da ostanu sa božanskim Učiteljem. Sa svojim teretima vraćaju se na svoj posao... Ne kratko zaustavljanje u Njegovoj blizini, već lična veza s Hristom, druženje s Njime – to je naša potreba.“ (Vaspitanje, str. 232 i 233)

Kad ste završili razgovor sa Bogom o onome što ste čitali u vremenu za razmišljanje i molitvu, kad ste kazali svoje zahteve i molbe i završili svoj govor, ostanite gde ste. Ne skačite i ne jurite na posao ili u školu! Ostanite u Njegovoj prisutnosti. Ostanite otvorenog uma za vest koju Sveti Duh možda želi da vam saopšti. Slušajte! Dozvolite Bogu da vam u tom vremenu usadi misli koje će vam možda trebati toga dana. Dajte mu priliku da vas podseti na pojedinosti koje biste inače zaboravili.

Dozvolite mu da vam se neposredno obrati, dajući Mu mirne trenutke u kojima će moći da vam usmeri pažnju na ono što On smatra važnim.

Pokušaj opisivanja ovog koncepta ponekad je malo težak, ali verujem, kad se to dogodi i kad ostanete na svojim kolenima pošto ste završili molitvu, da će Bog moći da vam progovori na oba načina, mnogo više nego što Mu to često dozvoljavamo. „Iskrena molitva dovodi nas u vezu sa umom Beskonačnoga.“ (Put Hristu, str. 75)

26. april

POUZDANJE U BOGA

„A pravednik će se veseliti o Gospodu i uzdaće se u njega, i hvaliće se svi koji su prava srca.“
(*Psalam 64,10*)

Jeste li se ikada plašili da priznate Bogu da se ljutite na Njega? Ili da niste razumeli način na koji je postupio prema vama? Ili da niste sigurni da će učiniti ono za šta ste Ga molili?

Postoji velika razlika između verovanja da će Bog odgovoriti na vašu molitvu prema vašim željama i verovanja **u Boga**. „Onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže“ (Jevrejima 11,6). Ako verujemo da ima Boga i da će nagraditi to što Ga tražimo, mi imamo veru. **Ne moramo** da verujemo da će nagraditi naše traženje određenih pojedinosti, na način na koji smo ih tražili. Vera je nešto više od pozitivnog mišljenja. U knjizi Put Hristu, na 74. strani, čitamo: „Kad ne primimo upravo ono što smo tražili, u vreme za koje smo molili, i dalje moramo verovati da nas je Gospod čuo i da će odgovoriti na naše molitve. Mi smo tako podložni zabludama i tako kratkovidni da ponekad tražimo i ono što nam ne bi bilo na blagoslov, pa nam naš nebeski Otac u svojoj ljubavi odgovara na molitve dajući nam ono što će nam poslužiti za najviše dobro – ono što bismo i mi sami poželeli kad bismo stvarnost mogli da vidimo onakvu kakva je.“

Razmišljajmo o Mojsijevoj molitvi zapisanoj u njegovoj drugoj knjizi 5,23. On je po Božjoj zapovesti pošao da oslobodi narod iz Egipta. Učinio je pred faraonom ono što je Gospod naredio. Umesto da dozvoli Izrailjcima da idu, kao što je Mojsije očekivao, faraon je povećao njihove terete. Mojsijeve molitve za oslobođenje naroda izgledale su neuslišene. Došao je pred Boga sa rečima: „Otkako izidoh pred Faraona i progovorih u tvoje ime, još gore postupa s narodom ovim, a ti **ne izbavi** naroda svojega!“ Mojsije nije razumeo Božji plan – i, to je očigledno, uopšte nije bio srećan zbog rezultata – ali je još uvek verovao **u Boga** i produžavao da razgovara s Njime, govoreći Bogu kako se oseća. Njegova vera je vidljiva ne zbog nekih skrušenih reči, nego zato što je produžavao da dolazi Bogu bez obzira na odgovore koje je primao.

27. april

ISTRAJNOST U MOLITVI

„I gle, žena Hananejka iziđe iz onih krajeva, i povika k njemu govoreći: pomiluj me Gospode sine Davidov! moju kćer vrlo muči đavo.“ (*Matej 15,22*)

Iz izveštaja vidimo da Isus nije primećivao ženu koja je išla za Njim i nije odgovarao na njene

molitve, tako da su na kraju učenici tražili da je se oslobodi, jer im je dosađivala. Kad joj je na kraju progovorio, Isus joj je rekao da pomoć koju ima nije za nju, a pošto je ona i dalje ostajala uporna u svojim zahtevima, Isus je spomenuo pse. Međutim, ona je nastavljala da moli i njen zahtev bio je uslišen.

Vidite i udovicu, sirotu, u ritama i samu. Ona često dolazi pred sudiju koji može da je oslobodi nevolje ako hoće. Međutim, on je odbija. Ona izlazi pred njega ponovo i opet iznosi svoj zahtev. Na kraju on joj daruje pomoć koja joj je potrebna.

Zašto se ovi izveštaji nalaze u Svetom pismu? Duh proroštva kaže: „Istrajnost u molitvi spada među uslove za uslišenje“ (Put Hristu, str. 67). Ali zašto je to tako? Da li Bog nije voljan da nas izbavi? Da li moramo mnogo da Mu govorimo pre nego što nam pomogne?

U oba ova slučaja Bog je otkriven suprotnošću a ne poređenjem. Ženu Sirofeničanku Isus odbija na način na koji bi se prema njoj poneli Jevreji. Želeo je da probudi naklonost prema njoj u srcima svojih učenika, iako su u to vreme više naginjali jevrejskom posmatranju stranaca kao nepoželjnih, i skoro ispustili Isusovu pouku. Ali žena, koja je kod Isusa videla saučešće, koje On nije mogao da sakrije, nastavljala je svoje molitve sve dok nije bila uslišena.

Nepavedni sudija je takođe suprotnost onome kako Bog postupa sa nama. Bog je spremniji ‘da nam pruži dobre darove’ nego što smo mi spremni da ih damo svojoj deci. On prikazuje nepavednog sudiju, saopštavajući da ako nepavednog čoveka mogu zadobiti neprekidne molbe, **koliko će mnogo sigurnije i više On**, koji od početka želi da nam pomogne, odgovoriti na naše molitve.

Kako možemo zadobiti ovu istrajnost? „Sam Hristos je stavio istrajnost, koja se ne može odbiti, u *srce* ove majke. Hristos je dao upornoj udovici hrabrost i odlučnost pred sudijom... A poverenje, koje je sam usadio, On neće propustiti da nagradi.“ (COL 175)

28. april

MOLI SE I KAD SE NE BI MOLIO

„Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj; i izbavi ih iz nevolje njihove.“ (Psalam 107,6)

Ako je istina da je zajednica sa Hristom stvarni osnov hrišćanskog života, i da je molitva, kao neposredni razgovor sa Bogom, vitalni deo te zajednice, nije nam teško da zaključimo da će sotona učiniti sve što je u njegovoj moći da nas spreči u traženju Boga putem molitve.

Jedna od njegovih najuspešnijih zamki uvek je bila da nas uvuče u greh. Navodi nas da stalno padamo i tada nam kaže da je sve beznađežno i da nema svrhe da dalje tražimo Boga. Sotona je zainteresovaniji da ostvari svoj cilj našim rđavim vladanjem, navodeći nas da prekinemo svoju zajednicu sa Bogom, nego što je zainteresovan za grešenje samo po sebi.

Kad stvarno shvatimo i poverujemo da ne postoji ništa što možemo učiniti sami da se preporučimo Bogu, ništa što nam omogućuje da zaslužimo ili zadobijemo Njegovo spasenje, produžavaćemo da tražimo zajednicu sa Bogom kroz veru, bez obzira na to šta nam se događa u životu u kome padamo i grešimo. Nadahnuto pero nas savetuje: „Kada osetimo da smo grešni i da ne možemo da se molimo, upravo je to trenutak za molitvu. Kada smo možda postideeni, duboko ojađeni, ipak se moramo moliti i verovati.“ (Misli s gore blagoslova, str. 145)

U molitvi se krije sila. Samo putem molitve i zajednice sa Bogom imaćemo snagu da pobedimo

sotonina kušanja. Što više budemo shvatali značaj molitve, više ćemo se moliti.

Imamo i obećanje da „nijedna iskrena molitva nije odbačena. Usred pesme nebeskog hora Bog čuje uzdahe najslabijeg ljudskog bića. Mi u sobi izlivamo svoja srca pred Bogom, šapućemo molitvu dok idemo svojim putem i naše reči uzdižu se pred presto Vladara svemira. Iako mogu biti nečujne ljudskom uhu, one neće iščeznuti u tišini, niti će se izgubiti u poslu koji radimo. Ništa ne može ugušiti težnju duše. Ona se uzdiže iznad ulične buke, iznad vreve mnoštva, do nebeskih dvorova. Bog je onaj kojemu govorimo i naša molitva će biti uslišena.“ (COL 174)

29. april

MOLIMO SE ZATO ŠTO VOLIMO

„Koji od vas ima prijatelja, i otide mu u ponoći i reče mu: prijatelju! daj mi tri hleba u zajam; jer mi dođe prijatelj s puta, i nemam mu šta postaviti.“ (Luka 11,5.6)

Pitanje molitve za druge može u srcu hrišćanina, koji traži zajednicu sa Bogom, pokrenuti mnoštvo pitanja. Koje mesto u našem hrišćanskom životu imaju molitve za druge? Kakva im je vrednost? Šta one donose? Upoređenje o čoveku koji traži hleba u ponoć daje uvid u odgovore na ta pitanja.

Zapazite prvo da mi nemamo šta da postavimo onima koji su u potrebi. Moramo poći drugom izvoru snabdevanja. Ako ćemo služiti drugima, mi sami moramo poći svom Prijatelju koji je Hleb života da bismo dobili ono što ćemo podeliti sa drugima. Ako se brinemo za dobro bližnjih oko sebe, nećemo se ustručavati i snebivati da poslužimo njihovim potrebama. Iako je bila ponoć, čovek u priči bio je odlučan da pođe i pronađe potrebnu pomoć. Bio je voljan da istraje u traženju dok mu nije pružena pomoć.

Ponekad se postavlja pitanje koliko dugo treba istrajati u molitvi za one koje volimo? Kada bi se moglo odustati? Hteo bih da napomenem da je to pitanje koje ljubav nikad ne postavlja! Kad se molimo za one koje volimo, to je zato što ne možemo da se ne molimo. Kad se Džon Noks molio: „Daj mi Škotsku, ili ću umreti,“ on se molio zato što je voleo Škotsku, a prava ljubav *mora* da se moli. Kad je Mojsije nastavljao da se zalaže za Izrailjski narod, iako ga je Gospod iskušavao i predlagao mu la treba da ih uništi i od Mojsija načini narod, bilo je to zbog toga što je njegova ljubav za Izrailj bila tako velika da nije mogao da učini ništa drugačije. Mojsije je bio primer ljubavi koju ima Isus, naš jedini Posrednik.

Možda je najveće obećanje u ovom upoređenju sigurnost Božjeg odgovora. Onome koji je tražio dato je „koliko treba.“ „Nikome neće biti rečeno, ne mogu ti pomoći. Oni koji u ponoći mole za hleb kojim će nahraniti gladne duše, biće uspešni.“ (COL 148)

Molitva za druge proizvodi rezultate! A i naš sopstveni odnos sa Bogom se produbljuje dok Mu se pridružujemo u dosezanju onih za koje je On darovao svoj život.

30. april

DAVATI ZNAČI ŽIVETI

„Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi i jevanđelja onaj će je sačuvati.“ (Marko 8,35)

Čim se jedna osoba poveže sa Gospodom, u srcu joj se javlja spontana želja da Božju ljubav podeli sa drugima. „Čim neko dođe Hristu, u njegovom srcu rađa se želja da objavi drugima kakvog je dragocenog prijatelja stekao u Isusu.“ (Put Hristu, str. 61)

Svedočenje je za hrišćanina treći važan sastojak zajednice sa Hristom. Mi Mu govorimo, slušamo kad On govori nama, odlazimo na mesta i saradujemo s Njime u onome što nam kaže – to je hrišćanska služba. Zajedničkim radom, saradnjom, zajedničkim putovanjima, mi se bolje upoznajemo sa ljudima iz svoje okoline. To se isto tako zbiva i u prijateljstvu sa Isusom. Dok saradujemo s Njime, možemo sve više da Ga volimo. „Naponi da budemo na blagoslov drugima doneće i nama lično bogate blagoslove. To je bila Božja namera kad nam je poverio jedno mesto u planu spasenja.“ (Isto)

U telesnom pogledu ako samo jedemo i pijemo, ali nikad ne vežbamo, izgubićemo snagu; slično tome i hrišćanin koji ne upotrebljava od Boga datu snagu, ne samo što neće rasti u Hristu, nego će izgubiti i snagu koju već poseduje.

Kad neko ko je otpočeo da gaji zajednicu sa Bogom, i jedno vreme u njoj osećao značaj, kasnije zaključi da je sve pošlo nizbrdo, u devet od deset slučajeva uzrok je u nedostatku svedočenja i službe bližnjima.

Bog neprekidno daje. Njegovo davanje je sila koja održava postojeći svemir. Njegovo pažljivo staranje i ljubav prema svakome od nas nikada ne prestaju. Mi Ga ne možemo posmatrati i postajati kao On, sve dok se i mi, kao i On, ne uključimo u prenošenje drugima onoga što primamo od Njega. Ako odbijemo da se udružimo sa Hristom u službi, u stvari odbijamo daljnju zajednicu s Njime; a zajednica s Njime, koju imamo, ili će umreti ili će postati puka forma. Dok razgovaramo o Isusu i delimo Njegovu ljubav sa onima koji nas okružuju, naša ljubav prema Njemu se produbljuje i naša zajednica s Njime nastavlja da raste.

1. maj

ZAŠTO POGORŠANJE

„Gle, da me i ubije, opet ću se uzdati u nj....“ (O Jovu 13,15)

„Jednog dana pristupiše sinovi Božji pred Gospoda, a s njima dođe i sotona. Gospod reče sotoni: Odakle ti dolaziš? A sotona odgovori Gospodu: S puta i šetnje po Zemlji. Gospod reče sotoni: Jesi li video slugu moga Jova? Nema ga onakvog na zemlji, dobar je to i pravedan čovek, koji se boji Boga i uklanja se od zla. A sotona odgovori Gospodu: Da li se nesebično Jov boji Boga? Nisi li ga ti podigao, njega i dom njegov i sve što je njegovo? Dela ruku njegovih blagoslovio si, i stada njegova prekriliše zemlju. Ali ispruži ruku svoju, dotakni se onoga što sve ima, i siguran sam da će te u oči opsovati. Gospod reče sotoni: Evo predajem ti sve što on ima, samo na njega ne diži ruke svoje. I sotona se ukloni ispred lica Gospodnjeg.“ (O Jovu 1,6-12 – Bakotić)

Zašto se događa da ljudi često zaključuju kako je sve krenulo naopako kad više traže Gospoda? Kad jedna osoba otpočinje svakodnevno odvajanje vremena za zajednicu sa Bogom punu značenja, često se može zaključiti da je sve krenulo naopako.

Naravno to je značajno sa sotonine tačke gledišta. On zna da je u zajednici sa Bogom naša sila. Svakako da će se potruditi da uradi sve što može da razočara i obeshrabri osobu koja traži tu zajednicu. Ali postoji zbunjujuće pitanje: Gde je za to vreme Bog? Zar On nije dovoljno veliki da spreči takve događaje?

Ovo pitanje ima zadivljujući odgovor zapisan u knjizi O Jovu. Ne gledaj na Jovov slučaj samo kao na pouku iz prošlosti. Ona za nas ima i praktičnu primenu. U životu svih ljudi na ovaj ili onaj način ponavlja se Jovovo iskustvo. Sotona zna da ako može da nas odvoji od naše zavisnosti od Boga, uspeh mu je osiguran. Ako može da prouzrokuje da nam sve pođe naopako i zbog toga nas navede da prekinemo traženje Boga, uspeo je ne samo da postigne cilj – da nas odvoji od zajednice sa Bogom – nego je dokazao da smo tražili Boga samo iz sebičnih razloga. Naša jedina sigurnost nalazi se u odlučnosti da tražimo Boga bez obzira na ono što se događa u našem životu. Ako to činimo, sotonini planovi će se izjaloviti.

2. maj

ČOVEK NEPOKOLEBLJIVE VERE

„Gospod daje, Gospod uzme, da je blagosloveno ime Gospodnje.“ (O Jovu 1,21)

Sotona je samouvereno tvrdio da Jov služi Bogu zbog toga što je okružen zaštitom i blagoslovima. Bog je smatrao prikladnim da dozvoli sotoni pokušaje da dokaže svoj stav. Ovaj je odmah požurio iz Gospodnje prisutnosti i uništio celokupno Jovovo imanje.

Jov je to pogrešno razumeo. Mislio je da mu je Bog uzeo sve što je imao. Ali uprkos svom nerazumevanju održao je svoje poverenje u Boga. Sotona se potrudio da dobije dozvolu da i dalje napada Jova bolešću i bolovima. Ali Jov je održao integritet svoje ličnosti.

Jovova supruga, međutim, nije uspela u tome. Jov je izgubio sve što je imao osim supruge, a možda je ona prva trebala da ode! Sotona je znao da će ona biti upotrebljivo oruđe u njegovim rukama. Kad je zadobio Jovovu suprugu, mora da se nasmešio i podsetio svoje zle anđele da će, ako su zadobili nju, sigurno zadobiti i Jova.

Sotona ne brine o onome što činimo ili što ne činimo, tako dugo dok smo usredsređeni na sebe. On se zlurado smeje ne toliko nad onim što smo pogrešno učinili, koliko nad zlom koje smo pobedili svojom sopstvenom snagom. On prosuđuje i bira da neke ljude dovede do bogatstva, dok druge gura u bedu. Postiže svoje ciljeve sa oholim farisejem isto tako dobro kao i sa osobom opsednutom demonima. Neko može biti izgubljen dok slavi svoj uspeh isto koliko i onaj koji se bavi svojim pogreškama. Jedino što stvarno zabrinjava sotonu jeste kad neko stupi u zajedništvo i čvrstu vezu sa Bogom, zato što zna da će ga to poraziti.

Kad neko postane zainteresovan da upozna Boga, sotona podiže pesnicu prema Bogu i iznosi iste optužbe kao i protiv Jova. Ponekad Gospod nalazi za potrebno da mu dozvoli da nas oproba – da se pokaže da li Ga tražimo iz sebičnih pobuda, ili ćemo služiti Bogu bez obzira na prilike.

To je razlog zbog kojeg može izgledati da je sve krenulo naopako u nekom vremenu kad počinjemo da tražimo zajednicu sa Bogom punu značenja. Ako ovo razumemo, produžićemo da prilazimo Bogu da bismo imali puno poverenja u Njega bez obzira na to šta se događa, i tada je sotona poražen.

3. maj

JOV, DEO DRUGI

„Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga.“ (Efescima 6,11)

Često će osoba koja otpočne zajednicu sa Bogom pronaći da je za izvesno vreme sve krenulo naopako u odnosu na prilike pre ove zajednice. Obično se tada pita gde je pogreška. Iz Jovovog iskustva možemo naučiti da je sotona odgovoran za to i da mu Bog dozvoljava da ostvari u toku izvesnog vremena svoju volju, kako bismo Bogu, sotoni i nama samima pokazali koliko su tačne sotonine optužbe da tražimo Boga iz sebičnih razloga.

Sotona kaže Bogu: „Vidiš li onoga koji te traži? Zainteresovan je samo za sebe. Želi da stigne na nebo, da prevaziđe svoje teškoće; želi mir o kome drugi govore; želi pobjedu nad gresima i oslobođenje od čireva. Ta osoba te ne traži zato što te voli – traži te zbog onog što će od tebe dobiti.“ To je ista optužba koju je sotona iznosio protiv Jova.

Sotona nas zatim napada svim svojim otrovnim strelama. To je Jovova priča, deo drugi. Sve četiri gume na kolima izbušene su istog dana. Tu su fizičke patnje. Možda živite težim životom nego ranije. Iznenada se saplicete na pojedinostima nad kojima ste se već dugo smatrali pobednikom. Šta tada činite? Da li kažete: „Ova zajednica sa Bogom ne deluje – sutra ujutro prespavaću svoje vreme za molitvu“?

I tako sledećeg jutra prespavali ste. Pogodite šta se događa? Dan ide glatko. Vazduh se vraća u gume! Nevolje su izgleda prevaziđene. Na kraju dana čestitate sami sebi na predivnom životu koji ste proživeli tog dana. A sotona i njegovi anđeli se smeju. Ne brinu o tome šta činite i šta ne činite sve dok vas sprečavaju da pođete na kolena.

Možda biste pomislili da će, pošto se sve ovo događa, sotona biti toliko mudar da nas potpuno ostavi. On to i čini u toku nekog vremena. Može nas ostaviti na miru nekoliko sedmica, iako smo njegovi i ne tražimo Boga. Međutim, tada dolazi i ponovo uzrokuje teškoće – ovog puta iz čiste zabave. I to nas vodi na kolena!

Kakva tajna se krije u priči o Jovu? Kad je Jov pred svemirom dokazao da ne služi Bogu iz sebičnih pobuda, nego zato što ljubi Boga, i da će Mu verovati bez obzira na sve, Bog ja mogao da se javi sa svojim blagoslovima i otera sotonu.

4. maj

TRAŽENJE BOGA ZBOG PRAVOG RAZLOGA

„Velika su i divna dela tvoja, Gospode Bože svedržitelju, pravedni su i istiniti putovi tvoji, care svetih.“ (Otkrivenje 15,3)

Da li shvatate kako pravedno je Bog vodio veliku borbu? Shvatate li da će doći dan kada će se svako koleno prikloniti i svaki jezik priznati da je Bog bio pravedan i istinit? Čak će i sotona kleknuti i priznati da Bog nije nikad nepravedno postupio. To skoro da možete videti dok čitate opis u knjizi

Velika borba. Skoro da možete jasno videti sotonu kako se izdiže iznad miliona ljudi koji su se sabrali po prvi i poslednji put. Oni ga posmatraju i kažu: „Da li je ovo onaj od koga su drhtali narodi, a nije hteo da otvori svoju tamnicu?“ Tada, pred Božjim prestolom, sotona po svojoj sopstvenoj odluci pada na kolena i priznaje da je Bog bio pravedan. Mrzi samog sebe zbog toga i odmah zatim trči u borbu.

Zbog toga što celom svemiru hoće da pokaže svoj karakter istine i pravde Bog smatra da je najbolje da ponekad dozvoli sotonu da pokaže svoj način rada donoseći nam nevolje. Često je sotona u pravu kad tvrdi da tražimo Boga zbog onoga što se nadamo da ćemo od Njega dobiti i da ako prestane lagodan život i mi ćemo prestati da tražimo Boga. „Često smo povedeni da tražimo Isusa željom za nekim zemaljskim dobrom, i tek posle uslišenja našeg zahteva polažemo poverenje u Njegovu ljubav. Spasitelj čezne da nam da veći blagoslov nego što tražimo; i odgađa odgovor na naše traženje da bi nam pokazao zlo naših srca i našu duboku potrebu za Njegovom milošću. On želi da odbacimo sebičnost, što će nas navesti da Ga potražimo. Priznavanjem svoje bespomoćnosti i preke potrebe, treba da se potpuno poverimo Njegovoj ljubavi.“ (Čežnja vekova, str. 155)

Kad ovo razumemo, razumećemo i zašto sotona ide za nama sa svim svojim otrovnim strelama prilikom našeg ulaska u zajednicu sa Bogom. Razumećemo i zašto Bog dozvoljava da se događaju teškoće. Bog je dovoljno veliki da spreči neprijatelja. Ali zbog toga što je pravedan Bog mora da mu dozvoli da deluje. Kad uvidimo svoj problem i izaberemo da dolazimo Isusu dan za danom, bez obzira šta se događa, naći ćemo milost Neba, a ona će promeniti naše sebične motive i osposobiti nas da tražimo Isusa iz pravih razloga.

5. maj

TRAŽENJE ISUSA ZBOG NJEGA SAMOG

„Jer naša laka sadašnja briga donosi nam večnu i od svega pretežniju slavu.“ (2. Korinćanima 4,17)

Osoba koja prestaje da traži zajednicu sa Bogom kad iskušenja i teškoće dođu na nju, tražila je Boga iz sebičnih pobuda. Često smo povedeni da tražimo Isusa iz stvarno sebičnih razloga. Tek delimičnim otkrivenjem Isusove ljubavi pokrenuti smo da Ga tražimo zbog Njega a ne zbog nas.

Zreo hrišćanin manje se brine oko svog odlaska na nebo a više oko odlaska na nebo nekog drugog. Setimo se Mojsija koji je bio voljan da se odrekne svog večnog života kako bi izdejsstvovao taj večni život za ljude koji su nekoliko puta želeli da ga kamenuju i ostave njegovo telo u pustinjskom pesku.

Mi sami ne možemo proizvesti ovu vrstu nesebične ljubavi. Ali Bog može. Ljubav rađa ljubav, i dok odlazimo na kolena i uviđamo šta sve podrazumeva borba između dobra i zla, tražimo od Boga da promeni pokretačke snage našeg bića! Možemo Ga moliti da nam omogući da sledimo primer Jova – da Ga volimo i da Mu verujemo bez obzira na to šta nam se događa – čak i po cenu života. Teškoće će prestati da narušavaju naše vreme zajedništva sa Bogom. Nastavljaćemo da tražimo Isusa zbog Njega samog, zbog Njegove ljubavi prema nama.

Sam Bog je tvrdio da Ga Jov voli, da Mu služi i ima poverenja u Njega – i to bez obzira da li sve ide dobro ili ne – i to se na kraju pokazalo kao potpuno tačno. Jov je dokazao da je Bog u pravu. Naša je prednost danas da ponovo dokažemo da je Bog u pravu. Možemo održati zajednicu sa

Nebom zato što ljubimo Boga i zbog onoga što je Isus učinio za nas na krstu. Kad to ostvarujemo, ostatak istorije o Jovu može da se ispuni i u našem slučaju.

Vidite Boga kako jednog dana prilazi sotoni i kaže: „Kako se stvari razvijaju?“ A on odgovara: „Dajem mu sve što mogu!“ A Bog na to kaže: „Znam. Posmatrao sam. Još uvek traži zajednicu sa mnom, zar ne?“ I sotona počinje da biva uznemiren. Bog kaže: „Je li moguće da me ova osoba traži iz ljubavi, zbog onog što je Moj Sin ostvario? Zbog toga što Me voli?“ I sotona beži. Nema više ništa što može da zausti. Da li ćeš odlučiti da nastaviš da tražiš Boga, dan za danom, sve dok On ponovo ne dođe – bez obzira na to šta se događa? Odluči to danas!

6. maj

NE MOŽETE NATERATI SEBE DA VERUJETE

„Vera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo i dokazivanje onoga što ne vidimo.“

(Jevrejima 11,1)

Jednom se seoska crkva sakupila na poseban sastanak za molitvu. Trebalo je da se mole za kišu. Neko vreme već nije bilo kiše i letina je došla u pitanje. Devojčica koja je pošla na taj molitveni sastanak ponela je kišobran. Ljudi su se nasmešili veri ove devojčice, ali kiša je pala. Želim da vas pitam: „Da li je kiša pala zbog toga što je devojčica ponela kišobran? Ili je ona ponela kišobran zato što je znala da će pasti kiša?“ Način na koji objašnjavate ovaj događaj može dobro da pokaže kako objašnjavate veru.

Poznajemo i događaj sa Petrom i Jovanom na Krasnim vratima. Oni su rekli hromom prosjaku: „U ime Isusa... ustani i hodi!“ Primetno je da je hromi čovek tražio i dodatno ohrabrenje jer čitamo (Dela 3,7,8): „I uze ga za desnicu i podiže.“ On je bio isceljen i „skočivši ustade i hođaše, i uđe s njima u crkvu, idući i skačući i hvaleći Boga.“

Da li je ovaj čovek primio isceljenje zato što su Petar i Jovan imali dovoljno hrabrosti da pridu neobičnom prosjaku i zapovede mu da bude isceljen? Ili su imali hrabrosti da učine ono što su učinili zato što su već znali da će ga Bog isceliti?

Možda je najšire rasprostranjeno nerazumevanje vere stav da je ona nešto na čemu mi naporno radimo, nešto što mi stvaramo; da imati veru znači mnoštvo napornih pokušaja da sebe učinimo sposobnim da poverujemo da će se nešto dogoditi, i da ako u tome ne uspemo – to se neće dogoditi. Međutim, najveće svedočanstvo o veri jeste da je ona potpuno spontana. Javlja se prirodno kao rezultat nečeg drugog. Ako to shvatimo i prihvatimo, to će nas sačuvati od mnogih teškoća. Efescima 2,8. kaže da smo milošću spaseni kroz veru i da to *nije* od nas, dar je Božji. Ako je vera Božji dar, jedini način da postignemo pravu veru jeste da stupimo u zajednicu sa Bogom, kako bismo primili Njegov dar. Mi ne činimo nešto da bismo dobili dar. Jednostavno dolazimo onome ko daje i primamo ga. Isto tako dolazimo Bogu da bismo primili Njegov dar – veru.

7. maj

DAR VERE

„...kao što je kome Bog udelio meru vere.“ (Rimljanima 12,3)

Odrastao sam u propovedničkom domu. Moj otac je obično posuđivao od majke, iz kuhinje, merice – jednu veliku od litre i drugu od decilitra. Nosio bi ih na propovedaonicu i govorio: „Pretpostavimo da Bog meni udeli meru vere i da vama – nekome od vas – udeli meru vere. Pretpostavimo da je tom nekome dao meru u ovoj maloj posudi a meni u ovoj većoj. Zar bi to bilo pošteno?“ Sveto pismo kaže da je Bog svakome dao **meru** vere! Dao nam je dovoljno vere za početak. Dao nam je svima mogućnost da poverujemo u nešto što nismo videli.

Međutim, to nije spasonosna vera. Da bismo imali spasonosnu veru moramo imati više od onoga što nam je Bog dao za početak. To je dobro objašnjeno u knjizi Vaspitanje (str. 226): „Vera koja nas osposobljava da primimo Božje darove, i sama je dar, od kojega je izvesna mera usađena u svako ljudsko biće. Ona raste kad se vežba u primanju Božje reči. Da bismo ojačali veru, moramo je često dovoditi u dodir sa Rečju.“

Jeste li ikad pomislili da je put vežbanja vere tražiti da Bog odgovori na naše molitve sa velikim zahtevima? Jeste li pomišljali da je put vežbanja vere oslanjati se na obećanja bez obzira da li ih smatramo mogućim ili ne? Možda ste čuli i da je vežba vere dovesti sebe do mrtve tačke i onda čekati Boga da vas izvuče i otvori vam put? Nije tako. Pismo nas uči da se vežbanje vere tiče našeg čestog dolaženja u dodir sa Božjom rečju. To je način na koji se vežba vera. „Vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božjom“ (Rimljanima 10,17)

Šta se događa kad dođemo u dodir sa Božjom rečju? Stupamo u vezu sa Osobom – Čovekom Biblije. Kroz celo Sveto pismo – u svakoj knjizi otkriva nam se Čovek. Njegovo ime je Isus. Dok saznajemo sve više o Njemu, počinjemo da upoznajemo spasonosnu zajednicu s Njime. Ne postoji nešto takvo kao vera bez zajednice. Vera podrazumeva dve strane – jedna strana veruje drugoj. Kad dolazimo i upoznajemo Isusovu ljubav kroz dodir i razgovore s Njime, kroz Njegovu reč, vera u Njega spontano se pojavljuje.

8. maj

SPONTANA VERA

„Ko se uzda u svoje srce, bezuman je.“ (Priče 28,26)

Spasonosna vera proističe jedino iz zajednice sa Hristom. Možda je najbolje objašnjenje vere u reči poverenje. „Vera je poverenje u Boga...“ (Vaspitanje, str. 226). A ako je vera poverenje, u trenutku kad imate veru imate najmanje dve strane. Ne postoji nešto kao vera i samo jedna osoba. Vera ima sastojak potčinjenosti – neko zavisi od nekoga. Kad učimo da se oslanjamo na druge, potrebne su dve pojedinosti. Morate imati nekoga ko je dostojan poverenja i morate ga upoznati. Ako imate nekoga ko nije dostojan poverenja, poznanstvo s njime neće se razviti u poverenje – već u suprotno, **nepoverenje** Ako se upoznate sa osobom koja nije dostojna poverenja, nećete morati da se trudite da joj ne verujete – nepoverenje će biti automatsko. I suprotno od ovoga je isto tako istina. Ako je neka osoba vredna vašeg poverenja, sve što treba da učinite da biste naučili da razvijete poverenje jeste da je bolje upoznate, i tada ćete joj prirodno i spontano verovati.

Spasonosna vera uvek je rezultat nečeg drugog. Javlja se kao rezultat zajednice sa Onim ko je dostojan poverenja.

A kako razvijati zajednicu? Upoznavanjem kroz razgovor. To je način kako možemo ući u zajednicu sa bilo kojom osobom. Kako razgovarati sa Bogom i sa Isusom? Pomoću Biblije – to je način na koji nam Bog govori. Molitva je način da mi Njemu govorimo. Zajedničkim odlaganjem na razna mesta i zajedničkim radom – to je hrišćanska služba. Pomoću ovih jednostavnih načina, koje je Bog predvideo, može opstati naša zajednica s Njime. Kad Ga upoznamo, mi ćemo spontano imati poverenja u Njega, a kad imamo poverenje u Njega, imamo i veru.

Vera, tako, nije nešto na čemu mi radimo. Sotonina je zamisao da pokuša da nas navede da nastojimo oko svoje vere. To on radi zato što zna da ako bude uspešan u navođenju da radimo na svojoj veri, odvojiće nam pažnju od Isusa koji je izvor vere. Navodeći nas da radimo na svojoj veri usmerava našu pažnju na nas same – a ako uspe u tome, nema prilike da se pokaže prava vera.

Zato, ako želim da imam pravu veru – onu vrstu vere koja jedino vredi i spasava – moram naučiti da imam poverenje u Boga. Da biste to postigli morate Ga upoznati. Sa Njim se možemo upoznati jednostavnim putevima komunikacije i kad Ga poznajemo – sasvim prirodno, imaćemo i poverenje u Njega.

9. maj

AKO GA POZNAJEŠ, VEROVAĆEŠ MU

„Reče bezumnik u srcu svom: nema Boga...“ (Psalam 14,1)

Jednom mi je došao čovek i kazao: „Dosta mi je Boga. Dosta mi je vere; odričem se svega.“

„Šta se dogodilo?“ upitao sam ga.

„Upravo mi je umrla supruga. Čitao sam u Svetom pismu: ‘Šta god ištete, verujte da ćete primiti i biće vam.’ Dve godine molio sam se i verovao da mi žena neće umreti. Svakog dana govorio sam joj: ‘Ne brini se – nećeš umreti.’ I sada je umrla. Nema Boga. Zaboraviću sve!“

Pogrešno shvatanje o veri prouzrokovalo je besplodne napore i razočarenja kod hiljada ljudi. Postoje čitave verske zajednice i religije izgrađene na ovoj misli o samopokrenutoj veri. Oni veruju da ako možeš dovoljno pozitivno da misliš o nečemu, to će se i dogoditi.

Vera nije ništa drugo do poverenje u Boga. Poverenje da je On ljubav, da želi da nam pruži najveću moguću sreću. Isus je osoba dostojna našeg punog poverenja. Ako to ne verujete, još Ga nedovoljno poznajete. Osoba koja još nije potpuno sigurna da može da veruje Isusu, nije još uspostavila zajednicu s Njime.

Jednom sam ušao u radionicu za hemijsko čišćenje. Prethodne večeri dogodila se u blizini saobraćajna nesreća u kojoj je poginula majka četvoro male dece. Žena, službenik čistionice, kazala mi je povodom toga: „Neki bi želeli da umru, a žive i dalje. Drugi ne bi trebalo da umru, i nisu među živima. Mislim da Bog ne zna šta radi!“

Upitao sam: „Možemo li optužiti Boga za ovakve događaje?“ Ona se naljutila i otišla u drugu prostoriju. Nije više htela da razgovara sa mnom.

Ova žena pokazala je da ne poznaje Isusa. Poverenje nije verovanje da će Bog učiniti sve za šta Ga molimo na način i u vreme kako očekujemo. On dozvoljava čak da dođe i smrt, ponekad u vreme kad nam to izgleda neprikladno. Ali ako Ga poznajemo, nećemo otići od Njega kad dođu iskušenja, nego ćemo nastaviti da idemo sa Njim zato što Ga poznajemo i imamo poverenja u Njega.

10. maj

VERA NA BOLESNIČKOM KREVETU

„I reče mi: dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim.“

(2. Korinćanima 12,9)

U toku prve godine moje propovedničke službe neko me pozvao u posetu čoveku na samrti. Mislio sam da kad bi samo neko dovoljno čvrsto verovao i pokazao dovoljno hrabrosti da uzme čoveka za ruku i kaže mu da u ime Isusovo bude isceljen – da bi se to dogodilo.

Pošto smo se molili i izvršili miropomazanje, gledao sam starije ljude oko sebe i tražio nekoga ko bi pokazao dovoljno hrabrosti da uradi nešto tako, a pogodite u koga su svi oni gledali? U mene! I sve mi se zacrnilo. Nisam mogao to da uradim. Promrmljao sam nekoliko reči o tome kako Bog odmah ne uslišava molitve, da se ponekad ono odlaže i uz izvinjenje brzo otišao. Čovek je umro. A ja sam se osećao krivim za njegovu smrt.

Ne postoji možda nijedno drugo vreme u propovedničkoj službi kada ste toliko oslonjeni na svoju ličnu zajednicu sa Bogom, kao kad ste pozvani da se molite za nečije isceljenje. Mnogi od nas drže da je odlučujući činilac isceljenja vera onoga koji se moli. Osećali smo da ako je zahtev za isceljenje odbijen, to je najviše izgleda zbog toga što je vera posrednika u nečemu manjkava.

Možda se ova pomisao pojavljivala i kod nekih u Hristovo vreme, kad je On pohvaljivao osobe isceljene zbog svoje vere. Međutim, potrebno je da se podsetimo da je vera poverenje u osobu a ne u odgovore koje očekujemo da primimo.

Apostol Pavle se tri puta molio da Gospod ukloni ono što je tištalo njegovu dušu, ali to se nije dogodilo. Uzrok nije bio u Pavlovom nedostatku vere; Bog je video da će se veći blagoslovi i dobro javiti ako se Pavlu bude pružila prilika da traži Božju moć kao odgovor na svoju slabost.

Mojsijeva vera u Boga bila je jaka – pa ipak je Bog odbio da mu produži život i poveo ga je na počinak. Bog je imao za Mojsija viši cilj. A kao rezultat toga Mojsije je danas na nebu. „Ni Enoh koji je odveden na Nebo, ni Ilija koji se uzneo ognjenim kolima, nisu bili veći i više poštovani od Jovana Krstitelja koji je umro sam u zatvoru.“ (Čežnja vekova, str. 180)

Prava vera u Boga ima poverenje u Njega isto tako u dobra kao i u teška vremena.

11. maj

BESPLATNI DAROVI

„Ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas.“ (Titu 3,5)

Deset ljudi došlo je Isusu. Devetorica od njih bili su Jevreji a jedan Samarjanin. Imali su najmanje jednu zajedničku osobinu. Svi su болоvali od gube. Isus ih je poslao da se pokažu sveštenicima, a na putu prema Hramu, shvatili su da su izlečeni. Svih desetorica počeli su da trče. Devetorica prema Hramu, a jedan nazad Isusu. Samarjanin se vratio da se zahvali. Kaže nam se da su ostalih devet imali srca „nedodirnuti Božjom milošću.“ (MH 233)

Farisej Simon isto je болоvao od gube i Isus ga je iscelio „ali (Simon Ga) nije prihvatio kao Spasitelja“ (Čežnja vekova, str. 475). Simon nije osećao potrebu da Isus isceli njegovu dušu sve dok

na gozbi Isus nije ispričao upoređenje o dva dužnika. *Tada* je prihvatio Isusa kao Spasitelja.

Dvanaestorica su bila poslana kao propovednici, a jedan od dvanaestorice bio je Juda. Isus ga je obdario „silom da leći bolesne i isteruje đavole. Ali Juda nije došao do tačke potpunog potčinjavanja Hristu.“ (Čežnja vekova, str. 613)

Koliko bi našoj ljudskoj prirodi više godilo da su ovakvi izveštaji izostavljeni iz Svetog pisma. Mi bismo radije dolazili Bogu koji nagrađuje našu veliku veru i našu veliku pravdu svojim blagoslovima. Ponekad nam nije prijatno zbog Boga koji šalje kišu pravednima i nepravednima (Matej 5,45). Međutim, Božji darovi proizilaze iz Njegove dobrote i želje da nas blagoslovi prema našim potrebama.

Kad proučavate izveštaje o isceljenjima u Svetom pismu, pronalazite da su ona povezana sa ljudima velike vere kao što je bio rimski kapetan. Isus se divio njegovoj veri. Pronalazite da su isceljeni i ljudi koji uopšte nisu imali pravu veru u Boga. Neki su bili pravedni, a neki nepravedni. Jedino što im je svima bilo zajedničko bila je potreba na koju je Isus odgovorio i to što su došli Isusu bez bilo čega što bi im išlo u prilog. Fariseji su predlagali Isusu da isceli kapetanovog slugu zato što im je sagradio sinagogu. Ali kapetan je sam kazao da nije dostojan. Kad hoćemo da saznamo o Isusovoj ljubavi, mi ćemo Mu dolaziti sa svojom potrebom, nikako ne zaslugom na koju se oslanjamo i verovaćemo da će odgovoriti na način za koji On vidi da je najbolji.

12. maj

PONAŠANJE ILI ZAJEDNICA

„Ovo je delo Božje da verujete onoga koga on posla.“ (Jovan 6,29)

Naša namera danas je da istaknemo da je *vera nešto više od uobičajenog razumevanja reči verovanje*. U Jovan 6. Jevreji su došli Isusu i upitali: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?“ Isus im je odgovorio: „Ovo je delo Božje da verujete onoga koga on posla.“

Šta je sve sadržano u verovanju? Duh proroštva nam kaže da je prava vera u Hrista, koja spasava dušu, nešto što mnogi ne razumeju. Veruj, veruj, veruj, kažu oni. Samo veruj u Hrista i bićeš spasen (6 BC 1063). Jedno od uobičajenih shvatanja vere jeste da ona predstavlja potvrdno klimanje glavom, jednostavno priznanje Hristovog postojanja, i to je sve. Udruženo sa rastućim naglaskom na opravdanje verom u Isusa Hrista rađa se i nezrelo, naivno prizivanje. Sve što je potrebno je vera. Samo veruj! Međutim ako u Božjoj reči pažljivo proučimo značenje reči *verovanje*, zaključićemo da ona ima mnogo dublje značenje.

Kad je ovo pitanje postavljeno Isusu, primetno je da su se jevrejske vođe onog vremena oslanjale na pomisao da se nebo mora zaslužiti i zaraditi. Zato je njihovo pitanje zasnovano na ponašanju: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?“ Ono što su oni u suštini rekli bilo je: „Šta da učinimo da zaslužimo nebo?“ Isus je odmah usmerio njihovu pažnju sa spoljašnjeg ponašanja na zajednicu s Bogom kada je rekao: „Ovo je delo Božje da verujete onoga koga on posla.“

Ovde se krije ključ. Na prvom mestu verovanje nije usredsređeno na to *šta* verujemo, nego *kome* verujemo. To nije izbor kom sistemu izjava o veri se priklanjamo. Ja znam *kome* sam verovao – ne u *šta* sam verovao, kaže apostol Pavle.

Jakov kaže da čak i đavoli veruju – oni veruju i drhte (Jakov 2,19). Ali demoni sigurno nemaju veru koja spasava. Oni nemaju poverenje u Boga. Samo razumsko pristajanje uz neke biblijske istine

uvek će se pokazati nedovoljnim. Čak i đavoli veruju do tog stepena. Verovanje koje izražava spasonosnu veru odnosi se na dublje poverenje, koje se javlja tek iz lične zajednice sa Isusom Hristom.

13. maj

RAZUMEVANJE PRAVE VERE

„Ali sin čovečji kad dođe hoće li naći veru na zemlji.“ (Luka 18,8)

Jedan od najvažnijih razloga zašto ljudi ne veruju, zašto ima tako mnogo, kako ih mi nazivamo, nevernika, sastoji se u tome što sotona pred nama održava stalno pogrešno razumevanje Boga, kako bi nas sprečio da imamo veru u Njega. Iako nam Jevrejima 12,1.2 govori da je Isus i začetnik i onaj koji dovršava našu veru, vera kojoj je On autor iščezava ako ne činimo ništa osim potvrdnog klimanja glavom.

Isus sam izražava sudbonosno pitanje kad razmišlja da li će Sin čovečiji, kad se ponovo bude javio na Zemlji, naći veru. Duh proroštva kaže da će u poslednje vreme malo ljudi na Zemlji imati pravu veru (3SG 94). Biće ljudi koji će svuda govoriti: Veruj, veruj, samo veruj. Međutim, to nije prava vera. Prava vera se javlja kao Božji dar i raste kada dolazi u dodir sa Božjom rečju. „Vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božjom.“ Zato je prva potreba, kad želimo da imamo dublju veru, bolje poznavanje Boga i Njegove reči. Ali ni ovo znanje samo po sebi nije dovoljno. Mora postojati razumevanje i prihvatanje Božje reči.

Isus je jednom pošao sa svoja dva učenika u Emaus. Znao je da imaju poteškoća u razumevanju. Bili su nalik ljudima sa koprenom preko očiju. Isus im je otvorio um da razumeju tekstove Pisma (Luka 24,45). Samo čitanje Biblije da bismo stekli znanje, bezvredno je, ako se ne molimo da je razumemo. Treba da se molimo da u pravom svetlu prepoznamo pogrešno razumevanje Božjeg karaktera koje sotona želi da nam nametne.

Treći važan sastavni deo vere, koja proizilazi iz *znanja* i *pravilnog razumevanja*, jeste poverenje ili *pouzdanje* u Boga. Kad vidimo Isusa, koji je došao da nam otkrije Boga, i dok provodimo vreme tražeći Ga, mi ćemo otkriti sotonine prevare o Božjem karakteru. Naše pogrešno razumevanje Boga biće ispravljeno i mi ćemo steći čvrsto pouzdanje i poverenje u Boga – a to je prava vera.

14. maj

VERA U KRIZI

„I oni govoraahu jedan drugome; ne goraše li naše srce u nama kad nam govoraše putem i kad nam kazivaše pismo?“ (Luka 24,32)

Putem prema Emausu jednom su išla dva čoveka, koja nisu verovala. Vera im je bila uzdrmana. Osećali su se jadno. Razgovarali su sa Strancem koji je išao sa njima i govorili: „A mi se nadasmo da je on onaj koji će izbaviti Izrailja; ali svrh svega toga ovo je danas treći dan kako to bi.“ (24,21)

Svakako su ovi ljudi bili među Isusovim sledbenicima i mnogo puta čuli da će Isus otići u Jerusolim i biti predat u ruke zlikovcima, ubijen i trećeg dana ponovo ustati. Slušali su kad je On to govorio, ali Ga nisu čuli. *Jevrejske vođe upamtile su ono što je kazao.* Zato su otišli Pilatu i zatražili da osiguraju mesto oko groba. *Marija Magdalena je čula ono što je Isus rekao.* Zato je pomazala mirom Isusove noge. Ali ovi Hristovi sledbenici nisu Ga čuli. I tako se obično u kriznim trenucima otkriva pravi karakter nečije vere.

U našem životu javljaju se krize. One ponekad uzrokuju začuđenost i zbunjenost. Velika je prednost doživeti iskustvo rešetanja pre velikog krajnjeg rešetanja. Velika je prednost doživeti malu oluju pre nego što naiđe velika. Stvarno je velika prednost naučiti trčati sa pešacima pre nego što se mora utrkivati sa konjima.

Razlog zašto krizni trenuci nisu potpuno rđavi sastoji se u tome što iako nas oni ne menjaju, oni nam otkrivaju pravac u kome smo se usmerili. A ako postoji vreme posle krize u kome se možemo promeniti, kriza može biti sredstvo koje će nam pokazati potrebu za promenom. Učenici su bili razočarani, ispunjeni strahom, sumnjama, a kada su na kraju otkrili tajnu srca, koja su gorela u njima na putu za Emaus, došli su do poznanja, veze i poverenja o kojima njihova vera nikad ranije nije znala. Kriza nije uzrokovala tu promenu – ali im je pružila uvid u sopstvena srca – što ih je kasnije pokrenulo da se promene. Krizni trenuci nam donose razumevanje našeg stanja, tako da shvatimo svoju potrebu i okrenemo se Hristu pre poslednje velike nevolje – posle koje nema promene.

15. maj

VERA ODLEPRŠALA KROZ PROZOR

„I odgovarajući Isus reče im: Imajte veru Božju...“ (Marko 11, 22.23)

Jednog toplog dana mali dečak vraćao se kući iz nedeljne škole. Prozori na autobusu bili su otvoreni. Dečak je na jednom papiru imao natpis: „Imajte veru Božju!“ Pošto je vazduh prolazio kroz autobus, papir je zalepršao i odleteo kroz prozor. Dečak je povikao: „Zaustavite autobus! Moja vera u Boga otišla je kroz prozor.“

Istina je upravo suprotno, i ona glasi da vera, ako je prava, nikad ne odlazi kroz prozor. Jedina vrsta vere koja može otići jeste vrsta vere na papiru – površna vera. Želim da danas primetite da dolazi vreme kada će svačija vera biti okušana, tako da se dobro vidi da li je prava i kad će se, iako nam sada svi mogu izgledati isti, pokazati dve različite grupe ljudi.

U Amos 8,11.12 čitamo o vremenu kada će ljudi trčati od mora do mora tražeći veru. Kontekst nam pokazuje da se radi o poslednjem vremenu, o danu osvete Izrailju, zato što se govori i o pomračenju Sunca i Meseca. Za nas je dobro da danas preispitamo kvalitet svoje vere. U jevanđelju po Mateju, 7. poglavlju, nalazimo neke testove pomoću kojih možemo saznati da li neko ima pravu veru ili ne.

Matej 7,21 predstavlja Isusove reči: „Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; nego koji čini po volji oca mojega koji je na nebesima. Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime tvoje prorokovali i tvojim imenom đavole izgonili i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili. I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje.“ Zatim nastavlja iznoseći priču o mudrom i ludom čoveku. Obojica su sazidala kuće.

Međutim, jedna je bila na steni a druga na pesku. Sve dok nije došla oluja, među njima nije bilo razlike. Tada se lako pokazala razlika između dve kuće i njihovih temelja.

Da li neko ima pravu veru ili ne, ne mora biti vidljivo kad mu sve ide dobro. Ali kad dunu vetrovi i dođu oluje, samo prava vera može se odupreti nevoljama i održati kroz krize.

16. maj

IZGRADNJA NA STENI

„Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos.“

(1. Korinćanima 3,11)

Isus je ispričao upoređenje o mudrom čoveku koji je sazidao kuću na steni. „I udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade; jer beše utvrđena na kamenu“ (Matej 7,25). U priči se spominje i lud čovek koji je sazidao kuću na pesku. „I udari dažd i dođoše vode i dunuše vetrovi“ – velike nevolje, sasvim jasno – „i udariše u kuću onu, i pade, i raspade se strašno.“ Zapazite da kuća nije u tom trenutku promenila svoj temelj. Pala je!

Danas imamo nevolje vetrova, vode i kiše – krize, tragične gubitke, žalosti i bolove – koji napadaju naš život. Kad se javljaju ove nevolje, nama se otkriva kakvi smo u suštini, umesto onoga kako izgledamo. Postoji i jedna vrsta bolesnog rascepa ličnosti koji je moguć u hrišćanstvu; osoba se prikazuje spolja dobrom, a unutra je zla. Vidimo ovaj rascep čak i u redovima Hristovih učenika – postojao je jedan koji je izgledao dobar, koji se prikazivao odanim kao i ostali, ali kad je došla nevolja, odvajanje je bilo očigledno. Juda je bio u stanju da izgoni demone i da isceljuje bolesne. Bio je jedan od Isusovih najbližih saradnika. Ali kad su došli trenuci krize, pokazalo se da je unutra sasvim drugačiji.

Pogledajte drvo u šumi. Spolja izgleda dobro, ali unutra je trulo. Niko to ne zna – sve dok ga oluja ne sruši i dok sa treskom ne padne na zemlju. Oluja nije izmenila njegovu trulost; ona nije prouzrokovala trulež – samo je otkrila stvarno stanje drveta.

Tako je uvek kad dođe oluja. Kuća ne menja temelj. Kuća se ruši. Nije bila utemeljena na čvrstoj steni pre nego što je došao potop – i svaki put je tako. To je veoma jednostavno. Kriza i nevolja nikoga ne menja. Ako želimo da imamo veru koja će se održati kroz oluje života, ta se vera mora razviti u ličnom poznanstvu sa Isusom Hristom pre nego što nas pogode nevolje. Jedino kuća koja je utemeljena na steni *pre* nego što oluje dođe, ostaje.

17. maj

PONAŠANJE U KRIZI

„Evo vas ište sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane.“

(Luka 22,31.32)

Kad sam, kao mali, sa bratom bio kod bake, igrali smo se iza kuće, nadomak šume. Jednako smo bili obučeni i radili smo sve isto – tiho i mirno – sve dok odjednom stršljen nije ubo mog brata. On

je počeo da se ponaša na način koji mi je bio vrlo čudan – sve dok brat stršljena koji je bocnuo mog brata nije ubo mene! Ono što sam smatrao da nije baš bilo pametno predstavljalo je prvi i poslednji duet koji smo moj brat i ja otpevali zajedno.

Naše ponašanje u krizama ne predstavlja neku vrstu promenjenog ponašanja. Ono nam samo otkriva šta je sve vreme bilo unutra u nama. Uobičajeno je da kriza još više ubrzava osobu u onom smeru u kome je već išla. Ako se penjete na planinu i spotaknete se, naći ćete se korak ili dva od mesta do kog ste stigli. A ako silazite sa planine i padnete, kad se ponovo podignete, obično ste više od nekoliko koraka ispod mesta do kog ste stigli. Nevolja pada jednostavno nas gura dalje u pravcu u kome smo se već kretali.

Bog želi da jasno razumemo kad smo usmereni u pogrešnom smeru. Kad se javi nevolja, ne samo što nam se otkriva smer, nego se pojačava i kretanje u tom smeru – i mi možemo, milošću Božjom, biti povedeni da tražimo Njegovu moć u promeni smera. Bilo koja promena koja se javlja, doći će kad je nevolja već prošla.

Zbog toga su pokajanja na samrtnoj postelji retka – a ako se i jave, često nisu prava. Ako postoji bilo šta kao prava nevolja to je smrt; tu se na izvestan način sreću vreme i večnost. A ako kriza samo otkriva šta si u suštini, ali te ne menja, kako se može pomisliti da će nekoga promeniti pokajanje na samrtnoj postelji, osim možda u sasvim izuzetnim slučajevima. „Hrabrost, mirno podnošenje nevolje i čvrsto poverenje u Božju spasonosnu moć ne javljaju se u jednom trenutku. Ove nebeske vrline postižu se dugotrajnim iskustvom“ (Christian Experience and Teachings, 188). Potrebno je vreme da bi se ljudsko preobrazilo u nebesko. To nam otkriva drugu sliku Božje ljubavi; otkriva nam da On dozvoljava malim vetrovima da duvaju kako bismo mogli da sagledamo kakvi smo i dobijemo priliku da se pripremimo pre nego što dođu veći vetrovi. On nam otkriva da je potrebno da tražimo zajednicu s Njime koja neće biti utemeljena na strahu, nego na ljubavi.

18. maj

KRIZA ISKUŠENJA

„Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti. Znajući da kušanje vaše vere gradi trpljenje.“ (Jakov 1,2.3)

Nevolje i krize nas ne menjaju, niti menjaju naš smer. Samo nam otkrivaju u kom smeru smo se zaputili pre nego što smo ih doživeli. Zanimljivo je zapaziti da je i iskušenje u suštini kriza. Svaki put kad nas neprijatelj pogodi iskušenjem, to je mala kriza – ili ponekad velika kriza! Ali u svakom slučaju jeste kriza. Svako iskušenje koje se javlja otkriva nam, svojim posledicama, naš smer u trenutku kad se ono javilo.

Ako osoba nije potčinjena Bogu u vreme iskušenja, postoje mali izgledi da će Mu se tada potčiniti. U stvari kad smo udaljeni od Boga u vreme kad se javi iskušenje, tada u njemu zavisimo od svojih snaga, svoje moralne kičme ili snage svoje volje. Jaka osoba po spoljnim obeležjima prevazilazi iskušenje, ali u svojoj sopstvenoj snazi. Slaba ne uspeva i podleže. Ali u suštini – tamo gde se vrednuje pobeda – obe osobe su jednake. Obe su podlegle iskušenju zato što je sotona jači od nas i mi gubimo svaku bitku sa njim koju pokušavamo da dobijemo u svojoj snazi.

U Jevrejima, 4. poglavlju, tekst nas podseća na našeg velikog Prvosveštenika i poziva da slobodno dođemo pred presto Njegove milosti da bismo dobili blagodat i primili milost u vreme

kad nam zatreba pomoć. Tu je tajna sile. Mi **sada** slobodno dolazimo pred presto milosti, da bismo našli pomoć za vreme potrebe, kad dođe vreme.

Osoba koja dolazi pred presto milosti samo u vreme potrebe – pašće. Kad vreme potrebe, vreme iskušenja dolazi, ono otkriva da li je milost primljena. „Mi se možemo držati tako blizu Boga da se u svakom neočekivanom iskušenju naše misli okrenu Njemu isto tako prirodno kao što se cvet okrene prema Suncu (Put Hristu, str. 78). Ako kad se javi nevolja podižemo pesnicu prema nebu i kažemo Bogu kako je okrutno postupio prema nama, time pokazujemo da smo hodili na izvesnoj udaljenosti od Njega. Mi ne poznajemo svoja sopstvena srca. Neki ljudi koji su mislili da će izdržati hiljade oluja, na svim morima sveta, udavili su se u kadi. Tako se i mi varamo u vezi svojih srca. Zato Bog u svojoj ljubavi dozvoljava da na nas dođu nevolje i iskušenja kako bismo videli kakvi smo u suštini.

19. maj

DAN VELIKE KRIZE

„I od severa do istoka trčaće tražeći reč Gospodnju i neće je naći.“ (Amos 8,12)

Na samom kraju vremena, upravo pred Hristov drugi dolazak, dogodiće se velika nevolja. Ljudi će u to vreme otkriti da velikom brzinom idu u jednom ili u drugom smeru. Razlika između ove velike nevolje i onih manjih, prethodnih, je u tome što kad vetar duva snagom uragana – niko ne može promeniti smer. Promena smera morala se načiniti pre oluje. Ako je to istina, Bog bi sasvim razumljivo trebalo da bude vrlo brižan da nam pomogne da razumemo sami sebe pre nego što dođe vreme kriza. U Amos, 8. poglavlju, izrečeno je proročanstvo o danu kad će ljudi trčati od mora do mora, od obale do obale, tražeći veru koju su dugo zanemarivali i koju više ne mogu da pronađu. Oni će shvatiti da ništa osim takve vere nije važno, i baciće svoje bogatstvo, i sve što im je bilo važno, u očajanju i strahu tražeći ono što su ranije mogli da imaju, ali su odbijali.

Kako možemo znati da li smo bezbedni od oluja koje će se podići? Postoje dva ključa pomoću kojih možete razlučiti da li ste krenuli u pravom smeru. Matej 7,21 – da li činite Božju volju? i Matej 25,12 – da li Ga lično poznajete?

„Kad upoznamo Boga onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živećemo životom stalne poslušnosti“ (Čežnja vekova, str. 574). Ovo stavlja poznavanje Boga među uzroke a sprovođenje Božje volje među posledice. Oboje je jednako važno, ali je povezano uzročnom vezom. Kako mogu znati idem li prema Bogu, penjem li se uz planinu ili se spuštam? Najvažniji pokazatelj je da li imam ličnu, značajnu zajednicu koju gajim sa Bogom iz dana u dan.

Kad Ga upoznam, onako kako mi je data prednost da Ga poznajem, moj život **biće** život stalne poslušnosti. Ako imam teškoća sa stalnom poslušnošću, to nije zato što nedovoljno naporno pokušavam da poslušam. To je zato što ne poznajem Boga onako kako mi je pružena prednost da Ga poznajem. To je mesto na kome počinju teškoće. Ako budem nastavio da tražim zajedništvo sa Bogom, produžio da koristim prednosti koje su mi date da Ga upoznam, On će dovršiti delo koje je otpočeo u mom životu i dovesti me do poslednje velike nevolje sa sigurnošću i poverenjem u Njega.

20. maj

HRABROST ZA KRIZU

„Ne odbacujte dakle slobode svoje koja ima veliku platu.“ (Jevrejima 10,35)

Pre mnogo godina upućena nam je vizija, zapisana u jednoj od prvih knjiga datih ovoj Crkvi naročitim darom za koji se Bog postarao. Nalazimo je u Ranim spisima na 269. strani originala. Bila je to vizija onoga što će se događati u životima ljudi pred sam Hristov dolazak.

Ponekad razmišljamo o tome šta će se za vreme poslednjih događaja zbiti u političkom svetu ili međunarodnim odnosima. Ali mnogo zanimljivije je pratiti šta će se događati u redovima Božjeg naroda, u njihovom iskustvu. Možda ćete zaželeći da proučite više materijala o tome. Ovde su samo neki delovi te vizije preneseni iz knjige Rani spisi.

„Videla sam neke kako se sa jakom verom i silnim vapajima mole Bogu“ (EW 269). Kakvom vrstom vere? Jakom verom! Nemojte ispustiti važnost ovoga. „Na njihovim bleđim licima videla se duboka zabrinutost, izraz njihove unutrašnje borbe... Sa čela su im padale krupne kapi znoja.“

Ovaj tekst može biti veoma ohrabrujući. Da li ste ikad pomišljali da ljudi koji doživljavaju duboku zabrinutost i unutrašnje borbe mogu biti ljudi koji su daleko od Boga. Da li ste pomišljali da su zabrinutost i borba znak *nedostatka* vere? Ili da ako imate jaku veru nećete nikad iskusiti takvu vrstu borbe? Nije tako. Možete imati jaku veru i još uvek doživljavati duboku zabrinutost!

Zatim navod kaže: „Ponekad su njihova lica osvetljena znakom Božjeg odobravanja.“ Kada? Sve vreme? Ne, samo ponekad. „I ponovo ih obuzima izraz svečane ozbiljnosti i zabrinutosti. Zli anđeli se gomilaju oko njih, obavijaju ih tamom da bi njihov pogled odvrtili od Isusa.“ Zapazite njihov najvažniji cilj – da odvrte pogled vernika od Isusa! „Dok ovi molitelji nastavljaju svoje usrdne vapaje, s vremena na vreme do njih dopire zrak Hristove svetlosti da ohrabri njihova srca“ (EW 270). Ne stalno nego s vremena na vreme. Kad je nebo kao mesing iznad tvoje glave, zadrži hrabrost! To nije dokaz nedostatka vere. Ne treba dodavati postojećem teretu optužbe da ti nedostaje vera. Kad produžavaš da tražiš Isusa i nastavljaš svoje žarke molitve Njemu, zraci svetlosti od Isusa doći će sigurno da obodre tvoju veru.

21. maj

POSLEDNJI ISPIT

„Ali sad bolje žele, to jest nebesko. Zato se Bog ne stidi njih nazivati se Bog njihov; jer im pripravi grad.“ (Jevrejima 11,16)

U Engleskoj je za vreme Drugog svetskog rata postojao saveznički vojni logor u kome su se obučavali agenti za dejstva u Nemačkoj. Metode su bile iscrpljujuće. Ljudi koji su ih obučavali promenili su im okolinu, hranu, navike, običaje i sva uobičajena ponašanja. Obukli su ih u nemačke uniforme i dali im nemačka imena. Cilj je bio da ih tako izmene da i oni sami sebe počnu da smatraju Nemcima.

Uspeh celog programa bio je određivan završnim ispitom. Vojnici su vođeni na vrlo naporan marš. Na kraju, usred noći, dozvolili bi im da se smeste u male šatore. Pošto su čvrsto zaspali, grubo bi ih probudili sa baterijskom lampom uperenom u oči i zatim je sledilo pitanje: „Ko si ti?“

Ako bi neko od ovih ljudi, probuđen iz sna, odgovorio svojim pravim imenom i prezimenom, a na pitanje: „Odakle si? i gde ideš?“, odgovorio svojom stvarnom zemljom, bio bi u nju i poslan. Ali ako bi odgovorio: „Mein namen ist Heinrich Schmidt ili neko slično ime i idem iz Frankfurta u Berlin“, ne bi prošlo mnogo i on bi se našao u Berlinu.

Neki od njih položili su ovaj ispit. Ali mislim da možemo da zamislimo i najvećeg Učitelja koji ne deluje samo menjajući hranu, odeću i spoljašnje ponašanje. On deluje na umovima, srcima, težnjama, na ukusima i željama. Kad ste prošli obuku kod ovog najvećeg Učitelja, koji je naš najveći Prijatelj, promenjeni ste i unutra i spolja. Jednog dana sija vam svetlost u lice. Prodrmani ste iz dubokog sna. Glasovi govore: „Ko si ti?“ A ti kažeš sa velikom sigurnošću: „Ja sam sledbenik Isusa Hrista, koji je umro umesto mene.“ „Gde ideš?“ „Čekam grad koji ima temelje, kojemu je zidar i tvorac Bog!“

Hvala Bogu za male probe, koje se javljaju pre onih velikih. Hvala Bogu za prilike da saznamo, pre nego što je suviše kasno, da li je naša vera u Njega čvrsto utemeljena.

22. maj

DOĐI TAKAV KAKAV SI

„...i ko hoće neke uzme vodu života zabadava.“ (Otkrivenje 22,17)

Postoji priča o čoveku kome se pokvarila sirena na automobilu. Pošao je zato mehaničaru da je popravi. Kad je došao do radionice, padala je kiša, a vrata su bila zatvorena. Na vratima se nalazio ovakav krupan natpis: „Ako vam je potrebna usluga servisa, zaszvirajte sirenom!“ Da li ste ikad osetili da je pokajanje nešto slično ovome?

Nikad neću zaboraviti kako sam pokušavao da obratim svog sina. Bio sam zabrinut za njega. Postojali su problemi u delu grada u kome smo živeli. Neki mladići našli su se u zatvoru zbog rasturanja droge. Plašio sam se da ne upadne u nevolje. Govorio sam mu sve dok nisam shvatio da sam previše govorio i da je bolje da se molim.

Tada su ga neki mladići, koje je cenio iz srednje škole, pozvali da u kući jednog nastavnika Svetog pisma prisustvuje razgovorima. Uvek je voleo da postavlja teška pitanja. Zato je otišao i počeo da igra ovu svoju igru. Ali oko sredine večeri, počeo je da sluša. Nije znao, tek kasnije je to čuo, da su se i neki od njegovih drugova molili za njega. Pre nego što se te večeri razgovor završio, čuo je nešto što nije čuo ranije – mada vas mogu uveriti da je to morao čuti ranije! Jednostavno to nije zapažao. Čuo je da ne trebamo da promenimo svoj život da bismo došli Isusu. Da uvek dolazimo Isusu takvi kakvi smo i da je On taj koji menja naš život.

Došao je kući i samo što nije govorio jezicima! Bio je tako uzbuđen. Došao mi je i rekao: „Slušaj, tata! Čuj ovo! Mi ne menjamo svoj život da bismo došli Isusu. Mi mu dolazimo takvi kakvi smo. **On menja** naš život!“

Nisam želeo da mu pokvarim radost otkrića, pa sam kazao: „Stvarno?“ A krv u mojim venama počela je da peva. Sledećeg jutra prolazio sam pored njegove sobe i video ga kako čita svoju Bibliju. Sada nije mogao da je ostavi. Pre nego što se završila ta sedmica imao je „evanđeoski“ sastanak u dnevnoj sobi, jer je sa nekoliko drugova i drugarica iz škole želeo da podeli ono što je novo saznao.

Kad neko po prvi put shvati da stvarno možemo doći Isusu takvi kakvi smo, to stvara ogromnu razliku.

23. maj

POKAJANJE JE DAR

„Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje.“ (2. Korinćanima 7,10)

Isus voli kad Mu dođemo takvi kakvi smo. Pokajanje nije naše delo, niti je ono uslov da nas On primi. Rečeno nam je: „Upravo ovde mnogi greše i zato ne dobijaju pomoć koju bi Hristos želeo da im da. Oni misle da ne mogu da pristupe Hristu ako se prvo ne pokaju“ (Put Hristu, str. 20). Pokajanje je dar. Mi *primamo* taj dar kad dođemo Hristu.

U Otkrivenju 3,19. Laodikijska crkva opomenuta je da se postara i da se pokaje. Za one od nas koji živimo u ovo vreme istorije sveta, možda poslednjim Laodikijcima, od najveće važnosti je da shvatimo prirodu pravog pokajanja. To nije predmet napornih nastojanja i pokušaja da sebe učinimo žalosnim zbog greha. Dela 5,31 govore nam: „Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oproštenje greha.“ „Pokajanje je ništa manji Božji dar od oproštenja i opravdanja i ne može se iskusiti osim ako je duši dat od Hrista“ (1 SM 391). Zato, ako želim pokajanje danas, mogu poći na kolena i moliti se Bogu, jer je On radostan da da dobre darove svojoj deci. Zapazite ceo stih iz 2. Korinćanima 7,10: „Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nigda ne kaje; a žalost ovoga sveta smrt donosi.“ Gde ćemo dobiti tu žalost po Bogu? Od Boga! Ne možemo je postići sami.

Treba da shvatimo šta je to zbog čega Laodikija treba da se pokaje. *Nije* to na prvom mestu nemoral. Laodikija je moralna. Ona je poznata po svojoj spoljašnjoj dobroti. Ali uprkos tome Spasitelj stoji i kuca, tražeći da Ga primi. Ono zbog čega Laodikija treba da se pokaje jeste njena moralnost, mnoga dobra dela *potpuno bez* Isusa. Da li je moguće da Isus još uvek stoji ispred velikih crkava i ustanova koje smo podigli, i još uvek kuca tražeći da Ga primimo?

Mi treba da se pokajemo od života čije središte i fokus je bilo šta drugo osim Hrista. Da li je Isus centralna tačka u tvom domu, tvojim razgovorima? Ili ti je potrebno da dođeš k Njemu da se pokaješ što si Ga tako često držao van svog srca i ostavljao Ga da kuca?

24. maj

DOBROTA BOŽJA VODI NA POKAJANJE

„Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oproštenje greha.“ (Dela 5,31)

Moj brat i ja u srednjoj školi stanovali smo u istoj sobi. To je bilo dosta neobično pošto smo se do tada međusobno zadirkivali. Naši roditelji brinuli su se da nikad nećemo odrasti. Međutim, kad smo došli u internat, postali smo vrlo bliski. Psiholozi kažu da moraš nekoga voleti da bi se protiv njega borio – jer inače ne bi trošio vreme na njega! Izgleda da je to kao koren ležalo ispod naših sukoba. Kad smo postali cimeri u internatu, bilo nam je lakše da izađemo na kraj jedan sa drugim.

Obično smo svakog petka popodne temeljno čistili sobu. Jedne sedmice trebalo je da otkucam

svoj rad na vreme, pa sam se nalazio stvarno u velikom poslu, kad je ušao moj brat. „Brzo! Požuri!“ rekao je, „treba da očistimo sobu!“

A ja sam odgovorio: „Ti ćeš je spremiti. Ja ne mogu. Prezaposlen sam!“ I ponovo smo preuzeli stari oblik rasprave.

Tada se on smirio i rekao: „U redu. Sasvim je na mestu. Razumem te. Mora da si preopterećen. Teško ti je. Očistiću sobu. Srećan sam što to mogu da uradim za tebe. Sam ću to srediti. A ti samo nastavi i završi svoj rad.“

To je slomilo moje srce! Ostavio sam svoj rad i pomogao mu da očisti sobu. Posle toga često smo jedan prema drugom postupali na taj način. Bio je to jedan drugačiji, zabavniji način. To je jednostavan primer koji prikazuje činjenicu da ako vam se neko ne suprotstavlja, nego vam pruža dokaze prihvatanja sa ljubavlju, može da vas zadobije. Zar ne? „Dobrota“ mog brata navela me da mu pomognem da očisti sobu.

Biblija kaže (Rimljanima 2,4) da nas dobrota Božja na pokajanje vodi. Kad govorimo o Božjoj dobroti, treba da shvatimo da je ona stvarna – nije izmišljena. To je jedina vrsta stvarne dobrote koja postoji. Da li tražite stvarno pokajanje? Dolaženjem Hristu, proučavanjem Njegovog karaktera, dela i života, razumećemo Njegovu veliku ljubav i stalno prihvatanje, i biti povedeni do pokajanja.

25. maj

POGAŽEN ZAKON ILI POGAŽENO SRCE

„Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja.“ (Isaija 53,5)

U sedmom razredu osnovne škole našao sam se u razredu koji je na početku godine dobio jednu novu nastavnicu. Bila je to prva godina njenog rada, a mislim da nije imala više od 17 godina. Ona nas je volela i činila sve što je mogla da nas pouči. Zнала je dobro da predaje, ali je imala problema da održi disciplinu. Već sredinom školske godine sastao se školski savet da razmotri hoće li joj dozvoliti da do kraja završi školsku godinu.

Izgleda da su đaci prema njoj izgubili svako poštovanje. Oni obično vole da znaju svoja ograničenja, pa su počeli da je osuđuju, umesto da se sećaju svega što je učinila za nas. Jednog dana kad sam pošao kući, naišao sam na grupu iz razreda koja je ispod prozora učionice razgovarala o tome kako ne voli mladu nastavnicu. Nadali su se da će otići. Kad svi ostali govore da ne vole nastavnike, pogodite kako vi morate da se izrazite? Da li ste ikad bili u takvoj situaciji? Pritisak vršnjaka, kako ga zovu, je ovom prilikom delovao. Rekao sam: „Tako je! Nije dobra. Ni ja je ne volim.“ Tek što sam to izgovorio, pogledao sam kroz prozor iznad nas. Naša nastavnica stajala je iza klavira, gde je mislila da je nećemo primetiti. Oborila je oči i suze su joj tekle niz obraze. Nikad neću zaboraviti izraz očajanja na njenom licu.

Odvojio sam se od drugova i krenuo kući. U mislima sam još uvek video njeno lice. Bilo mi je teško što sam razočarao nekoga ko je za mene činio sve najbolje što je mogao. Nisam dobro spavao te noći. Sećao sam se kako je ona jednom prilikom svakome od nas poklonila vredan dar. Izašla je van okvira nastave u želji da sa nama bude prijatelj. Volela je da nam čita priče. Učinila je mnogo za mene, a ja sam je razočarao. Sledećeg jutra odmah sam seo i napisao pismo u kome sam izrazio svoje kajanje. Stvarno **mi je bilo žao**. Zašto? Ne samo što sam prekršio pravilo, nego što sam slomio nečije srce. U tome postoji razlika, zar ne?

Pravo pokajanje se javlja u ličnom, bliskom poznanstvu sa Gospodom Isusom. Kad shvatimo stvarnost tog prijateljstva, i kad vidimo da su naši gresi slomili Njegovo srce, i naše srce se slama.

26. maj

NEMA PRAVDE U PRIZNANJU

„Ko krije prestupe svoje neće biti srećan; a ko priznaje i ostavlja, dobiće milost.“ (Priče 28,13)

Jedan od prvih koraka u ulaženju u zajednicu sa Bogom jeste priznanje da smo grešnici, da imamo grešnu prirodu i da će ta grešna priroda, bez Hrista, zavladata nama. Dok se ne suočimo sa svojim poteškoćama, nećemo shvatiti svoju potrebu za Hristom. Moramo shvatiti da smo po prirodi grešni. Bilo da lažemo, prepisujemo, ili krademo, to ne igra nikakvu ulogu. Kad shvatimo svoju potrebu i dođemo Hristu, On nam daje pokajanje. Tek kad shvatimo dar pokajanja, priznanje može da bude iskreno.

Zapazite šta neophodno prethodi pravom priznanju: „Ako se nismo istinski i neopozivo pokajali, ako u dubokoj poniznosti i skrušenosti srca nismo priznali svoje grehe, grozeći se svog bezakonja, mi nikad nismo stvarno tražili oprostjenje greha; a ako nikad nismo tražili mir sa Bogom, nismo ga nikada ni dobili“ (Put Hristu, str. 30, 31). Važno je razumeti da pokajanje prethodi priznanju. Pokajanje se javlja pošto smo došli Hristu, ne pre, a priznanje *sledi* pokajanju. To je jedan od razloga zašto tako mnogo ljudi ima problema sa priznanjem. Mi smo stekli zamisao da je priznanje put da se dođe Hristu, ili da priznanjem dobijamo pokajanje.

Da li ste ikad gajili misao da ima određenih zasluga u priznanju? Jeste li osećali da ako ste priznali sve grehe pre nego što ste svake večeri pošli na počinak možete biti sigurni u spasenje? Ne postoji nešto takvo kao „opravdanje priznanjem“. Bespredmetno je pokušavati da se prizna, ako se nije pokajalo, zato što bi se na taj način izvodio zaključak da je priznanje sistem zasluga, put pokušaja da se izradi put do Božje naklonosti. „Priznanje se javlja kao rezultat iskrene žalosti zbog greha. Ona nije uzrok.“ (Put Hristu, str. 31)

Priznanje podrazumeva dva vida. To nije samo nabranje svih pojedinačnih prestupa, pogrešaka i promašaja. Iskreno priznanje prepoznaje naše stalno stanje grešnosti i u poniznom duhu potvrđuje našu potrebu za Hristom i našu zavisnost od Njega.

27. maj

BEZ IZGOVORA KAD PRIZNAJEŠ

„Ako priznajemo grehe svoje veran je i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde.“ (1. Jovanova 1,9)

Tek kad smo iskusili pravo pokajanje, možemo izraziti i pravo priznanje. Možda je jedan od najboljih načina da se proverí ispravnost priznanja sagledavanje da li su mu pridodata i neka opravdanja. Ako dođem k vama i kažem: „Molim vas da mi oprostite što sam lagao o vama, ali da niste tako užasna osoba ne bih morao da lažem.“ Jasno vam je odmah da kod mene u tom slučaju

nema ni trunke pravog pokajanja.

Problem sa samoopravdanjem počeo je u Edemu. Adam je optužio Evu za ono što je učinio; Eva je optužila zmiju. Poznato je da „kad greh umrtvi moralnu osetljivost, onaj koji čini zlo ne uviđa nedostatke svog karaktera i ne razume strahotu zla koje je počinio; i ako se ne pokori osvedočavajućoj sili Svetoga Duha, ostaće delimično slep prema svom grehu... Svakom priznanju svoje krivice on dodaje opravdanje kao izgovor.“ (Put Hristu, str. 32)

Ne postoji nešto takvo kao stvarna promena bez pokajanja. Da li su vas možda nekad roditelji terali da tražite oprostjenje? Da li vas je to teranje navelo da budete žalosni zbog greha? Možda ste deci zapovedili da traže oprostjenje? Da li im je bilo iskreno žao zbog onoga što su učinili? Sve dok nam stvarno ne bude iskreno žao, naše priznanje biće bezvredno i neće pokrenuti nikakvu promenu života. Svi mi iz iskustva znamo da ne možemo promeniti sebe, ali dok za trenutak gledamo u Isusa i vidimo razočarenje na Njegovom licu, sagledavamo i Njegovu ljubav za nas i Njegovo dugo podnošenje, a tada možemo iskusiti i stvarnu žalost zbog greha.

Tek kad prihvatimo Isusovu milost i sažaljenje, On kroz nas deluje svojom milošću i sažaljenjem na druge. Isus je jedini koji nam može dati mir. On nas voli. Dao je sebe za nas. Neće nepravedno suditi o nama. Njegovo srce puno ljubavi dirnuto je osećanjem saučešća prema našim teškoćama. Kad dođemo k Njemu, i razumemo Njegovu ljubav i koliko bola Mu nanosimo svojim gresima, iskreno ćemo se pokajati zbog onoga čime smo Ga ranili. Priznanje, koje proističe iz žalosti zbog toga što smo povredili Onoga koji nas voli, neće smišljati izgovore, nego će poteći iskreno iz celog srca. A proizvod toga biće promena života.

28. maj

POŠTENO PRIZNANJE

„Ispovedajte dakle jedan drugome grehe, i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate.“

(Jakov 5,16)

Da li ste se ikad pitali kako možete biti sigurni da li je neophodno da priznate neki greh Bogu ili ljudima? Da li ste se premišljali oko toga šta da priznate, a šta da ne priznate, i gde da povučete granicu? Postoji pouzdano otkrivena istina da trebamo da budemo veoma pažljivi u svojim priznanjima.

„U mnogim našim verskim probuđenjima načinjene su greške u pogledu priznanja. Iako je priznanje dobro za dušu, postoji potreba da se na ovom terenu mudro krećemo.“ (5T 645)

Pitanje kako i kome treba da priznamo grehe zahteva brižljivo istraživanje sa molitvom. Treba da ga sagledamo iz svih uglova, da ga razgledamo pred Bogom, i tražimo božansko prosvetljenje. (Isto, 646)

Kad se pojavi pitanje: kome treba da priznam svoje pogreške, postoji nekoliko osnovnih misli koje nam savetuje Duh proroštva. Pre svega ne treba zanemariti da priznamo pogreške svojim najbližima sa kojima smo tesno povezani. (FCE 239). Drugo, grehe lične prirode treba priznati samo Hristu. (CH 374)

Ako imam zajednicu sa Bogom punu značenja ne moram dugo sedeti i svoditi račune svog života pokušavajući da dokučim koliko pogrešaka sam učinio i noću ležati budan stvarajući listu i dvaput je proveravajući. U zajednici sa sobom, Bog me menja i ima puteve i načine da me podseti na

ono što treba da priznam.

Odgovornost za osvedočenje u ono što treba da priznam pripada Bogu i Svetom Duhu. Naš udeo je da Mu odmah odgovorimo, i da ne čekamo. Ako ima greha koje treba priznati, ne bi trebalo da gubimo vreme dok ih ne popravimo. Teško je potvrditi da ste pogrešili. Ali kad shvatimo da se nedostatak priznanja i dovođenja stvari u red isprečio na našem putu zajedništva sa Hristom, kad uvidimo usku vezu koju priznanje ima sa našim hrišćanskim rastom, ono i nije tako teško.

Svi mi imamo borbe oko ovoga. Ali možemo biti zahvalni za žar Isusove ljubavi. On je još uvek dovoljno veliki da ostvari čvrstu zajednicu sa nama, da nam saopšti šta da priznamo i kako to da ostvarimo.

29. maj

„IDI I TRAZI OPROŠTENJE!“

„Ali se sad radujem, ne što biste žalosni, nego što se ožalostiste na pokajanje.“ (2. Korinćanima 7,9)

Kad sam išao u treći razred osnovne škole, igrali smo se napolju za vreme odmora. Ugrejani i prašnjavi vratili smo se da se operemo na umivaonicima za dečake i zaboravili da to treba da činimo tiho. Iznenada učiteljica iz učionice do nas ušla je u prostoriju i rekla: „Šta vam je? Razvikali ste se kao grupa uličara!“ Prvo i osnovno, smatrao sam da ona nema pravo da ulazi u ovu prostoriju za dečake, a drugo, nije mi se dopalo ono što nam je rekla. Zato sam joj grubo odgovorio. Ona je zaključila da sam se poneo suviše nadmeno za svoje godine i rekla je to mom učitelju. Učitelj mi je zato naredio da odem i tražim od nje da mi oprost. Međutim, uopšte mi nije bilo žao zbog onoga što sam učinio, pa zato nisam ni otišao da tražim oprost. Sutradan u školi učitelj me upitao: „Jesi li išao da tražiš oprost?“ Promućao sam: „Da, jesam.“ Ali on je već sve proverio. Učiteljica mu je tog jutra rekla da nisam. Zato mi je kazao: „Jutros sam razgovarao sa njom i kaže da nisi.“ Stvarno sam bio u sosu. Zato sam kazao: „Ali jesam! Mora da me nije čula!“ Učitelj me ostavio.

Školska godina se završila i ja sam se sa roditeljima preselio u drugi grad. Ali svaki put kad sam otvarao svoju Bibliju, sećao sam se laži koju sam kazao svom učitelju. Posao Svetog Duha je da osvedoči o grehu i On je ovom prilikom uradio veoma dobar posao. Na kraju, seo sam i napisao pismo učitelju, priznajući laž koju sam izrekao. Međutim još ništa nisam priznao učiteljici.

Na jednom saboru, godinama kasnije, izneo sam ovaj svoj doživljaj, a posle propovedi, čekala me starija gospođa. Bila je to ona učiteljica. Više od trideset godina je prošlo a ja još uvek nisam žalio zbog onoga što sam učinio! Kratko smo porazgovarali, a kad sam se vratio kući, čekalo me pismo učiteljice. Sada je ona izražavala svoje žaljenje zbog svog postupka. A kad je njoj bilo žao i ja sam se pokajao! Od tada sam o tome više puta razmišljao. Zašto ranije nisam žalio zbog svog postupka? Zato što je nisam poznavao. Skoro jedini susret sa njom dogodio se tog dana kod umivaonika. Tako, ako su naši susreti sa Bogom slučajni, retki događaji, mi nećemo nikad stići do iskrenog pokajanja zbog onog čime smo Ga uvredili. Tek ako uvidimo Njegovu veliku ljubav i saznamo da nam je prijatelj, bićemo povedeni do pravog pokajanja.

30. maj

BEZGRANIČNO PRAŠTANJE

„Tada pristupi k njemu Petar i reče: Gospode! Koliko puta ako mi sagreši brat moj da mu oprostim? Do sedam puta?“ (Matej 18,21)

Učenici su došli Isusu i pitali kako bi često trebalo praštati drugima. Farisejsko učenje je tvrdilo da je dovoljno tri puta. Učenici nisu shvatili praštanje koje Isus nudi, pa su proširili ovaj broj na sedam puta. Isus je rekao: „Ne velim ti do sedam puta, nego do sedam puta sedamdeset.“ (Matej 18,22)

Kada je teže oprostiti: prvi put kad vas neko uvredi, ili deseti put? Kako uspevate da oprostite stoti put? Obično u našem postupanju sa drugima osećamo dozu samopravednosti kad opraštamo prvi put. Ali kad se uvrede ponavljaju, ne potraje dugo a mi zaključujemo da pokajanje onoga ko nas stalno vređa nije iskreno.

U Luka 17,4. linija je povučena još bliže. Isus je rekao ako ti tvoj brat „sedam puta na dan sagreši i sedam puta na dan dođe k tebi i reče: kajem se, oprost mu. I rekoše apostoli Gospodu: **dometni nam vere.**“ Potrebno je mnogo vere da bi se pokazalo ovakvo praštanje. Šta Isus kaže ovim uputstvom? Bez ikakve sumnje On želi da budemo puni praštanja prema onima koji su pogrešili prema nama.

To je u suštini samo primer iste vrste ljubavi i praštanja koje Bog pokazuje prema nama.

U našim međusobnim odnosima ako nekoga uvredimo a imamo nešto dobrih dela koja možemo navesti u dotadašnjim odnosima, skoro da možemo da osetimo kako nam ta osoba smesta duguje oprost. Ali kad smo uvredili nekoga sedam puta u jednom danu, i sedam puta mu prišli sa rečima: „Kajem se“, sigurno više ne osećamo da bilo šta zaslužujemo. A ako nam je i tada oprašteno, sasvim jasno možemo da razumemo da to nije zbog naše dobrote, već zbog ljubavi i dobrote onoga ko nam je oprostio.

To je vrsta ljubavi i dobrote koja proizilazi jedino od Boga. On je njen pravi Autor i dobra vest u Jovan 6,37 kaže da ona nije povezana samo sa nekim određenim vremenom. Danas iznova, bez obzira kako smo često padali i grešili, ako dođemo k Njemu bićemo prihvaćeni i nećemo biti oterani.

31. maj

MNOGO OPROŠTENO – VELIKA LJUBAV

„Zato kažem ti: opraštaju joj se gresi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav.“ (Luka 7,47)

U Simonovoj kući bila je gozba. Simon se zabrinuo da je Isusovo prihvatanje i praštanje suviše slobodno. Zato mu je Isus ispričao priču o dva dužnika. Jedan od njih dugovao je veliku sumu. Dug drugoga bio je mali. Obojici je gospodar oprostio. Isus je upitao: „Koji će ga od njih dvojice većma ljubiti? A Simon odgovarajući reče: mislim onaj kome najviše pokloni. A On mu reče: pravo si sudio.“ (Luka 7,42.43)

Po našem ljudskom razumevanju slobodno ponuđeno praštanje može biti opasno. Izgleda nam

da će to voditi dozvoljenom grehu. Izgleda da negde postoji ograničenje koliko puta možemo da se pokajemo, jer ćemo inače produžavati da se opredeljujemo za greh, ponovo kajemo i stalno tako. Međutim, ljubav je veliki čuvar koji nas odvraća od puta stalnog greha. Oni kojima je oprosteno znaju bolje od ikog drugog kako je velika ljubav Onoga koji im je oprostio i za uzvrat oni Ga najviše ljube. „Oni kojima je najviše oprostio ljubice Ga najviše i stajace najbliže Njegovom prestolu da Ga slave zbog Njegove velike ljubavi i neizmerne žrtve. Upravo kad najpotpunije shvatimo Božju ljubav, najbolje uviđamo i zloćudnost greha.“ (Put Hristu, str. 28)

Kad znamo da smo voljeni i to bezuslovno, prirodno je da odgovorimo svojom ljubavlju. Što više saznajemo, upoznajemo i verujemo Božju ljubav koja nas vodi na pokajanje, što je poznavanje Njegove ljubavi veće, i naše pokajanje će biti dublje.

Ako Ga ljubimo držaćemo Njegove zapovesti. I samo ako Ga ljubimo **možemo** držati zapovesti. „Svaka prava poslušnost dolazi iz srca“ (Čežnja vekova, str. 574). Kad dođemo Isusu takvi kakvi smo, shvatamo da nas On prima. Kad nam daje dar pokajanja, dolazimo Mu, a Njegova ljubav je tako velika da nudi pokajanje i praštanje čak i onima kojima treba „mnogo“ oprostiti. Tada se kod nas pokreće ljubav prema Njemu i želimo da budemo poslušni. Božje praštanje slobodno ponuđeno ne samo da nas ne navodi da više grešimo, nego je to jedina osnova prave poslušnosti koja postoji. Rimljanima 2,4 kaže nam da nas dobrota Božja na pokajanje vodi.

1. juni

PRIHVAĆEN ZBOG ISUSA

„Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grešnici umre za nas.“

(Rimljanima 5,8)

Jednom sam na aerodromu između dva leta kupovao nešto za hranu i napravio grešku, jer sam otišao a ono što sam kupio ostavio na pultu. Razmišljao sam o nečem drugom i zato sam posle morao da se vratim po ono što sam kupio. Ali pretpostavimo da sam od prodavca kupio novi automobil. Veoma su mali izgledi da bih zaboravio da ga preuzmem. Što smo nešto više platili, to više cenimo ono što smo kupili.

Večni, skupoceni dar Božji u Isusu Hristu učinio je sigurnim naše prihvatanje i to zbog Isusove žrtve. Bog nas neće zaboraviti, ili nas ostaviti same, kad je platio takvu cenu za naše spasenje. Danas možemo iznova slaviti Boga zbog toga.

Prema Rimljanima 4,5 Bog opravdava one koji nisu dobri. Bog prihvata grešnike koji Mu dođu onakvi kakvi su. To je jedna od najvažnijih i najznačajnijih istina, kad shvatimo suštinu teme opravdanja verom. Ne treba čekati da dođemo do neke tačke na kojoj ćemo biti dovoljno dobri da bi nas Isus primio. On voli da nas prihvati takve kakvi smo čim Mu priđemo. To je početna istina našeg dolaženja Njemu, a to obećanje puno je vrednosti i danas. I danas Mu možemo doći takvi kakvi smo i On će nas prihvatiti.

Tek ljudi koji su razumeli da ih Bog prihvata mogu slobodno da razgovaraju o poslušnosti. Ako nisam siguran u svoju prihvaćenost, krajnje je opasno da proučavam predmet poslušnosti, zato što on za mene neće predstavljati ništa sem razočarenja.

Kad grešnik odgovori na moć uveravanja Svetog Duha, dolazi Bogu onakav kakav je i, zbog Isusa Hrista, biva usklađen sa Bogom.

Ništa što čovek može da učini ne može se dodati spasenju. Nijedno čovekovo delo nema zasluge ili vrednosti samo po sebi. Naša poslušnost nas ne usklađuje sa Bogom i ne uzrokuje naše spasenje. Hrišćaninu koji ovo jasno razume, koji gleda na Hristove zasluge za svoju sigurnost u oprostjenje, a ne na svoja dela, predmet poslušnosti je još uvek veoma važan. Kad smo jasno razumeli temelje svog spasenja, spremni smo da počnemo da zidamo zidove na tom temelju.

2. juni

PRAVEDNIK ŽIVEĆE OD VERE

„A pravednik živeće od vere; ako li odstupi neće biti po volji moje duše.“ (*Jevrejima 10,38*)

Oni koji predstavljaju Božji narod neposredno pred Isusov dolazak biće poznati po dvema karakteristikama, u skladu sa tekstom u Otkrivenju 14,12. Oni će držati zapovesti Božje i imati veru Isusovu. Šta znači „držati“ Božje zapovesti? Trebalo bi da to znači nešto više od pukog verovanja u zapovesti Božje. Sigurno to znači nešto više od mišljenja da su zapovesti dobre. Nije dovoljno biti samo „za“ zapovesti.

Možda ste čuli da ćemo držati zapovesti, ali ih nećemo održati savršeno. Hajde da čitamo tekst na ovaj način: „Ovde su oni koji drže zapovesti Božje, ali nesavršeno.“ Da li biste želeli da se to doda? Vidimo, dakle, da to nije ono što tekst kaže. Voleo bih da vam iznesem stav da ako ne držite Božje zapovesti savršeno, nećete ih uopšte držati. Ili ih držite savršeno ili ih ne držite.

Poslednji sukob u velikoj borbi neće biti oko toga da li je Isus umro ili ne, ili oko toga da li je Njegova krv dovoljna za očišćenje. Poslednji, veliki sukob, pred sam Hristov dolazak, biće da li ćemo moći da budemo poslušni ili ćemo nastavljati sa neposlušnošću. U tome je završna borba.

Možemo li držati Zakon? Da li ovaj predmet odudara od velike teme spasenja verom u Isusa Hrista? Možda izgleda da smo se uputili vodama legalizma? Ili je možda moguće pitanje poslušnosti i spasenja verom dovesti u neki sklad?

Kad kao osnov nade našeg spasenja prihvatimo da možemo doći Isusu takvi kakvi smo, i kada nas On prihvati zbog onoga što je učinio na krstu, možemo pravilno razumeti i poslušnost. Pavle kaže: „Jer se ne stidim jevanđelja Hristova; jer je sila Božja na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejinu i Grku. Jer se u Njemu javlja pravda Božja iz vere u veru, kao što je napisano: pravednik će od vere živ biti.“ (*Rimljanima 1,16.17*)

Možda je za nekoga nova misao da **živimo** verom isto tako kao što smo u početku verom došli Bogu. Poslušnost je moguća verom plus ili minus nula – ništa se ne dodaje i ne oduzima. Poslušnost se javlja samo verom.

3. juni

NAČIN POSLUŠNOSTI

„Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u Njemu.“ (*Kološanima 2,6*)

Kad dođemo Isusu i zatražimo oprostjenje, zbog žrtve koju je prineo na krstu Golgote On može

da nas prihvati takve kakvi smo i zatim, kad Mu svakog dana iznova dolazimo, On produžava da nas prihvata i da nas uverava u sigurnost spasenja. U početnom dolaženju, i prihvatanju Njegovog spasenja, moramo prepoznati da je način na koji ostajemo u Hristu i rastemo u milosti isti način na koji smo Ga u početku primili – način u kome pravednik **živi** od vere.

Šta znači živeti verom? Da bismo ovo razumeli treba se podsetiti šta sve obuhvata prava vera. Vera je nešto dublje od jednostavnog slaganja uma sa istinom. Ona podrazumeva poverenje u osobu koju smo upoznali i zaključili da je dostojna našeg punog poverenja. Vera je uvek spontana i javlja se kao prirodni proizvod zajednice sa Hristom.

To sve ne znači da poslušnost nije neophodna. Poslušnost je važna. Ona je osnov i bit hrišćanstva. U životu hrišćanina **postojace** i vera i dela. Međutim, moramo shvatiti kako se to može postići. Kad kažemo da će pravednik živeti **verom ili od vere**, šta time mislimo? Značenje našeg jezika podrazumeva ovde sredstvo ili način. Putujemo **avionom**. Za život priskrbujemo **radom**.

Biblijska istina je da će oni koji su opravdani verom i **živeti** verom. Živeti hrišćanskim životom možemo isto onako kao što smo ga otpočeli. „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u Njemu.“ Jedino smo verom u stanju da držimo Božje zapovesti. Poslušnost verom je jedina vrsta prave poslušnosti koja postoji. „Kad upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živćemo životom stalne poslušnosti“ (Čežnja vekova, str. 574). Zapazite uslov – kad upoznamo Boga.

Naši pokušaji da budemo prihvaćeni neće nas dovesti Bogu. Ni naši pokušaji da poslušamo neće nas učiniti poslušnim. I prihvaćenost i poslušnost javljaju se kao darovi od Boga i primaju se verom kroz stalnu zajednicu s Njime.

4. juni

NE MOŽEMO DA POSLUŠAMO

„Jer kao što neposlušanjem jednoga čoveka postaše mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.“ (Rimljanima 5,19)

Način na koji živimo hrišćanskim životom isti je onaj kojim smo ga otpočeli – samo verom. Naše opravdanje zbiva se verom, naša prihvaćenost pred Bogom potpuno se oslanja na naše primanje Isusovih zasluga u našu korist. A isto tako i **živimo** verom.

Jedan od prvih razloga zbog kojih poslušnost **mora** da se javi samo verom proizilazi iz prirode greha i grešnika. Mi smo svi grešnici bilo da smo učini nešto grešno ili ne. Ne čini nas grešnicima to što grešimo. Rođenje nas čini grešnicima. „Jer kao što neposlušanjem jednoga čoveka postaše mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.“ Mi smo grešnici zbog toga što smo rođeni na ovom svetu greha i da li smo grešili ili ne nije važno. Mi **smo** grešnici. „Naša srca su zla i mi ih ne možemo promeniti.“ (Put Hristu, str. 14)

Postoje mnogi stihovi koji nas na ovo podsećaju. „Nijednoga nema pravedna“ (3,10). „Ako rećemo da greha nemamo, sebe varamo...“ (1. Jovanova 1,8). „I bijasmo rođena deca gneva“ (Efescima 2,3). „Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mojemu“ (Rimljanima 7,18). Mi smo grešnici i svi smo **rođeni** kao grešnici.

Možda se najjasniji prikaz ovoga može naći u Jovanovom jevanđelju, 3. poglavlju, gde nam Hristos kaže da moramo biti nanovo rođeni da bismo videli carstvo Božje. Ako je ovo tačno, mora

da nešto nije u redu sa našim prvobitnim rođenjem. Svi smo mi rođeni na ovom svetu sa jednim nedostatkom: odvojeni smo od Boga. To je najvažnije u činjenici da smo rođeni kao grešnici. To bismo i ostali da nije bilo krsta. A zbog krsta ne moramo ostati odvojeni od Boga. Bog svakoj osobi daje priliku da se nanovo rodi.

Razlog zašto ovo spominjemo u vezi sa poslušnošću sastoji se u ovome: „Ako su naša srca zla i mi ih ne možemo promeniti, kako ćemo i kada ćemo moći da budemo poslušni?“ Mi to ne možemo! Tek kad dođemo Isusu i priznamo da smo nemoćni, prihvatajući Ga verom, možemo se uskladiti sa Bogom.

5. juni

GREŠNI ROĐENJEM

„Ako rečemo da greha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama.“ (1. Jovanova 1,8)

Svi mi koji smo došli na ovaj svet rođeni smo odvojeni od Boga. Isus nam je omogućio da pođemo putem kojim možemo biti povedeni u zajednicu sa Bogom raskinutu Adamovim grehom.

Prvi znak da smo rođeni odvojeni od Boga je to što smo usredsređeni na sebe. Svi se mi usredsređujemo na sebe. Iz ove usredsređenosti izvire sve što zovemo grehom. A odvojenošću od Boga ovo će se nastaviti. Možda će biti dobro da se podsetimo na misli: „Nijedan od apostola i proroka nikad nije tvrdio da je bez greha. Ljudi koji su živeli vrlo blizu Boga, ljudi koji bi radije žrtvovali život nego da svesno učine rđavo delo, ljudi koje je Bog odlikovao božanskom svetlošću i silom, priznavali su grešnost svoje prirode“ (AA 561). Mi smo po prirodi grešnici i to ćemo ostati sve dok Isus ponovo ne dođe.

Zapazimo da smo grešnici rođenjem, i da ćemo i dalje po prirodi biti grešnici do Isusovog dolaska, **bilo da grešimo ili ne**. Kad su apostoli i proroci priznavali da im je priroda grešna, nisu govorili da produžavaju da greše. Pavlova izjava da je on prvi grešnik ne podrazumeva da je grešio sve vreme. Čak pre nego što je bio obraćen, na putu za Damask, njegovo ponašanje bilo je natprosečno. Bio je jedna od najpravednijih osoba po spoljašnjosti u celoj svojoj okolini. Njegovo obraćenje nije proizvelo iznenadni pad na moralnom polju. Što se više približavao Isusu, sve više je shvatao grešnost svoje prirode. „Što se više približavate Isusu, to ćete grešniji izgledati u svojim očima; pogled će vam biti jasniji pa ćete videti oštru i određenu razliku između svog nesavršenstva i Njegove savršene pravde. To će biti dokaz da su sotonine opsene izgubile svoju moć i da oživljavajući uticaj Božjeg Duha deluje u vama.“ (Put Hristu, str. 51)

Tek kroz jedinstvo sa Hristom, kroz zajednicu s Njime i zavisnost od Njega u svakom trenutku, bićemo osposobljeni da istinski budemo poslušni, uprkos grešnosti svoje prirode.

6. juni

DRVETA PRAVDE

„Da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu.“ (Isaija 61,3)

Mi smo rođeni grešnici i grešimo zato što **smo** grešnici. Mi **nismo grešnici zato što grešimo!** Jedna od potvrda toga da smo grešnici je to što umiremo. Tome se ne možemo suprotstaviti!

Kad sam jednom govorio o ovome, iz pozadine javio se univerzitetski profesor: „Ptice umiru! Da li su i one grešnici? Mačke umiru. Je su li i one grešne?“ Da, jesu! Baš sam prošle noći čuo kako se nekoliko grešnika tuče u šumi iza moje kuće! Imale su po četiri noge i rep. A šta je bio njihov problem? Bile su usredsređene na sebe. Kuga greha prodrla je u sve nivoe stvaranja. Mi živimo u svetu koji nosi teret greha, kao i mi sami.

Ako smo zaista takvi, ako su naša srca usredsređena samo na nas i sebična, ako smo grešnici po rođenju i prirodi, kako se ikad možemo nadati poslušnosti?

Isus je o tome govorio (Matej 7,16-18): „Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo. rodove zle rađa.“ Ako dobro drvo ne može rađati zle rodove, a zlo drvo ne može rađati dobre, kako se uopšte možemo nadati poslušnosti?

O ovome nalazimo predivan tekst u Isaija 61,3: „Da učinim žalosnima u Sionu i dam im nakit umesto pepela, ulje radosti mesto žalosti, odelo za pohvalu mesto duha tužnoga, da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu.“

Ovde vidimo da Biblija govori o drveću pravde koje sam Gospod sadi za svoju slavu. To nam daje nadu. Postoji mogućnost da zlo drvo donese dobre rodove ako se ostvari čudo o kome Isus govori rečima zapisanim u Pismu. Zbog jednog drugog drveta, drveta na kome je Isus ponudio svoj život za naše grehe, uručen nam je dar kojim možemo postati drveće pravde, zasad Gospodnji. A kad se udružimo s Njime, osposobljeni smo da činimo i dela pravde, kao i da donosimo dobre rodove – rodove Njemu na slavu.

7. juni

RĐAVA DOBROTA

„Ali svi bijasmo kao nečisto što, i sva naša pravda kao nečista haljina; zato opadosmo svi kao list, i bezakonja naša kao vetar odnesoš nas.“ (Isaija 64,6)

Zato što smo rođeni odvojeni od Boga kad dolazimo na svet, svi smo mi saučesnici u zajedničkom problemu usmerenosti na sebe. Kad pogledamo novorođeno dete, možemo se upitati: „Kako jedno ovakvo malo biće može da bude grešnik? Ono koje nikada nije imalo priliku da prekrši Zakon? Kako ono može biti grešnik?“ Ali kad shvatimo da je prvi pokazatelj greha usmerenost na sebe i egocentričnost, sve je lakše razumeti. Bebe su stvarno usmerene na sebe! One su najneprikrivenije usmerene na sebe. Nije važno da li majka spava, jede ili radi nešto drugo. Kad beba nešto želi, ona to želi odmah!

Druga teškoća sa kojom se ljudi suočavaju jeste kako je moguće da greše dok žive daleko od Boga kao moralni ljudi. Mi težimo da objasnimo greh u okvirima svega rđavog što smo učinili, i tako dugo dok smo snagom svoje volje dovoljno čvrsti da ne činimo zlo, smatramo se pravednima.

Apostol Pavle je tvrdio da je poglavica grešnika. Da li to znači da je njegov život bio nemoralan, da je bio predvodnik kriminalaca? Ne, to znači da je prišao dovoljno blizu Isusu da shvati svoje stanje. Razumeo je da jedina pravda (i dobrota – *prim. urednika*), koju poseduje, potiče od Isusa Hrista i da odvojen od Hrista ne može učiniti sam po sebi ništa.

Teško je shvatiti da čak i naša dobra dela mogu biti greh ako ne živimo verom u zajednici sa

Hristom. Teško je potvrditi da je „sva naša pravda kao nečista haljina.“ Stih ne kaže da su sve naše nepravde kao prljava haljina.

Možda bi nam bilo lakše da prihvatimo da su naše prljave haljine nepravda koju činimo. Ne, nego sva naša **pravda**, svi ispravni postupci, ili takozvana poslušnost učinjena bez Hrista, predstavlja nečistu haljinu, i još uvek je greh.

Bog gleda na unutrašnje pokretačke snage našeg bića, a ne na ponašanje. Mi možemo pokositi travnjak pred kućom neke udovice – i to će samo po sebi biti dobro delo – ali bez Hrista to je greh zato što će nas na to možda navesti neki sebični razlozi. Prava poslušnost uvek se javlja iz srca i dolazi samo kroz zajednicu sa Hristom.

8. juni

HRISTOVA POSLUŠNOST U NAMA

„A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom sina Božjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene.“ (*Galatima 2,20*)

Pošto smo grešnici rođenjem po svojoj prirodi i pošto ne postoji nešto takvo kao pravda bez Isusa, nameće nam se samo jedan zaključak. Da bismo bili drveće pravde, zasad Gospodnji, moramo prihvatiti Njegovu milost i oprostjenje produžavajući zajedništvo i razgovore s Njime. „Grešnik može pronaći nadu i pravdu jedino u Bogu. Nijedno ljudsko biće nije pravedno ako nema veru u Boga i ne održava živu vezu s Njime.“ (TM 367)

Stvarna osnova greha nije činiti rđava dela, nego živeti poštenim ili nepoštenim životom daleko od Hrista. Sva naša dela, bila ona spolja dobra ili rđava, urađena su zbog sebičnih razloga ako ne zavisimo od Hrista i nismo u Njemu.

Pošto smo grešnici po prirodi, sami nećemo nikad biti u stanju da proizvedemo bilo kakvu poslušnost. Ako smo **mi** sredstvo donošenja rodova u hrišćanskom životu, proizvešćemo samo trnje i čkalj. Ako **mi** činimo dela, sve što ćemo proizvesti biće uvek nesavršeno.

To nas dovodi do ključnog pitanja. Da li **mi** ili Hristos delujemo u hrišćanskom životu? Sveto pismo jasno uči da Hristos želi da živi u nama, da nas pokreće „da hoćete i učinite kao što mu je ugodno“, kaže Filibljanima 2,13. Moguće je „Da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni.“ (Efescima 3,17)

Ako se oslanjamo na svoju poslušnost, ne možemo se nadati ničemu osim nesavršene poslušnosti. Ali ako Hristos živi u nama, Njegovo delo u nama neće biti nesavršeno. Njegovom stalnom prisutnošću i kontrolom mi možemo biti savršeno poslušni. Mi slušamo, a to i nismo mi, nego Hristos koji živi u nama.

Pravednik će **živeti** verom. Ako ljudi koji su primili oprostjenje, i opravdani su Hristovom pravdom, žive verom, oni mogu da budu poslušni. Dok u svakodnevnom životu živimo verom u Hrista, i dok On boravi u nama, možemo posedovati stvarnu poslušnost.

9. juni

POSLUŠNOST SE JAVLJA IZ MIRA

„Velik mir imaju oni koji ljube zakon tvoj, i u njih nema spoticanja.“ (Psalam 119,165)

Zadivljujuća je činjenica da Božje praštanje, Njegova milost i Njegov mir menjaju naš život. Mir je otkupljen na krstu i zbog krsta za nas je danas dobra vest: „Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.“ (Jovan 6,37)

Ako želiš pobjedu i težiš za pravom poslušnošću, prvi preduslov koji moraš razumeti jeste velika Božja ljubav i Njegovo stalno prihvatanje. Ne dobija se mir zadobijanjem pobjede – već se pobjeda zadobija imajući mir. Jedina osoba koja može poslušati na pravi način jeste ona koja ima mir i koju Bog prihvata.

Kad razmišljamo o poslušnosti, i pokušavamo da saznamo kako se ona uklapa u veliki predmet spasenja verom, prete nam dve opasnosti. Prva je da se usmerimo samo na poslušnost. U tom slučaju nju ćemo smatrati jako važnom iz ugla naših postupaka, ponašanja i moralnosti. Ako se to dogodi, počecemo da se primoravamo da budemo poslušni da bismo „našli“ milost pred Bogom. Ako posedujemo jaku volju i uspemo, postaćemo ponosni na svoje uspehe i usmereniji na sebe nego ikad ranije. Ako smo slabi, nećemo uspeti, i odustaćemo razočarani.

Druga opasnost je da zaključimo kako je poslušnost nemoguće postići i da ona uopšte nije neophodna. Tada zaboravljamo ono što kaže Duh proroštva u knjizi Čeznja vekova na 657. strani: „Poslušnost ili neposlušnost su pitanje o kome treba da odluči ceo svet.“ Zaboravljamo da je osnovna činjenica velike borbe i jedini razlog zašto je sotona morao da padne s neba, sa svojim optužbama protiv Boga da je stvorio zakone koje je nemoguće poštovati, u suštini baš to da li je poslušnost moguća ili nije. Velika borba još uvek nije privedena kraju i pitanje da li je poslušnost moguća još uvek se raspravlja. Bog kaže da je ona osnovna. Sotona tvrdi da ju je nemoguće postići. A svako od nas mora da odluči kome će verovati.

Kad dođemo Bogu, potvrđujući svoju bespomoćnost da spasemo sami sebe, ili da sami poslušamo Božji zakon, On nam daje mir. Mir donosi oslobođenje. Mir proizvodi pobjedu. Mir će doneti i poslušnost – jedinu vrstu prave poslušnosti koja postoji.

10. juni

POSLUŠNOST IZNUTRA

„Jer se u njemu javlja pravda Božja iz vere u veru, kao što je napisano: pravednik će od vere živiti.“ (Rimljanima 1,17)

Poslušnost se javlja jedino verom. Poslušnost je moguća samo verom. Oni koji su proglašeni pravednima živeće isto tako verom. Jedan od razloga zbog kojih je istina da poslušnost može da se javi jedino verom i samo verom (mora vam postati jasno da to pokušam da kažem više puta kako ne bismo izgubili smisao zaključka) nalazi se u propovedi na Gori. U njoj nas Isus poučava da nije potrebno učiniti preljubu da bi se postao preljubčinac. Ne mora se nekog ubiti da bi neko postao ubica. Želje ili gresi u srcu uzrokuju krivicu.

Ako je to istina, mnogo od onoga što bismo mogli nazvati poslušnošću isto je greh. Ako mi se dopadne misao o pljački banke, iako nisam nikad ukrao ni novčić u svom životu, onda sam veoma jasno, prema Isusovim rečima, lopov. U stvari ako žudim za nezdravom hranom, iako imam toliko

jaku volju da je odbijam, mogu još uvek biti proždrljivac. Zapazite nadahnute reči u knjizi Saveti o životu i ishrani na 24. strani: „Ljudi nikada neće biti istinski umereni dok Hristova milost ne postane načelo koje živi u srcu. Sve svečane obaveze u svetu neće načiniti tebe i tvoju suprugu reformatorima zdravlja. Samo doslovno uzdržavanje od hrane neće izlečiti vaše bolesne apetite... Okolnosti ne mogu da izvrše reformu. Hrišćanstvo predlaže reformu srca. Ono što Hristos radi iznutra pokazaće se po nalozima obraćenog uma. Plan da se počne spolja, a da se zatim radi unutra, uvek je propadao i uvek će propasti. Božji plan sa vama je da se počne u samom središtu svih teškoća, u srcu, i tada će iz srca izaći načela pravde.“ Upitajmo se nešto veoma važno. Ako je Bog otpočeo svoje delo u našem srcu, tako da počinjemo da posmatramo greh onako kako ga On vidi; i ako su naš ukus, sklonosti, ambicije i težnje dovedene pod Njegovu kontrolu (1SM 336); ako su naša osećanja, misli, namere i dela u skladu sa Božjom voljom (Put Hristu, str 48); ako se sve to dogodilo – hoće li nam biti teško da poslušamo? Zar ne, biće nam teško da ne poslušamo? Putem stalne zajednice koju verom izgrađujemo sa Isusom možemo biti promenjeni u Njegovo obličje – tako da budemo poslušni – prvo unutra, a zatim i spolja.

11. juni

POKORAVANJE SEBE, NE NEČEGA

„Kao što stoji napisano: evo mećem u Sionu kamen spoticanja i stenu sablazni; i koji ga god veruje neće se postideti.“ (Rimljanima 9,33)

Ako smo kao ljudi grešnici i nismo u stanju da bez Boga proizvedemo pravu poslušnost, sve što možemo učiniti jeste da se predamo sebe i odrekemo pomisli da ćemo ikada biti u stanju da proizvedemo pravu poslušnost.

Reč predanje ne spominje se u Bibliji. Reč koja joj je najbliža jeste potčinjenost i nalazimo je u Rimljanima 9,30-10,4 (Čarnić): „Šta ćemo, dakle, reći? Mnogobošci, koji nisu težili za pravednošću, postigli su pravednost, i to pravednost od vere, a Izrailj, težeći zakonu pravednosti, nije dostigao taj zakon. Zašto? Zato što nije nastojao da ga dostigne verom, nego delima; spotakoše se na kamen spoticanja.“ Kamen spoticanja je Isus. „Braćo, želja moga srca i moja molitva Bogu za njih usmerena je na njihovo spasenje. Jer im svedočim da imaju revnosti za Boga, ali bez pravilnog saznanja (ali ne po razumu – Karadžić).“ Oni nešto nisu znali. Šta to? „Ne znajući, naime, šta je pravednost Božija i tražeći da postave svoju sopstvenu pravednost, nisu se potčinili Božijoj pravednosti. Jer Hristos je svršetak zakona - za opravdanje svakom koji veruje (koji ga god veruje opravdan je – Karadžić).“

Dobro, neko će reći, o kojoj vrsti pravde je ovde reč? Uračunatoj? Datoj? To nije važno! Ne postoji nešto takvo kao pravda bez Isusa. Je li ona uračunata ili data to nije predmet rasprave. Osoba koja se spotiče i ne poznaje pravdu u oba smisla ostaje to što jeste zbog toga što pokušava da je izdejstvuje sama. Zapazite da je u tekstu reč da oni ne potčinjavaju sebe – tu se ne govori o predaji nekih pojedinosti ili greha, nego o predaji sebe. Može postojati veoma velika razlika između predaje nekih pojedinosti i predaje sebe.

Osoba jake volje, koja prestaje da pije, puši i odlazi na igranke, i još uvek je daleko i van Hrista, može postati „dobar“ vernik Crkve. Ali ko je to stvarno učinio? Ta jaka ličnost. I tako je čak njeno dobro ponašanje još uvek greh, zato što živi životom bez Hrista. Jedina vrsta poslušnosti koju smo u stanju da proizvedemo jeste spoljašnja poslušnost. Ona nije stvarna. Prava poslušnost proističe od

Hrista i iz zajedništva s Njime.

12. juni

IZBEGAVANJE PREDAJE (POKORNOSTI)

„Jer ne poznajući pravde Božije i gledajući da svoju pravdu utvrde ne pokoravaju se pravdi Božijoj.“ (Rimljanima 10,3 – Čarnić)

Neko ko ima jaku volju može svoje odricanje od pogrešnih dela iskoristiti kao bežanje od prave predaje (potčinjavanja) sebe i odricanja od *sebe*. Čak i osoba sa jakom voljom mora doći do shvatanja da, iako sama može biti u stanju da kontroliše svoje spoljašnje ponašanje, ipak unutra ostaje ista. Jedino Bog može da reši teškoću greha u unutrašnjosti.

Možda će neki od govornika reći našim mladima da je sotona jedan od onih koji manipuliše rok muzikom i oni će se rešiti svojih ploča i kasete sa rok muzikom. Međutim, oni koji su se odrekli rok muzike iz bilo kog drugog razloga osim iz ljubavi prema Isusu, dozvoljavajući Njemu da uđe u njihov život, u stvari se nisu odrekli rok muzike. Kad neko izgoni nečistog duha, a mesto je zatim očišćeno i ukrašeno, sedam drugih duhova će doći i zauzeti njegovo mesto. Greh niko ne može odbaciti sam. Greh će biti izbačen jedino kad se Isus useli u srce. A kad god neko pokušava da izbaci greh svojom sopstvenom snagom volje ili moralnom kičmom, to će se završiti u goroj situaciji od one koja je bila ranije. On se može ili ne mora vratiti rok muzici. Međutim, može upasti u zamku dubokog ponosa zbog svojih postignuća. A oholost je najgori od svih greha.

Tako vidimo da pitanje predaje (potčinjavanja) može izgledati vrlo varljivo, ako zamišljamo da se ono prvenstveno sastoji u odricanju od nečega. Predaja je odricanje od nas samih i prihvatanje Isusovih reči (Jovan 15,5): „Bez mene ne možete činiti ništa.“ Ovde se ne govori o onome što nam je dato sve dok On održava da nam srca kucaju. Mi smo u stanju da se dobro vladamo i bez Isusa. Bez zajedništva sa Bogom moguće je postati bogat – to je dokazano. Bez Boga može se biti uspešan poslovan čovek, matematičar ili lekar. Bez Boga može se i psovati Boga. Zbog Njegove ljubavi prema ljudima i zbog toga što poštuje njihovu slobodnu volju, On će održavati i kucanje srca čoveka koji Ga psuje i onoga koji Ga odbacuje. Ali bez Boga čak i najjača osoba na svetu ne može da proizvede rodove pravde. To je ono o čemu govori Jovan 15,5. Bez Njega ne postoji prava poslušnost.

13. juni

ROD RODA

„A sad oprostivši se od greha, i postavši sluge Božje, imate plod svoj na posvećenje, a kraj život večni.“ (Rimljanima 6,22)

Ako su poslušnost i neposlušnost ono oko čega će na kraju morati da odluči ceo svet (Čežnja vekova, 763 originala) i ako grešnik sam po svojoj prirodi ne može da bude poslušan, tada postoji samo jedna mogućnost. To je odreći se sebe i priznati da ne mogu sam, i shvatiti da je jedini način da postignem poslušnost verom i poverenjem u Onoga koji ima moć da me iznutra promeni. „Mi ne

možemo održati sebe bez greha ni jednog jedinog trenutka. Svaki trenutak zavisni smo od Boga... Hristos je živeo životom savršene poslušnosti Božjem zakonu i tako postavio primer svakom ljudskom biću. Životom kojim je On živeo na ovom svetu treba da živimo Njegovom silom... Spasitelj je uzeo na sebe slabosti ljudske prirode i živeo bezgrešnim životom da se ljudi ne bi plašili kako zbog slabosti ljudske prirode ne mogu pobediti. Hristos je došao da nas učini učesnicima u božanskoj prirodi, a Njegov život objavljuje da ljudsko u zajednici sa božanskim ne čini greh.“ (MH 180)

Upravo oko ovoga mnogi postaju nervozni. Kad gledamo na sebe, shvatamo kako malo možemo da ostvarimo. Ali, ne treba da gledamo na sebe, već na Božju moć. To je jedini način za ostvarenje poslušnosti: zajedništvo sa Bogom zasnovano na svakodnevnom razgovorima s Njime proizvođiće rodove vere. Vera proizvodi rodove Duha. A rodovi Duha rađaju poslušnost. Svi oni proizlaze iz lične zajednice sa Gospodom Isusom. Isus je živeo svojim životom na ovom svetu silom svoga Oca, silom koja dolazi odozgo, a ne silom koja se javljala od Njega. Čineći to postao je naš najveći primer kako da živimo životom vere.

Mi se nikad u svim pojedinostima nećemo izjednačiti s Isusom. On je od početka bio bezgrešan – mi ne. On je bio Sin Božji – mi to nismo. Njemu nikada nije bio potreban Spasitelj – nama jeste. Ali zbog činjenice da nikad nećemo biti kao Isus ne moramo se plašiti da ne možemo biti poslušni kao što je On bio poslušan. Postoji razlika! Oslanjajući se na Isusa, kao što se On oslanjao na svog Oca, možemo zadobiti pobjedu.

14. juni

PREPUSTITI IZBOR BOGU

„A ako te oko tvoje desno sablažnjava, iskopaj ga i baci od sebe: jer ti je bolje...“ (Matej 5,29)

Isus je o problemu predaje (potčinjavanja) govorio veoma zanimljivim rečima. Rekao je: „Ako te oko tvoje desno sablažnjava, iskopaj ga i baci od sebe; jer ti je bolje... I ako te desna ruka tvoja sablažnjava, otseci je i baci od sebe: jer ti je bolje...“ (Matej 5,29.30). Da li ste ikad razmišljali o ovim stihovima? Zahvalan sam za objašnjenja data u knjizi Misli s gore blagoslova: „Pomoću volje greh zadržava svoju vlast nad nama. Predaja volje prikazana je vađenjem oka ili otjecanjem ruke“ (str. 61 orig.). Neko će možda reći: „Ako se od mene traži da predam svoju volju, izgleda mi da ću kroz život morati da idem hrom i sakat.“ Za onoga koji mnogo postiže, za nekoga veoma sposobnog, to izgleda zbunjujuće. Ponekad se možda i ljuti zbog toga. „Bog nas je stvorio po svojoj slici“, kaže. „Neće nam onda valjda oduzeti volju. Neće od nas stvoriti automate.“

Želeo bih da vas pozovem da još danas pročitate 47. stranu originala knjižice Put Hristu. Čitajte poslednju stranicu vrlo pažljivo. Na ovom mestu volja je definisana kao moć izbora. Svaki put kad nađete reč volja, zamenite je sa moć izbora i pogledajte šta ćete dobiti. Ne možete zaključiti ništa drugo nego da je predavanje odricanje od naše moći izbora. „O, pa onda ću ostati sakat!“ Dobro, ako me Bog poziva da se odrekнем svoje moći izbora, zar ne mogu postaviti Njemu pitanje hoću li ili ne biti sakat? Bog nas poziva da Mu predamo svoju volju u svemu osim u pitanju stalne zajednice s Njime. Mi smo uvek slobodni da izaberemo hoćemo li produžavati da Ga tražimo. Tu nikad ne gubimo svoju moć izbora. Hajde da to pojednostavimo. Recimo da mi je pušenje problem. I Bog kaže: „Ako se budeš odrekao svoje moći izbora u svemu drugom osim u održavanju zajednice sa

mnom, moći će da se dogodi promena tvog celokupnog života.“ Da li je pobjeda postignuta izborom da se ne puši? Ne, to ne deluje na taj način. Umesto toga predajem Bogu svoju slobodu izbora i vežbam snagu svog izbora ka što učvršćenijem zajedništvu kroz veru. Isus tada dolazi da živi u meni i On bira da ne puši! Poslušnost se javlja jedino verom i zato smo pozvani da prestanemo da se oslanjamo na sebe i da dozvolimo Hristu da nas kontroliše i bira za nas dok se stalno, sve više i više, predajemo Njemu.

15. juni

NADA ZA NAJSLABIJE

„Koji verom pobediše carstva, učiniše pravdu, dobiše obećanja, zatvoriše usta lavovima, ugasiše silu ognjenu, utekoše od oštrica mača, ojačaše od nemoći, postashe jaki u bitkama, rasteraše vojske tuđe.“ (Jevrejima 11,33.34)

Razgovarao sam sa mužem jedne naše sestre koji je bio alkoholičar. Gledajući me zamagljenim pogledom rekao je: „Ja poštujem hrišćane. Treba biti jaka ličnost da bi neko bio hrišćanin!“ Slažete li se sa ovim mišljenjem? Da li je i slaboj osobi moguće da bude hrišćanin?

Suviše dugo religija je bila obeležena karakteristikama koje su privlačile ljude jake volje. Težili smo da privlačimo tu vrstu vernika. Međutim, kad god Isus nije naša jedina nada spasenja i jedina snaga da poslušamo, neizbežno ćemo završiti u nekom sistemu „uradi sam“.

Kad shvatimo da Bog želi da **sebe** predamo Njemu, da se odrekemo sebe i pomisli da sami možemo da proizvedemo pravu poslušnost, počinjemo da shvatamo i šta Pavle misli kad kaže: „Ja više ne živim, nego živi u meni Hristos“ (Galatima 2,20). Hristovom silom, koji živi u srcu, i najslabija osoba na svetu, kao i najjača, mogu biti sigurne u pobjedu.

Ljudi jake volje razapeli su Hrista dok je bio na Zemlji. Bili su ugroženi time što je prihvatao ljude slabe volje. Oni nisu hteli ni da čuju o predaji sebe, o predavanju svoje volje, svoje moći izbora, Bogu. Grupa takvih prisustvovala je gozbi u Matejevoj kući i Duh proroštva (Čežnja vekova, str. 227) opisuje njihov odgovor na Isusovo učenje. Kad su shvatili da ne postoji način da utkaju sebe u plan spasenja – odbacili su Ga. Postoje na hiljade ljudi koji žele religiju koja im omogućuje da na neki način i sebe utkaju u to delo. Žele da bar delimično zasluže spasenje. A kad otkriju da ne postoji nešto što mogu učiniti, osim da u poniznosti padnu pred Isusove noge i priznaju da ništa vredno ne mogu da proizvedu bez Njega, to im postaje pretežak krst.

Razapinjuće je priznati da ne možemo pobediti greh, da ne možemo poslušati, da ne možemo proizvesti pravdu, već da to Isus **sv**e mora da učini za nas! Međutim, tek ako svakog dana uzmemo taj krst, sledićemo Njega.

16. juni

BEZ PREDNOSTI ZA JAKOGA

„On daje snagu umornome, i nejakome umnožava krepost.“ (Isaija 40,29)

Dobra vest o spasenju verom u Isusa nije dobra samo za osobe jake volje. Dobra je i za najslabije. To je istinito za poslušnost i za večni život. Zato što prava poslušnost uvek dolazi iznutra i zato što najjača osoba bez Hrista može proizvesti samo spoljašnju poslušnost, niko nije povlašćen u prevazilaženju greha.

A šta da kažemo o zajednici sa Hristom? Napor koji traži borba vere, uz stalno dolaženje Hristu, ne javlja se uvek sam od sebe. Ako je zajednica sa Hristom sklopljena verom osnov hrišćanskog života, zar jaka osoba nema pored svega ipak neku prednost?

Možda će se neko setiti reči Duha proroštva: „Kad nam je u srcu poslušnost prema Bogu, i svoje napore usmerimo ka tom cilju, Isus prihvata te sklonosti i napore kao čovekovu najbolju službu i dopunjava nedostatke svojom sopstvenom božanskom zaslugom.“ (Signs, 16. VI 1890). Pomoću ovoga možda će neko pomisliti da se moraju uložiti napori u grčevite pokušaje ka poslušnosti zapovestima. Ali ako proverimo mesto odakle je uzet ovaj citat, videćemo da ceo članak govori o naporu u traženju *zajedništva* sa Bogom, iz koga se javlja svaka prava poslušnost. Govori o posedovanju želje da poslušamo Boga otvaranjem vrata i pozivanjem Njega da uđe u naš život. Govori o naporu potrebnom za odvajanje mirnih trenutaka u danu za zajedništvo i razgovor sa Bogom, kako bismo bili u stanju da idemo sa Njim celog dana. Kad to učinite, Hristos će se svojom božanskom zaslugom postarati za nedostatke – u vašem stavu zavisnosti, koju oseća hrišćanin koji raste.

Najslabija osoba, koja nije u stanju da prekine sa pićem, pušenjem ili bilo čim drugim, koja se isto tako boji da neće moći ući u ličnu zajednicu sa Bogom punu značaja, isto može gajiti nadu, zato što će je Bog sresti pre sredine puta. Kad se to tiče pobeđivanja greha, Bog ne polazi da me sretne nešto pre sredine puta – On to mora da uradi *sve*.

17. juni

BOG SEJE, NE SADI ODRASLO DRVEĆE

„I govoraše im: tako je carstvo Božje kao čovek kad baci seme u zemlju ... i seme niče i raste, da ne zna on. Jer zemlja sama od sebe najpre donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu.“ (Marko 4,26-28)

Bilo bi veličanstveno kad bi bilo moguće od prvog trenutka, čim smo došli do odricanja od sebe i predaje svoje volje Hristu, imati neuznemiravanu pobedu. Međutim, moramo se suočiti sa stvarnošću. Čak i hrišćanin koji raste ne održava stalnu zavisnost od Božje sile. Kad Bog sadi drvo, On stavlja u zemlju seme. Zato se nemojmo obeshrabrivati kad shvatimo da naša poslušnost sve vreme nije savršena. Na prvom mestu Bog nas ne prihvata zbog poslušnosti. Prihvata nas kad Mu dođemo oslanjajući se na zasluge Hrista koji je umro umesto nas. Naša prihvaćenost pred Njim i sigurnost našeg spasenja potpuno su usidrene dok produžavamo da prihvatamo ono što je Isus učinio za nas na krstu. A nadalje, Bog se sam brine za rast.

Jedini put ka pobedi i poslušnosti jeste gledanje na Isusa, na ono što je On učinio i želi da učini u našem životu. Dok rastemo kao hrišćani, naše poverenje i potpuna zavisnost od Njegove sile neće biti stalni. Ponekad ćemo se setiti da ne možemo pobediti sotonu svojom snagom. Zato nećemo ni pokušavati. U želji za pobedom gledaćemo na Isusa i On će nam darovati pobedu. Možda ćemo ponekad smatrati da možemo rešiti probleme sami i tada ćemo pasti i završiti poraženi. Međutim, to

nije razlog za razočarenje. Bog se pobrinuo za snagu kojom možemo biti poslušni a i za oprostjenje i iskupljenje od greha.

Postoji nekoliko misli u knjizi Put Hristu za koje smatram da bismo ih mogli zapisati na poseban listić i čuvati ih stalno u svojoj Bibliji. (str. 64 orig.). „Ima i onih koji su upoznali Hristovu ljubav koja prašta, i koji zaista žele da budu Božja deca, ali su svesni nesavršenstva svog karaktera, grešnosti svog života, pa zato sumnjaju da je Sveti Duh stvarno obnovio njihovo srce. Takvima bih rekla: Ne povlačite se obuzeti očajanjem! Mi ćemo se često morati bacati pred Isusove noge i plakati zbog svojih nedostataka i pogrešaka, ali se ne smemo obeshrabriti! Čak i ako nas je neprijatelj nadvladao, Bog nas ne odbacuje, ne zaboravlja i ne napušta... Kad budemo posumnjali u svoju silu, oslonimo se na silu svog Otkupitelja.“

18. juni

SAMO DVA GOSPODARA

„Niko ne može dva gospodara služiti: jer ili će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili jednome voleti, a za drugog ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni.“ (Matej 6,24)

Poslušnost je moguće ostvariti samo verom na prvom mestu zbog prirode nas ljudi. Mi smo grešnici. Ostaćemo grešnici sve dok Isus ne dođe, a grešnici ne mogu proizvesti poslušnost. Drugo, poslušnost se može javiti samo verom zbog toga što ne možemo proizvesti poslušnost bez Boga i sve što možemo jeste odreći se nadanja da ćemo proizvesti pravu poslušnost. Jedino što možemo učiniti je predaja, odricanje od sebe i potčinjavanje kontroli Isusa Hrista.

Šta znači nalaziti se pod Božjom kontrolom? Obično sam smatrao da postoje tri mogućnosti u pogledu kontrole mog života. Mislio sam da mogu biti pod Božjom kontrolom, pod kontrolom sotone ili da mogu sam upravljati svojim životom. Ima mnogo mladih, naročito između 15 i 20 godina, koji bi voleli da sami upravljaju svojim životom. Doživljavaju uzbudljivo izletanje iz gnezda i željni su da se snalaze sami.

Možemo se iznenaditi kad otkrijemo da uopšte ne postoji mogućnost ostvarivanja sopstvene kontrole. Mi se nalazimo pod kontrolom jedne ili druge od dve velike sile – to je sve. Jedino što kontrolišemo jeste izbor koja će nas sila kontrolisati. Da nije bilo krsta bili bismo beznadežno pod sotoninom kontrolom, bez ikakve druge mogućnosti. Ali Isus je na krstu omogućio Bogu da nam ponudi drugačiju mogućnost – izbor da dođemo pod Njegovu kontrolu. Kad smo pod sotoninom kontrolom, nametnuto nam je najstrašnije ropstvo. Izbor da dođemo pod Božju kontrolu donosi najveću slobodu. Međutim, to je još uvek kontrola. „Ne znate li da kome dajete sebe za slugu u poslušnost, sluga ste onoga koga slušate: ili greha za smrt, ili poslušnosti za pravednost. Hvala dakle Bogu što bivši robovi grehu poslušaste od srca tu nauku kojoj se i predadoste. Oslobodivši se pak od greha postaste sluge pravdi“ (Rimljanima 6,16-18 – *Karadžić-Sinod SPC*). Pitanje je da li sam sluga greha i sotone ili Isusov sluga. Ne postoji druga mogućnost. Sam Isus govorio je o služenju dvojici gospodara i o nemogućnosti da se u isto vreme služi obojici. Uvek je to ili jedan ili drugi. Pred nama je otvorena mogućnost da danas odlučimo ko će kontrolisati naš život.

19. juni

KONTROLISAN ALI SLOBODAN

„Niti dajte udova svojih grehu za oružje nepravde; nego dajte sebe Bogu, kao koji ste živi iz mrtvih, i ude svoje Bogu za oružje pravde.“ (Rimljanima 6,13)

Oružje ili oruđe su naprave kojima se koriste vojnici i radnici. Sekira u rukama četvorogodišnjaka ne može oboriti drvo u šumi. Ali u rukama veštog drvoseče, sekira obara i veliko drvo. Zakon, oslabljen telom, nikada neće moći biti održan u životu ljudi, osim kroz Hrista. Kad čovek postane oruđe u Hristovim rukama, poslušnost je moguća.

Oruđe je pasivno, i mnogi od nas se plaše reči *pasivan*. Neko može postaviti pitanje: „Smatrate li da treba da tako pokorim svoju volju Bogu da On kontroliše i koju boju tapeta ću staviti na zid? Zar neću ja vršiti izbor čarapa ili boju odeće koju ću obući?“ U redu, želeo bih nešto da vas pitam: „Šta je u tome tako zastrašujuće? Zna li da sam već mnogo puta izabrao pogrešnu boju tapeta? Potrebna mi je što pre pomoć u izboru tapeta! A naročito dok ih postavljam!“ Ako ne želite da idete baš tako daleko, pođite bar ovaj deo puta: potpuno smo zavisni od Božje kontrole za poslušnost Njegovom zakonu.

Ne smemo se plašiti da ćemo postati lutke i izgubiti svoju moć izbora, ili svoju individualnost. Ako nas sam Stvoritelj poziva da dođemo pod Njegovu kontrolu, zašto nam to izgleda tako zastrašujuće? Naš Stvoritelj je uvek želeo da očuvamo svoju individualnost, stvoreni smo po Njegovom obličju, sa sposobnošću izbora. Zamisao da nas načini „slobodnim moralnim bićima“ bila je u početku Njegova. Zar se onda ne možemo bezbedno prepustiti u ostatku puta i odgovoriti na Njegov poziv da se potpuno pokorimo Njegovoj kontroli.

Moj sin voleo je da skače sa klavira u moje ruke. Nije on to sam izmislio. Ja sam krivac za to. Stavio sam ga tamo jednom i rekao: „Skoči! Uхватиću te!“ Bez trenutka oklevanja skočio je. I ja sam ga uhvatio. Zašto? Zato što mi je verovao. Ako i ja na isti način imam poverenja u svog nebeskog oca i On me pozove da dođem pod Njegovu kontrolu, da predam sebe Njemu, zar neću biti siguran u Njegovim rukama? Imati poverenje u Njega jedina je vrsta stvarne slobode koja postoji na svetu.

20. juni

PRAVA POSLUŠNOST

„Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušnost, sluge ste onoga koga slušate: ili greha za smrt, ili poslušnosti za pravednost?“ (Rimljanima 6,16 – Sinod SPC)

„Svako ko odbija da se preda Bogu, nalazi se pol vlašću druge sile. On nije svoj gospodar. On može da govori o slobodi, ali nalazi se u najcrnjem ropstvu... Dok sam sebi laska da sledi naloge sopstvenog razuma, on sluša volju kneza tame“ (Čežnja vekova, str. 466 orig.). „Ako se ne potčinimo Hristovoj vlasti, nama će zagospodariti onaj koji je zao. Neminovno se moramo naći pod vlašću jedne ili druge od ove dve velike sile koje su u sukobu za vrhovnu vlast u svetu.“ (Čežnja vekova, str. 270)

Svako u ovom svetu, i svi mi u Crkvi, nalazimo se ili pod Božjom kontrolom ili pod kontrolom sotone. Kad odlučimo da uđemo u zajedništvo sa Bogom putem vere, omogućeno nam je da On

postane kontrolor našeg *smera* i naš smer će uvek biti naviše, uprkos povremenim padovima. Ako ne odlučujemo da imamo zajednicu sa Bogom (a postoji mnogo vernika Crkve koji to ne odlučuju), naš smer je kontrolisan od sotone i on će voditi naniže, uprkos povremenim dobrim delima.

Božji konačni cilj za nas je ne samo da kontroliše naš smer, nego da stalno produžavamo zajedništvo koje će njemu omogućiti da bude potpuni kontrolor našeg života – sve vreme. On će potpuno zagospodariti nad nama – našim sopstvenim izborom. Mi ćemo biti pod dejstvom Svetog Duha. Nemojte mi reći da takva osoba neće biti u stanju da poslušala!

Sotonina je namera da ostanemo udaljeni od zajednice sa Isusom kako bi on upravljao našim *smerom* sve dok ne postigne svoj cilj za nas. Njegov je *krajnji cilj* da nas stavi pod svoju potpunu vlast i da deluje preko nas. Važno je napomenuti da se delovanje sotone ne pokazuje samo bacanjem pene iz usta i valjanjem po prašini. Fariseji u Hristovo vreme bili su pod vlašću istih zlih duhova kao i besni koje je Isus iscelio.

Kad shvatimo svoj položaj kao grešnici, i predamo sebe Božjoj kontroli, On nas dovodi do tačke prave poslušnosti – poslušnosti samo verom u Njega. Naći se pod Božjom kontrolom je jedini put ka pravoj poslušnosti.

21. juni

GOSPODARENJE NOVOG DUHA

„Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.“

(Jeremija 31,3)

„Kada se duša preda Hristu, nova sila zagospodari novim srcem... Duša koju tako drže nebeske sile neosvojiva je za sotonine napade (Čežnja vekova, str. 270). Zar vam ovo ne zvuči kao radosna vest? Možda ne možemo razumeti baš sve što se podrazumeva pod izrazima useljenja Hrista u nas, ili to što On hoće i čini u nama. Međutim, možemo biti zahvalni što imamo mogućnost izbora. Pošteno govoreći nisam suviše srećan zbog svojih postignuća bez Njega. Pun sam zahvalnosti za pobedu, snagu i silu, koje su mi omogućene, kad se stavim pod Njegovu kontrolu. Zar je i vi ne osećate?

„U promeni koja nastaje kada se duša preda Hristu nalazi se najuzvišeniji smisao slobode... Jedini uslov koji omogućava čovekovu slobodu postoji u jedinstvu sa Hristom.“ (Čežnja vekova, str. 399) Kako je moguće biti slobodan a u isto vreme nalaziti se pod kontrolom? Tajna je u ključnoj reči – ljubav. Kontrola ljubavi uzrokuje da jedna osoba čini ono što inače ne bi činila i da to voli! Ne samo što voli, već je time oduševljena.

Brijao sam se jednog jutra, kad mi je došla moja četvorogodišnja ćerkica, i rekla: „Tata, treba mi jedna bela maca sa plavim očima!“ E, sad, baš ne volim mačke – ne volim način na koji dođu i umiljavaju vam se oko nogu a niste ih ni pozvali. Noću se tuku u šumi i onda ležim satima budan. Međutim, moja ćerkica nije primetila kako su to strašne životinje! Odgovorio sam: „Gde bi ti držala tu belu macu?“ Rekla je: „U svojoj sobi.“ U tome sam video izlaz. „Ne možeš držati mačku u sobi, jer ne postoji *mesto* za mačku u sobi kako je ti održavaš!“ Otišla je i ja sam smatrao da sam stavio tačku na razgovor o mački.

Međutim, pre nego što sam se obrijao, vratila se. Uzela me za ruku i povelala do svoje sobe. Nikad nisam video njenu sobu tako urednu. Ni dan danas ne znam šta je uradila sa svim stvarima za tako

kratko vreme. Stvarno joj je soba bila bez greške. U poslednjem naporu da spasem dan, rekao sam: „Lu En, da li si sredila sobu zato što želiš belu macu sa plavim očima, ili zato što voliš tatu?“ Odgovorila je: „Zato što želim... ovaj zato što volim tatu!“ U našu kuću uselila se bela maca sa plavim očima, a kontrola ljubavi načinila je razliku.

22. juni

KAKO GREH POSTAJE MRZAK

„Hoću činiti volju tvoju Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu.“ (Psalam 40,8)

Većina od nas, bar u toku nekog vremena, u svom hrišćanskom životu imala je ovakav stav: mislimo da ćemo uvek voleti greh, ali ćemo škripati zubima i uzdržati se od njega zato što ljubimo Boga. Uobičajeno shvatanje u hrišćanskim krugovima je da hrišćanin treba da se uzdržava od zla i čini dobro zato što ljubi Boga, čak i uprkos stalnoj želji za zlom. „Volim da plešem. Uvek sam to voleo. Možda ću to uvek i voleti. Ali ne želim to da radim zato što ljubim Isusa.“ „Pečenje i svinjetina su mi uvek bili najomiljenija hrana. Želeo bih i dalje to da jedem, ali sam se toga odrekao. To je moj krst za Isusa i ja ću ga nositi za Njega.“ Ne bih rekao da u ovome ima prave poslušnosti.

„Svaka prava poslušnost dolazi iz srca. To znači celim srcem raditi sa Hristom. Ako želimo, On će se tako izjednačiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo slušajući Njega u stvari postupati po svojim prirodnim podsticajima. Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u službi Njemu. Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živjećemo životom stalne poslušnosti. Poštovanjem Hristovog karaktera i zajednicom sa Bogom, greh će nam postati mrzak“ (Čežnja vekova, str. 574). Ne trudite se oko poslušnosti. Usmerite sve svoje snage i pažnju ka upoznavanju Boga i poslušnost će se prirodno javiti. Zar to nije veoma jednostavno? Pa ipak, kako mnogo nas je gubilo mnogo vremena i snage trudeći se oko poslušnosti umesto da nastojimo da tražimo i upoznamo Boga.

Mi shvatamo delovanje uzroka i posledice u mnogim drugim oblastima života. Čak i deca znaju da ako žele da porastu treba da jedu a ne vrlo naporno pokušavaju da rastu. Dobri lekari znaju da je osnovno otkriti uzrok bolesti a ne samo lečiti simptome. Zar to nije isto i u našem duhovnom životu? Bog zna da ako bude mogao da zadobije naša srca, naše ponašanje će biti prirodno i spontano promenjeno. On zna da ako nam može nekako predočiti greh onakvim kakvim ga On vidi, a svoju ljubav toliko neizmernom da steknemo potpuno poverenje u Njega, da ćemo zamrzeti greh mržnjom kojom ga On mrzi. Ako budemo mrzeli greh i ako on za nas bude odbojan, zar poslušnost neće prirodno uslediti?

23. juni

NAPRED – NAZAD

„Dečice moja! ovo vam pišem da ne grešite; i ako ko sagraši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika.“ (1. Jovanova 2,1)

Dok proučavamo pitanje o Božjoj kontroli nad nama, suočeni smo sa veoma praktičnim pitanjem. Dok odrastamo u svom hrišćanskom životu, i u svom zajedništvu sa Hristom, ponekad smo u zavisnosti od Njega a ponekad se oslanjamo na sebe. Nekad dozvoljavamo Njemu da nas kontroliše, a u drugim prilikama uzimamo kontrolu od Njega i opet smo pod kontrolom sotone. Iako je uzbudljivo shvatiti da je moguće u svakom trenutku biti potpuno pod Božjom kontrolom i imati svu poslušnost i pobedu koju je On predvideo za nas, još uvek moramo da sagledamo da se samo povremeno koristimo tom mogućnošću.

Sećate li se Petra? U 16. poglavlju Matejevog jevanđelja vidimo kako ovo načelo povremene kontrole deluje u Petrovom životu. Isus je upitao svoje učenike za koga Ga oni smatraju. Petar je brzo odgovorio: „Ti si Hristos!“ Isus je prokomentarisao njegov odgovor primedbom da mu je to otkrio Božji Duh. Ali nekoliko trenutaka kasnije, kad je Isus počeo da govori o svom stradanju, Petar ga je odvrćao rečima: „Ne, to Ti se neće dogoditi!“ A Isus mu kaže: „Idi od mene sotono!“ Očigledno je jednog trenutka Petar bio pod Božjom kontrolom a sledećeg pod kontrolom sotone. Pomisao na stradanje koje će uslediti prouzrokovala je odvrćanje pogleda od Božje sile i usredsređivanje na sebe – i on je pao.

Marta je drugi primer. Kada je nju i njenu sestru Isus posetio posle Lazareve smrti, ona Ga je sreća sa jakom verom, ne sumnjajući u Njegovu moć, čak ni u susretu sa smrću. Ali trenutak kasnije, kada je On rekao da se ukloni kamen, njene misli su se okrenule njoj samoj i ona je posumnjala u Njegovu reč. Povremeno pod Božjom kontrolom a povremeno pod kontrolom sotone.

Ta činjenica je zapisana u Bibliji na mnogo mesta. Učenici koji su pri pranju nogu bili „svi čisti“, zaboravili su Isusa i pobjegli kada je gomila stigla u Getsimaniju. Zaharija, gledajući za trenutak na ljudsku slabost, posumnjao je u reč anđela i nije mogao da govori dok se nije zbililo rođenje koje je anđeo predskazao. Svako od nas danas, dok rastemo, može iskusiti isto to. Bog nas, što je brže moguće, vodi da stalno budemo pod Njegovom kontrolom.

24. juni

PASIVNO MOŽE BITI AKTIVNO

„I šta ću još da kažem? Jer mi ne bi dostalo vremena kad bih stao pripovedati o Gedeonu, i o Varaku i Samsonu i Jeftaju, o Davidu i Samuilu, i o drugim prorocima.“ (Jevrejima 11,32)

Kad se neki ljudi pokoravaju Božjoj kontroli, obično misle da će biti uništena njihova individualnost. Boje se da će postati lutke. Prvo i osnovno što moramo shvatiti jeste da postoje samo dve mogućnosti kome ćemo poveriti kontrolu nad svojim životom – Bogu ili sotoni – nikada samima sebi. A koja od ove dve kontrole će pre završiti razaranjem individualnosti i slobode? Božja kontrola ili kontrola sotone?

Bog *zna* kako da sačuva našu individualnost, čak i kada nas kontroliše. On je taj koji je stvorio individualnost kojom raspolazemo. Ako je ikada postojala neka uporna osoba, to je bio apostol Pavle. Pre nego što je došao Hristu bio je uporan u svojim stavovima i opredeljenjima. A kad je došao Hristu, postao je uporan za Njegovo delo. Pre nego što je Andrija došao Isusu, bio je tih i miran čovek po strani. Pošto je došao Isusu, ostao je isti, ali je uvek mirno nekoga sa strane dovodio Hristu.

Jeste li možda zabrinuti što postajete pasivno oruđe u Gospodnjoj ruci? Jeste li ikada pevali: „O uzmi ruke moje i vodi me“, a u sebi se bunili i bivali zabrinuti što ćete postati pasivni. Ne zaboravite kako samo aktivno može biti pasivno! Jonatan je očigledno uradio nepromišljenost. Sa momkom koji mu je nosio oružje popeo se na strminu da se sam bori protiv čitave armije. Ali on je bio pod Božjom kontrolom. Bio je pasivno oruđe u Božjoj ruci i neprijatelj je pobjegao pred njim.

Gedeon je pošao u rat sa lučevima i žbanovima. Poslao je kućama 95% svoje armije i zadržao samo šačicu ljudi. Pošli su u napad i neprijatelj je pobjegao. I Gedeon je bio pod Božjom kontrolom. Mojsije je iz Egipatskog ropstva poveo više od milion ljudi u Obećanu zemlju. Isus Navin, pod Božjom kontrolom, vodio je Izrailjski narod i doveo ga u Obećanu zemlju. Pavle je putovao iz mesta u mesto otpočinjući ili probuđenje ili pobunu gde god je stigao. Božja kontrola učiniće nas aktivnijima nego što smo ikada bili. Međutim, još uvek smo oruđe u Njegovoj ruci. Možemo da se pitamo: „Jesmo li voljni da nas On od danas primi pod svoju kontrolu?“

25. juni

POSLUŠNOST – PLOD VERE

„Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete.“ (Jovan 15,4)

Poslušnost se može javiti jedino verom zato što je poslušnost plod vere. Vera je uvek spontani rezultat nečeg drugog. Isus kaže: „Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam čokot a vi loze; i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa.“ (Jovan 15,4.5)

15. poglavlje Jevanđelja po Jovanu je možda jedno od najizrazitijih u celoj Bibliji u kome se govori kako se javlja poslušnost, i koje nas uči da je poslušnost prirodna i spontana. Ona nije prisiljavanje. Hajde da pogledamo tekst malo pažljivije. „Budite u meni i ja ću u vama.“ Šta to znači? Biti „u Hristu“, ili imati „Hrista u sebi“ jednostavno znači biti u zajednici sa Njim, biti u bliskom dodiru i prijateljstvu sa Njim. A šta znači to „budite“? Ako pažljivo pogledate mesta kad je Isus upotrebljavao tu reč, zaključićete da se time misli „ostanite“. Dva čoveka na putu za Emaus kazala su strancu: „Ostani sa nama, jer je dan nagao, i blizu je noć.“ Ostanite sa nama.

Postoje dve pojedinosti koje su preduslov hrišćanskog života. Jedna je staviti Isusa na prvo mesto a druga je ostati sa Njime. Ne možete prihvatiti Hrista i ne ostati s Njime, i sasvim razumljivo, ne možete ostati s Njim pre nego što ste Ga prihvatili. A kako mi ostajemo sa Njim? Na isti način kao što Ga primamo. Sve je to moguće verom, a sastavni delovi koji rezultiraju verom su naš razgovor i zajednica sa Njim.

15. poglavlje kaže i da loza ne može doneti rod dok ne ostane na čokotu. Kad govorimo o rodovima, govorimo o rodovima čokota. To nije rod loze. Ali ni Bog ne proizvodi ništa bez nas. On donosi rodove kroz nas. Ako smo mi loze i pokušavamo da donesemo rod bez čokota, nećemo proizvesti rod. Ne zaboravite nikada da su rodovi uvek rodovi čokota. Bog deluje kroz nas; On ne mimoilazi naše mogućnosti. Delujući kroz nas On proizvodi prave rodove poslušnosti.

26. juni

ROD NJEMU NA SLAVU

„Tim će se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete moji učenici.“ (Jovan 15,8)

U 15. poglavlju Jovanovog jevanđelja zapisano je Isusovo upozorenje da ćemo roditi mnogi rod ako ostanemo u Njemu, i da bez Njega ne možemo činiti ništa. Ne možemo ništa u kojim pojedinostima? Kontekst teksta kaže da ne možemo ništa u proizvodnji rodova. Svima nam je poznato da ne možemo da delujemo nijednog trenutka ako Bog ne održava naša srca da kucaju. A On kaže: „Čak i ako vam srce kuca, ne možete bez mene proizvesti rod.“ Vi ne možete doneti nikakav rod.

Ako želite najkraće izlaganje o spasenju samo verom u Hrista ono se nalazi između dva stiha. Jovan 15,5: „Bez mene ne možete činiti ništa.“ I Filibljanima 4,13: „Sve mogu u Isusu Hristu...“ Sastavimo ova dva stiha. Ako bez Njega ne možemo ništa, a sa Njim možemo sve, to nam daje krajnji odgovor na pitanje o našim naporima. Jedino što mi ostaje da učinim jeste da se povežem sa Njime i ostanem sa Njim. To je sve što mogu da učinim.

Kroz proces upoznavanja Hrista, kroz razgovor i prijateljstvo s Njime, mi se nakalemljujemo na Čokot. Tako na početku dolazimo k Njemu, proučavanjem Njegove reči i molitvom, i tako ostajemo s Njime. Tek kad ostanemo u Njemu i produžavamo svoju zajednicu s Njime, donećemo i rodove Njemu na slavu.

Ne postoji ništa tako spontano kao rod. Ako proučavamo o čokotu i lozi, u knjizi Čežnja vekova naći ćemo ove reči: „Spasitelj ne nalaže apostolima da naporno rade da bi doneli rod. Poziva ih da ostanu u Njemu“ (Čežnja vekova, str. 583). U čemu je napor? Da ostanemo u Njemu. Knjiga Put Hristu isto kaže da je poslušnost rod vere. A ako je jedno uzrok a drugo posledica, svakako ćemo svoju pažnju usmeriti prema uzroku a ne prema posledicama.

Zbog toga neki od nas tvrde da je prava poslušnost prirodna. Prirodna poslušnost javlja se kao rezultat zajednice sa Bogom kroz veru. Gledanjem mi se menjamo. Kad svojom voljom odlučujemo da svakoga dana provedemo vreme u posmatranju Hrista, u razmišljanju o Njegovom životu, u razgovorima s Njime, rodovi Duha i rodovi poslušnosti videće se u našem životu.

27. juni

KAKO POUZDANO ZNATI

„Dobar čovek iz dobre kleti srca svojega iznosi dobro, a zao čovek iz zle kleti srca svojega iznosi zlo, jer usta njegova govore od suviška srca.“ (Luka 6,45)

Da li biste sa sigurnošću želeli da proverite jeste li hrišćanin ili ne? Da li biste želeli da saznate jeste li pravi sledbenik Isusa Hrista? „O,“ neko će reći, „dokaz je u tome da li živiš poštenim životom.“ Ne, to nipošto ne dokazuje ono što se pitamo. Ima mnogo ljudi koji žive poštenim životom veoma daleko od Isusa. Spolja gledano poslušni su, i izgleda da su dobri i moralni ljudi. Ima čak i onih koji će vam skinuti košulju s leđa a u isto vreme psovati Boga. Nama je to poznato. Moralnost može da proizađe iz raznih sebičnih pobuda. Možemo kao cilj sebi staviti dobar i moralan život kako bi drugi pohvalno mislili o nama, zbog toga što želimo da ne odemo u zatvor, ili

samo zbog toga što se bojimo da učinimo bilo šta drugo!

Kako ćemo onda znati da li smo stvarno hrišćani? U knjizi Put Hristu daju nam se dve oblasti ispita. O kome najradije govorite i o kome volite da razmišljate? Ako često zatičete sebe kako mislite o Isusu i želite da razgovarate o Njemu, to je nešto kao potvrđan odgovor na testu jeste li ili ne pravi hrišćanin.

Pravi hrišćani bili su nazvani tim imenom zato što je Hristos bio jedini o kome su govorili. „Hristos je to učinio, Hristos je to rekao! Hristos je to i to uradio!“ I na kraju ljudi koji su to slušali, rekli su: „Možemo ih nazvati Hristijanima.“ Kako bi ti bio nazvan kad bi ti ljudi nadenuili ime u skladu sa onim o čemu najčešće govoriš? Ako si hrišćanin, ti ćeš voleti da misliš i govoriš o Isusu Hristu.

Dok nastavljamo da se usredsređujemo svakog dana na Isusa, i budemo posmatrali Njegovu ljubav i milost, sve bolje razumevajući žrtvu koju je prineo svojim životom i smrću za nas, bićemo izmenjeni. Dok Isus bude sve više postajao središte i glavna misao našeg života, naši će razgovori to otkriti. Naše će se misli usredsređivati na Njega. Naše će se ponašanje usmeravati ka sve većoj poslušnosti, i to pravoj i iskrenoj poslušnosti, kao rezultatu posmatranja onoga što je Isus učinio za nas i veličine Njegove ljubavi. Tek boravkom naših misli oko Isusa i Njegove ljubavi, život može biti izmenjen.

28. juni

POSLUŠNOST – POSLEDNJA VELIKA BORBA

„Koji govori: poznajem ga, a zapovesti njegovih ne drži, laža je, i u Njemu istine nema.“ (1. Jovanova 2,4)

Isus je najveći primer poslušnosti koji imamo, a On ga je ostvario verom kroz zavisnost od svog Oca; istu ovu zavisnost na koju nas sada poziva da se i mi oslonimo. Isusov primer je najveći razlog zašto možemo razumeti da poslušnost može da se proizvede jedino verom. Isus nikad nije bio naš primer u opravdanju. Ono Njemu nije bilo potrebno. Ali On je naš primer u posvećenju, u ostvarenju hrišćanskog života, zato što je ceo svoj život ostvarivao kroz poverenje u jednu drugu silu.

Na početku velike borbe sotona je objavljivao da je nemoguće biti savršeno poslušan Božjem zakonu. To je bio sve vreme njegov veliki izazov. On je isto tako tvrdio da ako grešnik prekrši Zakon, nemoguće je da mu bude oprošteno. Molim vas, nemojmo zaboraviti ko je taj koji tvrdi da Božji zakon ne može biti poštovan! Kad su ljudi prekršili Božji zakon, sotona je likovao. Ali svojim životom i svojom smrću Isus je pokazao da Božja pravda ne isključuje Njegovu milost. On je dokazao da greh može biti oprošten i da Zakon u potpunosti može biti poštovan.

„Hristos je bio podignut na krstu samo zato što je Zakon nepromenljiv, zato što čovek može da se spase samo poslušnoću njegovim odredbama. Ta sredstva pomoću kojih je Hristos uspostavio Zakon, sotona je prikazao kao ona koja ga poništavaju. Na tom području vodiće se poslednja velika borba između Hrista i sotone“ (Čežnja vekova, str. 657). Postoje i veoma uvažene osobe u našoj Crkvi koje tvrde da mi ne možemo držati Božji zakon.

Sve do kraja vremena poslušnost ili neposlušnost je pitanje oko koga će morati da odluči ceo svet. Zato je ovo veoma važno pitanje i veoma „hrišćansko“. Ako ne budemo imali jasno

razumevanje zašto smo hrišćani, na kraju ćemo se izgubiti.

Isus je došao da umre za nas; On je došao i zbog toga da nam postavi primer kako da živimo. On je rekao: „Otac koji stoji u meni On tvori dela“ (Jovan 14,10). Isus se bio toliko predao volji svog Oca da se Otac otkrivao u Njegovom životu. Isus, koji je bio Bog, živeo je kao čovek kroz zavisnost od svog Oca. Pomoću Njegovog primera vidimo da možemo živeti istim životom poslušnosti kroz zavisnost od Njega.

29. juni

SILA ODOZGO

„Ja u njima i ti u meni: da budu sasvim ujedno, i da pozna svet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao.“ (Jovan 17,23)

Jedna od najlepših istina u celoj temi spasenja verom jeste da Isus nije došao samo da umre za nas, već i da nam pokaže kako da živimo kroz zavisnost od sile iznad nas – nikako od sile koju sami posedujemo. Isus je rekao (Jovan 5,19-30): „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“ Skoro je smešno da mi, koji nemamo snage u sebi da proizvedemo bilo šta nalik poslušnosti i pravednosti, stalno pokušavamo da se oslonimo na snagu koju nemamo, dok je Isus, koji je imao snagu koju je mogao da upotrebi, stalno zavisio od snage iznad sebe i nikad nije upotrebio snagu koju je sam posedovao! Isus, koji je bio Bog, živeo je kao čovek, kroz zavisnost od Boga. A mi, koji smo ljudi, pokušavamo da živimo kao Bog. To se nikako ne može ostvariti. Ovo je jedan od najizrazitijih zaključaka među razlozima zašto poslušnost može da se javi samo verom. Isus ne samo da je dokazao da se može održati Božji zakon, već se pobrinuo za svakoga od nas da ga održi ako se bude oslanjao na Boga kao što je to On činio. Isus nije imao nikakvih prednosti nad nama (Čežnja vekova, str. 86). A nijednom svojom mišlju nije podlegao iskušenju. Tako može biti i sa nama (Čežnja vekova, str. 90). Mi možemo poslušati kao što je to Isus činio (Čežnja vekova str. 254) Mi možemo pobeđivati kao što je to On činio (Misli s gore blagoslova, str. 31). Pomoću blagodati Božje možemo savršeno poštovati Božji zakon kao Adamovi potomci (Isto, str. 70). Isusov život u vama će proizvesti isto ono što je ostvarivao u Njemu (Isto, str. 99). Sotona je izjavljivao da je čoveku nemoguće da poštuje Božje zapovesti. U našoj snazi, sigurno je velika istina da ih ne možemo poštovati. Ali Hristos u ljudskom obličju, svojom savršenom poslušnošću, dokazao je da možemo poslušati svaku od Božjih naredbi. (COL 314)

Poslušnost je moguća. Poslušnost je neophodna. Ona je važna. Ako zavisimo od Isusa kao što je On zavisio od svog Oca, On će boraviti u nama, i poslušnost će se javiti prirodno i spontano. „Život kojim je Hristos živeo na ovom svetu, ljudi i žene mogu ostvariti Njegovom snagom i pod Njegovim uputstvima. U svojim sukobima sa sotonom oni mogu imati svu pomoć koju je On imao i mogu biti više nego pobednici.“ (9T 22)

30. juni

DOBRA VEST O POSLUŠNOSTI VEROM

„Po providenju Boga oca, svetinjom Duha dovedenim u poslušanje i kropljenje krvi Isusa Hrista: da vam se umnoži blagodat i mir.“ (1. Petrova 1,2)

Istina nikad ne bi smela biti podložna sudovima našeg iskustva. Da su braća Rajt sve sudili prema iskustvu, nastavili bi da proizvode bicikle. Ali oni su rekli: „Mora da je moguće nešto što još nismo videli“, i zahvaljujući njima, danas imamo ogromne avione, koji su u svojoj unutrašnjosti duži od dužine njihovog prvog leta.

To što je poslušnost moguća, što je ona neophodna i što je poslušnost Božji cilj za svakoga od nas, ne bi trebalo da nas obeshrabruje. Možda ste i vi, kao i ja, bolno svesni činjenice da niste savršeno poslušni sve vreme. Ali to što grešimo i padamo nema ničeg zajedničkog sa istinom da Bog poseduje silu koja nas može sačuvati da ne grešimo.

Poslušnost je moguća. Moguća je jedino verom. To je istina zato što vera nije samo stav uma, već poverenje zasnovano na odnosu sa nekim ko je dostojan poverenja. To je istina zbog naše grešne prirode. Odvojeni od Isusa mi nemamo pravde, a samo povezanošću sa Njim postajemo učesnici Njegove pravde. Poslušnost je moguća samo verom i zbog prirode predaje (Bogu). Kad smo suočeni sa svojom bespomoćnošću kao grešnici, naša jedina mogućnost je da se poverimo Božjoj kontroli. Poslušnost se javlja samo verom i zbog toga što se, sve dok se nismo predali Božjoj kontroli, nalazimo pod kontrolom sotone. Ne postoji neko tlo između, neutralni teren, na kome možemo voditi svoj život. Nalazimo se ili pod Božjom kontrolom ili pod kontrolom neprijatelja. Poslušnost se javlja samo verom zato što je poslušnost plod vere a plod je uvek spontan, uvek rezultat nečeg drugog. Plod se nikada ne postiže teškim naporima da bi se proizveo. Plod se javlja iz povezanosti sa čokotom. I, na kraju, poslušnost je javlja samo verom zbog Isusovog primera. Dok zavisimo potpuno od Njega, kao što je On zavisio od svog Oca, poslušnost koja se pokazala u Njegovom životu videće se, isto tako, i u našem životu.

Poslušnost nije uzrok našeg spasenja iako mu je preduslov. Ona je rezultat. Dok dan za danom posmatramo Isusovu ljubav, menjamo se u Njegovo obličje.

1. juli

SPASENJE I TVOJA VOLJA

**„Tako dakle niti stoji do onoga koji hoće, ni do onoga koji trči, nego do Boga koji pomiluje.“
(Rimljanima 9,16)**

Jedan od velikih prodora u razumevanju pitanja kako možemo živeti hrišćanskim životom jeste saznanje kako volja učestvuje u posvećenju. Pre mnogo godina posredstvom Duha proroštva rečeno nam je da ćemo biti u stalnoj opasnosti dok ne budemo razumeli pravu ulogu volje u ostvarenju hrišćanskog života. Razumeli smo da ćemo tek na osnovu pravilnih shvatanja o volji doživeti potpunu promenu života. (5T 513 i Put Hristu, str. 37)

Sve se tiče pitanja da li se posvećenje odvija samo verom ili verom zajedno sa delima. Pitanje ljudskih napora i božanske moći zahteva još uvek naše pažljivo proučavanje. Mnogi ljudi prihvataju misao da je opravdanje moguće samo verom, ali im je teško da se odvrte od pomisli da ipak mora postojati nešto što sami možemo učiniti da se spasemo u procesu posvećenja. Neki smatraju opasnim odricanje od pomisli da je **metod** ostvarivanja hrišćanskog života i verom i delima. Duh proroštva kaže: „Treću anđeosku vest neće prihvatiti, a svetlost koja će obasjati celu Zemlju svojom

slavom prozvaće lažnom, oni koji odbijaju da hode u njenoj naprednoj svetlosti... U otkrivenju sile, koja rasvetljava Zemlju Božjom slavom, oni će videti samo nešto što u svojoj zaslepljenosti smatraju opasnim, nešto što će probuditi njihova strahovanja i oni će se potruditi da je odbace.“ (1SM 372)

Problem je što smo u nerazumevanju kako da na pravi način koristimo volju skloni da je koristimo na neodgovarajući način. Tu leži opasnost. Ako svoje napore i snagu volje usmerimo ka onome što je nemoguće, završićemo sve svoje napore porazom. Ako ne razumemo na pravilan način kako naši naponi i naponi naše volje deluju u ostvarenju hrišćanskog života, sotona će imati uvek spreman metod da nas obeshrabri i da nam uskrati vezu i zajednicu sa Bogom. Izgubićemo sigurnost koju smo primili kad smo prvobitno prihvatili Hrista, i nećemo razumeti kako da očuvamo tu sigurnost održavanjem svoje pažnje na Hristu, a ne na sebi. Prava vera i poverenje u Njegove zasluge naša su jedina nada na početku i tokom celog hrišćanskog života.

2. juli

UPOTREBA VOLJE

„Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mojemu. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.“ (Rimljanima 7,18)

Pitanje naše volje, kako snaga volje i sama volja deluju u ostvarivanju hrišćanskog života, ključno je pitanje. Dva najvažnija Pavlova teksta o volji nalaze se u Rimljanima 7,14-21 i Filibljanima 2,12.13. Rimljanima 7. govori o razočarenjima obraćenog hrišćanina, koji još nije naučio da se oslanja na Božju snagu i pokušava da se oslanja na svoju. Reč koja ovde prevladava je **činiti**. Ono što želi da **čini**, ne **čini**. A ono što ne želi da **čini**, baš to **čini**. A u sredini 18. stih kaže: „Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.“ Osoba koja je stavila naglasak na činjenju onoga što je pravo, ne zna kako to da ostvari.

U Filibljanima 2. kaže nam se: „Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“ Bog je taj koji ostvaruje oboje: da hoćemo i da učinimo, kad je reč o ostvarivanju hrišćanskog života. Bog ne deluje i da hoće i da učini u životu hrišćanina kad se to tiče traženja zajednice sa Bogom putem vere. Bog nije onaj koji deluje da se hoće i da se čini u borbi vere. Bog je obećao da će se boriti protiv greha i sotone za nas ako Mu to dozvolimo (2. Korinćanima 10,4.5). Način na koji Mu to dozvoljavamo jeste putem htenja i činjenja u oblasti zajedništva i druženja s Njime, što On nikada ne može ostvariti za nas.

Postoji deo hrišćanskog života, na početku i celim njegovim tokom, u kome postoji nešto što mi moramo učiniti. Priznajemo, vera dolazi od Boga stalno na tom putu. Ali, još uvek postoji nešto što mi moramo izabrati da bismo odgovorili na Njegovu inicijativu. Prava, odgovarajuća upotreba volje jeste odgovoriti na Njegovu inicijativu. Odgovarajuća upotreba volje je izabrati da odgovorimo na Božje kucanje na vratima zajedništva s Njime.

Ako ovo izabiramo, i nastavljamo da se tako opredeljujemo, Bog će u našem životu sve više i više otkrivati svoju silu dok ne svane pravi dan, jer On čini i da hoćemo i da učinimo delujući kroz nas u borbi protiv greha.

3. juli

JEDNOSTAVNOST JEVANĐELJA

„Jer je pisano: pogubiću premudrost premudrih, i razum razumnih odbaciću.“ (1. Korinćanima 1,19)

„Nego što je ludo pred svetom ono izabra Bog da posrami premudre; i što je slabo pred svetom ono izabra Bog da posrami jako; i što je neplemenito pred svetom i uništeno izabra Bog, i što nije da uništi ono što jest, da se ne pohvali nijedno telo pred Bogom. Iz kojega ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje. Da (kao što se piše) ko se hvali, Gospodom da se hvali.“ (1. Korinćanima 1,27-31)

Naročito sam radostan danas što nam je obećana mudrost, jer je jednostavnost Jevanđelja predmet koji se teško shvata. Jedan od razloga zašto ga je teško razumeti jeste u tome što je ono tako jednostavno. Dugo smo tražili nešto duboko i teološki teško, a istina je da je to veoma jednostavno. Bog čak mora da nam pomogne da shvatimo kako je to jednostavno.

U srednjoj školi imali smo profesora koji nam je obično govorio da „velika umetnost sakriva umetnost“. Svakako da to nismo mogli da razumemo bez njegovog objašnjenja. Govorio je da su mnoge pojedinosti koje su veoma duboke, duboke u svojoj jednostavnosti. Na prvi pogled ono što je veliko i uzvišeno može nam izgledati tako nenametljivo da ne primećujemo njegovu veličinu.

Zahvalan sam što je Isus Hristos naša mudrost. Molim vas zapazite da ne postoji nešto takvo kao mudrost bez Isusa. Nama nije data mudrost kao nešto samo po sebi – mudrost je u Isusu. On je učinjen mudrošću.

Isus je došao na ovaj svet i u svemu zavisio od svog Oca za mudrost. Bog je bio Njegova mudrost. Mudrost koju vidimo otkrivenu u Njegovom životu javljala se od Njegovog Oca. Ta ista mudrost dostupna je danas i svakome od nas kroz vezu sa Isusom Hristom. Samo nam mudrost može omogućiti da u potpunosti razumemo temu spasenja verom u Isusa. To je teško zbog toga što postoji nešto u ljudskom umu što se protivi pomisli da ne postoji način na koji možemo spasti sami sebe. Istina je da je sve što možemo učiniti to da dođemo Isusu takvi kakvi smo, i da nastavljamo da Mu dolazimo dan za danom, kako bismo produžavali iskustvo spasenja. Postoji mudrost odozgo koja nam može pomoći da razumemo i prihvatimo to jednostavno Jevanđelje.

4. juli

ISUS JE NAŠA MUDROST

„Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se.“ (Jakov 1,5)

Ako želite da znate razliku između hrišćanstva i drugih religija nije potrebno la kupujete knjige o svetskim religijama ili dugo proučavate taj predmet. Potrebno je da uočite samo jednu pojedinost. Religije koje nisu hrišćanske zasnovane su na pomisli da čovek na neki način može spasti samog sebe. Jedino hrišćanstvo tvrdi da je čovečanstvu potreban Spasitelj i da čovek nije dovoljno veliki da spase samog sebe. Nama je potrebna mudrost odozgo da bismo bili u stanju da shvatimo tu činjenicu i da je **prihvatimo**.

1. Korinćanima 1,30 kaže da je Isus naša mudrost. Neki kažu da se ovaj tekst odnosi na Hristovo uračunato delo, a ne na dato. Da li vam je sasvim jasna razlika između ove dve pojave? Uračunata i data pravda? Možda će pomoći ako naglasimo da nam se uračunata pravda uračunava u izveštajima u nebeskim knjigama, a data pravda nam se daje da njome živimo posvećenim životom. Je li Bog obećao mudrost koja se odnosi na nešto što se uračunava, mudrost koja se unosi u naš izveštaj na nebu? To ne bi mnogo vredelo, zar ne? Naš stih kaže: „Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se.“

To je veoma važno zbog sledeća tri dara spomenuta u poslanici Korinćanima. Isus Hristos je „naša premudrost i pravda i (p)osvećenje i izbavljenje“. To sve se ne upisuje samo u naš izveštaj na nebu. To podrazumeva Božje delo danas u nama. Kao što nam u Hristu dolazi mudrost, tako se javlja i pravda i sve ostalo.

Isus je naša mudrost da bismo mogli da shvatimo uzvišene istine spasenja, pravde, posvećenja i otkupljenja, što sve podrazumeva ceo spektar spasenja – uključujući i proslavljanje kad Isus ponovo dođe. Opravdanje primamo kad se na početku predajemo Hristu, posvećenje kada ostajemo s Njime, a proslavljanje će se zbiti kada nas Isus uzme k sebi prilikom svog ponovnog dolaska. Sve tri pojedinosti su u spasenju i javljaju se kao darovi od Isusa dok produžavamo zajednicu vere s Njime.

5. juli

BEZ OSUDE

„Jer Bog ne posla sina svojega na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza NJ.“ (Jovan 3,17)

Opravdanje, koje podrazumeva slobodu od krivice zbog prošlih greha, priprema nas za posvećenje, a ono opet obuhvata potpunu slobodu od greha u sadašnjosti. Ako niste dobro razumeli opravdanje, zbuniće vas posvećenje. Da bismo bili u stanju da prihvatimo Božju silu za naše sadašnje grehe, moramo razumeti da nas On ne osuđuje za prošle. Kada dolazimo k Njemu da primimo opravdanje, On ne samo što nam potpuno oprašta, već pred Njim stojimo kao da nikada nismo sagrešili. To je ta sloboda od krivice i osude koja nam omogućava da iskusimo rast i pobedu u svom životu, što sve proizilazi iz saznanja da smo u miru sa Bogom.

U knjizi Put Hristu na 39. strani prvi pasus govori o padovima i razočarenjima u životu. Zatim se u njemu kaže: „Vama je potreban mir.“ Jeste li ikada smatrali da vam je, ako želite mir, potrebno da prvo dovedete svoj život u red i izvojete pobedu nad grehom? Ne – tek mir sa Bogom daje vam snagu da život bude promenjen. Mir ne proizilazi iz pobeđe, već pobeđa proizilazi iz mira. Osećanje da ste odbačeni u stvari vas drži u gresima i prestupima. Prihvaćenost sa ljubavlju popločava put za rast.

Sotona je mnogo puta pobeđivao religiozne ljude navodeći ih da veruju kako, ako padnu i pogreše, bivaju osuđeni. Međutim, Rimljanima 8. kaže da Bog **pravda**. Ko je taj koji osuđuje? Vi znate ko nas osuđuje. Sotona! Jovan 3,16 je veoma poznat stih, međutim, da li ste naučili i 17: „Jer Bog ne posla sina svojega na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza nj“?

Jeste li ikada učestvovali u razgovoru o tome šta je važnije: opravdanje ili posvećenje? Želeo bih da vas podsetim da je to pitanje glupo. Posvećenje mora biti čvrsto utemeljeno na opravdanju. Obe strane su važne! To je kao kad bismo se pitali šta je važnije: ući u brak ili ostati u njemu. Oboje od ovoga je važno! Važni su zbog različitih razloga, ali su oboje važni. Ono što je Bog učinio za nas, i

ono što želi da ostvari u nama, *dve* su dobre vesti. Obe su uključene u spasenje.

6. juli

SVE ŠTO MOŽEMO

„Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“ (Filibljanima 2,13)

Jedno od oglednih pitanja koje je godinama zbunjivalo hrišćane jeste kako volja deluje posle obraćenja. Bilo je razgovora i rasprava o volji, ali mnoštvo njih ticalo se upotrebe volje pre obraćenja – toga da li je čovek slobodan da bude spasen ili ne,

Veoma malo je učinjeno da se shvati upotreba volje posle obraćenja. Ipak postoji nekoliko poznatih citata o tome iz pera Duha proroštva.

Šta mi možemo učiniti u celom procesu našeg ostavljanja greha? Duh proroštva kaže: „Neka niko ne iznosi misao da čovek može da učini malo ili ništa u velikom delu pobeđe; Bog ne čini za čoveka ništa bez njegove saradnje. Nemojte reći da će vam Isus, pošto ste učinili sve što ste mogli sa svoje strane, pomoći. Hristos je rekao: ‘Bez mene ne možete činiti ništa’“ (1SM 381). „Sve što čovek može da učini za svoje spasenje jeste da prihvati poziv: ‘Ko je žedan, neka dođe i uzme vodu života zabadava’“ (Isto 343). Evo sada konačnog zaključka – postoji nešto što mi možemo učiniti, a ta je da uzmemo vodu života zabadava.

Međutim, možda je to neopipljivo. Gde je voda života? Isti autor objašnjava da je „voda života ovo: „U zajednici sa Hristom, kroz molitvu i proučavanje velikih i dragocenih istina Njegove reči, mi ćemo, kao gladne duše biti nahranjeni i kao žedni osveženi na izvoru vode života“ (Misli s gore blagoslova, str. 143). Dakle – kako uzimamo vodu života? Kroz zajednicu sa Hristom, kroz molitvu i proučavanje Njegove reči.

Jedna od naših teškoća u pokušajima da živimo hrišćanskim životom jeste to što često pronalazimo sebe kako se teško trudimo i nastojimo oko onoga što nam je Bog rekao da ne možemo ostvariti – izboriti se protiv greha i sotone. Isto tako ne ulažemo dovoljno napora da ostvarimo ono na šta nas On poziva, a to je da gajimo zajednicu s Njime. To ne znači da dela nisu važna, ali mi prvenstveno naglašavamo metod. A metod upoznavanja Božjih darova je samo verom. Dok se budemo trudili da stalno dolazimo Isusu, i nastavljam da Mu dolazimo, On će ispuniti svoje obećanje da deluje u nama da hoćemo i učinimo kao što Mu je ugodno.

7. juli

BORITI SE TAMO GDE JE NEOPHODNO

„Fariseju slepi! očisti najpre iznutra čašu i zdelu da budu i spolja čiste.“ (Matej 23,26)

Kad sotona dolazi da nas kuša, on ne kuca na vrata sa rečima: „Dobro jutro! Ja sam sotona. Došao sam danas da vas kušam.“ On dobro zna da na taj način ne bi bio uspešan. Kad bi tako radio, rekli bismo: „Već si nam dosta pakostio; beži od nas!“ I zalupili bismo mu vrata pred nosom.

Zato on dolazi kroz naše slabosti, putem naših poteškoća. Sotona je jači od nas. Mudriji je od

nas. Zna da je najbolji način da nas iskuša i pobeđi taj da nas usmeri ka našim manama i slabostima kroz pokušaje da ih sami **prevaziđemo**, umesto da gledamo na Isusa i oslanjamo se na Njegovu snagu.

Postoji velika razlika između borbe vere na koju nas Biblija poziva i borbe protiv greha. Ako pokušavamo da se borimo protiv greha i sotone u svojoj sopstvenoj sili, svaki put ćemo biti poraženi.

Isus je farisejima naglasio ka čemu treba da usmere svoje napore. Rekao im je da ako budu očistili unutrašnjost, spoljašnjost će biti čista. To je jedna od najvažnijih istina u razumevanju kako možemo voditi hrišćanski život. Osnovno je shvatiti prema čemu naš ljudski trud mora biti usmeren i gde je potpuno neupotrebljiv. Rečeno nam je da ako se budemo borili u borbi vere, svom snagom svoje volje, bićemo pobeđnici (5T 513). Šta je borba vere? To je život zajednice sa Bogom – napor da svakog dana odvojimo vreme kako bismo se upoznali sa Gospodom Isusom. Ova borba vere je jedina vrsta borbe hrišćanina o kojoj se govori u Bibliji. Kad uložimo sve snage svog bića u tu borbu, Isus će pobeđivati greh i sotonu za nas kao što je obećao. „A sam Bog mira da vas posveti sasvim; duh vaš, duša vaša i telo vaše da se sačuva bez ikakve krivice za dolazak Gospoda našeg Isusa Hrista! Veran je onaj koji vas zove, on će to i učiniti.“ (1. Solunjanima 5,23.24 – *Stefanović*)

„Čovek nije u stanju da spase samog sebe, ali Božji Sin bje bitke **umesto njega**, i stavlja ga u povoljan položaj pružajući mu svoje božanske osobine. I kad čovek prihvati Hristovu pravdu, postaje učesnik u božanskoj prirodi. On može držati zapovesti Božje i živeti.“ (R&H 8. II 1898)

8. juli

DOBAR IZBOR, LOŠE OSTVARENJE

„Jer dobro šta hoću ne činim, nego zlo što neću ono činim.“ (*Rimljanima 7,19*)

Pretpostavimo da želim da pevam kao veliki pevači. Iznajmljujem koncertnu dvoranu i objavljujem u svim novinama: „Dođite da čujete moj koncert.“ Napravio sam dobar izbor. Želim da pevam kao veliki i poznati. Nema ničeg rđavog što sam to izabrao. I evo, mnoštvo posetilaca dolazi. Približilo se vreme da koncert otpočne. Izlazim na binu i klavir daje uvod. Otvaram usta. Imam volju, ali sada treba da je ostvarim. Ali kako da je ostvarim, to još ne mogu da pronađem! Glas mi zvuči šuplje i promuklo i na kraju iščezava kroz uzvike podsmeha i ruganja, i ja silazim sa bine. Izabrao sam da budem veliki pevač, ali ne mogu to da ostvarim.

Pretpostavimo da želim da vodim hrišćanski život. Nema ničeg rđavog u mom izboru. Posmatram da vidim kako se to radi, i zatim otpočinjem. Iako sam napravio pravilan izbor, kad treba dođe do ostvarenja, ne uspevam. Pavle je otkrio to isto. Čak je i Pavle, sa svojim moćnim umom, koji je očigledno bio tako jaka ličnost, otkrio da je unutra slab. Znao je pravilno da izabere – ali nije mogao to da ostvari. On o tome govori u Rimljanima, 7. poglavlju. Usred osujećenja koje osećaju svi koji se suočavaju sa ograničenjima, on govori ono što nalazimo u 18. stihu: „Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mojemu. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.“

Kad odlučim da želim da činim dobro, da budem poslušan Bogu i održim Njegove zapovesti, učinio sam pravilan izbor. Ali ako pokušavam da se sam borim protiv greha i sotone, neću nikada uspeti zato što je problem greha unutrašnji problem. I jaki ljudi mogu da kontrolišu samo spoljašnje postupke.

Da bismo pravilno razumeli kako da upotrebimo svoju volju, i snagu svoje izdržljivosti da sledimo ono što smo odlučili, moramo shvatiti ulogu koju ljudski napori imaju u vođenju hrišćanskog života. Bog nije nikada obećao da će tražiti sebe za nas. Nije nikada obećao da će proučavati Bibliju, moliti se i svedočiti za nas. Ali je obećao da će se boriti protiv sotone za nas. (Rimljanima 8,37) Dok usmeravamo svoje napore ka upoznavanju Njega, On će nam darovati pobedu.

9. juli

KAD JE SVE NOVO

„Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade.“ (2. Korinćanima 5,17)

Naš stih ne kaže da su neke pojedinosti postale nove, nego da su sve postale nove. Da li ste se ikada pitali kada će se to dogoditi i u vašem životu? Mnogi mladi su očekivali da će od trenutka njihovog obraćenja sve postati drugačije i smatrali da od tada pa nadalje neće imati teškoća i padova. Ako se to ne bude dogodilo, to će biti znak da nisu obraćeni. To je mnoge obeshrabrivalo.

Moramo razumeti da novo srce koje nam je obećano vodi novom životu (Put Hristu, str. 14). Naše Sveto pismo je puno istorija ljudi koji su na delu pokazali činjenicu da posle novorođenja još uvek ima trka koje treba trčati i bitaka u kojima se treba boriti. Ni dobri ljudi ne prelaze put od grešnika do sveca preko noći u okvirima svojih postupaka. Neki ovde postaju nervozni i kažu da ako govorimo na ovakav način otvorićemo vrata prestupu. Međutim, suočimo se sa stvarnošću. Zato što se ne suočavamo sa njom imamo i mnogo razočaranih ljudi. Učenici su se raspravljali i tri godine žučno diskutovali o tome ko će biti najveći. Znali su da je pogrešno to što čine. Na svom poslednjem putovanju u Jerusalim, kada su im Samarjani uskratili gostoprimstvo, želeli su da na njih spuste vatru sa neba. Ipak, Isus nije želeo da otpočne rad sa nekom potpuno novom dvanaestoricom. Napravio je mesta za hrišćane koji su rasli i napredovali.

Ostavimo i mi mesta za rast, ali ne napuštajmo prerano pobede koje je Bog predvideo za nas i ne odlažimo ih za neko buduće vreme kad ćemo biti stari ili preobraženi. 2. Korinćanima 5,17. ne odnosi se na kraj puta – tamo negde u budućnosti.

Cela i potpuna istina je da **u bilo kom trenutku kad se oslanjamo na Božju snagu, umesto na svoju sopstvenu, mi možemo iskusiti potpunu pobedu**. Sve može postati novo **sada**. I kad god se oslonimo na svoju snagu, pašćemo. Kao hrišćani koji rastemo kolebamo se između zavisnosti od Njegove sile i zavisnosti od svoje sopstvene. To je bolno kolebanje koje poznajemo u svom iskustvu. Još više, hrišćanin koji raste, čak i novorođeni hrišćanin, može da doživljava potpune pobede sve dok se za poslušnost oslanja na Božju silu. A kad se oslanja na svoju sopstvenu snagu, biće poražen.

10. juli

DOKLE GOD

„Koji god u njemu stoji ne greši; koji god greši ne vide ga niti ga pozna.“ (1. Jovanova 3,6)

Dok rastemo u svom hrišćanskom iskustvu, sve dok se u potpunosti oslanjamo na Božju silu, umesto na svoju sopstvenu, poznajemo iskustvo pobeđe. U bilo kom trenutku u kome se oslonimo na svoju sopstvenu snagu, možemo samo pasti. Ne postoji neka druga mogućnost. Ili smo Bogu potčinjeni 100% ili 0%. Delimične pobeđe i delimični porazi nisu rezultat delimičnog potčinjavanja, već potčinjavanja koje je trajalo neko ograničeno vreme.

To je ono što tvrdi 1. Jovanova 3,6 kada kaže: „Koji god u njemu stoji ne greši.“ Tako dugo dok stojimo u Njemu, mi smo nova stvorenja. Tako dugo dok smo u stavu zavisnog očekivanja Njegove sile, mi ne činimo greh. Da bi neprijatelj nekako uspeo da nas navede da pogrešimo ili padnemo, prvo mora da raskine tu stalnu zavisnost od Boga.

U knjizi Put Hristu (str. 49) opisano je iskustvo opravdanja: „Ako se budete Njemu predali i prihvatili Ga kao svog Spasitelja, bićete, bez obzira na svu grešnost svog predašnjeg života, Njega radi proglašeni pravednim. Hristov karakter stae na mesto vašeg karaktera i vi ćete biti prihvaćeni pred Bogom kao da nikad niste ni grešili.“ To je opravdanje. Zatim se govori o nečemu što ima još veći značaj. „Hristos menja srce. On verom boravi u vašem srcu. Verom i stalnom predajom svoje volje Hristu treba da održavate ovu vezu sa Njim; i dokle god to budete činili, On će delovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno.“ Ne ispuštajmo iz vida reči: „Dokle god to budete činili, On će delovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno... Kada Hristos radi u vama, vi ćete pokazati isti duh i činiti ista dela – dela pravičnosti, poslušnosti.“

Pravda i pobeđa u životu hrišćanina nisu predviđene samo za neko vreme pre smrti ili preobraženja. One su dostupne u prvoj sedmici života mladog hrišćanina. Kad se pogledom udaljimo od svojih dela i posmatramo Hrista, pruža nam se pobeđa i imamo tako dugo pobeđu dok produžavamo da ostajemo u stavu zavisnosti od Njegove sile.

11. juli

SPONTANA POBEDA

„Tvoje je, Gospode, veličanstvo i sila i slava i večnost i čast...“ (1. Dnevnika 29,1)

Tako dugo dok smo u odnosu stalne zavisnosti od Božje sile, greh nema vlasti nad nama. Iskustvo koje doživljavamo, i u kome smo ponekad poraženi, a ponekad ostvarujemo pobeđu, proizilazi iz toga što sve vreme ne zavisimo od Božje sile. Bolno smo svesni vremena kad padamo, grešimo i kad nas neprijatelj nadvladava. Često težimo da postanemo preokupirani situacijom dok gubimo strpljenje u toku dana i zaključujemo da ne doživljavamo pobeđu.

Duh proroštva nam kaže da kad budemo poznavali Boga onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živećemo životom stalne poslušnosti (Čežnja vekova, str. 574). Greh će nam biti mrzak. Da li je moguće biti u tako tesnoj vezi, tako dobro poznavati Boga i zavisiti sa poverenjem od Njega, da možda nećemo ni primetiti neke od svojih pobeđa, zato što dolaze tako prirodno? Ako postoje pobeđa i poslušnost u hrišćanskom životu, koje su prirodne i potpuno spontane, tada se mnoge od njih mogu dogoditi a da mi to naročito ne zapažamo. Kako je to moguće? To je zbog toga što kad takve pobeđe dolaze, mi usmeravamo pažnju na nešto drugo – gledamo prema Isusu! Kad je naša pažnja usmerena na ono što radimo, i kad smo toga jako dobro svesni, doživljavamo poraze.

Zbog toga sotona stalno usmerava svoje napore na to da nas pridobije da skrenemo pogled sa Hrista, da Hristos ne bi bio u stanju da ostvari svoju volju u našem životu. On zna da smo pod

njegovom vlašću ako nas zadobije da gledamo na sebe a ne na Isusa. On može uspeti da odvrati našu pažnju od Hrista usmeravajući nas ka našim porazima ili poredama. Jeste li ikad bili poraženi zbog toga što vam je sotona došao i rekao: „Pogledaj kako dobro uspevaš u poslednje vreme?“

Duh proroštva kaže za Isusa: „Čak ni u mislima nije popuštao iskušenju. Tako možemo i mi. Hristova ljudska priroda bila je sjedinjena sa božanskom. Bio je osposobljen za borbu Svetim Duhom koji je prebivao u Njemu. On je došao da učini da imamo ‘deo u božanskoj prirodi’. Dok god smo verom sjedinjeni sa Njim, greh više nema vlasti nad nama“ (Čežnja vekova, str. 90). Dok dan za dan nastavljamo da gledamo Isusa, naučićemo da sve više zavisimo od Njega.

12. juli

IZABRATI BOŽJI KARAKTER

„Ako li vam nije drago služiti Gospodu, izaberite sebi danas kome ćete služiti... a ja i dom moj služićemo Gospodu.“ (Isus Navin 24,15)

Osoba koja ima živu zajednicu sa Hristom, što znači svakodnevno druženje i razgovor sa Njim u vremenu za proučavanje i molitvu, kao osnov tog zajedništva odabira da Bogu poveri svoje usmerenje – svoj put. U okviru tog zajedništva, dok nas Bog vodi naviše, mi smo u svakom trenutku ili potpuno zavisni od Njegove sile ili potpuno zavisni od svojih napora.

Sotona stalno pokušava da odvrati našu pažnju kako ne bismo bili stalno zavisni od Božje sile. Kad počinjemo da se borimo protiv sotone u svojoj sopstvenoj sili, kad počnemo da se usredsređujemo na svoje ponašanje i delovanje, naša pažnja je odvracena od Isusa i prekinuta je naša zavisnost od Njegove sile. To se može dogoditi čak i pored toga što se dan za danom prilaženje Njemu nastavlja. Kad god pažnju usmeravamo ka svojim gresima, slabostima i problemima, mi bivamo pobeđeni. Ako neko od nas odluči da gaji odnos zavisnosti od Hrista, njegov smer će biti prema gore. Bog ga nadzire i dovodi što je brže moguće da sve vreme boravi u Njemu i zavisi od Njegove sile. Međutim, dok rastemo, postoji vreme kada gledamo na Isusa i vreme kad gledamo prema sebi, čak iako smo svesni da nam je poklonjen taj dan.

Veličanstveno je to što Bog ne prosuđuje o našem karakteru prema povremenim dobrim ili rđavim delima koja se javljaju u našem životu. On gleda na usmerenost, na smer života. Ako svojevolejno odlučimo da se dan za danom predajemo Njegovoj kontroli, tražeći zajednicu s Njime, On će nas voditi ka potpunoj zavisnosti od Njegove sile. Rast u hrišćanskom životu u osnovi znači naučiti da stalno i sve više budemo zavisni od Isusa.

Ako ne odaberemo da dan za danom gajimo živu zajednicu sa Hristom, ako ne razumemo pravilnu upotrebu volje, i gde da upotrebimo svoju ljudsku snagu, ako budemo produžavali samostalne napore u borbi protiv greha i sotone, naš smer će biti naniže. Svako ko nema stalnu živu zajednicu sa Gospodom Isusom, bilo da je jednom postao hrišćanin ili ne, pruža sotoni mogućnost da kontroliše njegov smer. Naš deo jeste da izabiramo zajednicu sa Hristom, koja se stalno izgrađuje, sve dok ne budemo na kraju povedeni i dovedeni do potpune zavisnosti od Isusove sile.

13. juli

BUNAR JE ISKOPAN

„A u poslednji veliki dan praznika stajaše Isus i vikaše govoreći: ko je žedan neka dođe k meni i pije.“ (Jovan 7,37)

Milanu nije bilo dobro. Usta su mu bila suva i usne ispucale, a imao je i tako jaku vrtoglavicu da je često padao. Kad god se tako osećao, bio je i vrlo obeshrabren. Jednoga dana odlučio je da ode lekaru. Svakako ne mora živeti tako do kraja života. Pošto je saslušao simptome, lekar je klimnuo glavom: „Milane, tvoj problem je to što si žedan! To je dosta često.“ Milan se osećao rasterećenim. „Šta bi trebalo da radim?“ pitao je.

Lekar se zavalio u svoju stolicu. „Trebalo bi prvo da odlučiš šta ti najviše smeta. Možda suva usta, ispucalost usana, ili nešto drugo? Recimo da ti na primer najviše smetaju ispucale usne. Potrudi se oko njih dok se ne iscele. Zatim se potrudi oko nečeg drugog. Upotrebi svu snagu svoje volje. Tu je ključ!“

Milan se vratio kući, ali posle nekoliko dana ponavljanja: hoću da nemam ispucale usne, bio je u gorem stanju nego ikada. Pokušao je kod drugog lekara. Ovaj je bio veoma saosećajan kad je čuo njegovu priču. „Ne mogu sebi da predstavim zašto vam moj prethodnik to nije rekao!“ uskliknuo je. „Žednima je potrebna voda!“

„Voda?“ pitao se Milan u blagaj nesvestici. „To ne zvuči loše. Gde mogu pronaći vodu?“

„Ona se dobija iz bunara“, odgovorio je lekar.

Milan je požurio i pokušavao da iskopa bunar. Kopao je kratko pa se onesvestio. Bilo je očigledno da će umreti pre nego što bude u stanju da iskopa dovoljno dubok bunar. Ipak je na kraju čuo dobru vest. Postojao je već iskopan bunar. Sve što je trebalo da učini bilo je da ode vlasniku i on će mu dati vode koliko mu treba. Milan je otišao do bunara i prihvatio besplatan dar. Sada trči po celoj okolini govoreći svakome ovu dobru vest.

Koliko mnogo nas je u svom hrišćanskom životu provelo mnogo vremena pokušavajući da prevaziđe simptome greha i pribavi sebi vodu života. Kad shvatimo da prava upotreba volje leži u dolaženju Hristu, koji je uputio poziv: „Ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava,“ mi ćemo pronaći pobeđu koju smo uzalud tražili svojom sopstvenom snagom. Nije potrebno da mi kopamo bunar – on je već iskopan. Sve što nam je potrebno jeste da dođemo i prihvatimo bogatstvo Njegove blagodati.

14. juli

POTPUNA POBEDA SADA

„Ali u svemu ovome pobeđujemo onoga radi koji nas je ljubio.“ (Rimljanima 8,37)

Kad govorimo o poslušnosti verom, ne govorimo o nekom životu bez napora. Govorimo o naporu koji se javlja prirodno, naporu koji nije usiljen. Trebalo bi da se plašimo religije koja čeka i ne čini ništa. U istoriji je poznata grupa kvijetista koji su ovako upali u zamku. Očekivali su da Bog *sve* učini. Međutim, postoji nešto što Bog ne može da učini za nas. Ne može tražiti sebe za nas. Mi Mu moramo doći. To je način na koji možemo saradivati sa Njim.

Neki od nas pomišljali su da će većinu svog života provesti u borbi, naporima i škripanju zubima, boreći se da ne greše, a da će tamo negde pri kraju života, tu negde pre nego što umru, naći nagradu za svoje napore time što će im greh biti odvratn. Ali radosna je vest da je potpuna pobjeda moguća *sada*.

Kada sam bio dečak, mislio sam da će možda ova vrsta pobjede moći da se javi kad budem imao 20 godina. U kasnim dvadesetim bio sam odlučan da se to mora dogoditi u tridesetim. Međutim, u tridesetim još se nisam uskladio sa svojim odlukama. I tako sam zašao u četrdesete. Ne bih želeo da vam kažem za kada sam odgodio tu vrstu pobjede! Međutim, da li iskustvo nove stvari u Isusu Hristu mora da čeka? Da li moramo da čekamo sve dok ne budemo tako stari da nećemo moći da grešimo? Da li verujemo u opravdanje senilnošću?

Čuo sam od mnogih staraca i starica da i oni čeznu da sve postane novo. Doba života nije odlučujući činilac. Jedino što čini razliku između starog i novog stvorenja jeste biti u Hristu. To je ono veliko „ako“. „Ako je ko u Hristu.“

Bilo kad da smo u Hristu i u zajednici s Njime i zavisimo od Njegove sile, možemo biti nova stvorenja. Tek ako napustimo odnos zavisnosti od Isusa i pokušavamo svoje poslove da vodimo sami, gubimo bitke sa sotonom, padamo i grešimo. Biti u Hristu prednost je svakoga od nas danas, i tu prednost moramo zadržati da bi On delovao u nama.

15. juli

OD UNUTRAŠNOSTI KA SPOLJAŠNOSTI

„Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što čistite spolja čašu i zdelu a unutra su pune grabeža i nepravde.“ (Matej 23,25)

Većina od nas pokušavali smo više da očistimo spoljašnjost od unutrašnjosti, i tu su naše teškoće. To je bio problem fariseja Isusovih dana; On im je zato rekao da prvo iznutra očiste čašu i zdelu pa će i spolja biti čista. Nije im rekao da prvo očiste spoljašnjost, pa da zatim pređu na unutrašnjost. Biti novo stvorenje proizvod je činjenice da je neko u Hristu. Ali većina nas provodila je godine u besplodnim naporima pokušavajući da postanu nova stvorenja spolja. A mali, ili nikakav napor, ulagali smo da budemo u Hristu.

1. Jovanova 3,6 kaže: „Koji god u njemu stoji ne greši.“ Tu su još jedan uzrok i posledica. Treba li da usmerimo svoje napore da budemo u Njemu ili prema tome da „ne grešimo“? Većina nas provodi vreme i snagu u pokušajima da ne greši, umesto da usmeri svoje vreme i snagu ka tome da bude u Njemu. Neki kažu da ovaj stih govori o navici greha. Međutim, upitajmo se kada greh postaje navika? Da li je navika činiti ga jednom godišnje? Ili možda šest puta na dan? Možda ćemo se opredeliti za dva puta sedmično? Veoma je teško reći kada greh postaje navika.

Pogledajmo jednu stranicu (48) u knjizi Put Hristu. „Ako budemo u Hristu, ako ljubav Božja bude u nama, naša osećanja, naše misli, naše namere, naši postupci, biće u skladu sa Božjom voljom koja je izražena u propisima Njegovog svetog Zakona.“ Nemojmo ispustiti iz vida glavnu misao. Naša osećanja, naše misli, naše namere, naši postupci – biće u skladu sa Božjom voljom. A to će se dogoditi kada ostanemo u Hristu i Njegova ljubav ostane u nama. Jeste li možda čuli kako neko kaže: „Nisam pio alkohol već 20 godina, ali ni tri dana nije prošlo da ga nisam poželeo“? Znamo da ako ostanemo u Hristu, naša osećanja i naša dela biće u skladu sa Božjom voljom. Bog nam ne

daruje pobjedu menjajući samo naše postupke, i ne čineći ništa za osećanja, misli i težnje – u unutrašnjosti. Bog tako radi u unutrašnjosti da se to vidi na spoljašnjosti. Ako su naša osećanja, misli i težnje u skladu sa Božjom voljom, hoće li nam trebati mnogo napora da poslušamo i prevaziđemo iskušenja? Ne, to će se javiti spontano za onoga ko ostane u Hristu.

16. juli

SVE ILI NIŠTA

„Eda li može izvor iz jedne glave točiti slatko i gorko? Može li, braćo moja, smokva masline rađati ili vinova loza smokve? Tako ni jedan izvor ne daje slane i slatke vode.“ (Jakov 3,11.12)

Postoje samo dve mogućnosti kad razmatramo značenje pojma „ostati u Hristu“. Ili ćemo ostati u Hristu ili nećemo ostati u Hristu. Možemo da budemo zavisni od Hrista ili zavisni od sebe. Ne postoji druga mogućnost. Ne možemo delimično zavisiti od Hrista, a delimično od sebe. Izbor je sve ili ništa.

Ako se odmah u početku, čim pristupimo Hristu, čvrsto oslonimo na Božju silu i ostanemo zavisni od Njega, nećemo biti neposlušni i nećemo grešiti. „Koji god u Njemu stoji ne greši“ (1. Jovanova 3,6). Većina od nas ipak mora da prizna kako nije imala stalnu i neprekidnu pobjedu od dana kad smo došli Hristu do ovog trenutka. Umesto toga priznajemo da smo padali i grešili i uvek morali ponovo da dolazimo Bogu moleći Ga da nam oprost. U hrišćanskom životu iskusili smo razliku između potpune zavisnosti od Hrista i zavisnosti od naših sopstvenih snaga. Sve prave pobjede stekli smo Hristovom silom. Ako je u bilo kom trenutku greh zadobio vlast nad nama, to se dogodilo zbog toga što tada nismo bili sjedinjeni sa Hristom.

Duh proroštva nam objavljuje kako je Isus mrzeo greh. Kaže da je on bio „mučenje Njegovoj duši“ (Čežnja vekova, str. 78). On je mrzeo greh savršenom mržnjom (ISM 322). Dodir sa zlom bio Mu je neizrecivo bolan. Nije mogao da prisustvuje rdavom delu bez bola koji se nije mogao prikriti. (Čežnja vekova, str. 60)

Kada se s Njime sjedinimo verom, greh će nam biti isto tako mrzak kao što je bio Isusu. Nećemo osećati njegovu privlačnu moć (Vidi: Poruka mladima, str. 208). Gledaćemo na greh sa odvratnošću (Vidi: Velika borba, str. 525). Obnovljeno srce će mrzeti greh (Velika borba, str. 413). „Kad bilo koja grešna želja uzme maha, to pokazuje da je duša prevarena.“ (Misli s gore blagoslova, str. 117)

Kad shvatamo da nam je greh privlačan, možemo znati da smo nekako okrenuti od stalne zavisnosti od Boga i oslanjamo se na svoje snage. Tek kada se to dogodi, iskušenje ima snagu nad nama. A pobjeda dolazi spontano kad se oslonimo na Isusa.

17. juli

NAŠA JEDINA SIGURNOST

„Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo.“ (Matej 26,41)

„Sotona dobro zna da se i najslabija duša koja je u Hristu, može suprotstaviti svim silama tame i da on, ako javno radi protiv nje, ne može izvojevati pobjedu, nego će biti pobjeđen. Zato on pokušava da borce krsta izmami iz njihove sigurne tvrđave“ (Velika borba, str. 431). Sotona zna da mora ovo da ostvari kako bi nas pobjedio. Zna za snagu života u Hristu.

Ako neko ko je u Hristu može da se suprotstavi svim silama tame, ako onaj koji je u Hristu „ne greši“ (1. Jovanova 3,6), i ako onaj ko je u Hristu ni ne želi da greši, nego vidi da je greh odbojan (Velika borba, str. 412; Misli s gore blagoslova, str. 117; Čežnja vekova, str. 574), kako sotona može uspjeti da nas iskuša?

Na 55. stranici knjige Put Hristu nabrojano je pet puteva kojima nam prilaze iskušenja i kad smo u Hristu. „Kada smo zaokupljeni sobom, naš um se okreće od Hrista, Izvora snage i života. Zato se sotona stalno trudi da pažnju odvrti od Spasitelja i tako spreči zajednicu i vezu duše sa Hristom.“ Eto, njegov je stalni napor da nas odvrti od zavisnosti od Božje sile i usmeri nas na nas same. Tada ćemo završiti boreći se protiv greha svojim sopstvenim snagama. Put Hristu zatim navodi načine na koje sotona postiže to razdvajanje. 1) Zadovoljstva sveta. To bi trebala da budu nevina zadovoljstva, ali ipak takva da odvrte našu pažnju od Boga ako smo na Njega usredsređeni. 2) Brige i nesigurnosti i žalosti života. Svi mi imamo svoj deo ovoga i znamo kako je teško u takva vremena produžiti sa svojim potpunim poverenjem u Boga. 3) Mane drugih. Jeste li ikada odvrtili svoj pogled od Hrista zbog tuđih slabosti? 4) Na sopstvene mane i nedostatke. Ovo je naročito delotvorno za one koji su najsavesniji! I na kraju, 5) Zabrinutost i strah da li ćemo se spasti.

Za sotonu ne bi bilo dobro da dođe kod onoga ko je u Hristu i kuša ga da prekrši neku od zapovesti. Greh je odvratan onome koji je u Hristu. Zato sotona umesto toga dolazi sa onim što će našu pažnju odvratiti od Isusa. Jedino kroz ostajanje u Hristu i održavanjem svog pogleda stalno usmerenog k Njemu, imamo pobjedu.

18. juli

ISUS UZIMA NAŠE GREHE

„I znate da se on javi da grehe naše uzme; i greha u njemu nema.“ (1. Jovanova 3,5)

Neko je napisao knjigu o tome kako živeti pobjedonosnim hrišćanskim životom. Na naslovnoj strani autor je predstavljen kao „nepoznati hrišćanin“. Kad sam to video, pokušao sam da dokučim šta je želeo time da mi kaže. Kako živeti pobjedonosnim hrišćanskim životom od nepoznatog hrišćanina. Ko je ostvario takav život? Može li iko ostvariti takav život?

Kad govorimo o vođenju pobjedonosnog hrišćanskog života, ne govorimo o prevazilaženju nepoznatih greha. To je u potpunosti Božji deo posla. Kako mi možemo ostvariti bilo šta u vezi sa grehom o kome čak ništa i ne znamo? A da ne govorimo o tome šta će se dogoditi sa našom grešnom prirodom. Šta god da se događa sa našom grešnom prirodom niko je ne može ukrotiti sem Hrista. U potpunosti On mora da se pozabavi njome. Jedino o čemu govorimo i čega možemo biti svesni jeste pobjeda nad poznatim grehom. Ne govorimo o potpunom savršenstvu, već je jednostavno u pitanju pobjeda nad poznatim grehom. To je moguće, to je neophodno, i to je Božji plan danas za naš život.

Može li greh biti pobjeđen? Odgovor je: Da. Neko je to postigao. Ime mu je Isus. Prema

Jevrejima 4,15 On je u svačemu bio kušan kao i mi, i još uvek je ostao bezgrešan. 1. Petrova 2,22: „Koji greha ne učini, niti se nađe prevara u ustima njegovim.“ Jovan 16,33 On kaže za sebe: „Ja pobedih“. 1. Jovanova 3,5 nam objavljuje da greha u njemu nema. Taj isti stih kaže i da On dođe da uzme *naše* grehe. Da li je Isus živeo bezgrešnim životom zato što je bio Bog? Ili je to ostvario Božjom silom, sjedinjenom sa svojom ljudskom prirodom, na način dostupan svakome od nas?

Isus je živeo na Zemlji kao čovek, ne kao Bog. On je rođen sa božanskom prirodom. Međutim, On nije koristio tu silu da živi svojim životom. Kada je kazao: „Ja sam ne mogu ništa činiti“, naglasio nam je da je naš primer. Došao je da nam pokaže kako da živimo u zavisnosti od jedne druge sile. Sila koju je koristio za svoj bezgrešan i čist život dolazila je odozgo, a ne od Njega samog. Meni se ne mora naglašavati da nemam u sebi nikakve sile, osim u Isusu. Bio sam pobeđen i poražen mnogo puta. Ako je i meni dostupna Njegova sila, moguće je da živim danas kao što je i On živeo i da budem više nego pobednik kroz Onoga koji nas je ljubio.

19. juli

ŽIVETI BEZ GREHA

„Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mojemu, kao i ja što pobedih i sedoh s ocem svojim na prestolu njegovu.“ (Otkrivenje 3,21)

Može li iko živeti bez greha? Da. Isus je tako živeo. Možemo li mi? Ne. Rimljanima 8,7 kaže da se telesni um ne pokorava Zakonu Božjemu niti može. Rimljanima 3,23 objašnjava da su svi sagrešili. Dok ne shvatimo svoje očajno stanje, pored sveg truda, ne postoji mogućnost da sebi objasnimo kako možemo živeti bez greha. Mi smo grešnici i ostaćemo grešnici sve dok nam priroda ne bude promenjena.

Tako dolazimo do teške zagonetke. Psalam 1,6 kaže da Gospod zna put pravednički. Dobro, mi smo prozvani pravednima zbog Isusa. Međutim, je li to sve što ovaj tekst podrazumeva? 2. Korinćanima 5,21. kaže da je Isus bio učinjen grehom nas radi, da mi budemo pravda Božja u Njemu. Ako je to istina, bilo šta da je moguće postići da bi se u životu živelo bez greha, može se postići jedino putem veze sa Isusom, nikako stavom nezavisnosti od Njega. Zato kad postavimo pitanje: Može li bilo ko živeti bezgrešnim životom, odgovor je: Da. Neko je to uspeo. Ime mu je Isus. Mi ne možemo to postići odvojeni od Njega. Ne postoji neki sporedni put. Ali možemo i moramo kroz povezanost s Njime.

Nije potrebno dugo čitati knjigu Otkrivenje da bi se pronašli izrazi „koji pobedi“. Pobeđivanje je jedna od poslednjih pojedinosti koje posmatramo kad proučavamo Bibliju. To je jedna od poslednjih stvarnosti koja se tiče ljudi koji žive pre nego što Isus dođe. Kad je Isus rekao ženi koju su mu doveli: „Idi, i više ne greši“, i kada je čoveku koga je iscelio kazao: „Ne greši više“, je li to bila samo neka usputna rečenica? Jesu li oni mogli poslušati Njegovu zapovest? Je li to bilo moguće postići Njegovom silom? Naravno!

Nemojmo se zaglibljivati u pokušaje da izračunamo ko je ostvario poslušnost. Nije naša dužnost da odlučujemo ko je delovao. Pokušaji da se razluči ko je postigao i delovao su vrlo opasni. Isus je naš primer i na Njega treba da se ugledamo. Ako ostanemo u Njemu, kao što je On u svom Ocu, mi ćemo biti pobednici na isti način na koji je to bio On. Tek gledanjem na Njega, ne gledanjem oko sebe ili posmatranjem svog sopstvenog života uz pokušaje da se izmenimo, mi pronalazimo pobeđu.

20. juli

NASTAVI DA GLEDAŠ ISUSA

„Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.“ (1. Petrova 5,8)

Jedna od omiljenih sotoninih aktivnosti je da nam nabija na glavu naše padove, prestupe i pogreške. Za to postoji mnogo razloga. Pre svega, ako se osećamo krivim, osećaćemo se jadno, a on uživa kad se osećamo jadno. Drugo, ako mu uspe da zadrži našu pažnju usmerenu ka pogreškama koje smo učinili, verovatno je da ćemo ih učiniti još, jer će naša pažnja biti odvrćena od Isusa. I treće, ako nas može uvesti u takvo razočarenje da se u njemu odlučimo da prekinemo svoju zajednicu sa Hristom, da se odrekemo pokušaja da živimo hrišćanskim životom, sotona je tada postigao svoj glavni cilj sa nama.

Kad god svoj pogled udaljimo od Hrista, sotona se odmah ubacuje sa razmišljanjima o tome kako nam ide. Ako ste ostali u Hristu celog dana, a propustili to u toku nekoliko sekundi, kad ste izgubili nerve i izbacili tiganj kroz kuhinjski prozor, šta će stajati u vašem umu na kraju tog dana?

Koju vrstu pobede ćete duže pamtit? Pobedu koju ste postigli ostajanjem u Hristu pa su vam zbog toga iskušenja izgledala mrska i odvratna, ili onu u kojoj ste se borili tri dana, očajno želeći da popustite, ali ipak na kraju uspevajući da se savladate zato što ste znali da to nije dobro? Unutrašnja pobeda je jedina vrsta prave pobede koja postoji. Kad nam je greh poželjan i privlačan, već smo **u suštini sagrešili**, bilo da smo učinili grešno delo ili ne. Kad to razumemo, znamo da je pobeda za koju smo se tri dana borili bila samo spoljašnje uzdržavanje, ali uopšte ne i prava pobeda. Ipak se bolje sećamo tih spoljašnjih i lažnih pobeda, od onih pravih i spontanijih, koje se javljaju kad gledamo na Hrista.

To je razlog zašto je uvek nesigurno gledati na ono što uspevamo da ostvarimo kao na meru svog hrišćanskog rasta. Ako svoj pogled sklonimo od Isusa i gledamo na sebe, podleći ćemo sigurno, bilo ponosu bilo obeshrabrenju, u zavisnosti od toga šta mislimo o svojim ostvarenjima. Ali kad stalno gledamo na Isusa, razmišljamo i govorimo o Njemu i Njegovoj ljubavi za nas, sve više i više ćemo ostajati u Njemu, a „koji u Njemu stoji ne greši“.

21. juli

POBEDITI SVET

„Jer svaki koji je rođen od Boga pobeđuje svet; i vera je naša ova pobeda koja pobedi svet.“ (1. Jovanova 5,4)

Kad bismo svi mogli da poredimo greh, to bi sigurno smanjilo tragedije koje doživljavamo u ovom svetu, zar ne? Zainteresovan sam da poredim greh, a vi? A znamo da će se to dogoditi samo kad se usredsredimo na Isusa. Sveto pismo nam može nešto reći o grehu i kako da ga poredimo.

Bog ima samo jednu vrstu pobede nad bilo kojom vrstom greha, a to je prirodna i spontana

pobeda za one koji su u Hristu. Sve usiljene, neprirodne pobeđe mi ostvarujemo sami. A ono što nazivamo pobedom je samo spoljašnji izgled stvari. Biblija veoma određeno tvrdi da Bog poseduje silu koju želi da nam da kako ne bismo grešili. Pobrinuo se da omogući i oprostjenje onima koji rastu. Možemo biti zahvalni za obe ove istine.

Hristova pravda podrazumeva i Božje praštanje i Njegovu silu da budemo pobednici. Pored svega treba da se podsetimo da bilo koliko da neko pobeđuje greh ne treba da ide okolo objavljujući to i ne treba da tvrdi da je bezgrešan. U 1. Jovanovoj 1,8 čitamo da je svako ko kaže da nema greha prevaren. Ipak to ne uklanja biblijsku istinu da možemo pobediti greh.

Jeste li ikada čuli nekoga kako kaže da nećete prestati da grešite tako dugo dok živite na ovoj Zemlji, a da je tako dugo dok ga mrzite, sve u redu, jer je to sve što Bog očekuje? Hoćemo li to reći jednom ubici? Da li mu možemo reći da je najbolje što može učiniti da ne ubija suviše mnogo ljudi, i da tako dugo dok mrzi ono što čini, nema problema, jer je to najbolje što Bog očekuje od njega? Da li ćemo dati taj savet lopovu, pijanici ili preljubočincu? Kako onda možemo pothranjivati istu misao kao utehu za „svoje male grehe“?

U 1. Jovanovoj poslanici 5,4. kaže nam se koji je ključni činilac u pobeđivanju greha: „Vera je naša ova pobeda koja pobeđi svet.“ Kad shvatimo da je vera proizvod odnosa u zajedništvu sa Hristom, da je vera poverenje u nekoga za koga znamo da je dostojan poverenja, jasno je i da je jedini put pobeđe druženje i zajedništvo sa Hristom koje se stalno nastavlja. To je avenija koju On želi da iskoristi kako bi nas poveo do prave poslušnosti.

22. juli

KORACI KA POBEDI

„Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom, poslao Bog sina svojega u obličju tela grehovnoga, i za greh osudi greh u telu.“ (Rimljanima 8,3)

Greh se ne može pobediti bez zajedništva koje verom gajimo sa Hristom. Ipak unutar te zajednice s Njime postoji nekoliko koraka kojima nas Bog vodi da pobeđimo greh u svom životu. Prvi je priznanje da je greh greh. Ako ste se borili sa problemom i niste primili pobeđu, ovo može biti vaša poteškoća. Da li ste došli do tačke na kojoj priznajete da je greh greh ili ste se uvek trudili da ga opravdate? Da li vam je Sveti Duh pružio osvedočenje o tome, ili ste pokušali da ostanete na onome što kažu vaši roditelji, ili što misle vaši susedi ili propovednik? Pobeda nikada ne dolazi pre nego što shvatimo da je greh greh.

Kad jednom saznamo da je nešto greh, moramo shvatiti da smo bespomoćni da sami učinimo bilo šta u vezi s njim. Jaka osoba može kontrolisati svoja spoljašnja dela, ali nije pobeđila greh. Greh je uvek u unutrašnjosti i biva pobeđen samo Božjom silom.

Kad dođemo do tačke prepoznavanja greha i priznanja svoje bespomoćnosti da se s njim borimo, moramo shvatiti i u čemu je bitka. Rimljanima 8,3 kaže da ono što nije mogao da postigne Zakon, u čemu je bio oslabljen telom, Bog je poslao Sina svojega u obličju tela grehovnoga, i osudio greh u telu, da pravda Zakona može biti ispunjena **u nama** koji ne živimo po telu nego po Duhu. Ako budete pokušavali da pobedite u svojoj sopstvenoj snazi, nećete pronaći ništa drugo do slabost. Ali ako dođete Hristu i dozvolite Njegovom Duhu da deluje u vama, pobeđićete. Ako usmerimo svu snagu svoje volje prema traženju zajedništva verom u Hrista, nećemo imati neke preostale snage

volje da se borimo protiv greha i sotone. A upravo tako i treba da bude, jer je Hristos obećao da će ostvariti pobjedu za nas.

Sledeći korak je da uvidimo da nas Bog ne osuđuje. Bog nije poslao svog Sina na svet da sudi svetu. Dok posmatramo Isusovu ljubav i shvatamo Božje prihvatanje s ljubavlju, to će slomiti naše srce i preobraziti naš život. I, dok budemo posmatrali šta je Isus učinio na krstu, to će postati naše moćno utočište protiv iskušenja.

23. juli

BOŽJA PRISUTNOST

„Ko ima zapovesti moje i drži ih on je onaj što ima ljubav k meni; a koji ima ljubav k meni, imaće k njemu ljubav otac moj; i ja ću imati ljubav k Njemu, i javiću mu se sam.“ (Jovan 14,21)

„Kao štiti protiv iskušenja i kao podsticaj na neporočnost i istinu, nijedan drugi uticaj ne može se meriti sa svešću o Božjem prisustvu“ (Vaspitanje, str. 228). Imate li problema sa grehom u svom životu? Jedan od razloga može biti činjenica da nemate svest o Božjem prisustvu, jer kad biste imali svest o Božjem prisustvu punom ljubavi, imali biste moćan štiti protiv iskušenja. Možda nam zvuči nestvarno i mistično mogućnost da nam Isus bude stvarniji nego što je bio svojim učenicima dok je išao prašnjavim putevima Galileje. Međutim, to je istina! Jovan 14,21 veoma jasno objašnjava da nas On voli i da će nam se otkriti. A svest o Njegovoj prisutnosti je naš štiti protiv iskušenja i greha. Kad svojevolejno odlučimo da produžavamo zajednicu svakodnevnog druženja sa Isusom, On će nas sve više voditi ka stalnom shvatanju Njegove prisutnosti.

Obično sam kao đak dolazio iz škole i prilazio pravo kutiji sa kolačima. Jeste li vi radili nešto slično? (Mislim da su to bili medenjaci sa čokoladnim prelivom!) Naravno, hteo sam da uzmem kolače jer sam bio gladan. Sada ispaštam zbog svoje prošlosti, jer i sam imam decu a ona ne mogu da se drže podalje od... sanduka sa jabukama! Kad god je majka bila u kuhinji sa svojom prisutnošću punom ljubavi, iznenada nisam imao problema da se držim podalje od kutije sa kolačima. Međutim, majka je mogla biti u kuhinji samo povremeno. Nije bila tamo ako je bila u podrumu, napolju u dvorištu, ili negde gore. Ali Bog preko svojih anđela i svojim Duhom može da bude prisutan svuda. Kad bismo to imali na umu svakog trenutka, to bi činilo veliku razliku, zar ne? Božja prisutnost puna ljubavi nas stalno okružuje. To nije prisutnost koja osuđuje. Strah će vas sprečiti da ne opljačkate banku ako vidite čuvare i policajce. Strah će vas zadržati od nečasnih postupaka ako ste u parku na mesečini, sa devojkom, a tata i mama idu iza vas. Strah može sprečiti mnoge postupke. Ali prisutnost Božja, koja nas štiti, jeste prisutnost puna ljubavi. Ona je stvarna. To je Isusova prisutnost ispunjena ljubavlju koja nam može dati snagu za pobjedu i prevazilaženje greha.

24. juli

GREH VODI U GREŠENJE

„Svaki koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje.“ (1. Jovanova 3,4)

Postoji razlika između jednog iskušenja i mnogih iskušenja. To je ista razlika kao između jednog greha i mnogih greha. Greh je živeti odvojen od Boga. Gresi su rezultat toga – činjenje rđavih dela – prestupi. Isus nije nikada živio odvojen od Boga, iako Mu je bila privlačna mogućnost da bude nezavisan i ostvari neka dela svojom sopstvenom silom. Kao rezultat Njegovog života stalne zavisnosti od Boga gresi ili iskušenja nisu za Njega imali nikakvu privlačnost. Oni su mu bili odbojni.

Ako u nekom trenutku potpuno zavisimo od Božje sile, i sotona nas pogodi nekim od svojih iskušenja da učinimo greh, on će nam biti odbojan kao što je bio Isusu. Pobjeda se javlja spontano, zato što sotoninu ponudu ne vidimo kao nešto privlačno. Ne nalazimo da je rđavo delo poželjno.

Ali kad se oslonimo na sebe, pronaći ćemo da odgovaramo na sotonino iskušenje – u najmanju ruku u svojoj unutrašnjosti. Iskušenje se javlja ovim redosledom. Prvo, pred nas je stavljeno iskušenje. Nema greha u tome biti kušan. Zatim prepoznamo iskušenje i imamo priliku da razmišljamo o njemu. Ni to još nije greh, jer je i Isus u pustinji prepoznao da je kušan i znao je šta sve podrazumeva taj proces.

Treći korak u iskušenjima javlja se jedino kod onih koji se ne oslanjaju na Božju silu u vreme iskušenja. Oni u stvari podležu iskušenju u svom umu. Postoji jedan unutrašnji odgovor kao: „Da, da, to zvuči kao uživanje!“ To je otprilike nešto kao čovečuljak na opruzi spakovan u kutiji, i kad pritisnete otvarač, „hop-la“, iz kutije izleće čovečuljak. Ali za one koji se oslanjaju na Hrista, taj unutrašnji odgovor, to pronalaženje iskušenja poželjnim i privlačnim, jednostavno se ne događa.

U bilo kom trenutku kad smo u svojoj unutrašnjosti podlegli iskušenju, već smo sagrešili. Zato gresi uvek počinju iz unutrašnjosti. (Ko mrzi na brata ubica je, a ko pogleda osobu sa kojom ne živi u braku sa željom, preljubočinac ili preljubočnica je). Za onoga koji se oslanja na svoju sopstvenu snagu, to podleganje iskušenju se događa svakom prilikom. Tek kad smo u odnosu zavisnosti od Božje sile, osposobljeni smo da iskusimo pobjedu čak i u svojim željama.

25. juli

KADA ISKUŠENJE POSTAJE GREH

„Nego svakoga kuša njegova slast, koja ga vuče i mami.“ (Jakov 1,14)

Zorica je imala problema sa poštenjem. Ili možda bi bilo bolje reći da je imala teškoće sa nepoštenjem. Bilo kako bilo – bila je kradljivica i lopov, volela je da uzima tuđe. Međutim, sreća je nekoga ko je razbojnika učinio svojim poslednjim prijateljem na Zemlji i upoznala se s Njime. Bila je osvedočena da je krađa pogrešna, a još više, bila je osvedočena da je do sada svoj život živela daleko od Boga. Počela je da razumeva nešto od Božje ljubavi i prihvatanja, čak i za lopove, shvatajući da joj je On potreban. Predala se Njemu i doživela obraćenje.

Jednog dana našla se na ulazu u samoposlugi. Dok je prolazila pored nekoliko tašni, zapazila je da je u jednoj na vrhu podebeo novčanik. Iskušenje. Nije svakako greh naići na nečuvani novčanik. Do tog trenutka Zorica je bila bez greha.

Odmah je prepoznala da je to iskušenje. Shvatila je da ima priliku da ukrade nečiji novac, ali još uvek nije sagrešila. Prepoznati iskušenje nije greh. Isus je prepoznao iskušenja kojima je kušan i nije nikada sagrešio. Tako i ona još nije sagrešila.

Sada predstoje dve mogućnosti šta se sledeće može dogoditi u priči o njoj. Ako se u tom

trenutku oslanja na Božju silu i pod Njegovom je kontrolom, ona će mrzeti i pomisao da ukrade. Tu pomisao će pronaći neprivlačnom. I njoj će u tom trenutku potpuno spontano biti darovana pobjeda.

Ako se, međutim, u tom trenutku oslanja na svoju silu, njena unutrašnjost će odgovoriti: „Kakva dobra prilika!“ U svom umu podleći će iskušenju. Možda će čak i planirati delo. „Pogledajmo, da li nekoga ima na vidiku? Kad bih samo podigla taj novčanik i stavila ga ispod jakne...“ Da li će ona slediti svoje planove ili ne, zavisice najviše od toga da li ima jaku volju i koliko samokontrole može da pokaže. Ali ona je **već** sagrešila kad je u svom umu podlegla iskušenju. Bez obzira **kakvo delo** čini, već je sagrešila. Prava pobjeda javlja se samo iz unutrašnjosti u kojoj Bog stanuje, kad smo u stavu zavisnosti od Njegove sile, umesto od svoje sopstvene.

26. juli

BITI DOBAR IZBEGAVANJEM ZLA?

„A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svojem.“

(Matej 5,28)

Ako je istina da se misli i želje srca računaju isto kao dela, i da smo sagrešili kad smo u unutrašnjosti podlegli iskušenju, bilo da smo nastavili i počinili delo ili ne, zašto onda ne nastaviti sa delom? Ako smo već sagrešili i izgubili bitku, zašto ne nastaviti sa grešnim delom?

Ima velikih moralnih razloga zbog kojih ne treba nastaviti sa grešnim delom – razloga koji se nimalo ne tiču Boga, pobjede ili duhovnog života. Ako imamo dovoljno čvrstu volju da se uzdržimo da ne ubijemo nekoga na koga se ljutimo, moći ćemo da ostanemo van zatvora, a to je dosta veliki dobitak. A postojaće i neke očigledne prednosti za osobu na koju se ljutimo! Ima mnogo vrsta moralnih pogodnosti koje možemo požnjeti zbog moralnog ponašanja. Ali to još uvek nije **pobjeda** u Božjim očima. Postoji i drugi razlog, pored moralnih prednosti, koji odobravaju stav da ne treba slediti svaki unutrašnji greh spoljašnjim delom. Dostupna nam je sila kojom se možemo okrenuti od greha Isusu i Njegovoj sili pre nego što se unutrašnji poraz pokaže i spolja.

Kad shvatimo da smo već sagrešili, dok smo u unutrašnjosti podlegli grehu, i ako to ne zovemo više pobjedom, imamo mogućnost da se okrenemo za pokajanje Bogu **pre** nego što učinimo i samo delo. Možemo shvatiti da su naše oči nekako bile privučene da se udalje od Hrista, i da ne smemo pokušavati da se borimo sa neprijateljem svojom sopstvenom snagom, već treba da priznamo svoju bespomoćnost i okrenemo se Isusu.

Hrišćanin koji raste može doživljavati mnoštvo prilika u kojima će uhvatiti sebe kako se oslanja na svoju snagu i u unutrašnjosti podleže iskušenju. Zbog moralnih pogodnosti koje dobija, može biti prinuđen da stisne zube i osloni se na svoju kičmu, da ga održi kako se unutrašnji poraz ne bi nastavio u greh spolja. Međutim, to **ne bismo smeli zvati pobjedom!** Ako nismo voljni da priznamo kako smo odvojeni od Hrista, trebaće nam mnogo vremena da se ponovo svojevolski vratimo i za silu pridemo Njemu. Ali kad priznamo da smo **već** sagrešili i vratimo se u pokajanje Njemu, On može da nam podari i pokajanje i novu snagu.

27. juli

ČINITI PRAVDU IZBEGAVANJEM ZLA?

„A ja vam kažem da će svaki koji se gnjevi na brata svojega ni za što, biti kriv sudu...“ (Matej 5,22)

Dok sam jednom poučavao u našoj srednjoj školi neki biblijski predmet, primetio sam da se dvoje mojih učenika u poslednjoj klupi ljube. Bio sam duboko uvređen i ljut. Izgubio sam strpljenje. Prvo, nisam mislio da smeju to da rade za vreme nastave, a drugo, to se negativno odražavalo na procenu mojih sposobnosti kao nastavnika. Trebalo je da budu tako opčinjeni mojim izlaganjem da nemaju vremena da se ljube! *U svom umu*, u mašti, otišao sam do mesta na kojima su sedeli i udario im glave jednu o drugu. (To ne bi bilo tako lako ostvarivo, jer je bilo suviše malo prostora između njihovih glava!)

Ipak, nisam sledio svoju prvu misao i nisam je ostvario. Bio sam kušan. Prepoznao sam iskušenje. I zato što nisam zavisio od Božje sile u tom trenutku, čak iako sam bio usred poučavanja biblijskog predmeta, sagrešio sam. Podlegao sam iskušenju. Pomislio sam da je to sjajna misao. Odgovorio sam na predlog svog uma. I planirao sam da ga ostvarim. Međutim, nisam ga ostvario. Bio sam u stanju da se uzdržim i ne budem nasilan. U stvari, kontrolisao sam svoje postupke tako dobro da niko u razredu, koliko je meni poznato, nije nikada saznao da sam bio ljut. Nisam ostvario ono što sam smislio zato što sam znao da uprava škole ne bi bila previše oduševljena mojim novim načinom rada kad bi za njega saznala. A nisam bio siguran ni da bi to išta dodalo mojoj povezanosti sa ostatkom razreda. Ali ipak, sagrešio sam. U Božjim očima udario sam njihove glave jednu o drugu! Nisam iskusio pobjedu iako sam bio u stanju da kontrolišem svoje spoljašnje postupke. Kad govorimo o potrebi da se pobjeda zbude u unutrašnjosti da bi uopšte bila pobjeda, ne ohrabrujemo ljude da idu okolo i rade sve što im se sviđa čekajući da ih Bog promeni u unutrašnjosti. U nekom smislu to možda i nije opasnost, zato što postoji dovoljno sebičnih razloga za dobro spoljašnje ponašanje. Ako neko poseduje jaku volju, neće izabrati da završi u zatvoru, ili pokvari svoj dobar glas, bez obzira kako u Božjim očima izgleda prava pobjeda. Ipak je veoma važno shvatiti da je jedina stvarna pobjeda ona koja proističe iz unutrašnjosti. Tada ćemo razumeti da za svaku svoju pobjedu zavisimo od Njega, i da se one javljaju kao rezultat našeg zajedništva sa Njim.

28. juli

ON POZNAJE SRCA

„Srce je prevarno više svega i opako; ko će ga poznati?“ (Jeremija 17,9)

„Ovako veli Gospod: da je proklet čovek koji se uzda u čoveka i koji stavlja telo sebi za mišicu, a od Gospoda odstupa srce njegovo. Jer će biti kao vres u pustinji, koji ne oseća kad dođe dobro, nego stoji u pustinji, na suhim mestima u zemlji slanoj i u kojoj se ne živi. Blago čoveku koji se uzda u Gospoda i kome je Gospod uzdanica. Jer će biti kao drvo usađeno kraj vode i koje niz potok pušta žile svoje, koje ne oseća kad dođe pripeka, nego mu se list zeleni, i sušne godine ne brine se i ne prestaje radati rod.“ (Jeremija 17,5-8)

Ovde je opisan kontrast između čoveka koji se nada u Gospoda i onoga koji se uzda u telo, ili u

sebe. U psalmima nalazimo da je onaj koji se uzda u svoje srce bezuman.

Naš stih nam kaže da je ljudsko srce prevarno bez obzira da li se uzdamo u Boga ili u sebe. Jeste li ikad **smatrali** da se uzdate u Boga i zatim otkrili da ste se pouzdali u sebe i da to niste znali sve dok niste užasno pali, a pad vam je pokazao kako vam je srce prevarno? Bog se u svojoj ljubavi pobrinuo za način da ispitamo svoje srce i istražimo svoj um.

Duh proroštva kaže: „Bog vodi svoj narod korak po korak. On ga dovodi u razne prilike da bi se videlo šta je u njegovom srcu. Neki izdrže u jednoj probi, ali podlegnu kod iduće. U svakoj idućoj probi srce je stavljeno na teži ispit... Ovde im se pruža prilika da vide šta je u njihovim srcima što smeta Isusu da ne može ući i nastaniti se u njima.“ (Iz Riznice 1, str. 45)

Osoba koja je u Hristu, i zavisi od Njegove sile, ima u svom iskustvu jasna osvedočenja o Božjoj moći tako da greh nad njom nema vlast. „Hristos menja srce. On verom boravi u vašem srcu. Verom i stalnim predavanjem svoje volje Hristu treba da održavate ovu vezu sa Njim; i dokle god to budete činili, On će delovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno“ (Put Hristu, str. 49). Nije naša dužnost da trenutak za trenutkom ispitujemo sebe da vidimo da li se oslanjamo na Njegovu silu. Mi možda ne bismo bili u stanju da to ispravno prosudimo. Naš deo je da produžavamo verom svoje zajedništvo sa Hristom, kroz svakodnevnu vezu s Njime, a On će nas dovesti do pobeде.

29. juli

NAJVAŽNIJE U ISKUŠENJU

„Tvrda je kula ime Gospodnje, k Njemu će uteći pravednik i biće u visokom zaklonu.“ (Priče 18,10)

„Oni koji shvataju svoju slabost uzdaju se u silu višu od sebe. I dok gledaju ka Bogu, sotona nad njima nema moći. Ali oni koji se uzdaju u sebe bivaju lako pobeđeni.“ (R&H 16. XII 1902)

Ako sotona nema moći nad nama, bićemo oslobođeni privlačne sile greha. Ne govorimo da je grešna priroda odbačena. Ali dokle god smo pod uticajem sile Svetog Duha nećemo odgovoriti na privlačnost greha, iako smo kušani da tako učinimo.

Iskušenje, kad ne nalazimo da su predložene privlačnosti greha zamamne, jeste izmaći se kontroli i gospodarenju nebeskih bića i osloniti se na svoju snagu. To je bilo najveće Isusovo iskušenje.

U trenucima kad smo u stavu potpune zavisnosti od Boga, imamo i pobeđu nad svim gresima. Ali čak i zreo hrišćanin se lako udaljava od ove zavisnosti.

Isus Navin je bio jedan od najboljih ljudi koji su ikad živeli. Bio je jedan od dvojice koji su nasuprot celom mnoštvu imali dovoljno vere u Boga da će biti u stanju da ostvare ceo put od Egipta do Obećane zemlje. Iskusio je Božju silu u tolikoj meri da je vojskom mogao da upravlja tako da ih je neprijatelj smatrao nepobedivima. Verom su prešli Jordan i ušli u Obećanu zemlju. Verom su pali jerihonski zidovi. Ali zatim vidimo Isusa Navina kako se oslanja na svoju snagu da bi osvojio malo mesto Gaj. Preko noći njegove snage bile su poražene.

To doživljava i hrišćanin koji raste kad se odvoji od zajednice sa Hristom. „Sotona dobro zna da se i najslabija duša koja je u Hristu može suprotstaviti svim silama tame... Zato on pokušava da borce krsta izmami iz njihove sigurne tvrđave.“ (Velika borba, str. 431)

Jakov nam o tome govori u 1. poglavlju, 14. stihu. Svako je kušan kad je primamljen i vučen svojom slašću. A kad slast zatrudni, ona rađa greh, a greh učinjen donosi smrt. Postoji udaljavanje u iskušenju koje proizvodi sve ostale vrste iskušenja. Ali dokle god smo zavisni od **Božje sile**, ne možemo biti pobeđeni.

30. juli

BOŽJA LJUBAV OTKRIVA NAŠU SLABOST

„A trpljenje neka delo dovršuje, da budete savršeni i celi bez ikakve mane.“ (Jakov 1,4)

Sotona je svestan da, dokle gol zavisimo od Božje moći i držimo svoj pogled usmeren ka Hristu, ne može da nam se približi svojim iskušenjima. Zato se trudi da nas usmeri u drugom smeru – da se bavimo sobom – jer ako u tome uspe, moći će da nas pobeđi. Okrutna je istina da često ne prepoznamo kada smo se usmerili u drugom smeru. Jeste li ikada iskusili značajno vreme zajednice sa Hristom ujutru, a negde oko podneva neprijatelj vas je potpuno porazio kod neke slabosti, i to tako da niste ni shvatili kad ste se okrenuli od Isusa?

Bog je u svojoj ljubavi, na svoj milostiv i nežan način, zainteresovan da nam otkrije kako lako smo povučeni od svog oslanjanja na Njega. On nam pomaže da što je brže moguće shvatimo da smo se okrenuli od Njega, a pomaže nam i da shvatimo šta će nas održati sigurnim protiv toga. Tako dolazimo do procesa proba u kojima nam se otkriva naš karakter. Jakov 1,2-4 kaže nam da pozdravimo proces probe sa radošću, jer nam on donosi duhovni rast i strpljenje. Bog nam ne pruža iskušenja i nevolje, već je u stanju da ih upotrebi kako bi nam otkrio našu potrebu za Njim.

Bog nam stalno iznova pokazuje kakva su naša srca. U knjizi Služba isceljenja (470. str. orig.) nalazi se ova misao: „Mnogi koji iskreno posvećuju svoj život službi Bogu iznenađeni su i razočarani kad se nađu, kao nikada ranije, suočeni sa teškoćama, problemima i nevoljama. Oni se mole za karakter nalik Hristovom, za spremnost u Gospodnjoj službi, a stavljeni su u prilike koje kao da teraju na površinu svo zlo njihove prirode... Kao stari Izrailj i oni se pitaju: ‘Kad je Gospod sa nama, zašto nas snađe sve ovo?’“

Božja namera je da nam otkrije, korak po korak, tačku po tačku, gde smo sve u iskušenju da se oslanjamo na svoju sopstvenu snagu i okrenemo se od Njegove sile. Kad izdržimo probe i nastavljamo da tražimo svakodnevnu zajednicu sa Njim, On nas, što je brže moguće, vodi do potpune zavisnosti od Njega i Njegove stalne kontrole.

31. juli

SVETLOST KOJA NE OSLEPLJUJE

„A put je pravednički kao svetlo videlo, koje sve većma svetli dok ne bude pravi dan.“ (Priče 4,18)

Da li ste se ikada pitali zašto se „veliki“ gresi na izgled lakše prevazilaze nego „mali“? Odgovor se krije u činjenici da mi možemo pobeđivati sve grehe tako dugo dok zavisimo od Božje moći, a ne

možemo pobediti nijedan greh dok verujemo u svoju sopstvenu moć. Ali pre nego što smo voljni da verujemo u Božju silu, moramo doći do tačke da ne verujemo u svoju. Lakše nam je shvatiti da ne možemo pobediti „velike“ grehe, ali nam je mnogo teže da shvatimo kako smo bespomoćni u borbi protiv sotone kad su u pitanju „mali“. Tek kad se pozabavimo i „malim“ gresima, postajemo pobeđnici.

Zamislite sebe u tamnoj sobi, očiju priviklih na tamu. Na veliki trokrilni prozor sunčane terase spuštena je roletna. Kad bi neko iznenada povukao roletnu, jaka sunčeva svetlost bi vas u trenutku oslepila. Bog u svojoj ljubavi podiže roletnu malo po malo. Ne govori nam sve što treba da nam otkrije odjednom. Počinje sa velikim pojedinostima, приметnim gresima. Kad naučimo da u tome imamo poverenja u Njega, prelazi na „male“ grehe.

Ako priđete čoveku na samrtnoj postelji i govorite mu o spasenju, sigurno nećete početi upozorenjem da se cipele čiste petkom. Postoji redosled koji sam Bog preporučuje. U 2. Mojsijevoj, 23. poglavlju, Gospod govori o pobedi nad neprijateljima svog naroda. Obećava da će učiniti da im neprijatelji okrenu leđa. Kaže da će poslati stršljenove koji su vrlo delotvorno oružje! Ali tada dodaje u 29. i 30. stihu: „Neću ih oterati ispred tebe jednu godinu, da ne opusti zemlja i da se zverje poljsko ne namnoži na tebe. Pomalo ću ih odgoniti ispred tebe dokle se ne namnožiš i ne zauzmeš zemlju.“

Bog zna da kad bi pokušao da nas menja odjednom, i kad bi nam sve slabosti koje imamo otkrio odjednom, to bi nas uništilo. Zato nas usavršava polako, na način kako mi u svojoj slabosti možemo da izdržimo. Ali tako dugo dok produžavamo da tražimo zajednicu sa Njim, dan za danom, delo koje je otpočeo u nama On će dovesti do vrhunca.

1. avgust

„PRAVI SVEDOK“

„Zaista, zaista ti kažem da mi govorimo što znamo, i svedočimo što vidimo...“ (Jovan 3,11)

Zamislite sa mnom zajedno scenu u sudnici. Ulazi optuženik a zatim tužilac i branilac zauzimaju svoja mesta. Ulazi sudija i otpočinje zasedanje. Pozvan je prvi svedok. On ulazi i zauzima svoje mesto. Otpočinju pitanja: „Gde ste se nalazili u deset časova uveče dvadeset sedmog oktobra?“

Tišina.

„Pitao sam gde ste se nalazili uveče dvadeset sedmog?“

I dale tišina.

Sudija sada pita: „Zašto ne odgovarate na pitanje?“

„Pa“, kaže svedok na kraju, „smatram da je dovoljno da budem tihi svedok. Trebalo bi već samom mojom pojavom ovde u sudnici da svima bude jasno šta mislim o ovom slučaju. Mislim da je to dovoljno. Ne volim da odgovaram na pitanja, jer mogu dati pogrešan odgovor ili nešto slično. Više volim da budem tihi svedok!“

Sudija šalje prvog nazovi svedoka iz sudnice i poziva drugog. I njega uvode, i on zauzima svoje mesto. Suđenje se nastavlja. „Gde ste se nalazili u deset časova uveče dvadeset sedmog oktobra?“

„Kod kuće u krevetu.“

„Da li ste čuli ili videli nešto neobično?“

„Ne, jer ne samo što sam bio u krevetu, nego su bile navučene i zavese, svetla pogašena, a glava mi je bila ispod jastuka i čvrsto sam spavao. Nisam mogao da vidim ili čujem bilo šta!“

„I vi se još nazivate *svedokom*?“

Većina hrišćana danas nalik je jednom ili drugom od ova dva svedoka. Oni ili odlučuju da ostanu tihi svedoci ili nemaju ništa da kažu. A zbog svega toga njihovo svedočenje za Hrista je nedelotvorno.

Tek kada postanemo lično povedeni u zajednicu sa Isusom Hristom, i zatim nam se pruži mogućnost da damo lično svedočanstvo i kad ga budemo dali svojim uticajem – da i svojim rečima – tek tada postajemo delotvorni svedoci za Njega.

2. avgust

ZAŠTO PROBUĐENJA BLEDE?

„Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi onaj će je sačuvati.“ (Luka 9,24)

Može li se prihvatiti misao da je svedočenje uvek spontano? Ako ste shvatili deo Isusove ljubavi, hoćete li moći da ćutite o njoj? Ili će vam postati sasvim prirodno da svima govorite o istinama Jevanđelja? Pogledajmo dve rečenice iz knjižice Put Hristu: „Čim neko dođe Hristu, u njegovom srcu rađa se želja da objavi drugima kakvog je dragocenog prijatelja stekao u Isusu“ (61). Zapamtimo ovo. Ako ste spoznali i shvatili istine Jevanđelja, imaćete želju da i drugima kažete o prijatelju koga ste našli u Hristu. Druga rečenica kaže: „Hrišćanin koji ne vežba snage koje je dobio od Boga ne samo da neće rasti u Hristu nego će izgubiti i snagu koju već ima.“ (63)

Kad to stavimo jedno pored drugog, zaključujemo ovo: „U prvom oduševljenju prihvatanja Jevanđelja imam nešto što treba da kažem. Ali ako ne govorim, izgubiću i ono što imam.“ Moramo zaključiti da je moguće ne govoriti. Svedočenje ne mora uvek biti spontano. Kad bi objavljivanje drugima bila automatska radnja, bilo bi moguće udaljiti sledeću misao kao nevažnu, a to je da ako ne kažemo ono što znamo, izgubićemo ono što imamo. Tako iako je unutrašnji pokretač aktivnosti spontan, delo ne mora biti spontano.

Moguće je sedeti u sobi, razmišljati čitajući jevanđelja i biti njima uzbuđen jedno vreme, ali sve će postati jadno ako ih ne podelite sa drugima. Ako pokušate da ih sakrijete, završićete u većoj tami od one koju ste imali na početku.

„Kad bismo posvetili život razmišljanju sa puno molitve, naša svetlost bi potamnела, jer nam je svetlost data da je prenesemo drugima. Što više prenosimo svetlost, to će svetlija postajati i naša svetlost“ (1SM 139). Oni koji su doživeli veliko probuđenje, a nisu ga podelili sa drugima, uskoro će zaključiti da će probuđenje nestati i da će se vratiti tama.

Da li vam je poznato šta znači govoriti nekome o istinama Jevanđelja i koliko vam mnogo Isus znači? Tek kad delimo sa drugima Isusovu ljubav, i mi sami privučeni smo bliže Njemu.

3. avgust

POTČINJAVANJE U SLUŽBI

„Tada Isus reče učenicima svojim: ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe i uzme krst svoj

i ide za mnom. Jer ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a ako ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je.“ (Matej 16,24.25)

U istom poglavlju malo ranije nalazimo izveštaj o tome kako je Isus pitao svoje učenike šta misle ko je On. A Petar je izjavio: „Ti si Hristos, sin Boga živoga.“ Isus ga je pohvalio zbog ovog odgovora. Zatim je počeo da govori o svom odlasku u Jerusalem, gde će biti predan u ruke zlih ljudi, razapet, pokopan i da će posle tri dana ustati.

Petar je, pretpostavljam još uvek visoko vrednujući svoj nedavni uspeh, pomislio da će opet dati pravi odgovor. Počeo je da odvrća Isusa rečima: „To neće biti od tebe.“ Sećate se šta se zatim zbilo. Isus se okrenuo i rekao Petru: „Idi od mene sotonu; ti si mi na sablazan!“

Isus je nastavio da ispituje i ispravlja njihovo mišljenje. Rekao im je: „Gledajte, ja idem u Jerusalem i na krst. Ako ćete slediti Mene, odrecite se sebe i uzmite **svoj** krst. Postoji krst i za vas.“

Šta je naš krst? To je naše potčinjavanje Isusu. To je potčinjavanje naše volje Njemu. On se tiče predaje (Njemu) i odricanja od sebe. Tiče se življenja za Hrista a ne sebi. Krst, jaram i predavanje volje su jedno te isto. Jaram se stavlja volovima na vrat da bi obavili posao.

Isus je rekao (Luka 9,23): „Ko hoće da ide za mnom neka se odreče sebe i uzme krst svoj **svaki dan** (Čarnić) i ide za mnom.“ Prvi korak je, dakle, predaja u potpunosti našeg života Isusu, a drugi uključiti se u život saradnje kroz život službe Njemu.

Šta Isus misli kada nas poziva da Ga sledimo? Poziva nas na život službe, odlaženja i svedočenja drugima. „Hajdete za mnom i učiniću vas lovcima ljudskim.“

Kad prestanemo da spasavamo sami sebe, i na prvom mestu budemo tražili carstvo Božje, bićemo uključeni u službu drugima i sledićemo Isusa, koji je ceo svoj život živeo da bi blagosiljao i pomagao drugima.

4. avgust

DAVATI ZNAČI ŽIVETI

„Niti se užije sveća i meće pod sud nego na svećnjak, te svetli svima koji su u kući.“ (Matej 5,15)

Mi obično provodimo veliki deo života pokušavajući da obezbedimo dovoljnu sigurnost za kišne dane, pokušavajući da planiramo, uštedimo i nagomilamo, da se zaštitimo od gubitaka, a sve to vreme nameće nam se jedna činjenica. Onaj koji pokušava da spase svoj život, izgubiće ga. Tek onaj koji je bio voljan da izgubi svoj život, našao ga je.

Upozoreni smo da će u veliki dan suda oni koji nisu radili za Hrista, koji su išli okolo misleći samo na sebe, brinući se za sebe i zanemarujući potrebe bližnjih, naći pred Sudijom cele Zemlje u grupi onih koji su činili zlo. Oni će primiti istu platu (Čežnja vekova, str. 552). Ako smo to proučili, znamo da davati znači živeti, a sebično zadržavanje znači smrt. Moramo saopštavati drugima da bismo mogli primati, i onaj koji prestane da deli sa drugima saznanja koja ima, prestaće da ih prima. Čak i naša sposobnost da primamo održava se davanjem. To je razlog zašto mnogi hrišćani ne rastu i zašto mnoge crkve ne rastu. Jedini način na koji Bog može da nas spase jeste dozvoljavanjem da saradujemo s Njim. „Napori, da budemo na blagoslov drugima i nama će donositi blagoslov. Upravo zato Bog nam je i pružio priliku da učestvujemo u planu spasenja.“ (Put Hristu, str. 61)

Najveća pojedinačna potreba Crkve, a i svakog hrišćanina, jeste da prihvati izazov posla oko

prilaženja i službe bližnjima. Svedočenje nije nešto što se tiče kucanja na vrata uz pokušaje da potpuno nepoznate ljude u toku pet minuta uverite da im je potreban Hristos kako biste mogli da požurite do sledeće kuće. Svedočenje mora postati način života da bi bilo ispunjeno značenjem.

Nemoguće je svedočiti ako nemate nešto da kažete. Zajednica sa Hristom mora biti osnov svakog prilaženja drugima. Ali je isto tako nemoguće biti svedok i ništa nikada ne reći. Sveća ne daje svetlost sve dok nije upaljena, ali ako odmah pošto je upaljena bude poklopljena, tako da se njena svetlost ne može videti, uskoro će se ugasi. Tek ako svoju svetlost delimo sa drugima, i mi sami možemo rasti.

5. avgust

SVETA ZEMLJA

„A Bog reče: ne idi ovamo. Izuj obuću svoju s nogu svojih, jer je mesto gde stojiš sveta zemlja.“

(2. Mojsijeva 3,5)

Mojsije je četrdeset godina u pustinji napasao stada. To čak nisu bile ni njegove ovce – pripadale su njegovom tastu. Jednom kad je putovao kroz pustinju, ugledao je grm kako gori. Prišao je bliže da ispita tu pojavu. Gospod mu je progovorio iz grma rečima: „Izuj obuću svoju s nogu svojih, jer je mesto gde stojiš sveta zemlja.“

Šta je zemljište oko gorućeg grma činilo svetim? Možda ćete reći: Božja prisutnost. Ali zar Bog nije već bio sa Mojsijem *ranije*, dok je išao pustinjom, pre nego što se približio grmu? Da. U čemu je onda bila razlika? Sastojala se u tome što je Mojsije na poseban način *shvatio* da je Bog bio tamo.

Isus je boravio na Zemlji trideset tri i po godine. Trideset godina proveo je u stolarskoj radionici. Znamo da je Isus služio Bogu isto tako u stolarskoj radionici kao i za vreme tri i po godine svoje javne službe (Čežnja vekova, str. 47.) Isus je, dok je radio kao stolar, shvatao Božju prisutnost na tom mestu, i stolarska radionica postajala je za Njega sveta zemlja.

Svako od nas danas Može shvatiti da bilo gde da radimo, bilo gde da provodimo svoje dane, to mesto za nas može biti sveta zemlja, ako na tom mestu shvatimo Gospodnju prisutnost. Ne moramo ići u neki hram ili na neko sveto brdo da bismo tamo našli Božju prisutnost. On je uvek sa nama, i kad primećujemo Njegovu prisutnost, tlo na kome se nalazimo postaje sveta zemlja. Ne čini nikakvu razliku da li smo pastir, kao Mojsije, stolar, kao Isus, nastavnik, službenik, domaćica ili prodavac. Ne čini nikakvu razliku da li je mesto na kome radite „preko pustinje“, (2. Mojsijeva 3,1), kao Mojsiju, ili među mnoštvom u gradu. Kancelarija, dom, radionica mogu postati sveta zemlja kad shvatite da je Gospod tu sa vama.

Svedočenje za Hrista nije služba ograničena na subotu popodne. To je, potpunije rečeno, način života. Možda je najšire polje svedočenja koje ćeš ikad imati ono na kome zarađuješ za život, jer na tom mestu provodiš tako mnogo vremena. Ako posvetiš mesto svog rada Gospodu, da ono bude sveta zemlja, On će na njemu biti prisutan.

6. avgust

BESPLATNO PUTOVANJE U SVETU ZEMLJU

„Kao što ni sin čovečiji nije došao da mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge.“ (Matej 20,28)

„Mnogi smatraju velikom prednošću posetu mestima iz Hristovog života na Zemlji, hodanje stazama kojima je On prošao, posmatranje jezera pored koga je voleo da poučava, kao i brda i dolina na kojima je često počivao Njegov pogled. Ali nije potrebno da pođemo u Nazaret, Kapernaum ili Vitaniju, da bismo išli Isusovim stopama. Njegove stope naći ćemo kraj bolesničke postelje, u bednim krovinjarama, na prepunim ulicama velikog grada i na svakom mestu na kome se nalaze ljudska srca gladna utehe. Ići ćemo Njegovim stopama ako činimo ono što je On činio dok je bio na Zemlji.“ (Čežnja vekova, str. 551)

Božja namera za Njegovu crkvu kao celinu, i za svakoga od Njegove dece kao pojedinca, jeste da pođe tragom Isusovih stopa u službi bližnjima. Zakon života u celom svemiru jeste da davati i služiti znači živeti. Nebo je prvo pokrenulo davanje. A tako i mi ako dajemo drugima, možemo i sami imati život i rast.

To načelo je otkriveno u fizičkom svetu. Bez obzira kako svež i čist je vazduh koga smo udahnuli kad smo ga uzimali u pluća, moramo ga izdahnuti. Pokušati dodati vazduha plućima koja su već puna je nemoguće. Čak se može završiti i smrću pokušaj da nagomilamo vazduh koji smo udahnuli.

Taj princip davanja otkriven je u prirodnom svetu, jer se priroda udružuje da proizvede život. Tek putem stalnog davanja, primanja i ponovnog davanja, sve u prirodi u stanju je da raste i cveta.

Nebeski anđeli učestvuju u stalnoj službi. Neprestano se trude da donesu pomoć onima koji su u svakom pogledu niži od njih, i to da bi ih doveli u bliže zajedništvo sa Bogom od onoga koje sami poznaju.

A najveći primer davanja je sam Isus. On nije došao da Mu služe, nego da služi. Kad posmatramo Njega, kako mnogo među Njegovim sledbenicima možemo zapaziti onih koji se trude da nagomilaju darove Njegove milosti, a odbijaju da učestvuju u službi bližnjima. Hrišćanski život je tako uobličen da bude prilika za davanje. Sledimo zato trag Hristovih stopa dok polazimo i radimo za svoje bližnje.

7. avgust

NAJSREĆNIJA OSOBA NA SVETU

„Pokazaćeš mi put životni: obilje je radosti pred licem tvojim, uteha u desnici tvojoj doveka.“

(Psalam 16,11)

Možemo shvatiti da na nebo neće stići oni koji tamo ne bi bili srećni. Jedna od najveličanstvenijih istina koje znamo o nebu jeste da će ljudi tamo biti srećni. Jeste li se ikada pitali šta nebo čini srećnim mestom?

Siguran sam da će dečaci i devojčice pronaći vremena da se na nebu igraju. Na primer, znam da će tamo deca uživati da se igraju sa životinjama. Biće za decu pravo zadovoljstvo, kao i za neke od nas starijih, da letimo, a da prethodno ne moramo da uđemo u avion. Biće zadovoljstvo jedriličariti bez jedrilice ili izvoditi padobranske skokove bez padobrana! Možda ćemo moći da ronimo u reci

života bez ikakve opreme. A mogućnosti za putovanje biće bezgranične.

Međutim, najveća sreća i zadovoljstvo neba neće biti u nekom od naših „uživanja“. Zapazite misao na 60. strani knjige Put Hristu: „Duh Hristove ljubavi, koja je sebe žrtvovala, duh je koji prožima Nebo i sačinjava samu srž blaženstva Neba.“ Razlog sreće nebeskih bića sastoji se u tome što učestvuju u nesebičnom radu za druge. A to je tajna sreće i ovde na Zemlji.

Najsrećniji na svetu je onaj čiji je život najviše usmeren na druge, a najbednije se oseća na svetu onaj koji je najviše usmeren na sebe.

Onaj kome je glavni cilj da izračuna šta može sledeće da učini kako bi najviše primio, ili dobio neko zadovoljstvo, jadna je i nesrećna osoba. Možda ste nekada imali priliku da posmatrate lica onih koji čekaju da kupe ulaznicu za neko mesto „zabave“. Sigurno ste zapazili da je većina prilično nesrećna. Tako su i deca koja teško mogu da zaspe pre velikog dana „zabave“ obično mrzovoljna kad se vraćaju kući.

Ako težite za srećom i zadovoljstvom, najbolje mesto gde ih možete pronaći – na jedinom mestu – jeste služba blišnjima, u saosećanju i pokušajima da donesete sreću ljudima oko sebe. To je izvor radosti u ovom životu a biće i izvor sreće u životu koji će doći.

8. avgust

OBZIR PREMA OCU

„Jer kako bih se vratio k ocu svojem bez deteta, da gledam jade koji bi mi oca zadesili?“ (1. Mojsijeva 44,34)

„Jer kako bih se vratio k ocu svojem bez deteta?“ molio je Juda zalažući se za svog mlađeg brata Venijamina. Juda je bio taj koji je predložio da Josifa prodaju u ropstvo. Bio je učesnik i u klanju jagnjeta, umakanju Josifovog ogrtača u krv i slanju tog predmeta ocu kako bi poverovao da je Josif ubijen. Ali sada ga vidimo kako moli za život svog brata, kako je voljan da zauzme njegovo mesto u tamnici, kako bi svog oca poštedeo daljeg bola. Dogodila se promena srca, potpuna promena. Meni se sviđa ono što se dogodilo sa Judom, a vama?

Ranije se Juda nije obazirao na osećanja svog oca. Sada je zabrinut zbog njih. Ranije je mislio samo o sebi. Sada misli da je dobro drugih mnogo važnije. Bio je nepošten, sada je častan i pošten. Judin život se promenio. Preuzeo je odgovornost da bude zaštita i sigurnost svom bratu. Svojevoljno je uzeo tu odgovornost na sebe.

Kad jedan bračni par odlučuje da ima dete, to je ujedno i odluka da mu budu sigurnost i zaštita. Kad neko odlučuje da bude nastavnik ili propovednik, to je i izbor da se bude sigurnost onih koji su mu povereni. To su dobrovoljne odgovornosti, ne odgovornosti koje drugi stavljaju na nas.

Brzo se približava dan kada ćemo poći svome ocu (1. Solunjanima 4,16.17). Danas možemo biti zahvalni Isusu koji se brine i koji će učiniti sve što može da, kad budemo pošli svome Ocu i Ocu Njegovom, i oni koje volimo budu sa nama. Zar niste zahvalni Onome, koji će, kao Juda, istupiti i reći za tebe i one koje voliš: „Ja ću biti jamac za njih. Dozvoli mi da zauzmem njihovo mesto“? Zar niste zahvalni za teret koji nose roditelji, prijatelji ili nastavnici koje poznajete, dobrovoljno ga preuzevši da postanu sigurnost za vas.

Hoćete li mi se danas pridružiti u odluci da ne rastužujemo srce našeg Oca time što nećemo biti tamo kad On bude sakupljao svoju decu u svom domu? Hoćete li mi se pridružiti zajedno sa Judom

u molbi upućenoj nebeskom Ocu za naše bližnje: „Ja jamčim za njega. Jer kako bih se vratio k ocu svojemu bez deteta?“

9. avgust

SVEDOCI DOVEKA

„Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši da se vi njegovim siromaštvom obogatite.“ (2. Korinćanima 8,9)

Možeš li sebi predstaviti trenutak kad ti jednoga dana na nebu bude došao anđeo i rekao: „Da li bi voleo da pođeš na put sa mnom?“

Ti odgovaraš: „Naravno. Gde idemo?“

„Postoji mala planeta, tamo pri kraju svemira, na kojoj bi želeli da čuju šta to znači biti otkupljen sa izgubljenog sveta“, kaže ti tvoj anđeo. „Ja ne mogu to da im objasnim. Ali pokazaću ti kako da stigneš tamo.“

Da li biste bili zainteresovani? Zakon službe je zakon svemira. I mada na nebu neće biti lekara, i sve uprave groblja će ostati bez posla, a i mnogih drugih poslova koje na Zemlji poznajemo neće više biti, hrišćansko svedočenje nastaviće se kroz svu večnost. Anđeli nisu nikada osetili kakvu radost donosi spasenje. A ako je davanje osnov nebeskog zadovoljstva, tada nas neće boleti da sa njim počnemo sada i ovde, zar ne?

Ako je moj prvenstveni motiv da budem hrišćanin to što sam pokušavam nekako da zadobijem nebo, moguće je da uopšte nisam hrišćanin. Onaj koji je stvarno postao učesnik Hristovog duha više je zabrinut za spasenje nekog drugog nego za svoje sopstveno. Setimo se Jude koji je postao garant za svog brata Venijamina. Kad je pomislio da bi Venijamin mogao postati rob u Egiptu i kakav bi to bol nanelo njegovom ocu, ponudio se da zauzme Venijaminovo mesto!

Setite se Mojsija dok je vodio Izrailjski narod iz Egipta! Bog je predložio da pogubi nezahvalne pobunjenike a da od Mojsija načini veliki narod. Mojsije je bio voljan da se odrekne svog sopstvenog večnog života samo da bi spasio narod koji je voleo.

A Isus, najveći davalac garancije, nije nebo držao poželjnim dok smo bili izgubljeni, već je krenuo na dugo i skupo putovanje, izlažući riziku svoj sopstveni večni život, da bi nam na nebu osigurao mesto. To je duh Njegovog nesebičnog davanja koji su pokazali Juda, Mojsije i celo Nebo. Ta spremnost da pođemo i radimo nesebično za večno dobro drugih naša je velika potreba danas.

10. avgust

LJUBAV NE PRESTAJE

„Kako da te dam, Jefreme? da te predam Izrailju? kako da učinim od tebe kao od Adame? da te obratim da budeš kao Sevojim? Ustreptalo je srce moje u meni, uskolebala se utroba moja od žalosti.“ (Osija 11,8)

Ako bi se kod vas bilo kad javila sumnja u ljubav našeg nebeskog Oca, pogledajte Isusa, koji je

došao da nam Ga otkrije. Vidite Ga kako jaše na magarcu, niz padinu, prema kapijama grada. Gleda prema gradu, koji leži pred njim, i potresen jecajima rida: „O Jerusalime, Jerusalime! Kako da te dam?“ Kad uhvatimo ovaj delić života Onoga koji nas je tako mnogo ljubio, možemo shvatiti i deo bola i čežnje u pitanju: „Kako da te dam?“ Zatim su naša srca privučena da u ljubavi služe ljudima oko nas, pokušavajući da što više njih povedemo ka prihvatanju Božjeg spasenja.

Kad vidimo one koje volimo kako se bore, i shvatimo ogromnu cenu koja je za njih plaćena, ako je zaista vidimo, prestaje da nam bude važno koliko dobri ili odvratni su oni u stvari. Nije nam važno da li je lako ili teško izaći na kraj sa njima. To je slično događaju koji se zbilo prilikom susreta dvojice ljudi u gradu. Jedan od njih imao je sina koji je stalno upadao u različite teškoće. Drugi čovek je kazao: „Kad bi to bio moj sin, davno bih ga se odrekao.“

Prvi je odgovorio: „I ja bih ga se odrekao kad bi to bio tvoj sin. Ali ne odričem se svog sina!“ Jednostavno ne možete otići od onih koje volite. Ima mnogo roditelja, učitelja, rođaka i prijatelja danas, koji mogu potvrditi ovu istinu.

Ponekad ljudima kažemo da su odgovorni za nekoga, ali oni se uopšte ne moraju osećati odgovornima. Ponekad pokušavamo da položimo teški teret na ljude za širenje Jevandelja. Kažemo: „Odgovorni ste za sve ljude u svojoj ulici.“ Pokušavamo da ih uverimo da će krv njihovih bližnjih biti tražena iz njihove ruke. Međutim to jedino izaziva osećanje krivice kod ljudi koji se ne uključuju u zadatak širenja Jevandelja.

Ponekad neko čak i pita: „Kako dugo treba da se molim za nečije spasenje?“ To je glupo pitanje. Ljubav nikad ovako ne pita. Ljubav nastavlja da se zalaže i posreduje zato što ne može drugačije, zato što je za nju nepodnošljiva pomisao da prestane da se zalaže za nekog koga voli. Ljubav ne poznaje mogućnost da bude „dosta“.

11. avgust

LOVCI LJUDI

„I reče im: hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim.“ (Matej 4,19)

U 21. poglavlju Jovanovog jevandelja zapisan je događaj u kome učenici polaze da love ribu. Posle cele noći truda bez ulova, Isus ih je upitao: „Deco! eda li što imate za jelo?“ Kada su priznali svoj neuspeh, dao im je uputstvo da bace svoje mreže sa desne strane lađe i mreže su uskoro bile napunjene. Time im je objasnio da kad idu u ribolov moraju baciti mreže na pravu stranu čamca. Pogrešna strana za ribolov je i pogrešna strana čamca.

Nećemo učiniti nikakvu nepravdu biblijskom izveštaju ako ga primenimo na život i prenesemo u oblast svedočenja, jer je Isus sam načinio ovakvo upoređenje. Rekao je: „Hajdete za mnom i učiniću vas lovcima ljudskim.“ Šta dakle možemo naučiti iz izveštaja o Isusovom susretu sa učenicima u ribolovu?

Znamo šta znači teško se truditi cele noći i ne uloviti ništa. Da li ste već doživeli takvo iskustvo? Postoje mnogi hrišćani koji su ga doživeli. Pokušavali su da odgovore dužnosti svedočenja i doživeli neuspeh. Obeshrabrujuće je doživeti da vam neko zalupi vrata pred nosom. Bedno je loviti cele noći i ne uhvatiti ništa. Kako je strašno pokušavati da se obavi Božji posao ljudskim oruđima, uzburkati mnogo vode, podići velike talase da biste na kraju uhvatili nekoliko malih ribica koje se ponovo vraćaju u more! To je slika pokušaja i iskustva mnogih hrišćana.

Potrebno je da shvatimo kako ovaj neuspeh može biti uvod u čudo ribolova. Nije tako loše loviti celu noć i ne uhvatiti ništa ako će nas to povesti na kolena. Naš problem je što ponekad postupamo kao učenici i polazimo da lovimo sami na svoju ruku. Ponekad planiramo, trudimo se i pripremamo sve što je neophodno. Ipak doživljavamo neuspeh, jer lovimo na pogrešnoj strani čamca.

Koja je to pogrešna strana čamca? To je strana naših samostalnih napora. Prava strana je ona na kojoj je bio Isus. Duh proroštva kaže: „Isus je imao cilj kada im je naložio da svoju mrežu bace sa desne strane lađe. Sa te strane On je stajao na obali. To je bila strana vere“ (Čežnja vekova, str. 695). Potrebna je vera da bi se radilo na spasenju duša. Tek kad se udružimo sa Hristom i sledimo Njegova uputstva, osposobljeni smo da budemo lovci ljudi.

12. avgust

LAV NA ULICI

„Lenjivac govori: lav je napolju; nasred ulice poginuo bih.“ (Priče 22,13)

Lenjivac u stvari govori da ne želi da izađe na ulicu zato što može biti povređen. Stvorio bi priliku da se nešto takvo dogodi. Radije će ostati kod kuće u kojoj je udobno, toplo i sigurno. Jeste li se ikada osećali kao ovaj čovek dok ste bili pozivani da se uključite u hrišćansko svedočenje. Da li je moguće ostati kod kuće zato što se plašimo da su napolju lavovi i da možemo nastradati?

Razlog zbog koga mnogi pronalaze da je tako udobno ostati pored vatre u kući leži u duhovnoj nesigurnosti njihovog života. Duboko u unutrašnjosti shvataju da je njihova religija samo navika ili fasada. Zaziru od toga da je neko drugi poblizje ispita. Zato se klone svakog svedočenja, jer nisu sigurni u svoje sopstveno stanovište pred Bogom.

Drugi lav na ulici je strah da ne budemo saterani u teološki ugao od strane nekoga ko postavlja teška pitanja. Jeste li ikad poželeti da ostanete unutra, pored vatre, zbog tog razloga? Mi težimo da svoje svedočenje prepustimo profesionalcima, jer će se oni, po našem mišljenju, bolje suočiti sa lavovima na ulici umesto nas. Skoro ih smatramo ukrotiteljima lavova! Pretpostavljamo da oni imaju sve odgovore i znaju kako se to radi.

Treći lav na ulici je strah od neuspeha. Jeste li ikad pokušali da svedočite nekome, da mu možda održavate biblijske časove ili nešto slično, a osetili da ste neuspešni? Možda ste se uplašili da je vaša greška što se ljudi kojima ste svedočili nisu odlučili za Boga?

Da bismo se poneli sa tim lavovima na ulici, želeo bih da vas podsetim kako je za duhovno nesigurne ljude jedino pravo pokretačko iskustvo dolaženje u Isusovu prisutnost. Kad upoznamo Isusa kao svog prijatelja, i shvatimo Njegovo prihvatanje puno ljubavi, više se nećemo bojati lavova. Drugo, hrišćansko svedočenje prvenstveno znači objavljivanje drugima šta nam Isus znači. Uvek možemo priznati da ne znamo odgovor na neko pitanje ali da ćemo ga potražiti. I treće, nikada se nije od nas tražilo da se opterećujemo brigom za uspeh. Rezultati našeg posla moraju se staviti u Gospodnje ruke. Bog nas poziva danas da radimo posao za Njega, a On će se nositi sa lavovima.

13. avgust

ZAŠTO ODLAZITI U CRKVU?

„Da se držimo tvrdo priznanja nada: jer je veran onaj koji je obećao.“ (Jevrejima 10,23)

Koji je najgori razlog koga se možete setiti za odlaženje u crkvu? Koji je najbolji razlog? Dok sam razmišljao zašto ljudi odlaze u crkvu i zašto i ja idem u crkvu, došao sam do zaključka da kao propovednik mogu kao najgori razlog za odlaženje u crkvu navesti to što mi je to posao. Međutim, u Bibliji nalazimo tri **dobra** razloga za odlaženje u crkvu.

Prvi je to što nam Bog tako nalaže. Jevrejima 10,25: „Ne ostavljajte skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugoga svetujući, i toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni.“

Drugi razlog sastoji se u tome što je crkva telo a celokupnog tela nema bez svih vernika. To je istina koju nalazimo u 1. Korinćanima 12,27: „A vi ste telo Hristovo, i udi među sobom.“ Pavle nastavlja i daje nam upoređenje kojim nas uči kako od tela možemo shvatiti važne istine o Hristovom telu, Njegovoj crkvi. Telu je potreban svaki vernik, čak i oni koji se smatraju nevažnim. Potrebni su svi različiti udovi koji sačinjavaju celinu, jer je telo tek onda telo ako su svi udovi zajedno.

Treći razlog za odlaženje u crkvu je Isusovo odlaženje u crkvu. To je bio Njegov običaj. Ako je iko ikada imao izgovor za neodlaženje u crkvu, to je bio Isus. Da li ste se već nalazili u crkvi u kojoj su vam ostali vernici sa gnevom pretili i vodili vas da vas bace sa stene? Isus se nalazio. Ipak nije prestao da odlazi u crkvu.

Ponekad mi ljudi kažu: „Nije potrebno da idem u crkvu. Primam više blagoslova napolju, u prirodi.“ Zapazite na čemu je ovde naglasak. „**Primam**“. Ako mi neko kaže nešto slično obično ga podsećam da na osnovu istorijskih slučajeva i Božje reči postoje najveće mogućnosti da će umreti. To je činjenica. Ako odsećete svoje noge i pošaljete ih da se prošetaju šumom, one neće još dugo živeti. Neki mi kažu da možeš gušteru odseći rep pa ipak će se još neko vreme micati. Ali sigurno ne dugo. Iako gušteru može izrasti novi rep, od repa neće postati novi gušter. Nijedan deo tela ne može dugo živeti bez ostalog tela. Jedinstvo sa telom je osnov života, rasta i korisnosti.

14. avgust

VERA I RAZUM

„I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba sin čovečiji da se podigne.“ (Jovan 3,14)

Postoje najmanje tri vrste ljudi koje odlaze u crkvu. Tu je odani hrišćanin koji voli da vidi uzdignutog Hrista. Odlazi u crkvu zato što to želi. Ništa ga ne može odvratiti. Doživeo je potpuno obraćenje. Ništa tako silno ne želi kao zajednicu sa Gospodom Isusom Hristom. Voli život molitve i proučavanja Božje reči. Voli da svedoči drugima. Naučio je da ima poverenja u Boga i kad Bog kaže: idi u crkvu, on odgovora: u redu, ako to Bog kaže, učiniću. Da je bio prisutan dok je Mojsije upozoravao narod da pogleda zmiju, pogledao bi bez ikakvih pitanja. Veruje da Bog zna šta je najbolje za njega.

Za odanog hrišćanina svaki je razgovor o razlozima za odlaženje u crkvu bespredmetan zbog toga što je to mesto na kome on želi da se nađe. Odani hrišćanin odlazi u crkvu zato što to voli. Ali u skoro svakoj takozvanoj hrišćanskoj grupi postoje oni koji nisu odani hrišćani.

Tu je druga grupa ljudi koja je redovna u odlaženju u crkvu. Negde tamo usput oni su bili

kršteni. To je tada moglo, a i nije moralo, nešto naročito da im znači, jer nemaju živu zajednicu sa Gospodom Isusom Hristom. Odlaze u crkvu iz navike. Skoro da su zarobljeni, jer imaju utabanu stazu između kuće i crkve i ne mogu da se otmu rutini. Odlaze u crkvu zbog ugleda, veza, ili nekih drugih sebičnih razloga. Da su takvi ljudi živeli u Mojsijevo vreme, možda bi želeli da saznaju više dobrih razloga pre nego što pogledaju na zmiju. Bog nije protiv razuma. Nije pogrešno imati jasno razumevanje sve dok ne nastojimo da razjasnimo i objasnimo sve detalje pre nego što smo voljni da delujemo u skladu sa Božjom rečju.

Treći tip ljudi koji odlazi u crkvu oseća u stvari netrpeljivost prema religiji. Oni odlaze jer su primorani. Ne samo što ne bi bili zainteresovani da pogledaju zmiju, već ne bi razmišljali ni o razlozima za to. Taj tip osoba uopšte nije zainteresovan za religiju. Ali za sva tri tipa ljudi Bog je svojim Svetim Duhom prisutan u svojoj Crkvi. On će zadovoljiti potrebe svakoga ko Mu se obrati. Učiniće sve što može da dosegne svakoga.

15. avgust

ORGANIZOVANO TELO

„Jer kao što je telo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tela, premda su mnogi, jedno su telo: tako i Hristos.“ (1. Korinćanima 12,12)

Možete li zamisliti rastavljeno ljudsko telo? Šta bi se dogodilo kad bi mozak, umesto da naredi ruci da otvori vrata, odlučio da prekine sa svojim delovanjem? Lice bi bilo povređeno. Zahvalan sam što je telo organizovano. A organizacija je značajna i za telo Crkve.

Telo ne može da živi ako se ne hrani. Koji deo tela u suštini jede? Samo usta? Ne. Ako odsećete usta i naredite im da jedu, ona neće jesti. Da li želudac jede? Ne. Jedu usta, želudac i svi ostali delovi tela, sve do ćelija koje prenose hranljive sastojke u krvotok. Celo telo jede. A to je ono što čini i telo Crkve. Jovan 6. poglavlje govori o tome. Mi jedemo hleb života i pijemo vodu života.

Telo ne može da živi bez disanja. Ovde ponovo vidimo da celo telo diše, ne samo nos ili pluća. Molitva je disanje duše. A telo Crkve, kada se sastane, ostvaruje disanje – zajednicu sa Bogom. Hrana i disanje su osnov života.

Telo treba i da vežba. 1. Timotiju 4,7.8. odnosi se na to. Vežbanje u duhovnom smislu jeste rad i služba bližnjima.

Postoje dva razloga koje možemo navesti za dolaženje u crkvu i sastanak sa ostalim članovima Hristovog tela. Dolazimo u crkvu da primimo i dolazimo da damo. Ako je vaš prvenstveni razlog dolaženja u crkvu primanje, uvidećete da je lakše izostati i otići u šetnju po šumi. Ali **davanje** je veći cilj pohađanja crkve. Postoje putevi kojima možemo dati kao celo telo koji bi nam ostali nedostupni kad bismo delovali samo kao pojedinci. Ko od nas bi sam ikada poslao misionara u strano polje? Ali setimo se stotina njih koje je poslala Crkva!

Kad idemo u crkvu da **dajemo**, isto kao i da **primamo**, uvidećemo važnost sastajanja sa Hristovim telom. Mogu postojati oni koji će biti spaseni baš na putu za Jerihon, kojima je potrebna naša pomoć. A veliki Milostivi Samarjanin kaže onima koji su voljni da daju drugima: „Pobrinite se za njih. A kad dođem ponovo, ja ću vam platiti.“

16. avgust

ISUS JE ODLAZIO U CRKVU

„I dođe u Nazaret gdje beše odrastao, i uđe po običaju svome u dan subotni u zbornicu, i ustade da čita.“ (Luka 4,16)

Kad odlazimo u crkvu, na taj način javno priznajemo svoju veru i službu Hristu. Matej 10,32 kaže da ako priznamo Isusa pred ljudima i On će nas priznati pred svojim Ocem. Isus je išao u crkvu ostavljajući nam primer. Odlazio je u crkvu da bi objavio svetu svoju povezanost sa svojim Ocem i usku zajednicu s Njime. Odlazio je u crkvu da daje i nastavljao je da ide u crkvu uprkos teškoćama sa kojima se suočavao.

Isus je ustao u sinagogi jedne subote u Nazaretu i čitao iz knjige proroka Isaije. Čitao je da je poslan da propoveda Jevanđelje siromašnima. Zašto? Zato što oni koji su bogati, koji su nagomilali zemaljska dobra i ne osećaju nikakvu potrebu, ne mogu razumeti Jevanđelje. Rekao je da je došao da zavije ranjene u srcu. Zašto? Zato što tek kad je srce slomljeno i ispražnjeno od sebičnosti, može osetiti svoju veliku potrebu. Bio je poslan da propoveda slobodu zarobljenima. Zašto? Zato što smo svi mi robovi greha i samo oni koji shvataju svoje zarobljeništvo mogu radosno primiti Sina koji će ih osloboditi. Bio je poslan da vrati vid slepima. Zašto? Zato što bez duhovne masti za oči mi ne možemo videti svoju potrebu za Hristovom pravdom. Došao je da sužnjima otvori tamnicu.

Jesi li i ti ranjen i u modricama od udaraca sotone? Jesi li razočaran zbog svojih greha? Osećaš li se možda osuđenim, krivim i uplašenim da te Isus ne može primiti? Možda ti je srce ranjeno? Rob si greha? Slep? U modricama i krvariš? Da. On voli da te prihvati takvog kakav si.

Isus je išao u crkvu da sa drugima podeli radosnu vest. On je znao kuda će Ga to odvesti. To Ga je odvelo niz strm i stenovit put prema krstu. Međutim, tokom celog svog života išao je u crkvu i nastavljao u njoj da daje i služi prilazeći drutima.

Pozivam vas da odlaženje u crkvu učinite svojim običajem kako biste davali drugima i na kraju uticali svojim prisustvom na druge. Pozivam vas da se udružite u deljenju Jevanđelja onima kojima je potrebno, odlazeći u crkvu da biste davali više nego da biste primili. Davati je veće i daleko bolje, nego primati.

17. avgust

NEBO JE STVARNO

„Ljubazni, sad smo deca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i on, jer ćemo ga videti kao što jest.“ (1. Jovanova 3,2)

Da li biste voleli da ponovo proživite svoj život? Većina ljudi kaže: „Da, sigurno! Postoji tako mnogo trenutaka koje bih izbegao ili drugačije uradio.“ Ne, nego, da li biste želeli da proživite svoj život na potpuno isti način, da ne izmenite nijedan njegov deo? Što neko bolje vidi šta život na ovom svetu nudi, to brže dolazi odgovor: „Ne, hvala“.

Pošto je to tako, jedna od najvećih nada koje imamo ovde na Zemlji jeste Nebo. Prihvatiti spasenje koje nam je Bog omogućio i pomoći drugima da ga prihvate, najveći je razlog našeg

boravka ovde. Zar niste ispunjeni zahvalnošću čim pomislite na naše nadanje usmereno ka Nebu?

Ima mnogo ljudi koji ne veruju da je Nebo stvarno mesto. Međutim, istina o Nebu kao o stvarnom mestu istina je Svetog pisma u koju hrišćani veoma čvrsto veruju. Ako vam Nebo izgleda nestvarno, možda je to zbog toga što vam Isus izgleda nestvarno. Jedan skeptik je rekao malom dečaku sa ulice koji je verovao u Nebo: „Šta će biti ako dođeš na Nebo, a Isus ne bude tamo?“ Dečak je odgovorio: „Gde je Isus, tu je Nebo.“ Ako je Isus stvaran, i Nebo je.

Da li je Isus stvaran? Većina ljudi veruje da je Isus bio stvaran pre svog vaskrsenja. Zatim imaju teškoće da veruju kako je i posle bio stvaran. Ali Sveto pismo uči da je Isus bio stvaran i posle vaskrsenja i da je to ostao. U Luka 24,39 čitamo kako su učenici smatrali da vide duha a Isus im je rekao: „Vidite ruke moje i noge moje: ja sam glavom; opipajte me i vidite; jer duh tela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.“ Toma je sumnjao, pa mu je Isus rekao u Jovan 20,27: „Pruži prst svoj amo i vidi ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra moja.“ Toma je uskliknuo: „Gospod moj i Bog moj!“ Isus je bio tako stvaran posle svog vaskrsenja kao što je bio i ranije.

Dodajte tome 1. Jovanova 3,2: „Znamo da kad se pokaže, bićemo kao i on, jer ćemo ga videti kao što jest.“ Mi ćemo biti kao Isus kad On ponovo dođe. A pošto je Isus stvaran, kad Ga budemo ugledali licem k licu, mi sami ćemo biti stvarni. Nebo neće biti neko neodređeno, maglovito mesto; ono će biti vrlo stvarno.

18. avgust

KAD UMOR PRESTAJE

„Jer je naše življenje na nebesima, otkuda i spasitelja očekujemo Gospoda svojega Isusa Hrista, koji će preobraziti naše poniženo telo da bude jednako telu slave njegove, po sili da može sve sebi pokoriti.“ (Filipljanima 3,20.21)

Mnogi od nas morali su da izdrže neke promene, neke prerade. Svi možemo prihvatiti potrebu za promenom u vreme preobraženja. Znamo da ćemo preobraženi biti nalik na Hristovo preobraženo telo. To će biti stvarno telo, jer je Isus bio stvaran, a kad On ponovo dođe uzeće nas na jedno stvarno mesto.

U Novom Jerusalimu Isus priprema mesto za svoj narod. Nama su obećani stanovi u kojima ćemo živeti (Jovan 14,1-3). Rečeno nam je i nešto o tome šta će predstavljati našu delatnost. Gradićemo kuće i živeti u njima. Sadićemo vinograde i jesti rod njihov. Nećemo uzalud raditi već ćemo dugo uživati plod svojih ruku. (Isaija 65)

Isus je zainteresovan i za naš identitet. Novi Jerusalim ima temelje, a na tim temeljima su imena ljudi. To su ista imena koja su tim ljudima dale njihove majke kada su ih rodile. Bićemo poznati po svojim imenima, svom izgledu i pokretima. Poznavaćemo kao što smo poznati. (1. Korinćanima 13,12)

Ponekad mladi ljudi govore: „Ko želi da ode na Nebo – umoriću se od večnog života!“ Međutim, zastanimo i razmislimo šta je to što nas u ovom životu umara? Umorni smo od suza. A Isaija 65,19 kaže da se na Novoj zemlji neće čuti plač ni jauk. Otkrivenje 7,17 kaže da će Bog obrisati sve suze sa očiju otkupljenih. Umorni smo od greha. Otkrivenje 21,27 kaže da u Novi Jerusalim neće ući ništa pogano. Umorni smo od smrti i bolesti. Otkrivenje 21,4 kaže da tamo neće biti smrti „ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više.“ I Isaija 33,24 kaže: „I niko od stanovnika neće reći: ‘bolestan

sam’.. Umorni smo od usamljenosti. Otkrivenje 21,3 kaže da će sam Bog živeti s njima i biti im Bog, a oni će biti Njegov narod.

Isus nam je ponudio mogućnost da živimo večno. Nebo je stvarno mesto i stvoreno je sa našom srećom na umu.

19. avgust

BOG ŽELI DA BUDEŠ TAMO

**„A sada u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom.“
(Efescima 2,13)**

Jeste li se ikada pitali da li će Nebo biti vredno i dragoceno? Možda ste nekad pomišljali da nije neophodno da večno živite sa Bogom? A šta na to kaže Bog? Da li je moguće da ste Mu vi potrebni, da vas želi? Možda je jedan od najvećih razloga zbog kojih treba da želimo Nebo to što nas On tako silno želi tamo.

Stanovi, ulice od zlata, plodovi drveta života, sve je to On zamislio imajući tvoju sreću na umu. Bog koji je stvorio svaki list, svaku vlat trave i svaku snežnu pahuljicu naročito, stvorio je samo jedno stvorenje kao što si ti. Svaka osoba je različita; svaka posebna. Svakoga od nas Bog tako voli kao da na Zemlji nema nikoga drugoga za koga je Isus dao svoj život. Ako odbijaš dar spasenja i kažeš da je cena Neba suviše visoka, kroz celu večnost nedostajaceš Njegovom velikom srcu punom ljubavi.

Hoćeš li biti tamo? Ili možda kažeš: „Suviše sam duboko zabrazio u greh. Nikada neću uspeti da dođem na Nebo. Na svetu ne postoji prilika za, osobu kao što sam ja.“ Jedan mladić mi je rekao: „Kad bih i došao na Nebo, bio bih tako iznenađen da ne bih znao šta da radim.“

„A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom.“

Jeste li bili daleko? Krvlju Isusovom postali ste blizu. Za vas danas postoji radosna vest. Možete prihvatiti dar spasenja i biti dovedeni blizu Hristovom krvlju. On vas danas poziva na spasonosnu zajednicu s Njime, tako da vam može biti osigurano mesto na Nebu.

„U Svetom pismu se nasledstvo spasenih naziva otadžbinom (Jevrejima 11,14-16). Tamo nebeski Pastir vodi svoje stado na izvore žive vode. Drvo života daje svoj rod svakog meseca, a lišće drveta služi za zdravlje naroda. Tamo su potoci koji večno žubore, bistri kao kristal, na čijim obalama lelujavu drveće baca svoje senke na staze koje je Gospod pripremio otkupljenima. Tamo se prostrane ravnice nastavljaju u divne brežuljke, a Božje gore uzdižu svoje uzvišene vrhove. Na onim tihim proplancima, pokraj onih živih potoka Božji narod koji je bio tako dugo putnik i hodočasnik naći će svoju domovinu.“ (Velika borba, str. 544)

20. avgust

NADA ZA BOLESNI SVET

„I biće znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. Ljudi će umirati od straha i od čekanja onoga što ide na zemlju; jer će se i sile

nebeske pokrenuti.“ (Luka 21,25.26)

Kada bih bio lekar i imao tako bolesnog pacijenta kao što je naš svet danas, očajavao bih u svojoj nemoći da mu u bilo čemu pomognem. Pacijent sa slabim srcem nije neumitno osuđen na brzu smrt. Uz pažljivu negu i mudro lečenje ima dobre mogućnosti da doživi duboku starost.

Ali, ako dobije i rak, tuberkulozu i zapaljenje pluća, sav se ospe alergijom i dobije tifus, a uz sve to doživi dva moždana udara, šanse da se oporavi biće negde oko nule.

To je stanje sveta danas. Nemir se širi. Rak greha prodro je u sva društvena tkiva. Poroci i raskalašnost srušili su ustav. Lažne političke i religiozne doktrine truju izvore života. Vazduh je zatrovan netrpeljivošću i mržnjom. Ceo svet se nalazi na ivici smrti. Prvi udar javio se u obliku Prvog svetskog rata a zatim je usledio drugi, strašniji rat. Na zaprepašćenje mnogih pacijent se oporavio i lekari sada užurbano traže lek koji bi spasio pacijenta od još jednog udara.

Nekolicina veruje da će civilizacija još jednom preživeti. Tri puta i gotovo je, kažu drugi. Jedino rešenje problema je Isus Hristos i On uskoro dolazi. Dolazi da uspostavi carstvo koje će večno trajati.

Hrišćani veruju u drugi Isusov dolazak. To su poučavali i propovedali već dugo. Postojalo je vreme u prošlosti kada su oni koji su govorili o kraju sveta smatrani propovednicima propasti. Danas se oni smatraju realistima. Čak i naučnici i državnici zaključuju da još dugo ne možemo ovako. Mi imamo ovu nadu, nadu da će doći Onaj koji treba da dođe. Nadanje da će doći na oblacima i da će Ga ugledati svako oko. Nadu da dolazi da prikupi svoju decu sebi u svoj dom i učini kraj grehu i patnji. Središte naše nade je Isus. To je Isus koji ponovo dolazi. To je Isus koji nam je pripremio stanove. To je Isus koji jedini ima odgovor za svet koji umire.

21. avgust

NJEGOVA SLAVNA POJAVA

**„Jer kako što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, tako će biti dolazak sina čovečijega.“
(Matej 24,27)**

Isus je kao uhapšenik stajao pred Kajafom, a lažni svedoci su svojim izjavama pokušavali da proizvedu utisak kako zaslužuje smrtnu kaznu. Isus je na sve to mirno ćutao. Na kraju, uzbuđen i iznerviran, prvosveštenik je upitao: „Zaklinjem te živim Bogom da nam kažeš jesi li ti Hristos Sin Božji?“ (Matej 26,63). Kad je Isus bio pod zakletvom na ovozemaljskom sudu, iako je zadržao svoj mir, nije oklevao da odgovori. Ne samo što je odgovorio na pitanje, već je rekao i više od onoga što su ga pitali. „Reče mu Isus: Ti kaza. Ali ja vam kažem: otsele ćete videti sina čovečijega gde sedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskim.“ Ovo je moglo da održi prvosveštenika budnim čitav niz noći. Čuo je ono što nije pitao. Isus je pod zakletvom obećao da će ponovo doći. Kako se možemo usavršiti i upotrebiti ovo kao dokaz da On ponovo dolazi?

Ako postoji išta što sotona mrzi to je činjenica da se Isus vraća na ovu Zemlju. On zna da će, kad se to dogodi, njegova moć biti skršena. Zato pokušava da prevari što je više moguće ljude pripisujući Isusu svoj način delovanja. Kako sotona radi? On se šunja. Zato nastoji da svuda ubedi ljude kako Isus planira da se tiho prikrade, uzme svoje i ode. Međutim, nama je rečeno da će Ga videti svako oko (Otkrivenje 1,7). On će doći kao munja. Neće biti ničeg tajnog u Isusovom dolasku

osim dana i časa „koje Otac zadrža u svojoj vlasti.“ (Dela 1,7)

Zašto Isus dolazi? Odgovor nam saopštava nešto važno o Isusu. Isus završava ono što je otpočeo. Zato što smo robovi časovnika čekanje nam se čini dugim. Ponekad se pitamo da li će On završiti svoj posao. Rugači kažu da se to neće dogoditi. Međutim, dolazi vreme kada će „doći onaj koji treba da dođe.“

U ovo doba čekanja naš je zadatak da upoznamo Isusa i pomognemo drugima da Ga upoznaju, tako da kada On dođe može da nas nađe u miru. Oni koji su ovde na zemlji hodali sa Isusom, biće u stanju da pogledaju i kažu: „Evo, ovo je naš Bog. Njega čekasmo i spašće nas“

22. avgust

BOG DOVRŠAVA ONO ŠTO OTPOČINJE

„Jer još malo, vrlo malo, pa će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti.“ (Jevrejima 10,37)

Pre dosta godina moj otac i stric održavali su evangelizaciju u jednom gradu. Moj stric je jedne večeri tek počeo da govori, kad je čovek iz prvih redova skočio, okrenuo se i počeo da više slušaocima: „Ne verujte ni reč od onoga što vam govore braća Venden! Govore o kraju sveta koji se nikada neće dogoditi. Sve stoji kako je oduvek bilo i tako će zauvek ostati.“ Okrenuo se mom stricu i nastavio: „Ne možeš mi navesti ni jedan dokaz da će se to dogoditi.“

„Mogu!“ odgovorio je moj stric. „Ti si u stvari poslednji dokaz koga mogu da vidim.“

„Šta time hoćeš da kažeš?“

Moj stric je čitao 2. Petrova 3,3-4: „I ovo znajte najpre da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojim željama. I govoriti: gde je obećanje dolaska njegova? Jer otkako oci pomreše sve stoji tako od početka stvorenja.“ Čovek se strovalio u svoju stolicu. U ta stara vremena događale su se zanimljive i uzbuđljive stvari! Gospod je davao prave stihove u pravo vreme.

Bog ne otpočine nešto što će ostaviti nedovršeno. Navika je ljudi u svetu greha da otpočnu nešto i da to nikada ne završe. Roditelji se trude da nauče svoju decu kako treba da završe ono što su otpočeli. Međutim, Isus uvek završava ono što je otpočeo. U jutro vaskrsenja zastao je dovoljno dugo da savije mrtvačke zavoje i uredno ih složi. On ih je odložio. Nisu Mu više bili potrebni. To nam nešto govori o Isusu.

Šta će Isus dovršiti svojim ponovnim dolaskom? Dovršiće veliki plan spasenja, otkupljenja i obnovenja. Pobrinuo se za nešto više od male promene u vezi sa našim rođenjem na svetu greha. U stanju je da ostvari i završi posao koji je otpočeo u našem životu. On će ga završiti sve do kraja, koji predstavlja početak večnosti.

Isus dolazi. Dolazi otvoreno i javno da Ga svi vide. Dolazi da dovrši delo koje je otpočeo otkupljenjem. Dolazi da nas oslobodi sveta greha i da nas uzme da živimo s Njime u stanovima koje je pripremio za one koji Ga vole.

23. avgust

ZAŠTO BAŠ JA?

„Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.“ (Matej 10,31)

Kad nekoga pogodi tragedija, jedno od prvih pitanja, koje osoba koja ju je doživela, postavlja jeste: „Zašto baš ja? Zašto se to dogodilo baš meni?“ Ipak, posle prvog iznenađenja i provale bola, pošto postanemo svesni mnogih tragedija koje nas okružuju u svetu, drugo pitanje je obično: „Zašto svi oni? Zašto i ljudi oko mene osećaju tako veliki bol?“ Tada možemo pokušati da pomognemo onima koji su oko nas najbolje što znamo. Onaj ko ostane na prvoj stepenici, i zabrinut je samo oko toga zašto se to dogodilo njemu, ima teškoće koje se nastavljaju u nedogled. A onaj koji krene da pomaže drugima zapaza kako njegove teškoće polako iščezavaju.

Nešto slično možemo zapaziti i u odnosu na ceo svet greha. Jeste li se ikad pitali zašto ste se rodili? Kad ste otvorili oči i zapazili da živite u svetu u kome vam mnogo toga ide naopako, da li je vaše pitanje bilo: „Zašto ja?“ Bog međutim vodi svakog jadnog grešnika da vidi i otkrije da i drugi pate. Njegove teškoće i jadi se uz sažaljenje menjanju dok posmatra tragedije na svetu i pita: „Zašto oni? Zašto svi oni pate?“

Postoji još nešto što možemo biti povedeni da zapazimo kad svoju pažnju ne usmeravamo samo na sebe. Zašto svemir? Zašto Bog? Zašto Isusovo slomljeno srce? Da li ste ikad osećali sažaljenje prema Njemu gore?

Mi posmatramo delić bola i nesreće sveta. Posmatramo slike nekih nesreća – ljudi umrlih zbog gladi, rata, zemljotresa, poplava, i plačemo zbog onoga što smo videli. Ali Bog vidi sve. On oseća svaki bol svojim srcem beskrajne ljubavi, koje se steže za svakim Njegovim detetom sa željom da bude spaseno, željom koja bi dala žrtvu na krstu samo za jedno Njegovo dete. Njegovo veliko srce ljubavi je slomljeno kad su naša srca slomljena. A Njegova najveća tuga javlja se zbog onih kojima želi da pomogne a oni odbijaju da dođu i prime život koji im nudi.

Zreo hrišćanin je manje zabrinut za svoje lično spasenje a žarko želi da olakša patnje drugima; on ne traži oslobođenje za sebe i njih, već je zainteresovan za Boga koga ljubimo.

24. avgust

ISUS OTKRIVEN HILJADUGODIŠNJICOM

„Ko se neće pobožati tebe, Gospode, i proslaviti ime tvoje? Jer si ti jedan svet; jer će svi neznaoši doći i pokloniti se pred tobom; jer se tvoji sudovi javiše.“ (Otkrivenje 15,4)

20. poglavlje knjige Otkrivenje je jedino u Bibliji u kome je spomenuta hiljadugodišnjica ili milenijum. Pogledajmo prvih šest stihova: „I videh anđela gde silazi s neba, koji imaše ključ od bezdana i verige velike u ruci svojoj. I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je đavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina. I u bezdan baci je, i zatvori je, i zapečati nad njom, da više ne prelašćuje (vara, zavodi, dovodi u zabludu – *prim. izdavača*) naroda, dok se ne navršu hiljada godina; i potom valja da bude odrešena na malo vremena.

I videh prestole, i seđahu na njima, i dade im se sud, i duše isečenih za svedočanstvo Isusovo i za reč Božju, koji se ne pokloniše zveri ni ikoni njezinoj, i ne primiše žiga na čelima svojim i na ruci svojoj; i oživeše i carovaše s Hristom hiljadu godina. A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje. Blažen je i svet onaj koji ima del u prvom vaskrsenju; nad njime druga smrt nema oblasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s njim hiljadu

godina.“

Početak hiljadugodišnjice označava prvo vaskrsenje. Na kraju tog perioda je drugo vaskrsenje. Pravedni ustaju u prvom vaskrsenju prilikom Hristovog dolaska. Uzeti su na nebo da žive i vladaju sa Hristom.

Zli su još u svojim grobovima do drugog vaskrsenja, posle hiljadugodišnjice. Sotona i njegove vojske vezane su za Zemlju.

Kada Isus bude došao, proglašiće neka se sveti i dalje posvećuju, a pogani i dalje pogane. Uprkos tome što se sotona trudi da nas navede da verujemo da postoji druga prilika, Sveto pismo nas uči da postoji samo jedna.

Do tog vremena vrata su još uvek otvorena. Još uvek imamo mogućnost da odgovorimo na Isusovo kucanje na vratima našeg srca i pripremimo se da Ga sretnemo. Za svaku osobu postoji nada, kao i za one koji su zaspali u Gospodu. Isus ima silu da podigne iz mrtvih.

25. avgust

PRAVEDNI I NEPRISTRASNI BOG

„Blažen je i svet onaj koji ima del u prvom vaskrsenju; nad njine druga smrt nema oblasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s njim hiljadu godina.“ (Otkrivenje 20,6)

Šta nam hiljadugodišnjica govori o Bogu, o Isusu? Objašnjava nam da je Bog oduvek nastojao da knjige budu otvorene i dostupne svakome. On želi da svako od nas jasno shvati prirodu svog odgovora na istinu i odgovor onih koji ga okružuju. Ne želi da nešto učini sakriveno ili u tajnosti. Zabrinut je da svako ko je večno spašen jasno razume zašto je bilo ko večno izgubljen.

Deo potrebe za hiljadugodišnjicom istraživanja nalazi se u večnom zapečaćivanju svemira protiv greha. Istorija greha će biti otkrivena pred svima i svi će moći jasno da vide uzroke i rezultate. Bićemo u stanju da pratimo delovanje greha, ne samo na našim srcima, već na srcima svih koji su ikad živeli na Zemlji. Hoće li biti nekog bola za vreme tih hiljadu godina? Možda hoće. Hoće li se Bog pobrinuti za to? Svakako, jer je dovoljno veliki. Nisam siguran šta će se sve zbiti i kako će se to odvijati, ali znam dovoljno o Bogu i o Isusu da bih mogao da imam poverenja da će se On pobrinuti za sve boli jer On zna šta je najbolje. Kad se završi hiljadugodišnjica, ceo svemir će shvatiti da je Bog sve vreme postupao savršeno pošteno i da nije nikada prekršio svoja načela. Na kraju hiljadu godina, posle drugog vaskrsenja, kad siđe Sveti grad i svi koji su ikada živeli na Zemlji sretnu se po prvi i poslednji put, Isus će biti odbranjen pred svima. Čak će i sotona priznati da je Bog bio pravedan i principijelan u svemu što je učinio.

Na čijoj strani bi ti želeo da se nađeš? Znaš li već danas gde ćeš biti? Hoćeš li gledati iznutra, ili ćeš se naći među onima koje će sotona spolja povesti u poslednji napad na grad? On će nagovarati i okupljati one koji su ustali iz svojih grobova u drugom vaskrsenju – (nepokajane) kriminalce, generale armija, grešnike svih vekova. On će pokušati da ih povede u napad na Božji grad. Podsetiće ih da ima mnogo više njih nego onih unutra. Međutim, njegova snaga je pri kraju. Celom svemiru je pokazano da se u Boga može imati puno poverenje, i kroz ceo ostatak večnosti mi ćemo boraviti u miru, jer se pogibao neće podići po drugi put. Niko neće ponovo dovesti u pitanje Božju veliku ljubav.

26. avgust

ISUS OTKRIVEN ZLIM DUHOVIMA

„Govoreći: prođi se, što je tebi do nas, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božji.“ (Marko 1,24)

Pogledajmo danas kako su zli duhovi otkrili Isusa. Skoro svetogrdno zvuči kada se iskaže, ali je tačno mišljenje da svaka biblijska istina na neki način otkriva Isusa. Kad je bio na Zemlji, Isus se često suočavao sa zlim duhovima. Pogledajmo Matej 8,16 i 17. stih „A uveče dovedoše k Njemu besnih mnogo, i izгна duhove rečju, i sve bolesnike isceli: Da se zbude što je kazao Isaija prorok govoreći: On nemoći naše uze i bolesti ponese.“

U Marko 1,23 i dalje čitamo: „I bejaše u zbornici njihovoj čovek s duhom nečistim, i povika govoreći: prođi se, što je tebi do nas, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božji. I zapreti mu Isus govoreći: umukni i iziđi iz njega. I strese ga duh nečisti, i povika iza glasa, i iziđe iz njega. I uplašiše se svi tako da pitahu jedan drugoga govoreći: šta je ovo? i kakva je ovo nauka nova da s vlasti i duhovima nečistim zapoveda, i slušaju ga.“

Zanimljivo je zapaziti da prvo svedočanstvo o tome da Isus dolazi od Oca možemo naći u Marko 1,11. A drugo o tome odakle Isus dolazi potiče od zlog duha čija će se kontrola, nad žrtvom koju drži, ubrzo završiti. Možda oni znaju nešto što mi ne znamo. U suštini jasno nam je da se oni nalaze na jednom stepenu iznad nas ljudi. Razumeju veliku borbu do granice koju mi ne poznajemo.

Sotonino delovanje nešto je više od praznoverica i prisutno je danas kao i u Hristovim danima. Sotona nije tako inteligentan kao Bog, ali je svakako pametniji od nas. Smislio je veoma inteligentan napad na Božji narod u ovim danima. Kad vidimo šta on planira, to baca svetlost na neke veličanstvene istine o Isusu i Njegovim planovima. Zato što je sotona inteligentan, on napada Božji narod u pojedinostima koje su zaista važne. Gospod nam je pokazao pojedine oblasti u kojima sotona može da nas napadne, tako da možemo sagledati koje pojedinosti Bog smatra najvažnijim. Bog ne želi da budemo zatečeni, već da nam oči budu otvorene i da se Njemu obraćamo za odbranu od svih sotoninih lukavstava.

27. avgust

NE MORAŠ BITI PREVAREN

„Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga.“ (Efescima 6,11)

Neprijatelj ovoga sveta nije samo ljudsko biće. Pravi neprijatelj je jači od nas. „Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božje, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se.“ Iako je neprijatelj jači od nas, već je pobeđen, tako da ne postoji razlog zbog kojeg bi iko od nas bio od njega pobeđen. Gospod nam je ponudio oružje istine koje će nas zaštititi od sotoninih napada.

Jedna od istina o sotoni jeste da on uživa u spektakularnosti. Voli da izvodi zasenjujuće predstave. Upozoreni smo da je to tako u Otkrivenju 17. i 2. Solunjanima 2. Sotona zna da su ljudi impresionirani senzacijama i zato se većinom oslanja na trikove. Greh nije toliko važan. Fizički pokazatelji mogu vas upozoriti da pušenje uzrokuje rak pluća. Zdrav razum će vam reći da gubitak strpljenja nije najbolji način za rešenje problema. Pobuna ne daje nikakav smisao našim postupcima. Niko ne izabira sotonin put na osnovu logike i razmišljanja. Zato on napada na drugoj strani – pokušava da nas prevvari, da nas impresionira natprirodnim. I ako verujemo samo svojim čulima, bićemo prevareni.

Nekada smo smatrali da će pitanja o kojima će se odlučivati u poslednjoj velikoj borbi biti veoma jednostavna. Svetkuješ li Subotu ili ne? Pripadaš li Crkvi ostatka ili nekoj drugoj? Međutim, to neće uopšte biti jednostavno. Sotona planira da prevvari i same izabrane ako mu to bude moguće. Jedini način na koji se može nadati da to ostvari biće da dođe sa prevarom koja veoma liči na stvarnost.

Velika i vidljiva je Božja ljubav u kojoj nam On daje upozorenja unapred, tako da niko ne mora da bude prevaren i poražen planovima neprijatelja. Mi imamo upozorenje da ne verujemo svojim čulima, upozorenje da jedino verujemo u Božju reč i da ćemo bez žive zajednice sa Hristom sigurno biti prevareni. Bog je učinio sve što je mogao da se ne izgubimo i zbog svoje velike ljubavi želi da svako od nas večnost provede sa Njim.

28. avgust

SOTONA JE LAŽLJIVAC

„Ako vas dakle sin izbavi, zaista ćete biti izbačeni.“ (Jovan 8,36)

Sotona se trudi oko ovog sveta svom svojom snagom. On zna da mu je vreme kratko i zato se u poslednjim danima trudi da svim svojim prevarama zavede i Božji narod i ceo svet. Jedna od najvažnijih oblasti njegovog delovanja jeste svet natprirodnog. Uživa da prikaže odličnu predstavu – a postoje milioni koji odgovaraju povodeći se za svojim osećanjima i slede njegovo vođstvo, jer im sve izgleda tako čarobno. Samo mali broj odlučuje da ne veruje svojim osećanjima i sledi Božju reč bez obzira na pojavni svet.

Od samog početka, kad je sotona uspeo da uveri Evu da neće umreti, on koristi jedan od svojih najvažnijih trikova – uveravanje da nema smrti. Ljudska bića ne žele i ne vole smrt, zato su voljna da poveruju u ono što im on kaže. To sotoni otvara vrata da kontroliše njihov život.

Druga među njegovim najuspešnijim zamkama jeste predlog da živimo kako nam se sviđa – greh u stvari ne čini nikakvu razliku. Od početka vremena govorio je ljudima da ne moraju da poštuju Božji zakon. Prilazi svetu, svakom živom čoveku i kaže: „Ako ti se to sviđa – učini!“ Nudi trenutno zadovoljstvo u zamenu za večnost, i milioni bez oklevanja prihvataju njegove nagovore. Ulazi u crkve i govori: Božji zakon je tako veliki, preopširan i komplikovan. Ne možemo se nadati da ćemo ga održati. Dozvoli neka nas pokrije Hristova krv, učini sve što možeš kao dobar čovek i to će biti dovoljno. I oni koji se nalaze u Crkvi suviše često slepo slede ovaj savet. Isus Hristos nam je ponudio sasvim drugačiji život. Ponudio nam je život umiranja svome ja i silu koja će nastaviti u nama i tako usmeriti naš život da nećemo grešiti. U Jovan 8,31 Isus je obećao da ako ostanemo u ljubavi Njegovoj i upoznamo istinu, istina će nas izbaviti. Nastavio je objašnjenjem da je svaki onaj

koji greši rob grehu. Sloboda koju Isus donosi je sloboda od ropstva, od greha i od sotonske moći. Spiritizam nije nešto što će se pojaviti u dalekoj budućnosti, mi ćemo se brzo suočiti sa njegovim mnogim oblicima. Tek kada nas Isus oslobodi i održi slobodnim, naš um neće biti pod kontrolom neprijatelja. Jedina sila jača od sotone je Isus. Njegov glas može naterati demone da pobegnu i oni moraju da poslušaju. To je sila koja nam daje sigurnost u ovim danima opasnosti.

29. avgust

VOLI LI BOG SOTONU?

„Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? Kako se obori na zemlju koji si gazio narode.“

(Isaija 14,12)

Smatrate li da Isus ima ljubavi i prema sotoni? Razmislite o tome šta Mu je sotona učinio. Promislite o mirnoj večnosti koju je razorio. Promislite o bolu, tuzi i smrti tokom hiljada godina. Promislite kako strašno sotona mrzi Isusa. Smatrate li da ga Isus i dalje voli? Već smo zaključili da kriza ne menja karakter, već da ga samo otkriva. Prodor greha u svemir i širina do koje mu je Bog dozvolio da se razmahne, kako bi omogućio izlaz, predstavlja najveću krizu sa kojom se Nebo ikada suočilo. A ta kriza otkriva Božji karakter ljubavi veličanstvenije od bilo čega drugog pre ili posle toga. Postoji veoma stvarna osnova na kojoj sotona otkriva Isusa. U istoriji o sotoni pravi glavni junak je Isus, a Isus je ka taj način otkriven tako dobro kako možda ne bi nikada bio otkriven nekim drugim putem.

2. Korinćanima 13,8 kaže nam da ne možemo ništa protiv istine – samo za nju. A onaj koji je najviše u celom svemiru učinio protiv istine završava otkrivajući istinu na način kako ona ranije nikada nije otkrivena. Na nebu je izbio rat. Taj rat nije zatekao Boga nespremno. Uprkos činjenici što je unapred znao kako će Lucifer (koji je postao sotona ili đavo) odgovoriti i postupiti, On ga je stvorio, dao mu je častan položaj i odnosio se prema njemu sa najvećom ljubavlju i pažnjom. Nije nikada drugačije postupao prema Luciferu. U stvari, još uvek prema sotoni postupa veoma nepristrasno. Mi, ljudska bića, ne možemo izdržati predznanje koje Bog poseduje. Ako unapred znamo da će neko završiti kao naš neprijatelj, počecemo smesta da se ponašamo prema njemu kao prema neprijatelju. Međutim, Bog nije takav. Pružio je Luciferu sve prednosti. Vidimo kako se to otkrilo u Isusovom životu. Od početka je znao da će ga Juda izdati. Ali prema njemu se odnosio sa ljubavlju i pažnjom, ne dajući mu izgovor za izdaju. Isus je učinio sve u svojoj moći da dosegne Judu. Bog je uvek želeo samo službu iz ljubavi. Zato nije uništio sotonu, već mu je dao priliku da dokaže svoje stavove. Plaćajući cenu na krstu Bog je bio u stanju da omogući svemiru potpuno oslobođenje od greha za svu večnost i da još uvek očuva slobodu izbora svojih stvorenja. Kakav je to podstrek da izaberemo Njega i da odgovorimo na Njegovu veliku ljubav!

30. avgust

RIZIK SLOBODE

„I stvorio Bog čoveka po obličju svojem, po obličju Božjemu stvorio ga; muško i žensko stvorio

ih.“ (1. Mojsijeva 1,27)

Kad je Bog odlučio da dozvoli sotoni da dokaže svoje optužbe protiv Božje pravde i ljubavi, On je mnogo rizikovao. Bog je znao da je samom svojom prirodom ograničen na istinu, pravdu i nepristrasnost. Znao je da sotona može delovati poluistinama, prevarama, pritiscima i silom. Znao je da sotona neće biti korektan. Bog je znao da će mnogi ljudi učiniti pogrešan izbor. Zašto je onda dozvolio jednu takvu mogućnost?

Kad pogledamo veliku cenu greha, ona bi trebala da nam kaže nešto o tome koliko sloboda izbora znači Bogu. On ima velikog poštovanja za našu slobodu, za našu mogućnost slobodnog razmišljanja i izbora. On se obraća samo našem umu, našem zdravom rasuđivanju, našoj ljubavi za Njega koja je probuđena Njegovom velikom ljubavlju prema nama. Sotona je uzurpirao sve prednosti i slobode koje mu je Bog dao. Raširio je pobunu među anđele, zadobijajući skoro polovinu na svoju stranu. Zatim se trudio da svojim brojkama doda ljude sa ovog sveta. Činjenica da je Isus spreman da prihvati rizik otkriva nam nešto veoma važno o Isusovom karakteru. On zna da će uvek biti pogrešno shvaćen – i od onih koji su se pobunili i koji će Ga optužiti za okrutno postupanje sa njima – i od onih koji su verni i koji mogu dovesti u pitanje Njegovu mudrost kad je dozvolio pobunjenicima da nastave. Dozvoliti ljudima slobodu izbora najveći je rizik koji je Bog mogao preduzeti, ali to je bio jedini način da očuva našu slobodu. Bog je bio voljan da ide težim putem – da plati strašnu cenu oslobođenja – da bismo imali svemir čist od greha kroz svu večnost. Cena koju je Bog bio voljan da plati za oslobođenje neće nikada biti shvatljiva našem ljudskom umu. Bog je bio voljan da pošalje svog Sina i suoči se sa rizikom da se svako od nas odluči za pobunu. Bog je bio voljan da stoji plaćući u senci dok je gledao kako Njegov Sin pati, krvari i umire, da bismo mi imali mogućnost da izaberemo večni život. Isus je bio voljan da napusti svoj položaj časti, svetlosti i slave, smatrajući Nebo nepoželjnim mestom ako se mi tamo nećemo nalaziti s Njime. Najveća optužba protiv Boga, koju je izrekao najveći pobunjenik svih vremena, naišla je na odgovor najveće ljubavi – i ljubav je pobedila, dokazujući ubedljivo celom svemiru da je Bog ljubav.

31. avgust

ISUS OTKRIVEN SMRĆU

„A Isus joj reče: ja sam vaskrsenje i život: koji veruje mene ako i umre živeće.“ (Jovan 11,25)

Postoji duga lista neprijatnih reči koje počinju slovom S. Tu su: smetnja, siromaštvo, sramota, strahota, stradanje, samoća, strah, sumnja, sablazan i slabost. Kako vam se one sviđaju? Ali najstrašnija od svih je reč smrt.

Mnogi ljudi širom sveta veruju da kad umreš – eto to je sve. Mrtav si zauvek. Ne postoji ništa posle groba. Otvoreno govoreći nisam baš impresioniran njihovom teorijom, a vi? Nije to ponuda večnog života u Las Vegasu nasuprot večnosti na Nebu. To bi nekima možda bilo čak i privlačno. Međutim, to je večnost na Nebu nasuprot ničega. Veoma sam srećan što smrt *nije* kraj, i što Bog ima planove za nas koji su veći od nepostojanja za večnost ili uništenja.

Dobra je vest shvatiti da ono što mi zovemo smrću nije nikada predstavljalo bilo kakvu teškoću za Boga. Isus je smrt nazivao snom.

Čitali smo da je plata za greh smrt – ali stvarna plata za greh je *druga* smrt. Druga smrt u stvari

ne treba da zabrinjava hrišćanina. A ono što mi zovemo smrt, san, trenutak tišine, isto nije nešto oko čega treba da se brinemo. Duh proroštva kaže: „Za vernika smrt ne znači mnogo. Hristos govori o njoj kao da ima malu važnost“ (Čežnja vekova, str. 674). Isus kaže: „Zaista, zaista vam kažem: ko održi reč koju nećete videti smrti doveka.“ (Jovan 8,51)

Kada Gospod siđe sa neba uz glas trubni, i mrtvi u Hristu budu pozvani iz svojih prebivališta, to će za Boga biti jedan od najlakših zadataka koje je ikada obavio. Jedina teškoća za Isusa je neverovanje – problem pokušaja nagovaranja naših upornih volja da se pokore Njegovoj kontroli, da Mu dođemo da bismo imali život. To je teškoća!

Kad je Isus smrt nazvao snom, rekao je time nešto veličanstveno, jer spavanje kao misao na drugom kraju uvek ima buđenje. Kad je Isus pošao devojci u Jairovom domu, rekao je: „Nije umrla nego spava“, zato što je znao da dolazi vreme buđenja. Zato što je Isus umro i ustao, svako od nas može izabrati danas da živi večno. Možemo zaspati – ali nećemo umreti. Isus će sam doći da nas probudi kako bismo večnost proveli sa Njim.

1. septembar

PRAVI HRIŠĆANI NE UMIRU

„Zaista, zaista vam kažem: ko drži reč koju nećete videti smrti doveka.“ (Jovan 8,51)

U Isusovim danima smrt je bila obavijena velom tajanstvenosti. Ljudi nisu imali nikakvu predstavu o tome šta je ona u stvari. Mnoštvo je prolazilo dolinom sena smrtnoga samo sa strahom i crnim slutnjama. Među farisejima i sadukejima stalno su se vodile rasprave o vaskrsenju i o tome šta se događa sa čovekom kad umre. Sadukeji nisu verovali u vaskrsenje. Sigurno su zbog toga imali razloga da budu tužni! Fariseji su verovali, a dokazi su se umnožavali na obe strane. Kad je Isus došao, izrekao je nekoliko određenih istina o onome što mi nazivamo smrću. U Jovan 11,26. On kaže: „I nijedan koji živi i veruje mene nećete umreti vavek.“ I zatim je upitao nešto što bih i ja želeo da upitam tebe. Veruješ li ovo? Ili veruješ da je preterano izjaviti da nijedan koji veruje i živi sa Hristom nećete umreti? To je ono što sveto pismo uči. San i nije tako rđav. Video sam iscrpljene i istrošene ljude koji su željno očekivali vreme kada će moći da spavaju. Mi smo svi to iskusili. Adam je živio više od devet stotina godina. Nadahnuto pero opisuje njegovu reakciju kada je trebalo da pođe na počinak na 32. strani knjige Patrijarsi i proroci: „Adamov život bio je pun bola, skrušenosti i kajanja. Kad je napustio Edem, pomisao da mora umreti ispunjavala ga je užasom... Što se tiče smrtne presude koju je nad njim izrekao Tvorac i koja mu se u početku učinila tako strašna, posle skoro hiljadu godina, u toku kojih je svojim očima morao da gleda posledice greha, osvedočio se da je kraj životnih patnji i bolova u stvari Božja milost.“ Adam je bio srećan što može da legne i zaspi.

Mi razumemo da je za onoga koji spava vreme nešto što neopaženo protiče. Možete li zamisliti da pođete na spavanje i sledeće čega ste svesni kad se probudite jeste pogled na Isusa kako dolazi? Adam je pošao na počinak posle života patnji i bola tako da će, što se njegove svesnosti tiče, biti probuđen u trenutku koji će za njega biti sledeći u njegovom iskustvu. Jedan od blagoslova sna jeste ne biti svestan proticanja vremena. To nam i danas otkriva Božju milost jer ne produžava večno naš život na ovom svetu. Možda je 60 ili 70 godina sve što bismo mogli uzeti od ovog života. Zatim je dobro poći na počinak sa sigurnošću da će nas Isus probuditi kada po drugi put bude došao.

2. septembar

VREME BUĐENJA

„Ali Hristos usta iz mrtvih, i bi novina onima koji umreše. Jer budući da kroz čoveka bi smrt, kroz čoveka i vaskrsenje mrtvih. Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti.“

(1. Korinćanima 15,20-22)

Isus je na Lazarevom grobu izgovorio veliku istinu Jevandelja: „Ja sam vaskrsenje i život: koji veruje mene ako i umre živeće. I nijedan koji živi i veruje mene neće umreti vavek“ (Jovan 11,25.26). Možda smo povremeno kao hrišćani koji ne veruju u urođenu besmrtnost duše suviše naglašavali da su ljudi mrtvi. Uprkos činjenici što ne verujemo u besmrtnost duše, uprkos tome što verujemo da ljudi u grobovima nisu ničega svesni dok čekaju vaskrsenje, još uvek možemo verovati da **hrišćanin nikada ne umire**. Jedina prava smrt je druga smrt. Spavanje i čekanje u grobu da nas Hristov glas podigne nije smrt. Ono što danas vidimo u kapeli za sahranu nije smrt već san za vernika – to nije kraj svega. Nama je kao hrišćanima data veličanstvena nada.

Kad je posle dva dana čekanja Isus rekao svojim učenicima da je vreme da pođu i probude Lazara, nisu Ga razumeli. Isus je tada govorio o onome što mi nazivamo smrću. U Njegovim očima to je bio samo san.

Za one koji umiru sve još nije završeno. Isti Onaj koji je probudio Lazara i proglasio sebe za vaskrsenje i život, probudiće zaspale pravedne. Isus je smrt promenio u san.

To ne znači da nećemo žaliti kad naši najmiliji pođu na počinak. Njihov san možemo doživeti kao bolan gubitak. Možemo roniti suze. (Ponekad kad naši mili polaze na dug put, zbog toga što će nam nedostajati mi plaćemo kad se rastajemo). Međutim taj rastanak ne znači rastanak za večnost. Isus ostvaruje veliku razliku između sna i večne smrti. Ako Hristos nije ustao iz mrtvih, naša vera je uzaludna, i oni između naših milih koji su otišli na počinak pomrli su bez nade. Ali, Hristos je vaskrsnuo i mi ćemo ustati u večni život. U Hristu će svi oživeti. Žalac smrti je uklonjen. Zlatno jutro vaskrsenja uskoro dolazi. Isus će se ubrzo pojaviti. Mi danas imamo obećanje da će doći vaskrsenje i vreme buđenja naših dragih koji su umrli, trenutak kada ćemo se združeni sa njima podići na susret Gospodu da se više nikada ne rastanemo.

3. septembar

ISUS OTKRIVEN ISTINOM O SUBOTI

„I govoraše im: subota je načinjena čoveka radi, a nije čovek subote radi. Dakle je gospodar sin čovečiji i od subote.“ (Marko 2,27.28)

Postoje pouzdani astronomski razlozi za dužinu godine. To je vreme koje je potrebno Zemlji da obiđe oko Sunca – 365 dana, 5 sati, 45 minuta i 46 sekundi, i ono se ne menja. Dužina meseca zasnovana je na odnosu između Zemlje i Meseca. Dan pronalazi svoju osnovu u rotaciji Zemlje oko svoje ose. Jeste li u poslednje vreme razmišljali koji astronomski razlog postoji za sedmicu? Jedini razlog za sedmicu, uprkos svih nevernika i sumnjala, jeste stvaranje. Svaki put kad neko na svetu,

bez obzira na svoje razmišljanje, zanimanje ili verska osećanja, izjavi: „Danas je ponedjeljak, drugi dan u sedmici“, on time potvrđuje istinitost izveštaja o stvaranju!

Možete diskutovati suprotstavljajući nauku i religiju sve dok vam pena ne udari na usta, ali čim onaj koji brani nauku izjavi: „Videćemo se u utorak“, izgubio je osnov za svoju teoriju! Može se dokazati iz Biblije i istorije da sedmični ciklus nikada nije bio izmenjen od samog početka vremena. Nebeski Bog, koji se pobrinuo za ovo, učinio je svoje delo u čuvanju sedmice.

Isus je izjavio da je On gospodar Subote. Ona je znak Njegove stvaralačke moći. To je ono što Ga čini gospodarem Subote. Data je u čast stvaranja. Reći da je Subota data zbog Jevreja bilo bi isto kao tvrditi da je ceo svet dat Jevrejima! Svet je stvoren za čoveka, i Subota je načinjena čoveka radi.

Sveto pismo kaže da se *sećamo* dana Subotnog. Šta nam Subota govori o Isusu koji je gospodar Subote? Pre svega, pokazuje nam da je Isus veliki Oslobodilac. Zapovest o Suboti ponovljena je Izrailjcima kad su oslobođeni iz Egipatskog ropstva (5. Mojsijeva 5,15). Mi smo telesni, prodani pod greh! Ali Isus nam danas dolazi i nudi slobodu. Danas postaje naš Oslobodilac. Subota nas svake sedmice podseća na tu činjenicu. Kad prihvatimo Jevanđelje, oslobođeni smo svog pobunjeničtva. U toku svog rasta možemo i padati i grešiti, ali smo oslobođeni svog pobunjeničtva i imamo razloga da slavimo slobodu koju Subota predstavlja.

4. septembar

ZNAK POSVEĆENJA

„A ti kaži sinovima Izrailjevim i reci: ali subote moje čuvajte, jer je znak između mene i vas od kolena do kolena da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem.“ (2. Mojsijeva 31,13)

Neki veruju da je posvećenje nešto što će im se dogoditi pre kraja života, međutim to uopšte nije istina. Posvećenje je deo života kao disanje. Na samom početku našeg prihvatanja plana spasenja zbiva se i naše posvećenje. Posvećenje, kako Biblija koristi taj izraz, je dovršeno i potpuno delo, kao i delo koje se stalno odvija. Bog je onaj koji ga obavlja na početku i u procesu njegovog napredovanja. On kaže: „Ja sam Gospod koji vas posvećujem“. On je prisutan u tvom svakodnevnom životu, a obećao je i da će dovršiti posao koji je otpočeo.

Subota je simbol posvećenja. Ona je podsetnik na naše oslobođenje iz ropstva. Podsetnik da život sada ima smisla. Podsetnik da je Bog aktivan u našem svakodnevnom životu, da nastavlja da nam pruža rast, posvećenje, upotrebljivost i svrhu. Subota je sve to i mnogo više. Ona je uobličena za duhovni rast, osveženje i odmor. Kad su stvoreni Adam i Eva, njihov ceo prvi dan bio je posvećen odmoru. Da li su oni bili umorni odmah pošto su stvoreni? Ne, Bog je želeo da se podsete na činjenicu da je najbolje što čovek može učiniti, čim se pojavio na svetu, bilo da se odmori, jer su sva dela već bila ostvarena.

To je ono o čemu nam govori Jevrejima 4,1.3.4.10.11: „Da se bojimo dakle da kako dok je još ostavljeno obećanje da se ulazi u pokoj njegov ne odoćni koji od vas.“ „Jer mi koji verovamo ulazimo u pokoj.“ „Jer negde reče za sedmi dan ovako: i počinu Bog u dan sedmi od svih dela svojih.“ „Jer koji uđe u pokoj njegov, *i on počiva od dela svojih, kao i Bog od svojih.*“ „Da se postaramo dakle ući u taj pokoj.“

Kako ulaziš u božanski odmor? Verovanjem ili punim poverenjem u Isusa? I mi moramo da se postaramo da uđemo u taj odmor. Nije li to neobična pomisao? Jeste li se već nekad starali da se

odmorite? Šta je taj trud i to staranje? Isus kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28). Trud i staranje se ulaže da dođemo k Njemu za odmor. Naš trud nije da se borimo protiv sotone, greha i iskušenja. Bog nam je dao Subotu da nas na to podseti.

5. septembar

BOŽJA PRISUTNOST

**„I subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš.“
(Jezekilj 20,20)**

Postoje trenuci u zajedništvu sa Bogom u kome se u Njegovom narodu oseća Njegovo snažno prisustvo. Jedan od takvih trenutaka je večera Gospodnja, ako ste tom prilikom otvoreni da ga osetite, i ne brinete se zbog toga što ste možda poniženi time što nekome perete noge. Drugo vreme kada se Božje prisustvo snažno oseća jeste krštenje. Tada postoji nešto naročito, jer se celo Nebo pridružuje sa horovima anđela, koji pevaju zajedno sa našim srcem. A zatim, verujem da je Gospod veoma često prisutan na hrišćanskoj sahrani. Vreme i večnost izgleda da se na neki naročiti način susreću ovde i Bog može da komunicira sa nama na poseban način dok stojimo i razmišljamo. Verujem da je Bog naročito prisutan u trenucima Subotnog dana.

Jednom, sećam se dobro toga, bio sam dečak, pozvao nas je jedan lekar da sa njegovom porodicom pođemo u grad na neki koncert. Moj otac je vozio stari Dodž, koji je već više puta generalno popravljani, jer je u to vreme veoma teško bilo nabaviti nov automobil. Moj brat i ja stalno smo želeli nov auto. Taj lekar imao je potpuno nov kadilak koji je uspeo da nabavi posredstvom jednog pacijenta koji se bavio prodajom automobila. Ovaj auto je jednostavno plovio ulicom! Kad smo se te večeri vratili u naš stari automobil, svi smo bili umorni i mirni – a kad je moj otac po deseti put pokušao da oslobodi ručnu kočnicu – svi smo prsnuli u smeh. Stari, mnogo puta popravljani automobil bio je nešto potpuno drugačije od novog i luksuznog. Onaj je imao nešto posebno. U njemu je bilo više sile.

Kad dolazi Subota i ti sediš, posmatrajući zalazak Sunca, i razmišljaš o večnim istinama, dok pozivaš Svetog Duha i anđele da ti priđu, znaj da su oni već tu! Postoji nešto naročito u vezi s tim danom, nešto različito. „Subota je bila određena da dovede ljude u zajednicu sa Bogom“ (Čežnja vekova, str. 233). I kada Isus prevali 135 triliona kilometara i zakuca na vrata zbog unapred zakazanog sastanka, ja želim da budem spreman i čekam Njegov dolazak. Želim zajednicu i prijateljstvo sa Njim prilikom te Njegove naročite posete. A vi?

6. septembar

SEDMI DAN

„Drži dan od odmora i svetkuj ga, kao što ti je zapovedio Gospod Bog tvoj.“ (5. Mojsijeva 5,12)

Saša je izašao iz kuće u nedelju ujutro i pošao ka nedeljnoj školi. Imao je u ruci dva novčića, jedan za Gospoda, a drugi za sladoled na putu povratka kući. Dok je prelazio ulicu, okliznuo se, i

jedan novčić se otkotrljao u slivnik. Žalio je što se baš **Gospodnji** novčić otkotrljao u slivnik. Tada je baš naišao njegov drug koji nije išao u nedeljnu školu. Nedugo zatim sporazumeli su se da Sašina majka to neće nikad saznati i pošli na pecanje. Ali uprkos svim naporima i odgovarajućoj glumi, Saša je malo posle druge dece došao kući pa je majka saznala za ceo događaj.

Za kaznu majka ga je poslala u sobu da pedeset puta pročita četvrtu zapovest. Saša je počeo da čita: „Sećaj se dana subotnog da ga svetkuješ. Šest dana radi i svršuj sve poslove svoje, a sedmi je dan subota, odmor svet Gospodu.“ Posle nekoliko ponavljanja znao je reći napamet. Urezale su mu se u pamćenje, a kad je završio, bio je siguran da više nikada neće nedeljom ići na pecanje.

Nekoliko sedmica kasnije, nastavnik je u školi tražio nekoga ko bi redom nabrojao dane u sedmici. Javio se Saša. Ustao je i počeo: „Ponedeljak, utorak, sreda, četvrtak, petak, subota, nedelja.“ Učitelj je rekao: „U redu, ali napravio si jednu grešku. Nedelja je prvi dan, a subota sedmi. Hajde još jednom!“ Saša je za trenutak oklevao. „Ponedeljak, utorak, sreda, četvrtak, petak, subota, nedelja.“ I ponovo je nastavnik tražio da počne sa prvim danom, ali on je ponavljao onako kako je to učinio i prvi put. Nastavnik mu je naredio da ostane posle nastave. Saša mu je na to rekao: „Nastavniče, da ste vi pročitali četvrtu zapovest toliko puta kao ja, zasigurno biste znali da je ponedeljak prvi dan u sedmici a nedelja sedmi!“ Očigledno neko nije bio u pravu. Neko je nešto pokušao da promeni.

Bilo je prorečeno da će doći vreme kada će ljudi pokušati da promene sveti Božji dan, ali Isus je uvek visoko cenio Subotu. Zbog toga se sotona naročito trudi da stvori lažni dan od odmora. Luka 4,16 kaže nam da je bogoslužje u Subotni dan bio Isusov **običaj**. Ako sledimo Njegov primer i učenje, to će postati i naš običaj.

7. septembar

ISTINA ILI PREDANJE

„No zaludu me poštuju učeći naukama, zapovestima ljudskim.“ (Marko 7,7)

Poštovanje subote bio je Isusov običaj (Luka 4,16). To je bio Njegov običaj dok je živeo u Nazaretu i radio u stolarskoj radionici. To je bio običaj koji je obuhvatao ceo Njegov život. On je bio Stvoritelj, pa ipak ga vidimo kako se odmara u Subotu u skladu sa onim što je sam zapovedio. Pružio nam je jasan primer koji i danas možemo slediti.

Isus je upozorio ljude da ne poštuju svoja predanja. Sam nije imao vremena ni za šta od onoga je bilo zasnovano na predanju i u sukobu sa zapovestima Njegovog Oca. Zanimljivo je nabrajati predanja koja mi danas poštujemo. Neki od nas misle da je greh moliti se otvorenih očiju! To je samo predanje. Za to ne postoji biblijska osnova. Neki osećaju da je greh bilo šta staviti na Sveto pismo kao knjigu. To je predanje. Neki roditelji kažu svojoj deci da je greh uzeti učešće u večeri Gospodnjoj dok nisu kršteni. Još jedno predanje. Treba li da odbacimo sva predanja? Ne, ne odbacujemo ih proizvoljno. Neka predanja mogu imati zdrave razloge zbog kojih postoje. Ali kad god predanje dolazi u suprotnost sa božanskom istinom, predanje otpada. Isus o tome govori: „Zaludu me poštuju učeći naukama, zapovestima ljudskim. Jer ostaviste zapovesti Božje, a držite običaje ljudske... dobro ukidate zapovest Božju da svoj običaj sačuvate.“ (Marko 7,7-9)

Bilo koja vrsta lažne subote ili lažnog dana od odmora, koji svet ima naviku da poštuje, potpuno je zasnovan na predanju zato što ga nigde ne nalazimo u Svetom Pismu. Ako želite da poštuujete Subotu Biblije, držaćete sedmi dan, u skladu sa Svetim pismom.

Najčešće navođeni razlog za poštovanje nedelje jeste da je to dan Hristovog vaskrsenja. To je razlog koji lepo zvuči, ali uopšte nema biblijsku osnovu. Ako želite da sledite učenje Biblije – poštovaćete sedmi dan. Za one koji žele da poštuju događaj i trenutak vaskrsenja postoji obred krštenja. To je **biblijsko** podsećanje na vaskrsenje. Isus je počnuo na kraju stvaranja i počnuo u grobu pošto je dovršio svoje delo na Zemlji. A danas i nas poziva da otpočnemo u spomen dela stvaranja i otkupljenja koje je ostvario za nas.

8. septembar

ROĐENDAN SVETA

„I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti ga, jer u taj dan počnu od svih dela svojih koja učini.“ (1. Mojsijeva 2,3)

Sam Bog odvojio je sedmi dan, Subotu, u početku u čast stvaranja. Očigledno je Stvoritelj shvatao značaj potrebe da se Njegova stvorenja svake sedmice sećaju Njegove stvaralačke uloge i dela stvaranja.

Subota je data u čast rođenja sveta. Ne možete promeniti ničiji rođendan. Kad se neko pojavi sa lažnom subotom, ili nekim drugim danom umesto pravog, oni su svi očigledno lažni, jer niko ne može promeniti ničiji rođendan, ni Nikole Tesle, ni Martina Lutera.

Možemo promeniti neke službene praznike, ali ne možemo promeniti ničiji rođendan – to je sasvim sigurno. Možemo odlučiti da rođenje nekog slavnog čoveka proslavljamo nekog dana kad nam to odgovara, zbog povezivanja slobodnih dana, ali mi smo tada više zainteresovani za slobodne dane nego za te ličnosti.

Kad zaboravimo na osobu čiji rođendan slavimo, što više vremena prođe sve ćemo više paziti na proslavu a manje na osobu. Ne zaboravite to i u odnosu na Subotu. Sam Bog ne želi da promeni Subotu dok nastavlja da bude spomenik onoga što nam je njome obeleženo, i zato ni sam Bog ne bi mogao da promeni dan koji je odvojen u čast stvaranja.

Bog je zainteresovaniji da posveti ljude, ne samo određenog dana (Jevrejima 13,12) , jer ljudi počnu da doživljavaju posvećenje u trenutku kad su rođeni kao nova stvorenja u Hristu.

Možemo biti zahvalni Stvoritelju ne samo zbog toga što smo se rodili, već i za novorođenje. Tako Subota postaje podsetnik ne samo na činjenicu da nas je Gospod stvorio, već i da nas je otkupio Hristovom krvlju. Subota nam je data kao znak našeg posvećenja. (2. Mojsijeva 31,13; Jezekilj 20,20)

Mi smo bili odvojeni za sveti cilj. Subota je nešto više od zakonskog propisa. Ona u suštini obeležava hrišćanski život i iskustvo.

9. septembar

PROMENA SUBOTE

„I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih, da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem.“ (Jezekilj 20,12)

„Kada su se Jevreji odvojili od Boga i propustili da Hristovu pravdu verom učine svojom pravdom, Subota je izgubila svoj značaj za njih“ (Čežnja vekova, str. 231). Da li je moguće da je značaj Subote za vas danas u srazmeri sa vašim iskustvom opravdanja verom? „Da bi Subotu držali svetom, ljudi i sami moraju biti sveti. Verom postati sudeonici u Hristovoj pravdi“ (Isto). Subota je bila zalag odvajanja od idolopoklonstva koje je podrazumevalo službu samom sebi. Služba samom sebi znači mišljenje da možemo spasti sami sebe. Kad se odvracam od idolopoklonstva, odvracam se od pomisli da mogu spasti samog sebe, i imam poverenja jedino u Hristovu pravdu. Eto, to u suštini predstavlja Subota.

Subota je simbol našeg zajedništva sa Bogom. Ako imate teškoća sa Subotom i dovodite u pitanje njenu važnost, kod vas negde drugde postoji dublji problem. Ako vam izgleda da je Subota dosadna i umorni ste od uobičajenog načina njenog svetkovanja, i obično čekate da Sunce što pre zađe, vaša teškoća nije sa Subotom, već negde mnogo dublje. Vaš problem tiče se odnosa sa samim Gospodom. Ponekad možda sedimo zajedno i prosuđujemo o autoritetu nekog prelata u Italiji koji je drsko promenio Subotu. Međutim, ako ste se sami udaljili od duboke zavisnosti od Isusa Hrista kao svog ličnog Prijatelja i Spasitelja, i danas Ga ne poznajete, i vi ste sami promenili Subotu. Mnogo ranije nego što je Subota promenjena od strane Konstantina i crkvenog sabora, iskustveno je promenjena u srcima ljudi. A kad je iskustveno promenjena u srcima ljudi trebalo je još samo malo vremena pa da bude promenjena i u kalendaru. Tu postoji tesna povezanost.

Ako danas imaš teškoće sa Subotom, koja je za tebe postala jedna formalna rutina, smem li predložiti da umesto napuštanja Crkve pretvoriš Subotu u oblik koji joj je Bog prvobitno namenio. To ćeš postići okrećući se Isusu Hristu kao svom Stvoritelju, ka Isusu Hristu Otkupitelju, ka Njemu kao Onome koji te posvećuje u svakodnevnoj bliskoj zajednici.

10. septembar

ISUS OTKRIVEN ŽIGOM ZVERI

„Ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drveta, dokle zapečatim sluge Boga našega na čelima njihovim.“ (Otkrivenje 7,3)

Kad smo jednom prilikom održavali seriju propovedi, pozvali smo naš poznati kvartet Glasa proroštva da dođe i da nam peva. Želeli su da znaju naslov propovedi kako bi mogli da izaberu odgovarajuće pesme. Rekli smo im da će biti reči o žigu zveri iz Otkrivenja. Lica su im prebledela, jer su shvatili da skoro uopšte nema pesama o tom predmetu. Pretpostavljam da vam ovo nešto govori. Jedini način na koji biste mogli naći pesmu o žigu zveri bio bi naglašavanje pozitivnog umesto negativnog.

U Otkrivenju 14,1-6 vidimo grupu ljudi svrstanu na Božju stranu, koja živi na samom kraju istorije ove Zemlje. Veoma su odani Bogu. Tamo se kaže da idu za Jagnjetom kud god ono krene i da su bez krivice pred Božjim prestolom. Ta ista grupa spomenuta je i u Otkrivenju 7,1-4. Zapazite da se na oba mesta govori kako je Božje ime zapisano na čelima njihovim.

Otkrivenje 13,1-9 opisuje drugu grupu. Oni služe zveri i čude joj se. U 16. stihu istog poglavlja kaže nam se da druga grupa isto tako prima znak i to na čelima ili na desnoj ruci. Tako je suprotnost, na kraju vremena, između ove dve grupe očigledna: jedna ima Božji pečat na svojim

čelima, a druga žig zveri na svojim čelima ili na ruci.

Sasvim je moguće da ova tema postane komplikovana i pretrpana istorijskim podacima, datumima i stihovima. Ali mora postojati i neki način da se ona tako pojednostavi da je mogu razumeti i deca. Kad Isus ponovo dođe, vi ćete imati Božje ime na svom čelu, ili žig zveri na čelu ili na ruci. Postoje samo dve mogućnosti ili dve grupe. Prostor između, koji se mnogi danas trude da zauzmu, će iščeznuti. To nam nešto govori o Isusu. To nam govori da On želi da donesemo odluku. Daje nam vremena, strpljiv je i radi sa nama. Ali ne želi da zauvek ostanemo neodlučni. Dolazi vreme kada će svako od nas biti prinuđen da se odluči za ili protiv Njega. Od našeg izbora zavisi naša večna sudbina.

11. septembar

NEĆE TE ZLO ZADESITI

„Koji živi u zaklonu višnjega, u senu svemogućega počiva.“ (Psalam 91,1)

Kad biste iz Svetog pisma izvadili knjige Danila i Otkrivenja i sastavili ih, dobili biste istoriju sveta od pre oko 4000 godina pre Hrista sve do kraja vremena. Tu bi bila i istorija sveta pisana unapred – nazvana proročanstvom. Na samom početku ove istorije nalaze se neki događaji koji privlače pažnju čak i male dece. Na primer, tri jevrejska mladića u ognjenoj peći, Danilo u lavovskoj jami, i natpis na zidu. U Danilu 2. poglavlju iznesen je sadržaj istorije sveta. Tu se govori o velikim svetskim imperijama do samog kraja vremena. Vavilon, Medo-Persija, Grčka, Rim, zatim deset manjih carstva i na kraju Božje carstvo. Knjige Danila i Otkrivenja pisane su za sam kraj.

Mnogo detalja u njima tiče se poslednjih svetskih carstava i Isusovog dolaska. Bog je zainteresovan da svako od nas jasno unapred sazna šta je najvažnije u sukobu i oko čega se vodi borba, tako da možemo razumeti i opredeliti se kojoj od dve grupe bismo želeli da pripadamo.

Neposredno pre Hristovog dolaska na Zemlji će živeti tri grupe ljudi – hladni, vrući i mlaki (Otkrivenje 3). Ali kada Isus dođe biće samo dve grupe. Ostaće samo hladni i vrući. Mlaki će iščeznuti. Postojaće samo grupa sa Božjim pečatom i grupa sa žigom zveri. Samo dve grupe. Drugi biblijski opisi vide ove dve grupe kao pravedne i zle, dobre i rdave, žito i kukolj, čiste i nečiste, ovce i jarce itd. Važno je da su to samo dve jasne grupe.

Razmišljate li sada kojoj grupi biste želeli da pripadate? Shvatate li mogućnosti? Shvatate li da možda nećete moći da kupujete i prodajete ako se nalazite u jednoj od ove dve grupe? Shvatate li da će smrtna kazna biti izrečena nad vama? To je ono što će se dogoditi Božjoj grupi. A druga grupa će patiti od sedam poslednjih zala i žvakati jezike svoje od bola dok će ih Sunce paliti svojom vrućinom. Na prvi pogled izgleda kao da ćete se naći u teškoćama bez obzira za šta se odlučili! Ali Božjem narodu je obećano da ih nikakvo zlo neće zadesiti. Mi se možemo sakriti u Njemu i naći sigurnost.

12. septembar

POBEDITI ZVER

„I videh kao stakleno more smešano s ognjem, i one što pobediše zver i ikonu njezinu, i žig njezin, i broj imena njezina, gde stoje na moru staklenom i imaju gusle Božje.“ (Otkrivenje 15,2)

Postoji osam znakova raspoznavanja pomoću kojih možemo prepoznati zver o kojoj govori Danilo 7. poglavlje i Otkrivenje 13. Ta zver prima svoj autoritet od neznabožačkog Rima. Ta zver huli na Boga. Ima političku snagu. Ona ratuje protiv Božjeg naroda i sila je koja progoni. Vlada 1260 godina. Na kraju vremena zadata joj je smrtna rana. Ime koje joj je u Otkrivenju dato obeleženo je brojem 666. Ona ima žig koji ljudi mogu primiti na svoja čela ili na svoju desnu ruku.

Bog poseduje nešto što možemo primiti na svoja čela, što se naziva Božji pečat. Ali žig zveri se može primiti ili na čelo ili na desnu ruku. Svesni smo, svakako, da je Otkrivenje knjiga simbola. Simbolično, dakle, kad se nešto prima na čelo, na šta to može da se odnosi? Da će neko doći sa usijanim gvožđem i pritisnuti ga na vaše čelo? Ne, značenje je da ćete to primiti svojim umom. To će se primiti razumom, razmišljanjem ili prosuđivanjem. Ako imate ime Božje, pečat Božji na svom čelu, to znači da je On prodro u tvoj um, u tvoja razmišljanja, u tvoje odlučivanje.

Šta će označavati desna ruka? Dela, posao, aktivnost. Kad primete Božji pečat, on se stavlja na čelo. Međutim, žig zveri može biti stavljen bilo na čelo bilo na ruku. Očigledno će ljudi prihvatiti žig zveri sopstvenim razmišljanjem ili spoljašnjim pritiscima, popuštajući nekome. Bog je zainteresovan samo za razumnu službu i gleda na unutrašnjost – a naša usta govore od suviška srca. Čovek gleda na spoljašnjost, ali Gospod gleda na srce. Sedište službe Bogu nalazi se u umu, a ne u delima.

Od čega se sastoji pečat? Pečat bilo koje vlasti sadrži najmanje ove tri pojedinosti: ime vladara, njegovu titulu i teritoriju na kojoj vlada. Božji pečat nalazi se u zapovesti o Suboti. To je Subota Gospodnja. Gospod je načinio Nebo i Zemlju – On je naš Stvoritelj. To je njegova titula. A šta sve obuhvata Njegovo stvaranje? Teritorija Njegove vladavine je i Nebo i Zemlja i more i sve što je u njima. Zbog toga što je On naš Stvoritelj i Otkupitelj On je i onaj kome trebamo da služimo.

13. septembar

ŠTA BOG MISLI O SUBOTI

„I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: ko se god pokloni zveri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božjega...“ (Otkrivenje 14,9.10)

Božji pečat na čelima ljudi na kraju vremena tiče se Subote – dana službe u čast Stvoritelju. Zbog toga je sigurno da i žig zveri mora da se tiče dana bogoslužnja. Ono što je obuhvaćeno predmetom o žigu zveri tiče se nečeg mnogo šireg od pitanja koji dan je dan za odlaženje u crkvu. Zajedničko upozorenje koje provejava kroz sve tri poruke anđela govori protiv služenja samom sebi. Ono što je tako tragično kad govorimo o sili zveri, jeste da je to organizovana grupa za službu sebi, koja čak smatra da može da menja Božje zakone. Danilo 7,25 predviđa pojavljivanje takve sile.

Otkrivenje 13. i 14. upozoravaju protiv te sile i njenih pokušaja da promeni Božji zakon i praznike. Ne možete proći pored ovih tekstova Biblije a da vas oni ne pokrenu da razmišljate kako je Bog duboko zainteresovan za ovo. Ima mnogo ljudi koji znaju da je Subota dan od odmora koji Sveto pismo određuje za svetkovanje, ali ne shvataju zašto je Bogu to toliko važno. Razlog Božjeg naročitog naglaska jeste to što je Subotu ostavio kao uspomenu na stvaranje. Kad bih ja bio sotona i

video da je svake sedmice jedan dan odvojen u slavu Stvoritelja, Onoga koji je saznao svet, bio bih tako nesrećan da bih morao da učinim nešto oko toga. Ako postoji nešto veće od jednostavnog priznanja da je Bog stvorio drvo, planinu ili okean, to je zaključak da je Bog stvorio sve – „On reče i postade“. Ništa veće od toga ne možete zamisliti. Zato je sotona morao nešto da učini oko dana bogoslužnja koji je proslavljao stvaralačko delo. Bog nam je poslao naročito upozorenje da će se to dogoditi, i kad će se dogoditi, i šta Bog misli u vezi s tim, kako nas to ne bi zateklo nesprenim. Isus nam je otkriven u ovoj istini pomoću važnosti koju polaže na dan bogoslužnja, na Zakon, i svojim mišljenjem o ljudima koji prihvataju sotonine prevare i onima koji do samog kraja ostanu verni Njemu. „I videh kao stakleno more smešano s ognjem, i one što pobediše zver i ikonu njezinu i žig njezin, i broj imena njezina...“ (Otkrivenje 15,2). Zar ne biste želeli da budete u grupi koja je izvojevala pobjedu nad službom samom sebi, nad svojom nezavisnošću i pokušajima da se postavi na Božje mesto?

14. septembar

STO ČETRDESET ČETIRI HILJADE

„I videh kao stakleno more smešano sa ognjem i one što pobediše zver i ikonu njezinu, žig njezin, i broj imena njezina, gde stoje na moru staklenome i imaju gusle Božje.“ (Otkrivenje 15,2)

Na kraju istorije naše Zemlje postojaće grupa ljudi koja će izvojevati pobjedu nad zveri i njenom silom; zadobiće pobjedu nad službom samima sebi; zadobiće pobjedu nad bilo kojom misli koja može izazvati njihovog Stvoritelja i promeniti Njegova vremena i zakone; imaće pobjedu nad nezavisnošću, ponosom i sebičnošću. Ovi pobednici stajaće jednoga dana u grupi na staklenom moru – grupi 144 000 – i pevati pesmu Mojsijevu i pesmu Jagnjetovu.

Jeste li se ikada pitali ko su tih 144 000? Veoma je jasno ko su oni. Ja znam ko su – a vi? Jedina poteškoća koju imamo jeste da zaključimo ko se nalazi u velikom mnoštvu ostalih. Teškoća u Otkrivenju nije ko su 144 000, već ko je veliko mnoštvo koje niko ne može izbrojati – ono je tajanstveno.

Međutim, ovde se kaže da su ti ljudi ne samo bez greha, nego da su bez mane. To nas podseća na Rimljanima 8,29. Šta vidimo umesto žiga zveri? „Jer koje napred pozna one i odredi da budu jednaki obličju sina njegovog, da bi on bio prvorođeni među mnogom braćom.“ Važno je razumeti sve o zveri, žigu zveri i ikoni njezinoj. Ali je mnogo značajnije biti siguran u poznavanju Isusa i dozvoliti Mu da nas menja prema svojoj slici. Ja bih želeo da se više trudim, zanimam i interesujem da budem prilagođen obličju sina Njegovog, nego prilagođen ovoj sili koja sebe uzdiže iznad Božjeg prestola.

Grupa koja stoji na staklenom moru i peva Mojsijevu i Jagnjetovu pesmu sačinjena je od ljudi koji na svojim čelima imaju Božji pečat – Bog je na njihovim čelima napisao svoje ime zato što pripadaju Njemu. Njihova je najveća želja da idu za Njim kuda god On pođe.

Potrebno je da se podsetimo da niko neće slediti Jagnje svuda gde bude išlo tokom cele večnosti ako ne počne da Ga sledi na ovoj Zemlji. Oni koji sada dan za danom slede Hrista, biće zapečaćeni za Njega, i imaće prednost da Ga slede kroz svu večnost.

15. septembar

NE BOJ SE

„Jer koji sav zakon održi a sagreši u jednome, kriv je za sve.“ (Jakov 2,10)

Idemo u susret veoma značajnim događajima. Ljudima će pretiti smrt zbog dana bogoslužjenja. Ponekad se pitamo kako je moguće da će se takvo nešto dogoditi. Mislite li da se radije možete suočiti sa smrću nego da budete neposlušni Bogu? Imate li veru koja može izdržati bol, glad i progonstvo?

Ponekad dečaci i devojčice, pa čak i odrasli, leže noću budni zbog zastrašujućih pojedinosti o tome kako će izgledati vreme nevolja. Ali ne zaboravite 91. psalam. Ne zaboravite da su Hus i Jeronim pevali dok su goreli na lomači. Jeste li nekad opekli prst na vreloom šporetu? Jeste li tada pevali? Sigurno ne! Očigledno je, dakle, da su mučenici bili poduprti snagom spolja da budu u stanju da ostvare ono što su učinili. Hrabrost mučenika nije im bila data dok im nije bila potrebna. Besmisleno je sada izračunavati da li ćete imati dovoljno hrabrosti da budete mučenici. To jednostavno ne možete. Hrabrost se ne šalje dok nije zatražena i neophodna.

Oni koji imaju Božji pečat, koji su verni Njemu i Njegovom danu bogoslužjenja, neće moći da prodaju i kupuju. Ali Gospod je obećao da ćemo uvek imati hleba i vode. „Bejah mlad i ostareh, i ne videh pravednika ostavljena, ni dece njegove da prose hleba“ (Psalam 37,25). Oni koji ostanu verni Bogu naći će se pod pretnjom smrtne kazne, ali Isusove reči dolaze do svakoga od njegove dece: „Budi veran do same smrti, i daću ti venac života.“ (Otkrivenje 2,10)

S druge strane, oni koji prime žig zveri, iskusiće i sedam poslednjih zala. Oni će nepovratno završiti u ognjenom jezeru, bez nade na vaskrsenje.

Bog je u stanju da zaštiti one koji su mu odani. Ponekad smo možda izgovarali obećanja iz Njegove reči ne dajući im potreban smisao. Ali smisao će se javiti dok se budemo suočavali sa završnim događajima istorije ovoga sveta. „Koji živi u zaklonu višnjega, u senu svemogućega počiva. Govori Gospodu: ti si utočište moje i branič moj, Bog moj, u kojega se uzdam. On će te izbaviti od zamke ptičareve, i od ljutoga pomora“ (Psalam 91,1-3). Zapazite da se ovde govori o zlu. „Neće te zlo zadesiti i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje“ (10). Obećanja su sigurna. Ne možete pogrešiti ako ste na Božjoj strani.

16. septembar

NE UBIJAJ MUŽA

„Zato, braćo moja, i vi umreste zakonu telom Hristovim, da budete drugoga, onoga što usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu.“ (Rimljanima 7,4)

Jedna se devojka udala za čoveka preokupiranog savršenstvom, čistog perfekcionista. Njihov brak bio je jadan. Pokušavala je sve čega se setila i što je znala, a što je duže živela s njime, sve više je shvatala da ga je nemoguće zadovoljiti. Ako je krompir bio samo malo tamniji, dan je bio tužan. Ako kuća nije bila savršeno uredna, mogli ste očekivati nove teškoće. Njegova zaokupljenost

savršenstvom bila joj je tako nepodnošljiva da je ona jedne noći ležala budna i razmišljala o svojim mukama tražeći neki izlaz. Dala je reč da će živeti s njime dok ih smrt ne rastavi. On je mirno spavao pored nje i ona je pomislila kako bi lako bilo... da, to svakako ne bi trebalo učiniti. Tada je pomislila da bi možda ona bila ta koja bi trebalo da umre. Čak je i pomisao o sopstvenoj smrti bila podnošljivija od života koji je vodila.

I tada je shvatila da bi najidealnija situacija za nju bila da umre i tako se oslobodi braka koji joj je bio nepodnošljiv, ali da se opet vrati u život kako bi mogla da se uda za drugog.

Znate li kuda smeram ovim upoređenjem? Jeste li već o njemu čitali u Svetom pismu? Ono se može naći u 7. poglavlju Rimljanima poslanice. Niko ne voli da se ubije, ali ljudi su to činili. Ako želite da se ubijete, možete skočiti sa visokog mosta, prisloniti vatreno oružje na slepoočnicu, ili uzeti veliku dozu nekog sredstva. Ali ne možete se razapeti. Postoji samo jedan način da budete razapeti. Neko drugi mora to da obavi za vas.

Sedma glava Rimljanima poslanice govori o mužu zaokupljenom savršenstvom – Zakonu. Zakon kaže ne smeš da činiš to i ne čini ono. Ne postoji način na koji možete zadovoljiti njegove zahteve. Smrt je jedini izlaz. Moraš umreti svom starom životu. Isus nam je omogućio da, ako umremo s Njim i budemo sahranjeni s Njim, možemo ustati i hoditi s Njim u novom životu. To je ono što nam govori simbol krštenja.

Isus nam je ponudio taj novi život ako prihvatimo Njegovu žrtvu za nas na krstu i dozvolimo da naša stara priroda umre. Danas imamo mogućnost da ponovo ustanemo i hodimo s Njim u slobodi i miru.

17. septembar

PRISUSTVOVATI SVOJOJ SOPSTVENOJ SAHRANI

„Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom očinom, tako i mi u novom životu da hodimo.“ (Rimljanima 6,4)

U Starom zavetu postojalo je mnoštvo obreda. U Novom postoje samo tri – venčanje, krštenje i večera Gospodnja. I venčanje, koje potiče od stvaranja, i Večera Gospodnja, koja u stvari potiče od Pashe, javljaju se iz starozavetnih vremena. U Novom zavetu dodato je krštenje. Postoje ljudi koji osećaju da se nešto događa sa osobom prilikom krštenja – da se ta osoba na neki način obredom menja. Sveto pismo to ne uči, već pokazuje da krštenjem jednostavno spoljašnjim obredom objavljujemo ono što se zbilo u unutrašnjosti. Ljudi koji su očekivali da će im krštenje nešto pomoći u promeni života i oslobođenju od greha često su bili razočarani.

Jednom sam pošao u posetu gospođi koja je izjavila: „Ne govorite mi o krštenju! Krštena sam tri puta i nijedno od tih krštenja nije vredelo!“ Ona je to svela na nivo vakcinacije! Krštenje uopšte nije predviđeno da nekome ubrizga otpornost protiv greha i iskušenja. Značaj krštenja krije se u simbolu. Samo krštenje nije zamena za obraćenje ili novorođenje. Novi život sa Hristom mora da je već otpočeo, a krštenje dobija svoj značaj ako se njime jednim spoljašnjim znakom obznanjuje drugima ono što se već dogodilo ili otpočelo u unutrašnjosti.

Crkva ostatka upražnjava krštenje uronjavanjem, a ne neke metode predviđene da olakšaju ovaj proces, koje su usvojile druge verske zajednice. To teško u ovom obredu podseća nas na nešto važno o Isusu. Njemu nije bilo lako da siđe na Zemlju i obuče odeću ljudskosti. Nije mu bilo zgodno da

pati i umre za naše grehe. Ali On se nije obazirao na svoju udobnost.

Kad shvatimo do kog stepena se Isus spustio u svojoj žrtvi za nas, i kad Mu naša srca odgovore ljubavlju i pokornošću, svakodnevno ćemo dolaziti u dodir i zajednicu s Njime. Zato je za nas veoma važno da izaberemo da sledimo Njegov primer u krštenju.

18. septembar

PRIPREMA ZA KRŠTENJE

„I sad šta oklevaš? Ustani i krsti se, i operi se od greha svojih, prizvavši ime Gospoda Isusa.“

(Dela 22,16)

Za krštenje postoje tri preduslova. Pre svega čovek mora da razume. Matej 28,19.20 kaže: „Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime oca i sina i Svetoga Duha.“ Zapazite šta ide prvo – učenje prethodi krštenju. Tako, kad se neko krštava, on javno priznaje da je poučen od Boga, od Svetog Duha, od Njegovih vesnika i da razume.

Postoje mladi koji su podmićeni ili nagovoreni od svojih roditelja da pristanu na krštenje, a da pre krštenja nisu poučeni osim razumevanja da njihovi roditelji žele da oni to učine. Možda im je pruženo nekoliko podataka o osnovnim istinama, ali njih nije poučio sam Bog. Nemaju zajednicu s Njime.

Marko 16,16 objašnjava nam drugi preduslov. „Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje osudiće se.“ Ne ispuštajte iz vida redosled pojava – verovanje se javlja pre krštenja. Potrebno je poverenje u Boga. Večna sudbina se ne odlučuje krštenjem, jer postoje izuzeci od pravila. Ono što donosi osudu nije odsustvo krštenja već odsustvo verovanja ili poverenja u Boga.

Treći preduslov nalazimo u Dela 2,38. Tu čitamo kako je Petar propovedao na dan Pedesetnice. On je rekao: „Pokajte se!“ Zašto je on to rekao? Zato što je usred njegove propovedi mnoštvo ljudi pitalo: „Šta ćemo činiti, ljudi braćo?“ Oni su bili osvedočeni. A Petrov odgovor je bio: „Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha.“ Tako, treći preduslov je pokajanje. Pokajanje je žalost zbog greha i odvratanje od njega. Postoji samo jedan način na koji to može da se dogodi. Tek kad vidimo šta su naši gresi prouzrokovali Isusu i kad nam je žao što smo povredili svog najboljeg prijatelja, možemo doživeti pravo i iskreno pokajanje.

Isus nam danas nudi priliku da dođemo k Njemu. Poučimo se od Njega i steknimo poverenje u Njega. On nam nudi dar pokajanja. A kad odgovorimo Njemu, poziva nas da sledimo primer koji nam je ostavio i budemo kršteni za oproštenje greha.

19. septembar

ŠTA JE KRŠTENJE?

„A kad to čuše krstiše se u ime Gospoda Isusa.“ *(Dela 19,5)*

U prvih nekoliko stihova 19. poglavlja Dela apostolskih nalazi se određeni biblijski razlog zbog kojeg se treba krstiti po drugi put. On se ne tiče samo napretka i rasta u hrišćanskom životu; tiče se

novog shvatanja o Isusu koje ranije nismo imali. To je nešto što je neko zbog svog neznanja često zanemarivao. Kad su učenici, o kojima se govori u Dela 19. čuli o novoj istini koje ranije nisu bili svesni, krstili su se po drugi put.

Ustaljeni postupak u Crkvi bio je da ljude krštavamo po drugi put ako su jednom bili kršteni, ali su okrenuli leđa Bogu i otišli svojim sopstvenim putem. Kad su se vratili, bili su uvereni da žele da obnove svoje javno priznanje Isusa Hrista.

Povremeno srećemo i one koji kažu: „Kršten sam kad sam imao 12 ili 13 godina ni sam ne znajući zašto. Najverovatnije zato što su se i druga deca tada krstila. Ali, godinama posle toga sam umro, a nikoga nije bilo na mojoj sahrani. Ponovo sam se rodio i niko nije proslavio moj rođendan. Zato sada želim da budem kršten.“ Mi ne oklevamo kad je duša pod uticajem Svetog Duha osvedočena da želi da donese ovu odluku.

Postoje određene nejasnoće kad je reč o ponovnom krštenju nekih ljudi. Naročito ako neko ko je spolja bio dobar vernik Crkve zatraži ponovno krštenje, pitanje koje se budi u umovima mnogih je: „Pitam se kakvo je zlo učinio?“ Zbog toga onaj ko odluči da bude ponovo kršten može to da učini negde napolju, sa nekoliko prijatelja, pre nego u crkvi.

Meni se veoma svidelo svedočanstvo jednog bračnog para koji se nedavno ponovo krstio. Oni su inače bili sasvim dobri vernici, ali su tek nedavno došli u lično zajedništvo sa Isusom Hristom. I oni su rekli: „Pretpostavljamo da se pitate zašto smo izabrali da učinimo ovaj korak. Možda se pitate kakvo smo zlo učinili. U redu – mi smo učinili najveće zlo – nešto stvarno najgore!“ Mogli ste čuti muvu kako leti. Zatim su nastavili: „Činili smo najveće zlo. Vodili smo dobar, moralan, pošten i religiozan život bez Isusa. A to je najgore.“ Da bi krštenje bilo puno značaja, bilo to prvo ili ponovno krštenje, mora se pokazati stvarnost promene i to promene života i zajednice sa Hristom.

20. septembar

DAR PROROŠTVA

„I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje.“

(Efescima 4,11)

Jedan bračni par dugogodišnjih evangelističkih hrišćana putovao je sa nekoliko novih obraćenika. Jedna od usputnih stanica bilo je mormonsko sedište u Solt Lejk Sitiju (Salt Lake City, Utah), u državi Juta, gde su obišli veliki hram i druga značajna mesta. Novi obraćenici su rekli: „Drago nam je što crkva kojoj pripadamo nema tih proroka.“ Evangelicima je bilo prvo hladno, pa onda toplo, dok su smišljali kako da odgovore. Očigledno, novi obraćenici prišli su Crkvi bez dovoljno pripreme.

Ne samo što proročki dar i proroci imaju nešto sa Božjom crkvom, već taj dar mora da se tiče Božjeg naroda kroz sva vremena. Prema Božjem planu proročki dar predviđen je za Njegovu crkvu do samog kraja vremena.

Ako ne verujete u proročki dar, ne verujete ni u Bibliju. Ako imate problema sa Duhom proroštva u Crkvi, imate sigurno i teškoća sa Pismom.

Većina od nas priznaće da nikad nije videla živog proroka. Ali ste možda pokušavali da zamislite kako je to izgledalo pre izvesnog broja godina, kad se mogao videti prorok kao živa osoba. A to je još uvek Božja namera sa Njegovom crkvom. To ne samo što je bila Njegova namera u

Pavlovo vreme, već, zapazite u stihu, taj dar služi da svi dostignemo jedinstvo vere. Da li smo to već dostigli? Da li je hrišćanska Crkva došla do tog jedinstva? Ne još!

Neki ljudi gledaju unazad na dar proroštva i kažu da je on bio poslan da pomogne nezrelima i naivnima da odrastu. A kad Crkva dostigne doba zrelosti, on joj više nije potreban. Ja to ne verujem. On je dat dokle svi dostignemo jedinstvo vere i poznanje Sina Božjega, dokle dostignemo visinu i meru rasta visine Hristove, da više ne budemo mala deca koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke. Mi to još nismo dostigli. Još nismo narasli do visine koja nam je predviđena. Dar proroštva je za nas danas još uvek pun značaja.

21. septembar

BEZ NEDOSTATKA NI U JEDNOME DARU

„Kao što se svedočanstvo Hristovo utvrdi među vama; tako da nemate nedostatka ni u jednome daru, vi koji čekate otkrivenje Gospoda našega Isusa Hrista.“ (1. Korinćanima 1,6.7)

Očigledno Bog je imao nameru sa darom proroštva, ili proročanstvima, uobličavajući dar koji će pomoći ljudima da ostanu u istini. Njegova je namera bila da taj dar bude uvek prisutan, tako da ljudi imaju uvek prednost detaljnog saveta, koji je u skladu sa vremenom i mestom u kome žive.

Prema Pismu dar proroštva je dat Crkvi – zato ne tražite pravog Gospodnjeg proroka van Crkve. Dat je za vernike (1. Korinćanima 12,28; 14,22 Pavle pravi upoređenje između darova datih Crkvi i ljudskog tela. U tom upoređenju proročki dar može biti upoređen sa očima. To možemo zapaziti još u davnom, starozavetnom vremenu (1. Samuilova 9,9). U to vreme prorok se zvao „videlac“. Prorok je predstavljao oči Božjeg naroda. Od proroka se, prema ovom upoređenju, očekivalo da ima viđenja ili vizije. 4. Mojsijeva 12,6 kaže da će se Bog sam otkriti svojim prorocima kroz viđenja i snove.

Božja je namera da u poslednjim danima Crkvi ne nedostaje nijedan dar (1. Korinćanima 1,7). On ne želi da bude nedostataka u propovednicima, učiteljima, evanđelistima, pa ni u prorocima! Pored toga želeo bih da predložim da dar proroštva podrazumeva nešto više od samo jedne osobe. Tako je bilo u biblijska vremena, a tako će biti i u poslednje vreme. Prema Pismu dar proroštva će se pokazati u Crkvi upravo pre Isusovog dolaska.

Znamo da će pravi prorok u biblijska vremena ili na kraju vremena biti sprečavan sotonskim lažima. Sotona će se već pobrinuti za to. To je uvek bio jedan od metoda kojima se on služio. Mi smo upozoreni u Matej 24,24 da će doći lažni proroci. Ali Matej 7,20 kaže nam da ih možemo poznati po njihovim rodovima. U 1. Solunjanima 5,21 pozvani smo da oprobamo sve i da držimo ono što je dobro. Bog je veoma zainteresovan da nam pruži svaku moguću prednost, uključujući i dar proroštva, kako bi nam, što je moguće više, otežao da budemo prevareni.

22. septembar

VIŠE OD PROROKA

„Njemu govorim iz usta k ustima, i on me gleda doista, a ne u tami niti u kakvoj prilici

Gospodnjoj. Kako se dakle ne pobjaste vikati na slugu mojega, na Mojsija?“ (4. Mojsijeva 12,8)

Postoje tri oblika izražavanja proročkog dara opisana u Svetom pismu. Prvi je sposobnost sile Svetog Duha da govori u Božje ime. Ponekad ograničavamo proročki dar samo na predviđanje budućnosti, međutim, on obuhvata sve one koji saopštavaju Božju istinu za određeno vreme.

Drugo, otkrivenje tog dara podrazumeva stvarne snove, vizije i proricanja. Toga danas ne vidimo mnogo. Ali tu je još jedna ređa uloga. Ona se tiče naročite uloge i dužnosti proroka koja podrazumeva nešto više od proroštva. U istoriji su poznate samo tri ličnosti među Božjim narodom koje su bile poznate kao više od proroka.

4. Mojsijeva 12,6-8 govori nam o prvoj osobi. Gospod se spustio u oblaku i govorio narodu: „Čujte sada reči moje: prorok kad je među vama, ja ću mu se Gospod javljati u utvari i govoriću s njim u snu. Ali nije taki moj sluga Mojsije... Njemu govorim iz usta k ustima, i on me gleda doista, a ne u tami niti u kakvoj prilici Gospodnjoj. Kako se dakle ne pobjaste vikati na slugu mojega, na Mojsija?“ Ovde Gospod pokazuje Aronu i Mariji da Mojsije nije bio samo prorok nego i više od proroka. Bog je imao zajednicu sa njim i posao za njega koji su podrazumevali mnogo više od onoga što označava reč prorok.

Drugi primer nalazimo u Luka 7,26-28. Isus govori: „Šta ste dakle izašli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka; jer je ovo onaj za koga je pisano: eto ja šaljem anđela svojega pred licem tvojim koji će pripremiti put tvoj pred tobom.“ To se odnosilo na Jovana Krstitelja, Božjeg vesnika, koji je trebalo da pripremi put za Hristov prvi dolazak.

Treća osoba je mlada devojka u prošlom veku kojoj je rečeno da je Božji vesnik (1SM 34-36). „Ako me drugi nazivaju tim imenom (prorok), ja se ne suprotstavljam. Ali moje delo je pokrilo toliko grana da ne mogu sebe da nazovem drugačije nego vesnik... Moj posao podrazumeva mnogo više nego što to ime (prorok) označava. Ja sebe posmatram kao vesnika kome je Gospod poverio poruke za svoj narod.“

23. septembar

BOŽJE OBRAĆANJE TEBI

„Šta ste dakle izašli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka.“ (Luka 7,26)

U istoriji Božjeg naroda bilo je samo tri „i više od proroka“. Mojsije koji je izveo Izrailjski narod u Obećanu zemlju; Jovan Krstitelj koji je pripremio put za Hristov prvi dolazak; i Elen Vajt, koja je bila poslana sa naročitom službom pred drugi Hristov dolazak. Želeo bih da predložim da bi bilo neprirodno da imamo još ovakvih proroka pre kraja vremena, iako Sveto pismo kaže da ćemo ponovo imati otkrivenje proročkog dara. Sasvim je moguće da ćemo ponovo videti ne samo one koji govore u Božje ime, već i one koji predviđaju ili kojima je data naročita vest upozorenja, utehe, saveta i vođstva za Božju crkvu.

Ja verujem u delo, spise i učenje Elen Vajt. Svako ko zna makar i najmanje o istoriji crkve kojoj je pripadala, verovaće to isto. A ako ne veruje, imaće problema i sa Pismom. Ja u to verujem uprkos knjigama pisanim da se poseje seme sumnje. Knjige se mogu pisati protiv svačega. Ako tako pažljivo birate izgovore, možete biti protiv trgovine, materinstva ili pite s višnjama.

Ja verujem u dar proroštva dat Crkvi u prošlom veku zato što sam pronašao da je to Božji glas

mojoj duši. A ako budem imao problema s tim glasom, imaću problema i sa Biblijom.

Jedan od razloga zašto visoko cenim ovaj dar Crkvi jeste što sam putem tog dara bio poveden do razumevanja pravde Isusa Hrista. Kad sam se našao u velikoj teškoći, i bio spreman da sve napustim, opredeljujući se za neku drugu vrstu životnog oslonca, spisi o slavi i lepoti Isusove pojave, koje sam našao u knjizi Čeznja vekova, privukli su moju pažnju. Uvek sam iznova čitao i bio privučen ovim knjigama, videvši da je ljubav Božja najomiljenija tema ovog pisca.

Ima onih koji su stekli pogrešan utisak o ovom daru. Oni misle da je Elen Vajt bila namrštena, mračna i stroga. Smatraju da je prvenstveno delila savete i ukore. Ali ako proučavate njene spise otvorenog uma, ustanovićete da je središnja tačka u njima Isus.

24. septembar

SOTONINA POSLEDNJA PREVARA

„I razgnjevi se zmija na ženu, i otide da se pobije s ostalim semenom njezinim, koje drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista.“ (Otkrivenje 12,17)

Postoje danas mnogi vetrovi nauka i mogu se čuti razni glasovi. Sa mnogih strana omalovažava se proročki dar dat ovoj Crkvi. To je jedan od znakova da je Isusov dolazak neposredno pred nama, jer je to ono poslednje što će se dogoditi pre Njegovog dolaska.

„Sotona stalno gura na stranputicu da odvede od istine. Krajnja, poslednja sotonina prevara biće da obesnaži svedočanstvo Duha Božjeg. Gde nema utvare, rasipa se narod?“ (Priče 29,18). Sotona će oštromno raditi na različite načine i različitim putevima da uzdrma poverenje Božjeg ostatka u istinito svedočanstvo.

Protiv svedočanstva će se raspaliti mržnja koja je sotonska. Sotonino delo će biti da uzdrma veru Crkve u njih, zbog sledećeg razloga: Sotona ne može imati tako čist put za unošenje prevara i hvatanje duša svojim prevarama ako se poslušaju upozorenja, ukori i saveti Božjeg Duha.“ (1SM 48)

Možemo biti ohrabreni kad čujemo da ljudi dovode u pitanje vrednost Duha proroštva, iako smo žalosni zbog onih koji se bave omalovažavanjem svedočanstava. Možemo se ohrabriti, jer nam to nedvosmisleno ukazuje da je Hristov dolazak pred vratima. To je predskazano kao jedan od poslednjih događaja u istoriji Crkve.

Verujem da je nadahnuće Duha proroštva i nadahnuće Biblije isto nadahnuće. Iako je istina da spisi Duha proroštva nisu kanonski, još uvek je istina da su oni na poseban način dati od Boga. U njima je istina i sila, kao i nadahnuće koje se ne može naći kod drugih hrišćanskih autora. Duh proroštva je iznad svih ostalih biblijskih komentara.

Nijedno od ovih protivljenja ne javlja se kao iznenađenje za Boga. Predskazano je da će se to dogoditi. A mi znamo da će se to nastaviti, a pored toga tako nam se objavljuje jedan od najvećih znakova koje danas možemo videti o blizini Isusovog dolaska.

25. septembar

ISUS OTKRIVEN SUDOM

„Drugu priču kaza im govoreći: carstvo je nebesko kao čovek koji posija dobro seme u polju

svojemu. A kad ljudi pospaše, dođe njegov neprijatelj i posija kukolj po pšenici, pa otide.“

(Matej 13,24.25)

Kad je izniklo seme posejano u ovoj priči, domaćinove sluge su primetile kukolj među pšenicom. Došli su svom poslodavcu i rekli: „Gospodaru! nisi li ti dobro seme sejao na svojoj njivi? Otkuda dakle kukolj?“ On je odmah prepoznao delo neprijatelja. Međutim nije odgovorio onako kako su sluge očekivale i naredio im da počupaju kukolj. Rekao im je neka puste da sve raste zajedno do žetve. Tada će tek biti u stanju da bez greške i napora bezbedno odvoje kukolj od pšenice.

Ovo je Isusovo upoređenje o sudu. U polje ovoga sveta, koje je Bog zasejao dobrom, došao je neprijatelj i posejao zlo. Vreme suda je trenutak kada će se izvršiti krajnje razdvajanje dobra i zla.

Ono čime nam ovo upoređenje govori o Isusu sastoji se u tome da žito i kukolj imaju oboje vreme za razvoj. Njima je dato vreme da samima sebi i ostalom svetu pokažu kakav im je u suštini karakter.

Sluge su mogle da raspoznaju prisustvo kukolja u polju od samog početka. Ali oni nisu imali uvid kojim bi pravilno prosudili u svakom slučaju. Tako je i u svemiru. Anđeli koji nisu pali i ostali svetovi koji nisu pali u greh, mogli su da vide da postoje neki problemi kad je sotona zbačen sa neba. Ali da nikad više ne bi bilo pitanja šta je žito a šta kukolj, Bog je dozvolio da se oboje razvija, tako da se u potpunosti pokaže njihov karakter. U vreme kada su i dobro i zlo sazreli, niko se više neće pitati šta je šta i kakav je karakter jednog ili drugog.

Posle suda, kada su kukolj i žito prepoznati u svom potpunom obliku, svakome se daje plata. Kukolj se sakuplja da bi bio spaljen. Žito se sakuplja u žitnicu. Sud celom svemiru otkriva pravdu i Božje poštenje, kao i Njegovu milost koja pruža svakome priliku da se pokaje.

26. septembar

PRAVDA I MILOST

„I kako je bilo u vreme Nojevo onako će biti u dane sina čovečijega.“ (Luka 17,26)

Bog je pozvao Noja za svog vesnika. Naložio mu je da upozori svet o nadolazećem potopu. Noje je shvatio da treba da sagradi brod i 120 godina je radio na ostvarenju tog zadatka. Verno je prenosio vest opomene i nade da postoji izlaz. Niko ko je prihvatio put izbavljenja nije poginuo.

Pokvarenost Sodome i Gomore bila je tako velika da je Bog bio pokrenut da izlije sud. Ali pre nego što je sa neba poslao vatru da ih uništi, došao je Avramu sa vešću o tome šta namerava da učini. Avram se molio i borio da Bog ovim gradovima podari poslednju opomenu. Bog je odgovorio na Avramovu molitvu i poslao anđele sa vešću opomene. To i nije bila samo vest opomene. Oni su Lotu i njegovoj porodici ponudili put izlaza. U stvari, na kraju, morali su da uzmu Lota i njegovu porodicu za ruke i izvedu ih iz grada. Čak i tada Lotova se žena obazrela i odbila put izlaza koji je bio ponuđen.

Bog je rekao Joni da na Nineviju dolazi sud. Jona je možda najnevoljniji prorok svih vremena. Pokušao je da pobegne sa zadatka. Kad to nije pomoglo, nevoljno je pošao da prenese Božju poruku kako će Ninevija propasti. Ljudi u Nineviji, od najmanjeg do najvećeg, obukli su se u kostret, posuli se pepelom i pokajali. Kriza je bila izbegnuta. Ali Jona je bio tako ljut da je poželeo da umre! Bio je više zaokupljen svojom reputacijom proroka nego životima ljudi u gradu.

Kad god otpočinja delo suda, uvek su nekako prisutni delovi događaja koje smo spomenuli. Bog šalje nekoga sa veću opomene i stara se za put izbavljenja. To je istina i za poslednji sud koji će uskoro doći na svet. Vekovima je Gospod slao vesnika za vesnikom sa veću upozorenja tako da niko ne bude nepripremljen. Tri anđeoske vesti podsećaju nas da je došao čas Božjeg suda. Bog ne želi da iznenadi nijednoga od nas.

I Isus nam je otkriven sudom. On je put izlaza koji nam je Bog obezbedio. Zbog Njegove žrtve nije predviđeno da iko pogine. Postoji nada. Postoji kovčeg sigurnosti. U Njemu se mogu naći svi koji prihvataju oslobođenje koje On nudi.

27. septembar

ISUS OTKRIVEN POKAJANJEM

„Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih, da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjega.“ (Dela 3,19)

Šta se javlja prvo – pokajanje ili oprostjenje? Je li pokajanje uslov da dođemo Hristu? Da li moramo sebe učiniti žalosnima zbog greha pre nego što nas Bog može primiti? Možda najvažnija istina koju u poimanju pokajanja treba razumeti jeste ona da nema ograde između grešnika i Hrista. Možemo uvek doći k Njemu takvi kakvi smo i On nam odmah daje dar pokajanja.

Zapazite da se pokajanje javlja pre oprostjenja i opravdanja. Dela 5,31 saopštavaju da je Bog uzdigao Hrista da da Izrailju pokajanje i oprostjenje greha. U knjizi Put Hristu nalazimo ovaj nadahnuti komentar: „Upravo ovde mnogi greše i zato ne dobijaju pomoć koju Hristos želi da im da. Oni misle da ne mogu da pristupe Hristu ako se prvo ne pokaju i da ih pokajanje priprema za oprostjenje greha. Istina je da pokajanje prethodi oprostjenju greha; jer samo slomljeno i skrušeno srce oseća potrebu za Spasiteljem. Ali, mora li grešnik da čeka na pokajanje da bi tek onda mogao da dođe Isusu? Sme li pokajanje da se podiže kao prepreka između grešnika i Spasitelja? Biblija ne uči da grešnik mora da se pokaje pre nego što poslušava Hristov poziv: ‘Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti!’“ (str. 20)

Evo, dakle, redosleda: prvo dolazimo Hristu, On nam daje dar pokajanja koji prihvatamo, a posle toga nama je oprosteno. Da li to zvuči kao da postoji uslov da nam gresi budu oprosteni? Da, postoji! Ali ta istina nas uči nešto veličanstveno o Bogu. Isus i Njegova ljubav otkriveni su na jedan divan način. Isus nam daruje sve što je potrebno za spasenje i prihvata nas takve kakvi smo.

Isus zna da nemamo zasluga koje bi nas Njemu preporučivale, zato ih ne traži i ne očekuje. Postoje uslovi za blagoslove spasenja koje On nudi, ali to nisu uslovi koje smo mi u mogućnosti da ispunimo. Zato, kad nam prilazi, nudeći nam život i spasenje, u isto vreme On nam nudi, kao besplatne darove, i sve preduslove za spasenje. On se pobrinuo za sve, tako da niko, osim onih koji uporno odbijaju Njegovu milost, ne treba da ode od Njega bez spasenja koje nam je omogućio.

28. septembar

PROMENA ODEĆE

„Koji pobedi on će se obući u haljine bele.“ (Otkrivenje 3,5)

Jednom je živeo veoma bogat čovek. Njegovo bogatstvo bilo je tako veliko da su nedostajale reči da se ono opiše. U njegovom susedstvu živeo je siromah koji je bio siromašan upravo toliko koliko je bogataš bio bogat. Siromah nije imao ništa. Odeća mu je bila pocepana i prljava. Patio je od neishranjenosti. Nije imao kuću, čak ni kolibu koju bi mogao smatrati svojom, pa je bio prinuđen da provodi dane i noći umotavajući se u krpe, kako mu ne bi bilo hladno.

Bogataš je uočio potrebu svog jadnog suseda i odlučio da mu pomogne. Rekao je siromahu: „Ti si u vrlo jadnom stanju. Potreban ti je dom u kome bi se zaklonio. Potrebna ti je hrana i odgovarajuće odelo. Ako dođeš k meni, daću ti sve što ti je potrebno i još mnogo više.“

Međutim, umesto da dođe bogatašu, siromah se ustručavao i nije smeo ni da se približi. „Ne mogu ti doći u kuću u ovakvoj odeći. Obrukaću te kod tvojih domašnjih ako me vide u ovakvoj bedi.“

„To je istina“, složio se bogataš, „ali tu je odeća koju ćeš promeniti, koju ti dajem, ako dođeš i prihvatiš je. Tada ćeš biti sasvim prikladno odeven da dođeš u moj dom.“

Kad nam Hristos nudi odeću svoje pravde, da njome pokrije prnje naših greha, mi je moramo prihvatiti kako bi nam koristila. Bogataš se mogao postarati za dovoljno odeće za ceo grad, ali ako bi siromah odbio da je obuče, ona mu ne bi koristila.

Postoje uslovi spasenja – uslovi za ulazak u nebeske stanove. Moramo biti prikladno odeveni – obučeni u odeću Hristove pravde – da bismo tamo ušli; moramo se pokajati; moramo imati novo srce; moramo biti poslušni. Ali uz sve zahteve koje je Bog postavio, On se postarao i za darove kojima ćemo ispuniti te zahteve, ako ih samo prihvatimo. Bog nikada ne šalje račun a da ne stavi dovoljno novca kojim ga možemo platiti. Mi se moramo pokajati pre nego što nam može biti oprašteno. Ali ako dođemo Njemu, On će se postarati za dar pokajanja, i kada ga prihvatimo, mi smo opravdani. Ta istina je još jedna od onih koje otkrivaju Isusa. On ne želi da iko pogine, već da svi dođu u pokajanje.

29. septembar

SADA JE VREME DA ODLUČIŠ

„Zato izaberi život, da budeš živ ti i seme tvoje.“ (5. Mojsijeva 30,19)

Postoji jedan stari izraz vezan za evanđeoski rad koji ste već možda čuli: „Dovesti ljude do odluke“. On se koristio mnogo puta da opiše vođenje ljudi da donesu odluku u vezi sa nekom istinom, obično istinom o Suboti. Ali osnovni princip u donošenju odluka, kad se one tiču duhovnog života, jeste da sve odluke treba da budu zasnovane na predanju Hristu. Ako se to predanje ne postigne, besplodno je tražiti odluku u vezi sa bilo kojom drugom tačkom istine. Ako jedna osoba nije na prvom mestu stvorila odluku za Hrista i bila obraćena, nije spremna ni da donese odluke u vezi sa doktrinarnim tačkama.

Bog ima veoma jednostavne metode za donošenje odluka. Jovan 10,1-5 opisuje Njegov metod. On zna da je prvo potrebno učiniti sebe poznatim svojim ovcama. Zatim, kad Ga ovce budu poznavale i budu naučile da prepoznaju Njegov glas, odluke da Ga usput slede dan za danom, doći će prirodno. Prvi metod u traženju da druge dovedemo do odluke trebao bi da bude da sami upoznaju Njega i Njegov glas. Prva sila u duhovnom donošenju odluka je Sveti Duh. Njegovo je delo

da svakog pojedinca suoči sa odlukom u vreme kada vidi i zna da mu je najlakše prići i na način na koji će najbolje moći da Mu odgovori.

U Svetom pismu jasno stoji da treba da stvaramo odluke i da treba da ih donosimo svakog dana. 2. Korinćanima 6,2 kaže da je sada vreme najbolje. Isus Navin je primoravao Izrailjski narod da se odluči: „Izaberite danas kome ćete služiti“ (Isus Navin 24,15). Zapazite da je želeo da izaberu kome će služiti, ne šta će činiti. Odluka da služimo Isusu i dozvolimo Mu da svakoga dana upravlja našim životom je svakodnevna odluka.

Ako ti Sveti Duh govori da doneseš odluku u svom životu nemoj oklevati. Što je duže odlažeš to će ti biti teže da je doneseš. Na 25. strani knjige Put Hristu stoji: „Ne odgađajte odluku da odbacite svoje grehe i da Isusovom pomoći očistite svoje srce! Hiljade i hiljade upravo su ovde pogrešile i ostale izgubljene za večnost.“

Možda svaka osoba ima neku odluku u svom umu, osvedočenje Svetog Duha. Zašto se ne odlučite sada? Ako postoji odluka koju treba da donesete, stvorite je danas.

30. septembar

„SLEDI ME“

„I kad svoje ovce istera, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov.“ (Jovan 10,4)

Grupu turista koja je putovala po Bliskom Istoku vodič je upozorio da posmatraju dobrog pastira. „Pastir nikada ne tera svoje ovce, već ih obično vodi“, rekao je vodič. Zato su čekali priliku da to vide. Međutim, prva grupa ovaca koju su ugledali nije bila vođena, već terana i to štapovima, kamenjem i povcima. Proverili su sve da bi videli šta se to dogodilo sa pastirskim poslom i saznali da su se namerili na grupu ovaca koju su terali mesari.

Isus je rekao: „Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom“ (Matej 16,24). Naglasio je da ovce slušaju glas pastira koji poznaju i idu za njim. (Jovan 10,4) Kazao je: „Ko meni služi, za mnom nek ide“ (12,26). Bogatog mladića pozvao je da proda sve što ima i pođe za Njim (Matej 19,21). A svoje učenike pozvao je da pođu za Njim kako bi postali lovci ljudi. (4,19)

Kad sledimo nekoga u koga imamo poverenja, to je sasvim suprotno od nagovorenog, usiljenog ili primoranog hoda za nekim. Isus nas poziva da Ga sledimo. U Otkrivenju 14,4 vidimo grupu ljudi koji su tako tesno povezani sa Onim koji je i Pastir i Jagnje da idu za Njim kuda god On krene.

Luka 9,57-62 govori nam o grupi koja je imala teškoće sa mišljenjem da treba da sledi Isusa. Oni su se izgovarali. Imali su nešto drugo što su želeli umesto toga. A Isus im je pokazao da ne mogu imati podeljena srca. Oni koji idu za Njim moraju Mu biti potpuno odani. Ključ je u tome da se od njih traži da Ga slede. 1. Petrova 2,21 kaže: „Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom.“

Samo Sveti Duh zna pogodno vreme za svaku dušu. Mi to ne znamo; moramo dozvoliti Njemu da obavi svoj posao. On je onaj koji mora dovesti svakoga od nas do odluke. A osnova svake odluke je odluka da sledimo Hrista. Odluka je značajna samo u tim okvirima. Kad smo izabrali da sledimo Hrista i naučili da sledimo Njegov glas, On nas može voditi ka bilo kojim drugim odlukama koje od nas želi. Sveti Duh vodi ovakvog pojedinca naročito u odlučivanju da sledi Hrista i nastavljanju da Ga sledi dan za danom.

1. oktobar

MUDROST NAJMUDRIJEG

„Ali opominji se tvorca svojega u mladosti svojoj pre nego dođu dani zli i prispeju godine za koje ćeš reći: nisu mi mile.“ (Propovednik 12,1)

Car Solomun poznat je kao najmudriji čovek koji je ikada živeo. Stupio je na presto pre svoje osamnaeste godine. Dovlačio je zlato iz Ofira i srebro iz španskih rudnika. Uvezio je drago kamenje i začine iz Arabije i slonovaču iz Indije. 10 000 zvanica jelo je svakoga dana za njegovom trpezom. Njegovi brodovi dovozili su sa stranih obala blaga čija se vrednost pela na milijarde današnjih dolara godišnje. Carica Savska došla je da sama vidi njegovo carstvo, i kad je odlazila, izjavila je da joj ni pola nije bilo rečeno. Solomun je izgovorio 3 000 poslovice – a morao je da ostari pre nego što je znao kako treba da živi!

Pri kraju svog života izjavio je: „Čujmo svemu završnu reč“ (12,13). Da li ste zainteresovani da čujete šta najmudriji čovek koji je ikada živeo ima da kaže u svojoj završnoj reči – na kraju svega? Učio se od Boga i u školi teških promašaja. Ovde je zaključak: „Boga se boj, i zapovesti Njegove drži, jer to je sve čoveku. Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.“ (Propovednik 12,13,14)

Zapazite izraz „**Boga se boj** i zapovesti njegove drži“. Svakako da se ovde govori o nečemu višem nego o samom posedovanju *straha* pred Bogom. **Poštuj** Boga! Imaj pred Njim strahopoštovanja, jer je On naš Stvoritelj. To je ono o čemu Solomun govori. Bog je sa Solomunom bio veoma strpljiv. Kad bi bilo po našim merilima, bolje bi bilo da je bio zbačen s prestola. Jeste li ikad proučavali u kakve se sve raskalašenosti upustio u vreme svog pobunjeničtva? Nastojao je da sabije sve takozvane prijetnosti, sva zadovoljstva, u svoj život, ali se sve izrodilo u gorčinu. Otkrio je da ne može držati Božje zapovesti a da Boga ne stavi na prvo mesto.

Teškoća koju svi imamo sa Deset zapovesti jeste što se u njima ne nalazi nikakva sila. Jeste li već to otkrili? Isusova mudrost je otkrivena u toj činjenici i najveći držaoci Zakona nisu se nimalo popravili uz Deset zapovesti. Da, ne postoji nikakva sila u samom Zakonu. Zakon nam otkriva našu potrebu za Spasiteljem. Ukazuje nam na Hrista. Tek u Hristu nalazimo oprostjenje i silu da ispunimo zahteve Zakona.

2. oktobar

ZAKON OTKRIVEN U ŽIVOTU

„Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke; nisam došao da pokvarim, nego da ispunim.“ (Matej 5,17)

Zakon je izraz i prepis Božjeg karaktera. Sve ono što možemo reći o Bogu možemo reći i o Njegovom zakonu. Bog je istina (Jovan 14,6); Njegov zakon je istina (Psalam 119,142). Bog je pravedan (Psalam 145,17); Njegov zakon je pravedan (Psalam 119,172). Bog je savršen (Matej 5,48);

Njegov zakon je savršen (Psalam 19,7). Bog je svet (Isaija 6,3); Njegov zakon je svet (Rimljanima 12,7). Bog je nepromenljiv (Malahija 3,6); Njegov zakon je nepromenljiv (Matej 5,18). Bog je duhovan (Jovan 4,24); Njegove zapovesti su duhovne (Rimljanima 4,17). Bog je večan (Psalam 9,7; 90,2); Njegov zakon je večan (Psalam 111,7.8; 119,44).

To sve znači da je uvek bilo i da će uvek biti pogrešno i protivzakonito ubijati, krasti, lagati, želiti tuđe, uzimati Božje ime uzalud i sve ostalo. Nema trenutka kad će zapovesti biti promenjene. Situacionom etikom ili bilo čim drugim. Zašto? Zato što u Deset zapovesti nalazimo ono što je Bog i što je Isus.

Žena odlazi u trgovinu tekstilom da kupi materijal za haljinu. Pretražuje mnoge materijale sve dok ne nađe onaj koji joj odgovara. Zastaje, opipava tkaninu, okreće je prema svetlu. Dolazi prodavac i pita: „Sviđa vam se taj materijal?“ „Da,“ odgovara ona. „Pokušavam da zamislim kako bi izgledao kad bi se od njega napravila haljina.“ Zatim je trgovac odvodi do izloga i pokazuje haljinu načinjenu od istog materijala. A žena kaže: „Savijen u trubi bio je izuzetno lep. Ali upotrebljen za haljinu još je lepši! Uzeću ga!“

Mi posmatramo Deset zapovesti i shvatamo mudrost koja je u njima otkrivena. Potvrđujemo da se nijedno poboljšanje ne bi moglo načiniti – izuzev jednog, a to je da Deset zapovesti budu sprovedene u život. Kao što su ti principi bili uzvišeni na kamenim pločama, još su veličanstveniji ostvareni u životu – u životu Isusa Hrista. Isus otkriva Deset zapovesti. Došao je na ovu Zemlju i kroz zavisnost u svakom trenutku od sile svoga Oca, održao je savršeno svaku od Deset zapovesti. On nama danas nudi istu silu koju je sam posedovao. Kroz zavisnost od Njega možemo otkriti svetu lepotu karaktera koja će Njemu doneti slavu. Deset zapovesti mogu biti ostvarene i u našem životu.

3. oktobar

ISUS OTKRIVEN KAMENOM

„A u vreme tih careva Bog će nebeski podignuti carstvo koje se do veka neće rasuti i to se carstvo neće ostaviti drugom narodu.“ (Danilo 2,44)

Navuhodonosor je bio vladar celog tada poznatog sveta. Svakako je morao da bude sposoban i pametan da bi to postigao. Mogao je da izađe na terasu svoje palate, pogleda viseće vrtove i pohvali samog sebe za veliko carstvo koje je osnovao. Imao je teškoća sa velikim JA, kao i Lucifer. Nije dao hvalu ni zahvalnost Bogu, već je kazao: „Nije li to Vavilon veliki što ga ja sazidah?“ Bio je to veoma samosvestan čovek, mogli bismo reći čovek koji je načinio samog sebe, a takvi ljudi vole da hvale svog tvorca, to jest sebe same.

Ranije je nebeski Bog pokušavao da pride ovom neznabožačkom caru i omogući mu da sazna kako postoji Neko veći od njega. Navuhodonosor je imao jedan san. Kad ga je zaboravio, Danilo je mogao da stupi na scenu. Sam Bog je otkrio Danilu san i Navuhodonosor ga je prepoznao. Danilo mu je i protumačio san. Navuhodonosoru je bilo rečeno da je on glava od zlata. Međutim, time nije bilo do kraja protumačeno sve iz sna. Navuhodonosoru se nije dopao deo tumačenja o mišicama i grudima od srebra i o ostalim carstvima koja će uslediti. Zato je odlučio da sagradi lik iz svog sna, ali od zlata. Sigurno se sećate celog događaja. Nebeski Bog se još jednom otkrio Navuhodonosoru.

Više sam zainteresovan za kamen-stenu iz Danila 2. glave nego za bilo šta drugo. Ponekad smo provodili mnogo vremena proučavajući četiri carstva i deset carstava, a zanemarili pravog junaka

cele priče, stenu, kamen odvaljen bez ruku.

Šta biste vi izabrali kad bi vam bilo ponuđeno da birate između zlata i kamena? Na prvi pogled izgledalo bi da je zlato mnogo bolji izbor. Ali Bog gleda pojedinosti drugačije od nas. Kamen odvaljen od planine, **bez ruku**, izabran je da predstavi Isusa. Svo zlato, srebro, mesing i gvožđe iščezavaju. Sve će to biti razbijeno u komadiće i postaće kao pleva u vreme žetve koju će vetar odneti. Carstva ovoga sveta iščeznuće u ništavilu. I sve što čovek stavlja na mesto Boga na kraju će se pokazati bezvrednim. „A u vreme tih careva Bog će nebeski podignuti carstvo koje se doveka neće rasuti.“

4. oktobar

PASTI NA STENU

„I svi jedno piće duhovno piše; jer pijahu od duhovne stene koja iđase za njima: a stena beše Hristos“ (1. Korinćanima 10,4)

Ako proučavate simboliku stene ili kamena kroz Sveto pismo, pronaćićete da je to simbol Isusa Hrista. U dane izlaska Izrailja iz Egipta i putovanja u Hanan, vidimo Mojsija kako je udario po steni. Stena je predstavljala Hrista. Naš današnji tekst kaže nam u veoma malo reči: „A stena beše Hristos“.

Isus je upotrebljavao upoređenje sa stenom i govorio o neophodnosti da gradimo na steni umesto na pesku. (Matej 7,24.25)

Pavle kaže da temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, Isusa Hrista. Isus je u Pismu kamen od ugla.

Isaija 8,13-15 kaže da će Gospod biti „kamen spoticanja“, i „stena sablazni“.

Psalam 118,22 isto se odnosi na Stenu. Isus je navodio iz Starog zaveta u Matej 21,42-44 kad je rekao: „Zar niste nikada čitali u pismu: kamen koji odbaciše zidari, onaj posta glava od ugla; to bi od Gospoda i divno je u našim očima. I ko padne na ovaj kamen razbiće se; a na koga on padne satrće ga.“

Svakome od nas danas ponuđen je izbor. Da li izabirate da padnete na Stenu ili da Stena padne na vas? Ako ne znate šta znači pasti na Stenu, doći će dan kada ćete se moliti gorama i kamenju da padnu na vas i da vas sakriju od Božjeg lica. Postoje samo dve mogućnosti – pasti na Stenu ili da Stena padne na tebe.

Padanje na Stenu je jedan značajan izraz. Šta on znači? Rimljanima 9,33 objašnjava šta padanje na Stenu znači: „Evo mećem u Sionu kamen spoticanja i stenu sablazni; i **koji ga god veruje** neće se postideti.“ Šta je ovde u pitanju? U Rimljanima je objašnjeno da se to da li ću pasti na Stenu ili će Stena pasti na mene tiče vere i dela. To je tako jednostavno.

Ako pokušavam da vodim dobar život svojim sopstvenim naporima i ne znam šta znači verovati **Njemu** za spasenje u svim njegovim vidovima, Stena će pasti na mene.

Tek padanjem na Stenu i lomljenjem, dolaženjem do kraja svojih snaga i ulaženjem u zajednicu i druženje sa Isusom, mi smo jedino sigurni.

5. oktobar

ISUS OTKRIVEN U PONIŽENJU

„Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu, koji, ako je i bio u obličju Božjemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek.“ (*Filibljanima 2,5-7*)

Propovednik crkve koja striktno poštuje Sveto pismo a ne običaje bio je suočen sa pitanjem zašto je njegova Crkva tako stroga kad je u pitanju poštovanje Sedmog dana kad to druge verske zajednice nisu. Odgovorio je: „Mi verujemo da treba poštovati Subotu kao Sedmi dan jer je ona uspomena na stvaranje, zato što Sveto pismo tako kaže, a mi želimo da se pridržavamo onoga što kaže Sveto pismo.“

Osoba koja ga je suočila sa pitanjem nastavila je: „Niko u potpunosti ne drži sve što Biblija kaže. To se ne može ostvariti. Kad biste zaista verovali i sledili sve što Biblija kaže prali biste jedan drugome noge.“

Propovednik je rekao: „I to činimo.“

Istina je da postoji veoma malo hrišćanskih zajednica danas koje veruju da se treba pridržavati svih delova Večere Gospodnje. Neki uzimaju samo hleb, ili čašu i hleb, ali ih veoma malo upražnjava i obred pranja nogu.

U Jovan, 13. poglavlju, jedino je u jevanđeljima opisan obred pranja nogu. Hajde da pročitamo to poglavlje počevši od prvog stiha: „A pred praznik Pashe znajući Isus da mu dođe čas da pređe iz ovoga sveta k ocu, kako je ljubio svoje koji bijahu na svetu do kraja ih ljubi. I po večeri kad već đavo beše metnuo u srce Judi Simonu Iskariotskome da ga izda, znajući Isus da mu sve otac dade u ruke, i da od Boga iziđe, i k Bogu ide, ustade od večere, i skide svoje haljine, i uze ubrus te se zapreže; potom usu vodu u umivaonicu, i poče prati noge učenicima i otirati ubrusom kojim beše zapregnut.“ (1-5)

Kakva slika! Stvoritelj svemira zastaje da opere umorne, prašnjave noge stvorenja koja je stvorio. To je bila veoma očigledna slika Njegovog utelovljenja; odlaganja carskih haljina na nebu i silaženja da bude rođen kao jedan od nas, tako da bi bio u stanju da služi našim potrebama. Isus nam otkriva službu Večere Gospodnje na jedan naročiti način. On je **Onaj** koji se ne stidi nazvati nas braćom, sresti nas tamo gde se nalazimo i oprati nas od svake mrlje greha.

6. oktobar

TEŠKO JE BITI OPRAN

„Ako te ne operem nemaš dela sa mnom.“ (*Jovan 13,8*)

„Kad dakle ja oprah vama noge Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge. Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih. Kad ovo znate, blago vama ako ga izvršujete.“ (*Jovan 13,14-17*)

Ovde su iznesena tri razloga zbog kojih treba da peremo noge pre Večere Gospodnje. Prvo, zato što je to Isus zapovedio; rekao je da treba to da činimo. Drugo, zato što nam je dao primer. Treće, zato što ćemo biti srećni kad to činimo. Jeste li zaista srećni kad treba nekome da operete noge?

Kako se osećate kad neko vama treba da opere noge? Ima onih koji su pronašli puno značenja u ovoj službi i naučili da posmatraju Isusa u službi koju obavljaju.

Ima ljudi koji ako su jedne sedmice održali obred u domaćoj crkvi i pođu u posetu sledeće sedmice drugoj crkvi, u kojoj je predviđena Večera Gospodnja, puni su radosti. Ali ima i onih koji učestvuju u jednoj crkvi i ako vide da se sledeće sedmice ista služba obavlja u drugoj crkvi, obično kažu: „Neka, nećemo učestvovati. Već smo obavili svoju dužnost za ovo tromesečje.“

Ima čak i onih kojima ova služba izgleda tako neprivačno da ostaju kod kuće na dan Večere Gospodnje i ne učestvuju u njoj ni jednom u toku tromesečja. Jedan učenik u našoj školi za vreme Večere Gospodnje, u toku sedmice molitve, rekao mi je: „Ja obično perem noge sam sebi!“ I tako smo otpočeli razgovor o značaju onoga što je rekao. Dozvoliti nekome drugome da za tebe uradi nešto što obično radiš sam nosi u sebi jednu poruku. Može biti ponižavajuće dozvoliti Bogu da uradi ono što smo već navikli da radimo sami i što *želimo* da radimo sami za sebe. Da li vam je teže da vi nekome operete noge ili da ih neko opere vama? Obično ljudi odgovaraju da je teže da tebi neko opere noge. To je ponižavajuće. Istinita je misao koju je izrekao onaj učenik naše škole. Mi ne želimo da priznamo kako nam je potrebno da neko uradi nešto *za nas* – mi možemo da učinimo sve što je potrebno za sebe. Petar je zaključio da je veoma ponižavajuće da mu Isus pere noge i prigovarao je potrebi za tim sve dok mu Isus nije pokazao da poniznošću može da primi očišćenje od Isusa, koje će mu omogućiti da ima deo s Njime. Tek kad dozvolimo našem ponosu da bude ponižen, i prihvatimo Isusovu službu u našu korist, pronaćemo očišćenje.

7. oktobar

OPRAN ZA VEČERU GOSPODNJU

„Isus mu reče: opranome ne treba do samo noge oprati, jer je sav čist.“ (Jovan 13,10)

„Onda dođe k Simonu Petru, i on mu reče: Gospode! Zar ti moje noge da opereš? Isus odgovori i reče mu: što ja činim ti sad ne znaš, ali ćeš posle doznati. Reče mu Petar: ‘Nikad ti nećeš oprati mojih nogu.’ Isus mu odgovori: ako te ne operem nemaš dela sa mnom“ (Jovan 13,6–8). Petar je smatrao da je teško da mu neko opere noge. Zašto? Zašto je po vašoj pretpostavci Petar smatrao da je to teško? Da li je smatrao da je Sin Božji iznad tako ponižavajućeg posla? Da li se možda osećao krivim što se nije ponudio da to on sam uradi? Bio je običaj da sluga pere noge, a ako nije bilo sluge, neko bi dobrovoljno obavio taj posao. Ali takvog dobrovoljca ne očekujte među učenicima koji su se sukobljavali i svađali ko će među njima biti najveći!

Tada je Isus rekao: „Ako te ne operem nemaš dela sa mnom. Reče mu Simon Petar: Gospode! ne samo noge moje, nego i ruke i glavu. Isus mu reče: opranome ne treba do samo noge oprati, jer je sav čist“ (8-10). Petar je već bio opran Isusovom silom očišćenja. Krštenje, kad su ruke i glava kao i noge oprani, simboliše očišćenje celog čoveka. Večera Gospodnja je simbol čišćenja koje je potrebno zbog padova i pogrešaka u toku rasta. Kad prihvatimo Isusa kao svog ličnog Spasitelja, zbog Njegove pravde, mi pred Bogom stojimo kao da nikada nismo sagrešili. A Njegova milost koja opravdava dostupna nam je dan za danom prema našim potrebama.

Zbog primera koji nam je Isus u ovoj službi ostavio znamo da ako hoćemo da imamo deo s Njim uzimaćemo udela u obredu Večere Gospodnje u svim njegovim vidovima. Ako nas On ne opere, nemamo dela s Njime.

Oni koji su pripadali ranoj hrišćanskoj Crkvi obavljali su jedno izvesno vreme ovaj deo obreda, ali zatim su mnogi zaključili da im ne odgovara, pa je tako bio napušten. Međutim, ceo obred je nekompletan bez obreda pranja nogu. Tek kad smo oprani Njegovom krvlju, iznova očišćeni, osposobljeni smo da uzmemo učešće u hlebu i čaši kao simbolima zajedništva s Njime.

8. oktobar

PROSLAVA OSLOBOĐENJA

„Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i on uze del u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti to jest đavola; i da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.“

(Jevrejima 2,14.15)

Ključna reč za Večeru Gospodnju je izbavljenje. Izbavljenje iz Egipta, izbavljenje od krivice greha, od sile greha i iz sveta greha. Večera Gospodnja seže čak tamo do Egipta – ne samo do Isusa i učenika u Gornjoj sobi. Razlog zašto su se oni nalazili u Gornjoj sobi bio je na prvom mestu da proslave Pashu. Podsećali su se na vreme kad su dovratnici poštropljivani krvlju i anđeo ih je mimoišao.

Sećate li se te noći? Izrailjci će izaći u ponoć. Prvenac je bio budan, nije mogao da spava jer se brinuo da li je krv zaista na dovratniku. A krv na dovratniku ukazivala je na Isusovu krv. Ta krv imala je silu još tamo u egipatskim danima. Za one koji su stavili krv na dovratnike bilo je predviđeno čudesno oslobođenje. A one koji su je odbili čekala je nesreća.

I tako su se Isus i njegovi učenici sakupili u Gornjoj sobi da svetkuju to izbavljenje.

Posle obreda i službi, koje je održao u Gornjoj sobi, Isus je ispunio sve što je bilo simbolično od egipatskih dana do poslednje večere. Ispunjenje je bilo veće od simbola. Golgota je bila mnogo uzvišenija od kopljenja krvi po dovratnicima u egipatskim danima, kao što je stvarnost uvek veća od simbola koji su je predstavljali. Kad gledamo na to izbavljenje i na simbol Večere Gospodnje danas, zaključujemo da nam ona još uvek govori o izbavljenju. Kad prihvatimo ono što je Isus učinio za nas, ne samo što nam je oprošteno, već pred Bogom stojimo kao da nikada nismo sagrešili. Bog nudi nešto više od oprostjenja. A ta dobra vest tako je uobličena da donese mir svakom srcu.

Postoji sila u Hristovoj krvi i u izbavljenju koje On donosi, ne samo da nam oprost i da izmeni naš život.

Izbavljenje koje je predstavljeno Večerom Gospodnjom dostupno je svakome od nas danas kad prihvatamo oboje: i Njegovo oprostjenje i Njegovu silu.

9. oktobar

BIĆE MI BLAGO

„Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja učinim, i biću im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi.“ *(Malahija 3,17)*

Jedna od optužbi kojima se sotona stalno bacao na Boga kroz vekove jeste da je Bog sebičan.

Sotona je priželjkivao ono što je Božje, i kad mu to nije bilo dato, optužio je Boga da je usmeren na sebe i sebičan. Na prvi pogled može se učiniti da sotona u nečemu ima pravo. Pogledajmo Agej 2,8 gde Bog kaže da su srebro i zlato Njegovi. Pogledajmo 50. psalam od 10. do 12. gde Bog kaže: „Jer je moje sve gorsko zverje, i stoka po planinama na hiljade. Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska predamnom je. Da ogladnim, ne bih tebi rekao, jer je moja vasiljena i sve što je u njoj.“ Zvuči veoma posednički, zar ne? Ali na sotonine optužbe odgovoreno je na krstu. Golgota je dokazala da Bog nije sebičan, već voljan da daje i to veoma nesebično. Bog je pun samoodricanja.

Naročiti razlog zbog kojeg Bog naglašava da poseduje sve sastoji se u tome što je to istina! On je onaj koji je stvorio sve, uključujući i nas. Mi smo samo stvorenja. Zemlja je Njegova. Međutim, postoji nešto što nije Njegovo. Mi svi nismo Njegovi. On nam je dao slobodu izbora i jedini način na koji može reći da smo Njegovi jeste ako dobrovoljno izaberemo da budemo Njegovi. U vezi s tim imamo obećanje u našem tekstu. „Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja učinim.“ Dolazi dan kada će oni koje Bog želi više od bilo čega drugog – oni koji su Mu mnogo vredniji od životinja, zlata i hiljade bregova – postati Njegovi. On poseduje sve ostalo. Postoji i jedna grupa ljudi koja će isto tako biti Njegova. Da li si i ti jedan od njih danas? Da li si tako izabrao?

Kad razmišljamo o službi pristava, ne govorimo samo o novcu. Najveći i najskupoceniji dar koji možemo doneti Gospodu nije naš novac, već mi sami. Bez dara srca punog ljubavi davanje novca je bezvredno. Bog već ima svo srebro i zlato – to je Njegovo. I dok srce koje je puno ljubavi ne može da ne donosi darove, prvi i osnovni dar koji moramo doneti Njemu jesmo mi sami. Prava služba pristava počinje izborom da pripadamo celi Gospodu u ljubavi prema Njemu i službi Njemu.

10. oktobar

KOLIKO TI JE OSTALO?

„Jer svi metnuše od suviška svojega; a ona od sirotinje svoje metnu sve što imaše, svu hranu svoju.“ (Marko 12,44)

Neki smatraju davanje desetka (desetog dela prihoda – *prim. izdavača*) Bogu starozavetnim učenjem. Misle da je Isus svojom primedbom farisejima da daju desetak od metvice i drugih sličnih sitnica zaboravljajući mnogo važnije, omalovažio pravilo o davanju desetka. Međutim Isus je razjasnio da dok činimo jedno ne treba da zanemarimo drugo.

Jednog je dana žena udovica došla u Hram i stavila u haznu za sakupljanje darova samo dve lepte. Iz tog iskustva Isus je izvukao neke veoma važne pouke koje se tiču davanja. Jedna od njih bila je ova: Nebo vrednuje darove na potpuno različit način od nas. Isus je rekao da je ova žena stavila mnogo više od svih ostalih. Kako je to moguće? Bog meri naša davanja ne prema svoti koju smo dali, već prema onome što nam je ostalo pošto smo dali. Zato, ako neko da 10 milijardi i ostane mu još 10 milijardi, dao je mnogo manje od onoga ko je dao svojih 200 dinara i nije mu ništa ostalo.

11. oktobar

DONESITE DESETKE

„Donesite sve desetke u spremne da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.“

(Malahija 3,10)

Postojao je čovek koji je odlučio da će njegovo prilaganje desetka biti davanje desetka od talenata umesto od novca. Bio je vrlo škrt. Možda je još uvek čuvao novčanicu koju je prvu zaradio. Znao je dobro da svira. Tako je način na koji je davao svoj desetak bio da svira na bogoslužjenjima.

Ali Bog je dao jasna uputstva od čega se sastoji desetak i kakva je naša odgovornost kad ga dajemo.

Božji blagoslovi i Njegova obećanja da će otvoriti ustave nebeske i dati nam više nego što smo u stanju da primimo data su onima koji donose svoje desetke. Kada donosimo svoje desetke Njemu, On je u mogućnosti da izlije svoje blagoslove na nas kao što je obećao.

Bog nam upućuje poziv: „Okušajte me ... hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.“ (Malahija 3,10)

12. oktobar

NE MOŽETE NADMAŠITI BOGA

„Dajte i daće vam se: meru dobru i nabijenu i stresenu i preopunu daće vam u naručje vaše. Jer kakvom merom dajete onakvom će vam se vratiti.“ (Luka 6,38)

Jeste li ikada pokušali da nadmašite Boga u davanju? Ima ljudi koji su to svesno sebi postavili za cilj i zaključili da ne mogu to da postignu. Da li vam se ova pomisao čini uzbudljivom ili zastrašujućom? U Malahiji 3. poglavlju jasno nam se podvlači da osoba koja daje ne mora da ima prave motive, jer se ovde nalazi sigurna potvrda da će oni koji vraćaju Gospodu ono što je Njegovo, u obliku desetaka i darova, primiti Njegov blagoslov. I dok je potpuno očigledno da onaj koji daje iz ljubavi prema Bogu mora da primi veći blagoslov, obećanje se odnosi na bilo koga ko je voljan da daje.

Malahija 3,10 je jedino mesto u Svetom pismu gde je Bog rekao: „Okušajte me! Oprobajte me!“ Jeste li već čitali o nekom poslovnom čoveku koji je okušao Boga? Postoji mnoštvo takvih slučajeva. Ljudi su ušli u partnerski odnos sa Bogom u oblasti novca i otkrili da je ovo obećanje istinito. Neki to čine samo zbog uspeha u poslovanju, a drugi iz ljubavi prema Bogu. Ali kad otkrijete da su Božja obećanja sigurna, iako ste do tada možda davali iz nižih pobuda, to čini da vam se pobude menjaju, zar ne?

Nemoguće je biti nesebičniji, spremniji za davanje i velikodušniji od Boga. Ne možete nadmašiti Boga u davanju. Što više Mu dajemo, On više blagosilja.

13. oktobar

JAKI ČOVEK

„Kad se jaki naoruža i čuva svoj dvor, imanje je njegovo na miru; A kad dođe jači od njega i

nadvlada ga, uzme sve oružje njegovo u koje se nadao, i razdeli što otme od njega.“ (Luka 11,21.22)

Jeste li se ikad pitali šta znače ovi stihovi? Postoji sličan stih u Marko 3,27: „Niko ne može pokućstvo jakoga, ušavši u kuću njegovu, oteti ako najpre jakoga ne sveže: i onda će kuću njegovu opliniti.“ Um je „jaki čovek“ svakog pojedinca. Neprijatelj koji dolazi, pokušavajući da nas uništi, mora prvo da veže jakoga. Velika borba u sukobu Između dobra i zla jeste borba za tvoj um.

Zdravlje je uvek bilo važno posvećenim hrišćanima zato što postoji sigurna veza između zdravlja i našeg uma. Na samom početku kad se greh pojavio, sotona je morao da veže jakoga. I uspeo je u tome. Ali kad je Isus došao, u svojoj službi spasavanja, vezao je sotonu, i Isus je od tada uvek bio pobednik. Međutim u borbi za svakog pojedinca, Hristos i sotona su u stalnom sukobu i ova borba se ne odvija samo na početku, već na svakoj deonici hrišćanskog života. To je borba za um.

Isus je objasnio da je um veoma važan. Nije važno ono što se vidi u spoljašnjem postupanju. „Čovek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce“ (1. Samuilova 16,7). Bog je uvek gledao na srce. A kad govorimo o srcu, u suštini mislimo na um, iako postoje i druga značenja te reči u Pismu. Srce, ili um, je jaki čovek svakog čoveka.

Pre nego što uđemo u ličnu zajednicu sa Gospodom Isusom, nas karakteriše ono što se u Rimljanima 8,7 naziva telesnim umom. Ali Bog se postarao da posredstvom Jevanđelja možemo doživeti obnovljenje uma svojega (Rimljanima 12,2). Knjiga Iz riznice I, na stranama 232. i 233. naglašava da zakone zdravlja treba da poštujemo za svoje dobro i da ako nismo skloni da poslušamo zdravstvene zakone kršićemo i Božje zapovesti koje su duhovne prirode. Posvećeni hrišćani veruju da je potreban skladan razvoj telesnih, umnih i duhovnih snaga i dugo su to naglašavali. Postoji uska povezanost između tela i uma. Samo posredstvom uma smo u mogućnosti da uđemo u zajednicu sa Bogom i postanemo jedno s Njime.

14. oktobar

JEDINO SREDSTVO ZA RAZGOVORE

„Ljubazni! Molim se Bogu da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao što je tvojoj duši dobro.“ (3. Jovanova 2)

O čemu obično razmišljate kad razmišljate o zdravlju? Mnogi smatraju da su posvećeni hrišćani narod koji ne jede meso. Međutim, ishrana nije najvažnija kad govorimo o zdravlju. Isus je obećao svojim sledbenicima da će On i Njegov Otac doći i boraviti s njima. Obećao je da će nam se otkriti. Kako će On to učiniti? Dobro, možemo reći posredstvom prirode; ali On to čini za sve: za sumnjalice, nevernike i agnostike. Ljudi koji proklinju Boga imaju mnoga od prirodnih Božjih otkrivenja. Tako otkrivenja kojima nam se On otkriva moraju da budu mnogo neposrednija.

„Živci mozga, koji su povezani sa celim organizmom, predstavljaju sredstvo preko koga nebo saobraća sa čovekom i utiče na njegov unutrašnji život. Sve što sprečava tok električne struje u živčanom sistemu, slabeći tako životne snage i umanjujući umne sposobnosti, smanjuje i osetljivost moralne prirode“ (Vaspitanje, str. 187). Postoje tri dela mozga – prvi koji je pogođen zloupotrebom stimulativnih sredstava je neki od viših centara u kome se odvija duhovna komunikacija.

Telo i um su vrlo tesno povezani. „Telo je jedino sredstvo pomoću koga se telo i um razvijaju u

izgradnji karaktera.“ (MH 130)

Tako zaključujemo da je um jedini način za razgovor s Bogom. A telo je sredstvo pomoću koga se razvijaju telo i um. Sve što pogađa telo pogađa i um. Posredstvom uma Bog nam se otkriva, i tako, ako je telo pogođeno i um je pogođen, a na isti način i naša komunikacija s Njime.

Kako nedovoljno spavanje deluje na naše razgovore sa Bogom? Kako nedostatak kretanja pogađa razgovore sa Bogom? Kako preterivanje u ishrani deluje na našu zajednicu s Bogom? Kako alkohol, stimulansi i druge štetne materije pogađaju našu zajednicu sa Bogom? Jesu li ovo poštena pitanja? Sotona je u stanju da se ubaci i ostvari kontrolu nad nama ako mu pođe za rukom da kontroliše naš um. A što je naš um čistiji i naše telo zdravije Bogu je lakše da kontroliše našu volju.

15. oktobar

PREVENTIVNA MEDICINA

„Tada će sinuti videlo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti, i pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža.“ (Isaija 58,8)

Danilo i njegova tri druga odbili su da se koriste prednostima carske trpeze i opogane se. Znali su da hrana i način života utiču na duhovni život. Posvećeni hrišćani su ovo verovali veoma dugo. Mi verujemo da je naše telo hram Svetog Duha (1. Korinćanima 3,16.17), i da Bog želi da upotrebimo svoje telo i svoj duh da proslavimo Njegovo ime. (1. Korinćanima 6,19.20)

Kad govorimo o zdravlju i lečenju, postoji osam jednostavnih prirodnih lekova. To nisu samo lekovi već i preventivna sredstva. „Ima mnogo načina da se sprovede u delo veština lečenja; ali postoji samo jedan način koji Nebo odobrava. Božji lekovi su jednostavna prirodna sredstva... **Čist vazduh, sunčeva svetlost, umerenost, odmor, vežbe, pravilna ishrana, upotreba vode, poverenje u božansku silu** – pravi su lekovi“ (Saveti o životu i ishrani, str. 243). To su sredstva za oporavak i sredstva da se spreči bolest.

Jeste li već nekad odvojili nekoliko minuta da proverite kako postupate u ovih osam oblasti? Obično ako postoje zdravstveni problemi, postoje nedoslednosti u jednoj od ovih oblasti, ako ne i u nekoliko njih. Možda biste želeli da sebe ponekad proverite. A postoje i divne duhovne slike za svaki od ovih prirodnih lekova. Isus je **Sunce pravde**. Pozvani smo da pijemo od **vode života**. Isus nam je dao Subotu za **odmor** i pozvao nas da dolazimo k Njemu za odmor svakog dana. Molitva je **disanje** duše. Svedočenje je **hrišćansko vežbanje**. Pravilna **ishrana** označava jedenje hleba života. Tako su nam data neophodna sredstva za održavanje zdravlja u duhovnom kao i u telesnom pogledu.

Četiri prirodna leka u duhovnoj i telesnoj stvarnosti predstavljaju uzroke, a četiri su posledice. Čist vazduh, molitva, umerena ishrana, Božja reč, voda, Sveti Duh i voda života, vežbanje i svedočenje, sve se to tiče odnosa prema Bogu, i predstavlja uzroke zdravog hrišćanskog iskustva. A posledice su drugih četiri: umerenost, odmor, svetlost Božje prisutnosti koja nas prati i poverenje u božansku silu.

16. oktobar

ISUS OTKRIVEN ODEĆOM

„Vaša lepota da ne bude spolja u pletenju kose, i u udaranju zlata, i oblačenju haljina; nego u tajnome čoveku srca, u jednakosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom mnogoceno.“ (1. Petrova 3,3.4)

Postoji li bilo šta pogrešno u umivanju? Je li loše češljati kosu? Treba li hrišćanin da nosi sat? Može li da nosi kravatu? Treba li hrišćanin da nosi ukusnu odeću? Treba li da se trudi da izgleda lepo? Jesu li marame oko vrata i ukrasne igle prikladne? A šta da kažemo o ogrlicama, trakama ili dugmadima? Je li pogrešno bojiti kosu ili nositi periku? Kakav stav da zauzmemo u vezi sa šminkanjem? Ako je prihvatljiv sat na ruci, zašto bi bio pogrešan ako visi na ogrlici? Postoji li neka razlika između nošenja ukrasne marame i male srebrne ogrlice? A šta reći o venčanom prstenu ili burmi? Da li bi trebalo zabraniti svaki nakit?

I dok postoje različiti standardi u različitim delovima sveta, u različitim školama i različitim kulturama, ipak postoje načela otkrivena u Svetom pismu koja se mogu primeniti svuda. U Otkrivenju 12. poglavlju Bog upotrebljava simbol žene da predstavi svoju pravu Crkvu. Zapazite kako je ona obučena. „I znak veliki pokazao se na nebu: žena obučena u sunce, i mesec pod nogama njezinim, i na glavi njezinoj dvanaest zvezda.“ (stih 1)

Otkrivenje 17,4 opisuje lažnu crkvu, isto tako predstavljenu ženom – ovoga puta bludnicom. Zapazite šta ona nosi. „I žena beše obučena u porfiru i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imala je čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine bludstva svojega.“ Naravno da su ovi stihovi simbolični. Možda će se naći ljudi koji smatraju da ne treba nositi ništa i koji će u Otkrivenju 12,1 naći utehu. Ali Bog ima da kaže nešto o golotinji na drugim mestima u Bibliji. To je tako jasno da ne postoji razgovor o tome. Načelo se otkriva kontrastom između prirodnog, jednostavnog odevanja i ekstravagantnosti.

Kakvi su razlozi ovih ograničenja? Zbog toga što je spoljašnje ukrašavanje jednostavni dokaz unutrašnjih nedostataka, Bog želi da se unutra ukrašavamo tihim i krotkim duhom, a ne spoljašnjim sredstvima kojima ćemo skrenuti pažnju na sebe. Primena ovih načela mora da se uklopi u okvir naše lične zajednice sa Isusom Hristom.

17. oktobar

KOREN SVEGA

„Jer već i sekira stoji drvetu kod korena.“ (Luka 3,9)

Gospodinu Petroviću smetalo je jedno drvo u dvorištu. Jednog letnjeg popodneva doneo je odluku. Drvo je zaista trebalo ukloniti. Pozajmio je dugačke merdevine od suseda i počeo da radi. Kidao je lišće jednu pregršt za drugom. Bio je to težak posao koji je zahtevao nekoliko dana rada. Ali na kraju je završio. Vratio je merdevine siguran da je rešio svoj problem.

Sve je bilo u redu u toku nekoliko meseci. Gospodin Petrović je skoro zaboravio svoje drvo dok jednog dana sledećeg proleća nije primetio da se na njemu pojavljuje lišće. To se odvijalo veoma polako, tako da se nije moglo zapaziti kako se razvija. Ali je drvo bilo još tu; ni u kom slučaju mrtvo, već živo i bujno.

Gospodin Petrović je ponovo pozajmio merdevine i ponovo se popeo na drvo obrađujući granu

za granom. Skinuo je svo lišće. Ali sledećeg proleća lišće je ponovo naraslo, i sledećeg opet. Na kraju ga je sused zaustavio, dok je postavljao merdevine da pokuša ponovo, i rekao mu: „Komšija, ništa mi ne smeta što koristiš moje merdevine. Ali zašto ne bi jednostavno sačekao do jeseni, kao i svi mi ostali, i sakupio lišće? Zar ti to ne bi bilo lakše?“

„Ali ti ne razumeš“, odgovorio mu je gospodin Petrović. „Ja ne pokušavam samo da se oslobodim lišća. Pokušavam da uništim drvo!“ Sused je otišao odmahujući glavom i posle nekog vremena vratio se sa sekirom u rukama. „Ako želiš da uništiš drvo, potrebno ti je ovo“, rekao je dodajući mu sekiru. „Tek ako posečeš drvo možeš biti siguran da ćeš ga uništiti.“

Jeste li ikad provodili vreme skidajući lišće u pokušajima da uništite drvo? Možda smatrate da to niste nikad činili. Međutim, koliko često kao hrišćani pokušavamo da umremo sebi trudeći se oko rodova umesto oko korena. Duh proroštva piše: „Mi možemo kidati lišće sa drveća koliko god nam je drago, ali to neće prouzrokovati smrt drveta; sa sledećom promenom godišnjih doba lišće će se pojaviti kao što je bilo i pre. Kad udarite sekirom u koren, ne samo što će lišće otpasti, već će i drvo odumreti. Oni koji prihvataju istinu, i umiru svetu zbog ljubavi prema njoj, postaće krotki i smerni u srcu kao njihov božanski Gospod. Čim je srce u redu, odeća, razgovori, život, sve će to biti u skladu sa Božjom rečju.“ (My Life Today, 265)

18. oktobar

CRNO, BELO, ILI SIVO?

„Ne ljubite sveta ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi očine u njemu.“ (1. Jovanova 2,15)

Da li ste već čuli da posvećeni hrišćani ne odlaze na igranke, u pozorišta, ni na bilo kakva druga svetovna mesta zabave? Jesu li možda crkvena merila u pogledu svetovnih zadovoljstava i ljubavi prema svetu prevaziđena? Jesu li to jednostavno ostaci legalizma kojeg smo nadrasli? Postoje i druge crkve koje u ovom pogledu veruju isto što i mi, ali su se „prilagodile savremenim vremenima“. Gde biste vi povukli granicu razlikovanja? I kako odrediti gde bi trebalo povući liniju između onoga što je samo običaj i onoga što je zlo ili dobro?

1. Jovanova 2. poglavlje kaže: „Ne ljubite sveta ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi očine u njemu.“ To je jedna uopštena tvrdnja. „Jer sve što je na svetu, telesna želja, i želja očiju, i ponos života, nije od oca, nego je od ovoga sveta.“ To je već mnogo detaljnije. „I svet prolazi i želja njegova; a koji tvori volju Božju ostaje dovek.“

Ovo crkveno učenje možda više od bilo kog drugog prikazuje činjenicu da postoje neke pojedinosti koje nisu ni crne ni bele, već su sive. Ne možete pronaći poglavlje ili stih u kojima se o njima govori, ali se sotona stalno trudi da ubaci što više sivih oblasti, jer on voli da deluje u sivilu. On može zadobiti ljude da pređu sa belog na crno provodeći ih kroz senke sivog. Mnogo je teže zadobiti ljude da pređu pravo sa belog na crno. To je razlog zašto varalica uživa u oblasti sivog.

Ako proučavate slučajeve ljudi koji su prešli sa belog na crno, videćete da niko nije učinio taj presudni korak jednim velikim skokom. Uvek se ide malim, laganim koracima. Ponekad je jedino pogrešno u koraku broj jedan to što vodi koraku broj dva. Ne mora postojati ništa određeno što je pogrešno, ništa na šta možete uperiti prstom, izuzev smera u kome vodi. Tu nastupa oblast sivila. Kako ćete znati kada da prekinete? Kako ćete znati gde treba povući liniju? Eto mesta na kome je

potrebno da nam se u sivilu otkrije Isus. Ako nam se Isus sam ne otkrije u oblasti sivog, propali smo. Ali On nam je obećao da će biti sa nama i da će nam se otkriti, čak i u sivilu. „I uši će tvoje slušati reč iza tebe gde govori: to je put, idite njim, ako biste svrnuli na desno ili na levo.“ (Isaija 30,21)

19. oktobar

NIZBRDICA

„Neki se put čini čoveku prav, a kraj mu je put k smrti.“ (Priče 16,25)

Put nizbrdo povremeno se čini ispravnim. Ali biblijski princip postupanja u oblastima sivog jeste upitati ka čemu vodi. Isus je ustvrdio svojim učenicima da ih ne uzima od sveta (Jovan 17). Molio se, međutim, svom Ocu da ih sačuva oda zla.

Mnoga od svetovnih zadovoljstava, koja su se pojavila u poslednjim godinama, u Svetom pismu se uopšte ne spominju. Ne postoji uvek određeno poglavlje ili stih koji može da nas vodi. To je razlog zbog kojeg moramo podvući činjenicu da Biblija za hrišćanina ima dvostruku upotrebnu vrednost – sazajnu i komunikacijsku. Koje od ova dva područja je važnije? Možda ih uopšte ne bi trebalo razdvajati. Mi težimo da ih razdvajamo zato što smo uvek dobijali utisak da sve što nam je potrebno jeste naučiti napamet pet stotina doktrinarnih biblijskih stihova i tada biti siguran. Međutim, samo sazajna uloga nije dovoljna.

Prvenstveni cilj Božje reči jeste da nas povede da upoznamo Boga, da dođemo u zajednicu i družimo se s Isusom. Ali, naravno, komunikacija je zasnovana na saznanjima. Morate imati oboje.

Ako komunikacija nije čvrsto zasnovana na saznanjima iz Svetog pisma, bićete široko otvoreni za pogreške. Vaši razgovori sa Bogom moraju biti zasnovani na saznanjima koja nam je dao o sebi u svojoj Reči. Ne mogu biti zasnovani samo na vašem iskustvu. Ne mogu biti zasnovani ni na osećanjima. Zato se držimo čvrsto komunikacije zasnovane na obaveštenjima. Međutim, često obaveštenje koje je dato nije tako određeno i samo po sebi nije dovoljno.

I tako, morate odlučiti kako povući liniju između zabavno-poučne emisije i programa neke zvezde na televiziji. Kako ćete odlučiti da li uopšte treba da imate televizor? Gde ćete povući liniju između igranja fudbala u svom dvorištu i ligaških takmičenja? Ima onih koji smatraju da je kuglanje greh, a drugi da je to veoma zdrav oblik vežbanja. Važno pitanje glasi: „Šta vam je Bog rekao o tome?“ Jedini način na koji možete očekivati jasan signal Neba u oblasti sivog u svom životu jeste putem ličnog zajedništva sa Gospodom Isusom. Tek u ličnoj zajednici s Njime održaćete otvorenim kanal preko kojeg ćete čuti šta Bog želi da vam kaže u pogledu svoje određene volje za vas.

20. oktobar

NIKO NE ŽIVI SEBI

„Ali se čuvajte da kako ova sloboda vaša ne postane spoticanje slabima.“ (1. Korinćanima 8,9)

Prvi preduslov da saznate Božju volju za svoj život u bilo kojoj oblasti jeste da dan za danom imate stalnu, živu i ličnu zajednicu sa Njim. Osoba koja iznenada odlučuje da sazna Božju volju u

određenoj oblasti, a pre toga nije imala vremena za zajednicu sa Bogom, uvideće da je veoma teško dobiti pravilne signale. Ali kad neko uspe da uđe u živu zajednicu sa Bogom, pronaći će da postoje određena rukovodeća načela otkrivena u Pismu koja usmeravaju odluku da li je nešto dobro ili rđavo u oblasti sivog, iako vam nisu dati određeni detalji za sve okolnosti.

Neke pojedinosti koje su sasvim prirodne ako ste sami na pustom ostrvu, neće nipošto biti u redu ako živite u društvu. Zapazite tekst u Rimljanima 14,7: „*Jer nijedan od nas ne živi sebi, i nijedan ne umire sebi.*“ 10. stih: „A ti zašto osuđuješ brata svojega? Ili ti zašto ukoravaš brata svojega?“ Od 12. do 16. stiha: „Tako će dakle svaki od nas dati Bogu odgovor za sebe. Zato da ne osuđujemo više jedan drugoga, nego mesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni. Znam i uveren sam u Hristu Isusu da ništa nije pogano po sebi, osim kad ko misli da je što pogano, onome je pogano. A ako je brat tvoj jela radi žalostan, već se ne vladaš po ljubavi: ne gubi jelom svojim onoga za kojega Hristos umre. Gledajte dakle da se ne huli na vaše dobro.“

U ono doba postojala je praksa posvećivanja hrane idolima. Zatim je takva hrana prodavana na tržnici. Neki među braćom, hrišćanima, bili su nezadovoljni što drugi hrišćani jedu meso žrtvovano idolima. To se uopšte nije ticalo jedenja mesa kao hrane, već *hrane* žrtvovane idolima. Zato Pavle kaže, ako će se neko spoticati oko toga, nemojte biti uzrok njihovog spoticanja. Predmet *uticaja* je veoma važan, jer pomoću njega možemo odrediti Božju volju u oblasti sivog ili u oblasti naših nedoumica. Ako će tvoje delo sprečiti duhovni rast bilo koga pored tebe, moraš uzeti u obzir i tu mogućnost kad odlučuješ u oblastima u kojima Božja volja nije otkrivena na neposredan način.

21. oktobar

SAZNATI BOŽJU VOLJU

„*Jer sidoh s neba ne da činim volju svoju, nego volju oca koji me posla.*“ (Jovan 6,38)

Devet desetina naših teškoća da saznamo Božju volju za svoj život nestaju kad dođemo do tačke na kojoj smo voljni da pažljivo slušamo Božja uputstva. Kako se to može postići? Po ljudskom to je nemoguće. Samo Bog to može ostvariti za nas. To mora biti ostvareno Njegovom milošću i silom.

A zar to sve nije otkriveno u Isusovom životu? Morate priznati da je sigurno bila Božja volja za Isusa da pije vodu na samarijskom studencu. Kad je imao prilike da nekome govori o dubljim izvorima, i vodi od koje se ne žedni, učenici su bili iznenađeni kako brzo je Isus zaboravio na svoje sopstvene potrebe.

U Jovan 4,34 čitamo: „A On im reče: jelo je moje da izvršim volju onoga koji me je poslao, i da svršim njegov posao.“ Isus je stalno ukazivao da je to Njegova misija i Njegov cilj u životu. I na kraju, pri završetku svoje službe, sam u Getsimaniji, u borbi orošen kapima krvavog znoja, uzviknuo je: „Oče! kad bi hteo da proneseš ovu čašu mimo mene!“ On je pokazao šta bi u ovom slučaju više voleo, ali je odmah predao svoje želje i svoju volju svome Ocu. „Ali ne moja volja nego tvoja da bude“ (Luka 22,42). Bio je voljan da svoje sopstvene želje potčini Bogu.

Postoji nekoliko misli Duha proroštva koje dobro prikazuju potrebu da rastemo u ovom iskustvu: „Hristos u toku svog života na Zemlji nije pravio planove za sebe. Prihvatao je Božje planove koje Mu je dan za danom Otac otkrivao. Potrebno je da mi tako zavisimo od Boga da naš život može da bude potpuno ostvarenje Njegove volje. Kad predamo svoje puteve Njemu, On će upravljati našim koracima“ (MH 479). To je primer koji nam je Hristos ostavio.

Zar ne biste voleli da živite tako blizu Gospoda da vam On može lično otkriti svoje planove za svaki dan? Zar u najmanju ruku ne biste voleli da budete otvoreni za Njegove planove tako da ako On poremeti planove, koje ste načinili za sebe, ne odbacite ono što je planirao za vas? Dok sve više rastemo i saobražavamo se Isusovom obličju, bićemo sve osetljiviji na to šta su Njegovi planovi, tako da će planovi koje sledimo biti planovi koje je On sačinio, a ne naši.

22. oktobar

OSAM KORAKA VOĐSTVA

„Urazumiću te, i pokazaću ti put kojim da ideš; svetovaću te, oko je moje na tebi.“ (Psalam 32,8)

Kad želimo da saznamo Božju volju za sebe, u vezi sa bilo kojim pitanjem, pre svega Božjom milošću moramo doći do tačke da o tome nemamo svoje volje. To možemo postići samo božanskom silom i putem lične zajednice s Njime. Drugo, ne smemo se rukovoditi osećanjima. Možemo imati nekih osećanja, i u suštini Sveti Duh će nam davati utiske i osvedočenja koji će biti veoma bliski oblasti osećanja. Ali je veoma važno ne zasnivati svoje odluke samo na osećanjima. (Ne odlučuj imajući pred očima samo jedan deo slike, već sva obaveštenja koja imaš sastavi ujedno i stvori odluku zasnovanu na celoj slici!)

Treće, istražuj Božju volju otkrivenu u Njegovoj Reči! Biće i trenutaka kada ti Njegova reč neće otkriti da li da se, na primer, preseliš u ovo ili ono mesto. Ali postoje načela koja se mogu primeniti na mnoge oblasti. A to nas navodi da se podsetimo kako je prvenstvena namera Božjih poruka i saznanja i razgovor s Njime.

Četvrto, uzmi u obzir razvoj situacije vođen providenjem. Budi osetljiv za otvorena i zatvorena vrata. Zapažaj pravac kojim te Bog vodio u prošlosti pokušaj da vidiš da li sadašnje odluke nekako mogu da se uklope u tu sliku.

Peto, iznesi svoju odluku Gospodu u molitvi. Traži Njegovo vođstvo na kolenima, kroz razgovor s Njime. Uzmi vremena da čuješ tihi, tanki glas. Iznesi pred Gospoda svoj slučaj i daj Mu svoj pristanak da ostvari svoje planove za tebe.

Šesto, savetuj se sa hrišćanskim prijateljima. Pobožni roditelji, učitelji i propovednici često mogu da pruže važan uvid u pojave i procese zbog svog iskustva i života sa Gospodom. Ovde treba naglasiti da ne smemo zavisiti **od drugih** da donesu odluke za nas, već samo treba da slušamo ono što imaju da nam kažu i to dodamo celokupnoj slici pre nego što odlučimo.

Sedmo, donesi odluku! Nemoj samo sedeti na ogradi. Odluči! Zatim kaži Bogu u molitvi kakva je tvoja odluka i sprovedi je.

I osmo, pozovi Ga da te zaustavi ako si na neki način pomešao svoje signale. Sve dok dozvoljavamo Gospodu da nas vodi, bićemo vođeni Njegovim Duhom. On je obećao da će ispuniti namere koje ima za naš život.

23. oktobar

ISUS OTKRIVEN UČENJEM CRKVE

„Tada im odgovori Isus i reče: moja nauka nije moja, nego onoga koji me je poslao.“ (Jovan 7,16)

Isus je pravi Čovek Svetog pisma. On je Tema cele te Knjige, Glavna ličnost svakog događaja. On je bio Reč pri stvaranju svega što je stvoreno. Otkriven je slikama i simbolima; a otkriven je i različitim biblijskim istinama. Nekad se događalo da smo odvajali pojedine istine od teme spasenja verom u Hrista. Neki su imali teškoće otkrivši značaj pojedinih učenja u svetlosti činjenice da je naše prihvatanje kod Boga zasnovano samo na dolaženju Isusu za spasenje koje nam je On besplatno ponudio. Na ovaj način tek smo površinski dotakli delić uzbudljivog i vrednog proučavanja kako pojedine istine koje Crkva uči na poseban način otkrivaju Isusa.

Isus je došao da živi i umre za nas kako bi nam mogao ponuditi spasenje. Obećao je da će doći ponovo po nas da nas uzme k sebi da živimo na Novoj Zemlji koju je pripremio za one koji Ga ljube. Njegova ljubav za nas otkrivena je u potpunom obezbeđenju svega što je neophodno da nas spase iz sveta greha.

On je učinio sve što je mogao da nam postane jasno šta sve obuhvata pitanje greha, tako da možemo izabrati život umesto smrti. Čak i Njegovo postupanje sa sotonom i palim anđelima pokazuje kako je pravičan, strpljiv i odlučan da niko ne propusti da razume istinu.

On je pokazao da Ga zanima naš telesni život. Otkriven je kao Bog na delu koji iz ličnog iskustva poznaje potrebe čovečanstva. On nas je naučio kako najbolje možemo živeti dok smo na ovoj Zemlji, a postarao se i da nas probudi ako zaspimo pre Njegovog povratka. Otkrio je svoju silu da očisti naša srca i dao svoju Subotu da bude naročiti znak Njegove sile posvećenja. U svetinji je otkriven kao Jagnje Božje. Dao nam je očiglednu pouku o načinu saobraćanja s Njime i otvorio put u svetinju nad svetinjama pružajući nam sigurnost da Zakon može da se održi Njegovom silom.

Kad proučavamo pojedine istine u svetlosti Isusove pojave i onoga što one uče o Njemu, i posmatramo svoje zajedništvo s Njime, pronalazimo duhovno značenje u različitim učenjima Crkve i postajemo pripremljeni da podelimo te istine sa onima oko nas koji ih očekuju.

24. oktobar

POSVEĆENI ZBOG ISUSA

„I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno.“ (Jezekilj 36,26)

Božji narod bio je neveran svom Gospodu. Unizili su Njegovo ime i zbog toga su neznabošci dobili potpuno pogrešnu sliku o Bogu. Bog je hteo da razjasni svoj odnos s tim narodom. Otkrio je to veću preko proroka Jezekilja: „Zato reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: neću vas radi učiniti, dome Izrailjev, nego radi svetoga imena svojega, koje oskvrniste u narodima u koje dođoste; I posvetiću ime svoje veliko oskvrnjeno u narodima, koje vi oskvrniste među njima; i narodi će poznati da sam ja Gospod, govori Gospod Gospod, kad se posvetim u vama pred njima“ (36,22.23). To posvećenje delo je Svetoga Duha u čišćenju od nepravde. Ono se uopšte ne odvija zbog nas, nego **zbog Gospoda**.

Pogledajmo 25. i 26. stih iste glave: „I pokropiću vas vodom čistom, i bićete čisti; ja ću vas očistiti od svih nečistota vaših i od svih gadnih bogova vaših. I daću vam novo srce, i nov ću duh

metnuti u vas.“ Zapazite redosled kojim se ovde ide. Prvo, Bog iznosi razlog zbog kojeg će očistiti svoj narod. Drugo, govori da će ih oprati od svih nečistota i mrlja. I treće, daće im novo srce. Ponekad kažemo da se novo srce odnosi na iskustvo obraćenja. Ta je vest bila data ljudima koji su već bili Božji narod. Moguće je, dakle, biti među Božjim narodom i morati doživeti novorođenje, i povezano s tim, potrebovati novo srce. Srce koje nam je darovano prilikom novorođenja nije neophodno očišćeno srce. To je otkriveno i životima dobrih ljudi u Pismu. Isto to spomenuto je u knjizi Put Hristu kad je rečeno da će nam biti dato novo srce koje će nas voditi novom životu. To se ne događa preko noći.

Ovde se svakako spominje stalni proces koji je Božje delo ostvarivano Svetim Duhom. To nije nešto što mi možemo uraditi za sebe same. Jedina uloga koju možemo odigrati u ovom procesu jeste da budemo otvoreni Božjem vođstvu i dozvolimo Njegovom Duhu da ostvari svoje delo. Način na koji možemo biti otvoreni Božjem vođstvu jeste izabrati da odgovorimo na predloge Svetoga Duha i svojevolski dođemo svakog dana u Njegovu blizinu kako bismo gajili zajedništvo s Njime. Tek takav odgovor s naše strane omogućuje Mu da deluje u našem životu.

25. oktobar

NEŠTO VEĆE OD ODLASKA NA NEBO

„Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svojega.“ (*Psalam 23,3*)

„A u poslednji veliki dan praznika stajaše Isus i vikaše govoreći: ko je žedan neka dođe k meni i pije. Koji me veruje kao što pismo reče, iz njegova tela poteći će reke žive vode. A ovo reče za Duha kojega posle primiše oni koji veruju u ime njegovo...“ Tako su, vidimo, reke žive vode povezane sa Svetim Duhom. Isus koji je bio ispunjen Duhom od svog rođenja isto tako je uključen u ovaj simbol. On je rekao: „Ko hoće neka dođe k meni i pije.“ Sveti Duh u simbolu vode tiče se svakako očišćenja.

Jedan od vidova delovanja Svetoga Duha jeste očišćenje srca hrišćanina.

Šta znači imati očišćeno srce? To se može opisati na dva načina. Osoba usmerena na ponašanje objasniće očišćeno srce okvirima dela i ponašanja, kao pobedu nad grešnim delima. Ali osoba koja je usmerena na zajednicu sa Bogom, relacionista, opisaće očišćeno srce okvirima zajedništva sa Gospodom Isusom. Imati nečisto srce znači biti u svesnoj odvojenosti od Boga.

Očišćeno srce nećete primetiti kako stalno dan za danom hodi u odvojenosti od Boga. Odnos i zajednica sa Bogom je mnogo značajnija od ova dva objašnjenja očišćenog srca.

Sve naše borbe sa grehom, iskušenjima, padovima i pogreškama javljaju se zbog toga što živimo nezavisni od Gospoda Isusa Hrista i pokušavamo da sretnemo neprijatelja u svojoj sopstvenoj snazi. To se ne može postići. I tek kad ovo shvatimo, i svakoga dana stavimo sebe pod Božju kontrolu, Sveti Duh će moći da nas povede da sve vreme zavisimo od Njegove moći.

Rad Svetoga Duha u našem životu nije delo koje nas spasava za večnost. Naše prihvatanje žrtve na krstu i krvi Isusa Hrista osigurava naše večno spasenje. To je sasvim jasno. Zatim Bog želi da stupimo na područje nečeg većeg – da proslavljamo Njegovo ime svojim životom pred celim svemirom. Veoma je sebično misliti da je najveće postignuće na svetu dovesti sebe na nebo. Mi možemo da saradujemo sa Svetim Duhom, da damo slavu i čast Isusu. To je najvažniji zadatak.

26. oktobar

NAJVEĆA BORBA

„Znajući ovo da se stari naš čovek razape s njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu.“ (Rimljanima 6,6)

Kriza predanja (predaje, potčinjavanja sebe Bogu – *prim. urednika*), očišćenja, ispunjavanja Svetim Duhom, predstavlja temu o kojoj ljudi često raspravljaju i zbog toga se dobija utisak da se obraćenje i predanje obično zbivaju u isto vreme. Međutim, iako to može biti Božji ideal za nas, često su pravo iskustvo obraćenja i potpuno i stalno predanje veoma različita iskustva. To ne znači da obraćenje nije jedan vid predanja. Ali ljudsko srce, iako obraćeno, nekako pronalazi način da ne ostane u stanju predanja, već se koleba između potpune zavisnosti od Boga i zavisnosti od sebe. Te stalne oscilacije vode do kriza – kriza potpunog predanja.

Kao što znamo sva obraćenja nisu ista. Neko doživljava čudesan osećajni uzlet a za drugoga je obraćenje nešto skoro neprimetno. Za one koji su odrasli u Crkvi obično je prijatno razmišljanje o obraćenju; za njih se ono može dogoditi neprimetno i obično nisu u stanju da označe tačan trenutak svog obraćenja. Ali, zapazite opis; obraćenja iz pera Duha proroštva: „Hristos neprekidno radi na srcu. Malo pomalo, možda nesvesno za onoga koji ih prima, nastaju utisci koji privlače dušu Hristu. Oni se mogu primiti razmišljanjima o Njemu, čitanjem Pisma ili slušanjem reči živog propovednika.“ Do ovih reči zvuči odlično, i kao da potkrepljuje misao da nećemo ni primetiti da se bilo šta događa. Međutim, nastavimo rečenicu: „A onda **odjednom**, kada Duh uputi neposredniji poziv, duša se radosno predaje Isusu“ (Čežnja vekova, str. 131). Jeste li zapazili kako se događa promena? Iznenada! Na neposredan poziv Duha! „Mnogi ovo nazivaju iznenadnim obraćenjem, ali to je ishod dugih poziva Božjeg Duha – strpljivog, dugotrajnog procesa.“ (Isto)

Kad bi i bilo moguće da obraćenja budu neprimetna, potpuno predanje se nipošto ne bi moglo odvijati na isti način. Potpuno predanje izaziva krizu u životu koje se mora biti svestan. Put Hristu kaže da je „borba protiv samog sebe najveća borba koja se ikad vodila“ (Put Hristu, str. 34). Takva borba ni u kom slučaju neće ostati neprimećena.

27. oktobar

VELIKA ŽIVOTNA KRIZA

„Svaki koji padne na taj kamen razbiće se; a na koga on padne satrće ga.“ (Luka 20,18)

Kakvu vrstu krize predstavlja predaja volje? Na osnovu iskustava biblijskih ličnosti zauzećemo stav da će potpuna predaja volje biti uvek velika kriza za one koji su padali u malim krizama.

To načelo pokazuje se kao istinito i za život u celini. Ako dete propusti da nauči tablicu množenja, doći će do velike krize kada stigne do rešavanja algebarskih problema. Ako padobranac nikada stvarno nije skočio na treningu, za njega će se otvoriti velika kriza kad mu pilot na 3000 metara u vazduhu kaže: „Iskači!“ Ronjenje može biti velika kriza za nekoga ko se plaši da uđe u kadu.

Za nekog mladića koji zna da upotrebi javni telefon a da ne plati, ili koji svakog dana uzme

poneku bombonu u prodavnici, može doći dan kada će biti pozvan u sudnicu da odgovara za veliku krađu. Nije moguće da nevina beba u kolecvi postane odjednom zločinac. Razlog zašto se Avram našao u velikoj krizi na vrhu planine sa Isakom bio je u tome što je padao u sledu manjih kriza.

Razlog zašto se Petar, pošto se odrekao Isusa, našao sa licem umrljanim prašinom na Getsimanskom tlu i poželeo da umre, sastojao se u tome što je padao u manjim probama pre toga. Na 322. strani knjige Čeznja vekova nalazimo ovu misao: da je Petar naučio pouku, koju je Isus želeo da mu pruži iskustvom na moru, ne bi pretrpeo neuspeh kad je na njega došlo veliko iskušenje.

„Iz dana u dan Bog poučava svoju decu. Prilikama iz svakodnevnog života priprema ih da odigraju svoju ulogu na široj pozornici koju im je Njegovo providenje odredilo. Ishod svakodnevnih proba određiće njihovu pobedu ili poraz u velikoj životnoj krizi.“ (Isto)

Obično se zareda niz malih događaja koji su svi zasnovani na jednom pitanju: „Hoću li imati poverenja u Boga ili u sebe?“ Ako produžavam da padam i grešim u malim probama, mogu planirati veliko hrvanje sa anđelom pored potoka Javoka jednog dana. Ako ste znatiželjni, i želite da saznate kako ćete se poneti u velikim krizama, proverite kako se ponašate dan za danom u malim i imaćete jasan odgovor.

28. oktobar

PAZI NA SOTONSKE PREČICE

„I videh iz usta aždahinih, i iz usta zverinih, i iz usta lažnoga proroka, gde iziđoše tri nečista duha, kao žabe. Jer su ovo duhovi đavolski koji čine čudesu...“ (Otkrivenje 16,13.14)

Da li biste radije umrli nego dozvolili sotoni da vas isceli? Mnogi od nas misle da bi bilo lako odlučiti o ovom pitanju. Ali postoje ljudi koji su pogođeni nekom dugotrajnom, mučnom bolešću ili neizlečivom patnjom i koji su morali dva puta da promisle o ovakvoj odluci. Da li biste radije umrli ili se upustili u 10 % rizika da vas sotona izleči? Je li moguće da nije Božja volja da vas izleči, već da to može biti jedino volja sotone?

Hajde da to pogledamo iz drugog ugla! Da li biste radije goreli na lomači ili se odrekli svoje vere? Je li ovo isto? Većina od nas reći će da smo možda mi živeli u tim danima, i da se od nas tražilo da se odrekemo svoje vere, istupili bismo sa krvlju mučenika u svojim venama i kazali: „Možete me spaliti!“ Ali možda bi priča izgledala drugačije kad bi mokro drvo bilo zapaljeno ispod vas da tiho i sporo gori. Možda to možemo uokviriti još na jedan način. Da li biste radije produžili da se borite sa porazima i padovima u svom životu, sve dok Bog ne bude u stanju da vaše tvrdo srce dovede do potpune predaje Njemu, ili biste radije postigli odmah pobedu bez potčinjavanja darovanu od sotone? Da li je sotona u stanju da daruje pobedu? Možda biste želeli duže da razmišljate o tom pitanju.

U religioznom svetu postoje tri glavne sile kojih će se svaki čitalac knjige Otkrivenje setiti. Te tri sile u poslednjim danima, pred sam Hristov dolazak, opisane su kao katolicizam, otpali protestantizam i spiritizam. Veoma je zanimljivo zapaziti da u novijim knjigama svetske vođe u religioznim krugovima izjavljuju da u današnjem svetu zapažaju tri različite sile – katolicizam, protestantizam i neopentakostalizam, harizmatski pokret. Ovaj treći stalno raste. On spaja ograde podvojenosti verskih zajednica (ne zaobilazeći ni našu). Čvrsto verujem da ovaj pokret ima

podzemne snage koje deluju u svim krajevima sveta. Možemo da zapazimo veliki razvoj ovog pokreta pre Hristovog dolaska.

Zbog tog razloga, dok se bližimo kraju, veoma je važno proučavati o Svetom Duhu i o svemu onome što se otkriva savremenim izražavanjem pravog i lažnog duha.

29. oktobar

TEŽNJA ZA SPEKTAKULARNIM

„I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima. I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini pred zveri...“ (Otkrivenje 16,13.14)

Sotona je poznat kao lav koji riče. Sačuvao je neke od svojih najefektnijih prevara za kraj. Odlučio je da odvuče sa sobom ne samo pijanca iz jarka pored puta već i sveca iz redova Crkve. Metod kojim će se često koristiti jeste spektakularno. Mnogi od nas impresionirani su senzacionalnim. Ne treba toga da se odričemo. Možemo pokušavati da budemo što je moguće svesniji toga, ali duboko u svojoj unutrašnjosti impresionirani smo nesvakidašnjim, neobičnim događajima. Kad bi se neko za vreme bogoslužjenja podigao do plafona, mi bismo bili duboko impresionirani. To bi bilo senzacionalno. Možemo da budemo impresionirani iz različitih razloga, ali ćemo još uvek biti impresionirani!

Mi smo impresionirani velikim ponudama, darovima, prečicama da se do nečega dođe. Kad sam bio u srednjoj školi, čuo sam, iz za mene veoma pouzdanih izvora, da će Henri Ford dati besplatno novi automobil iz svoje fabrike za jedan naročiti novčić. Pretpostavljalo se da takvih novčića ima samo nekoliko. I tako – moj otac je držao seriju evanđeoskih propovedi u gradu. I već možete pogoditi ko je bio u drugoj prostoriji i pretraživao darovanja! Našao sam jedan od onih naročitih novčića! Zamenio sam ga jednim svojim iste vrednosti, jednim od onih koji nisu vredeli kao novi Ford i brzo ga poslao na adresu Henrija Forda. Na kraju sam dobio pismo iz kancelarije Henrija Forda. To je sve što sam dobio od Henrija Forda! U pismu je izražavao svoje žaljenje. Učenici su u Isusovo vreme bili impresionirani spektakularnim. O tome možete čitati u Luka 10,17. Sedamdeset njih se vratilo. Gospod ih je sam pomazao za službu. I kad su se vratili, izražavali su svoja osećanja veoma uzbuđenim glasom: „Gospode: i đavoli nam se pokoravaju u ime Tvoje.“ Videli su da su se odigrali mnogi senzacionalni događaji. Ali ako mi opraštate za parafrazu, Isus im je u stvari odgovorio: „Velika stvar!“ Kazao im je da je sotona spao sa neba kao munja pre mnogo godina. I pokušao je da obrati pažnju svih njih na istinu o spasenju. U susretu sa spektakularnim i nama je danas potrebno da se podsetimo da je najveća vest još uvek vest o spasenju u Isusu Hristu.

30. oktobar

SENZACIONALNO NIJE DOVOLJNO

**„A Avram reče mu: ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati.“
(Luka 16,31)**

Mrtvi koji su ustali, slepi koji su progledali i slične spektakularnosti privlače našu pažnju. Ali koliko je prošlo vremena od kad ste poslednji put došli kući radujući se što je nečije ime dodato knjizi života?

Nebo gleda na pojave toliko različito od nas. Čuda kojima se mi toliko divimo za Boga izgledaju vrlo jednostavna. Ali kad neko dolazi Isusu, celo Nebo se raduje. Mi se trudimo da saznamo pojedinosti i brzo širimo vesti o čudesnim izlečenjima. Ali ne trudimo se da nešto naročito saznamo i pričamo o nekome čije je ime zapisano na Nebu i koji je upravo prihvatio Hrista.

U Luka 16. nalazi se priča o bogatašu i ubogom Lazaru. Ima mnogo pokušaja da se objasni ova priča. Shvatamo da je priča upoređenje koje je Isus upotrebio da bi objasnio određene istine. Jedna od Njegovih pouka bila je o prevarnosti bogatstva. On ovde očigledno nije govorio o stanju mrtvih. Ali druga pouka je bila mnogo prikriivenija i nju je Isus upotrebio kao sredstvo da dopre do Jevreja, crtajući njihov nezgodan položaj. Oni su bili nalik prošnjacima na vratima palate bogataša. Ali usred priče, Isus ocrtava bogataša u vatri mučenja. Bogataš je vikao: „Molim te dakle, oče, da ga pošalješ kući oca mojega. Jer imam pet braće: neka im posvedoči da ne bi i oni došli na ovo mesto mučenja.“ A odgovor dolazi: „Da ko i iz mrtvih ustane neće verovati.“

Mi smatramo da bi mrtvac koji bi ustao osvedočio svakoga na Zemlji. Međutim, sigurno je da ne bi ni tada, a ne bi ni danas. Jevrejske vođe *nisu* bile osvedočene iako je jedan ustao. A Isus nije bio jedini koji je ustao iz mrtvih. Lazarevo vaskrsenje mora da je bilo glavna senzacija u jerusalimskim novinama; ali ono nije pokrenulo tvrda srca da veruju.

Iliji u pećini Isus je objasnio da spektakularno nije najvažnije. Nije mu progovorio ni zemljotresom, ni vatrom, ni vetrom. Bio je to tihi i tanki glas. U Delima 8. poglavlju čitamo o Simonu vračaru, koji je bio impresioniran samo spektakularnim i zato želeo da kupi silu da čini ista dela. Bio je upozoren da se pokaje. I mi danas ne smemo zavisiti od spektakularnog da bismo dokazali ili uverili u istinu. Ne smemo se udružiti u potrazi za senzacionalnim, jer senzacionalno nije dovoljan osnov za veru.

31. oktobar

UPOZORENJE IZABRANIMA

„Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike, i čudesa, da bi prevarili, ako bude moguće, i izbrane.“ (Matej 24,24)

Neki se ljudi osećajno podižu i padaju kad se upućuju pozivi putem senzacionalnog i spektakularnog. To će uvek biti lukava zamka u rukama neprijatelja.

Želeo bih da vas podsetim da čudesna i senzacionalna zbivanja nisu dokaz Božje sile.

Otkrivenje 13. objašnjava da će jedna otpadnička sila činiti da i oganj spadne s neba pred očima ljudi i tako ih varati čudesima, jer će imati silu da to sve čini pred zveri. Ta sila će reći onima koji žive na Zemlji da načine ikonu zveri koja je imala ranu smrtnu, ranu koja se iscelila. Ta sila ima moć da čini čuda – ne neke trikove koji nalikuju čudima – već stvarna čuda. A ta tri nečista duha nalik na žabe, duha đavolska, čine čuda i idu carevima celog vasionog sveta da ih sakupe za boj na dan velikoga Boga.

U Luka 3. čitamo o ženi koju je sotona držao vezanu u toku mnogo godina. Isus ju je oslobodio u Subotu. Ljudi oko njih žalili su se nezadovoljni. Isus je rekao: „Zar nije trebalo odrešiti ovu ženu,

koju je sotona svezao?“ Ako sotona ima moć da veže ljude, bilo bi razumno očekivati da će u određenim slučajevima imati i sposobnost da ih razveže.

Mi znamo da je Jov doživio patnje i znamo odakle su one došle. A ako sotona može da prouzrokuje nešto što će izazvati prišteve (kao kod Jova), trebalo bi da bude u stanju i da to spreči i tako dozvoli odbrambenim mehanizmima ljudskog tela da donesu izlečenje.

Nama je poznat slučaj vračara i Mojsija i Arona pred faraonom na egipatskom dvoru. Znamo da su se i njihovi štapovi pretvorili u zmije. Imamo neke podatke, zasnovane na zaključku da sotona ne može da stvara, da se štapovi vračara nisu stvarno pretvorili u zmije, već je to tako izgledalo. Ako i ne može da stvara, sigurno može da stvori prevaru blisku stvarnosti! Sve nas to navodi na zaključak: osnov za našu veru mora da se nalazi u Isusu i u zajednici koju verom izgrađujemo s Njime, a nikako ne u spektakularnom.

1. novembar

NE ODRIČI SE ISUSA ZBOG POBEDE

„A Bogu hvala koji nam dade pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista.“ (1. Korinćanima 15,57)

Osoba koja je preokupirana onim što joj se događa, koja čezne za pobedom, za promenom života, veoma je otvorena i za savremeni harizmatički pokret. On nudi promenu života brzo i lako. Ne treba se znojiti u borbi sa anđelom pored Javoka. Možeš otići nekome ko će staviti ruke na tvoju glavu, telom će proći naročiti trnci, i odmah ćeš zadobiti pobedu. U crkvi ostatka, uz dosta pažnje posvećene pravednom životu, može postojati široka oblast otvorena za ovakav način zadobijanja pobeđe. Zašto? Zato što mnogi, iako su naučili da je promenjen život važan, nisu naučili da su zajednica, razgovor i zavisnost od Hrista jedini put i način da se ostvari promenjen život.

Kad bih ja bio sotona, mislim da bih bio veoma srećan kad bih nekome mogao da smanjim iskušenja za jedno izvesno vreme, ako time postizem da ta osoba potpadne pod moju kontrolu. To bi bila dobra trgovina, zar ne? A osoba koja hrišćanstvo vidi prvenstveno u okvirima ponašanja, može veoma lako biti povedena u ovakvu zamku.

Međutim, za osobu koja se oslanja na zajedništvo koje verom izgrađuje sa Hristom, osobu koja shvata da je celokupni osnov hrišćanskog života zajedništvo, razgovor, zavisnost od Isusa, za takvu osobu duhovni život nije ni u kakvoj zavisnosti od iznenadnih, spektakularnih promena.

Istina je da Sveti Duh *zaista* učestvuje u menjanju našeg života. Sveti Duh *zaista* donosi pobeđe. Sveti Duh *zaista* ostvaruje mnoge veličanstvene pojave i vidljivo delo Duha će nastavljati svoj razvoj sve do kraja vremena milosti. Ali osnov našeg prosuđivanja da li je neko delo od Boga, ili je ostvareno nekom drugom silom, mora uvek biti čvrsto zasnovano na Pismu i protumačeno uklapanjem u okvir stalne i žive zajednice sa Bogom. Izmenjen život ne dokazuje ništa. Ono što je važno jeste ko ga je promenio, zbog kojih razloga i iz kojih pobuda. Ono što vidimo kao izmenjen život uvek je samo spoljašnjost. Mi ne vidimo i ne poznajemo srce. I zato ne smemo nikada postati zainteresovaniji za pobedu nad gresima od interesovanja za Isusa. Kad usmerimo svoju pažnju na Njega, promenjeni život, koji nam je toliko potreban, javiće se kao prirodna posledica.

2. novembar

ISTINA POMEŠANA SA ZABLUDOM

„A Duh razgovetno govori da će u poslednja vremena odstupiti neki od vere slušajući lažne duhove i nauke đavolske.“ (1. Timotiju 4,1)

Verujete li da biste mogli da prosuđujete o Bibliji svojim sopstvenim iskustvom ili da biste svoje iskustvo morali da vrednujete Biblijom? Kad vam se nešto dogodilo, kad ste nešto iskusili, veoma je teško da u to ne verujete. Teško je ne prihvatiti nešto što ste stvarno doživeli. Ali ni iskustvo samo po sebi nije siguran vodič uprkos tome kako nam stvarno, vredno i ubedljivo delovalo.

Kad se Saul raspitivao kod vračare iz Endora šta će se dogoditi u borbi u koju je uskoro trebalo da stupi, iskusio je nešto stvarno. Ne samo to, nego je i predviđanje koje mu je bilo dato od duha, koji se predstavljao kao Samuilo, bilo tačno. Međutim, to nije značilo da je ono došlo od Boga.

Sotona će učiniti sve da prevari svet. „Izuzev onih koje će Božja sila verom u Njegovu reč sačuvati, ceo svet će biti uvučen u ovu prevaru.“ (Velika borba, str. 455)

Rečeno nam je da će se na kraju vremena zbivati razna čuda, da će bolesni ozdravljati. Sotona je stvarno biće i dela koja čini su stvarna. Istina je da postoji i mnoštvo trikova, koje izvode mađioničari i njima slični majstori opsene, u kojima se nešto nestvarno pojavljuje kao stvarno. Ali iako možete dokazati da nije u pitanju trik, već da je prisutno natprirodno, to ne dokazuje da je natprirodno od Boga.

Kad je istina pomešana sa zabludom, tada je najopasnija. Ako imate flašicu od smeđeg stakla koja sadrži otrov, a na njoj je slika lobanje sa ukrštenim kostima, sa jasnom naznakom da je to otrov, hoće li on biti tako opasan kao otrov u zelenkastoj flašici sa etiketom osvežavajućeg pića? Sotona zna bolji put od otvorenog nastupa sa svojim prevarama. On zna da su najbolje laži samo delimično neistinite. On zna da je najbolji način da obuhvati ljude svojim delovanjem onaj u kome se prurušava u anđela svetlosti. Tada smo mnogo spremniji da prihvatimo njegove prevare.

Tek zavisnošću od Hrista, upoznavanjem i druženjem s Njime kroz stalnu zajednicu zasnovanu na Njegovoj reči, sigurni smo protiv sotonskih prevara.

3. novembar

SAČUVANI OD ČASA ISKUŠENJA

„Jer si održao reč trpljenja mojega, i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svet da iskuša one koji žive na zemlji.“ (Otkrivenje 3,10)

Sigurno je da se istina ne može prosuđivati na osnovu prisutnosti natprirodne sile, na osnovu čuda ili izlečenja. Ona se ne može prosuđivati ni na osnovu toplote u zajednici ljubavi ili promenjenim životom. Na osnovu čega ćete onda prosuđivati istinu? Kako doći do zaključka koji će je potvrditi?

Prvo, očigledno je da **možemo** raspoznati istinu. O tome imamo određeno obećanje. „Oni koji ozbiljno traže poznanje istine i bore se da poslušnošću očiste svoje duše, i čine sve što je u njihovoj moći da se pripreme za borbu, naći će u Bogu istine sigurnu zaštitu. ‘Jer si održao reč trpljenja

mojega, i ja ću tebe sačuvati' (Otkrivenje 3,10), jeste Spasiteljevo obećanje. On će pre poslati sve anđele sa neba da zaštite njegov narod nego što će dopustiti sotonu da nadvlada i jednu dušu koja se u Njega uzda" (Velika borba, str. 454). Mi na svojoj strani imamo moćne sile na koje se možemo osloniti.

Prvi i osnovni način proveravanja istine u slučajevima natprirodnih događanja jeste Rečju Božjom. Čak i ljudi koji očigledno vole jedni druge, Isusa i Sveto pismo, ali ne drže Božje zapovesti, ne mogu se proglasiti za one koji su od Boga. „Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako u njemu nema zore“ (Isaija 8,20). Ako jedna grupa doživljava čudesne događaje, ali u isto vreme uči da ne treba poštovati Božji zakon, u tome se krije krupan ključ. Iako može biti istina da ima iskrenih **pojedinaца**, koje Bog vodi sebi, u svakoj grupi, taj podatak ne dokazuje da treba napustiti istine, koje su nam otkrivene kao Crkvi, i pridružiti im se. Oni se mogu nalaziti na **svom** putu uspona, ali ako im se pridružimo, to može biti **naš** put nazadovanja.

Drugi isto tako važan čuvar od prevara predstavlja posedovanje Hristove pravde, boravak u živoj zajednici s Njime. Svako teoretsko poznavanje Pisma pokazaće se nedovoljnim da nas provede kroz vremena koja nas očekuju. Ali ako produžavamo zajednicu sa Hristom, čvrsto zasnovanu na Njegovoj reči, bićemo sigurni protiv svih zamki neprijatelja.

4. novembar

KAKO RAZAZNATI PREVARU

„Da vas niko ne prevari nikakvim načinom.“ (2. Solunjanima 2,3)

Sa planine je sišao brđanin držeći u ruci falsifikovanu novčanicu od 18 hiljada. Hteo je da otisne 10 000 ali mu se u štampanju potkrala greška. Izgledala je ipak tako lepo da nije mogao da se uzdrži da je ne razmeni. Stigao je u prodavnicu u dolini i dao novčanicu prodavcu. Ovaj ju je uzeo i upitao: „Želite li tri novčanice po šest hiljada ili dve po devet?“

Nema nikakvog smisla praviti falsifikat ako ne postoji prava stvar. Oni koji prave falsifikovan novac priznaju da postoji pravi. Kad razmišljamo o savremenim otkrivenjima Svetoga Duha, znamo da će za svako pravo probuđenje sotonu pokušati da stvori falsifikat.

Svi mi smo strahovito impresionirani spektakularnim i to slobodno možemo priznati. Neprijatelj će pokušati da prevari, ako bude moguće, i izabrane. Sveto pismo izveštava o čudima i objavljuje da ih u izvesnim trenucima čini i sam sotonu. Zbog toga iako možemo biti impresionirani spektakularnim, ne smemo na osnovu čuda prosuđivati istinu. Istina mora biti prosuđivana na osnovu Svetog pisma i naše lične zajednice sa Bogom.

U Otkrivenju 17. prava Crkva predstavljena je čistom ženom, a lažna bludnicom. Bog se uvek nežno starao za svoju Crkvu i zato joj je otkrivao svoju silu i davao svoje darove. Prava Crkva poslednjeg vremena moći će da očekuje snažno delovanje Svetog Duha. Falsifikovana delovanja spektakularnog tipa moći će da se očekuju u falsifikovanoj crkvi. Neki ljudi će se ovde zavaliti u stolicu i reći: „U redu, onda smo mi u pravoj Crkvi!“ Jeste li sigurni? Lažna crkva o kojoj govori Otkrivenje nazvana je Vavilonom. Vavilon je izraziti primer čovekovih pokušaja da spase samog sebe. A ako još uvek na neki način pokušavate da spasete sami sebe, možete imati udela u duhu Vavilona, bilo da ste u crkvi koja se zove tim imenom ili ne. Ako još uvek niste došli do kraja svojih snaga i naučili se potrebi da dolazite svakog dana Isusu za spasenje i zajednicu s Njime, još uvek ste

deo Vavilona. Sve dok Ga ne budete upoznali sami za sebe, nećete biti sigurni protiv prevare, bez obzira koliko **podataka** znali o poslednjim danima. Potrebno je oboje.

5. novembar

OBAVEŠTENJA NISU DOVOLJNA

„Isus mu reče: Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me.“ (Jovan 14,6)

Mnogi vernici crkve ostatka osećaju se dosta sigurnim od nekih prevara koje se šire poslednjih dana. Sigurno je da nećemo poverovati kad čovek vraćen u život izjavljuje da se posle smrti našao na nebu. Poznajemo istinu bolje od verovanja u priče o satelitima vanzemaljaca koji su se našli na Zemlji pre mnogo hiljada godina. Nama je poznato sve o takvoj vrsti nagađanja i mislimo da nikada nećemo biti prevareni.

Međutim, postoji nešto više – a to više tiče se činjenice da Božja reč ima najmanje dve namene. Istina je da je Božja reč tu da pouči o istini. Isus je rekao: „Reč je tvoja istina“ (Jovan 17,17). Druga namena Pisma jeste da dođemo Isusu i imamo život. Te dve namene mogu se svesti na: 1) Biblija za obaveštenje i 2) Biblija za zajednicu. Moguće je biti potpuno svestan učenja Biblije i naučiti napamet mnoštvo njenih obaveštajnih tekstova i opet biti prevaren zbog toga što u Bibliji nismo otkrili ličnu zajednicu sa Isusom. Prvenstvena namena Svetog pisma je druženje i zajednica sa Gospodom Isusom Hristom i iskustva u zajednici s Njime zasnovana na obaveštenjima iz iste knjige.

Jedno od najizrazitijih i najjasnijih tumačenja kako možemo biti sigurni da se nećemo naći među onima koji će biti prevareni dolazi iz pera Duha proroštva: „Postoji zadatak koji u ovo vreme treba obaviti, a koji će im omogućiti da stoje u vreme nevolje; svi moraju uzeti udela u ovom poslu. Oni moraju biti. 1.) Odeveni u Hristovu pravdu [zapazite redosled važnosti] i 2.) tako učvršćeni istinom da ne prihvate sotonske obmane kao prave izraze Božje sile.“ (R&H 24. XII 1889)

Svako proučavanje u koje se upuštate treba završiti na isti način – pitanjem da li ste danas održali u životu svoju zajednicu sa Isusom? Da li vam je poznato kako treba da provodite svoje mirne trenutke s Njime dan za danom, sa Njegovom rečju i u molitvi? Doći će vreme kada će ljudi koji odlično poznaju detalje iz Sveto pismo biti strašno prevareni, jer ne poznaju Isusa. To zahteva nešto više od obaveštenja iz Knjige. Da bismo stajali čvrsto u poslednjim danima moramo imati živu zajednicu sa Gospodom Isusom i to zajednicu nepokolebljivo zasnovanu na istinama Biblije.

6. novembar

OBELEŽJA BOŽJE CRKVE

„Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ (Otkrivenje 14,12)

Koja crkva poseduje dva znaka raspoznavanja o kojima govori naš tekst? To nije crkva koja samo govori o Božjim zapovestima i koja ih veruje. To je Crkva koja ih **drži**. Ta Crkva ne smatra samo da je vera u Hrista nešto pohvalno i važno – ona poseduje veru Isusovu. Ne oslanja se na činjenicu da su osnivači i pioniri Crkve držali sve zapovesti Božje i imali veru Isusovu. Kad god

posmatrate otkupljene, kroz koje možete očekivati veličanstveno delovanje Božje sile, primećujete obe karakteristike. Ne možete očekivati moćno izlivanje Božjeg Duha i probuđenje jednostavne pobožnosti među ljudima koji stavljaju veliki naglasak na zapovesti, ali koji ne poznaju Isusa, isto kao što ih ne možete očekivati među ljudima koji stavljaju veliki naglasak na poznavanje Isusa ali ne obraćaju pažnju zapovestima. Oboje je jednako važno.

Pre izvesnog broja godina Bog je uputio neposrednu vest Crkvi opisujući zašto će neki ljudi tražiti naročita iskustva na sastancima svetosti ili pentakostalnim skupovima. Ona je zapisana u knjizi Evangelizam na stranicama 451 i 452: „Mi smo kao narod pali u (suprotnu) zabludu. Priznajemo zahteve Božjeg zakona i govorimo ljudima da su **dužni** da mu se pokoravaju,“ (zapazite reč dužni), međutim, „nemamo ono poverenje, onu veru koji čine da duša prebiva u Hristu... U nedostatku vere mnogi koji žele da poštuju Božje zapovesti gotovo da nemaju mira i radosti... Oni nisu usidreni u Hristu. Mnogi osećaju prazninu u svom životnom iskustvu; čeznu za nečim što nemaju. Na taj način neki su povedeni da prisustvuju ‘sastancima svetosti’, i dirnuti su osećanjima i rečima onih koji krše Božji zakon.“

Dok Bog vodi pojedince do trenutka kada će i držati Njegove zapovesti i imati veru Isusovu, Njegova je namera da Njegova crkva isto prihvati oboje. Ako propustite bilo koju od ovih velikih potreba, na kraju ćete se izgubiti. Međutim, za one koji dan za danom verom traže zajedništvo sa Isusom, za one koji su stalnim posmatranjem Njegove privlačne ličnosti promenjeni u Njegovo obličje i povedeni do poslušnosti, postoji sigurnost od oluje koja se podiže oko nas.

7. novembar

ISKRENOST NIJE DOVOLJNA

„Jer im beše bolje da ne poznaše puta pravde, negoli kad poznaše da se vrate natrag od svete zapovesti koja im je predana.“ (2. Petrova 2,21)

Jeste li već možda čuli za majke u nekim delovima sveta koje bacaju svoju decu krokodilima za vreme službe mnogobožačkim bogovima? Ne znam da li još uvek postoje majke koje to čine, ali morate da priznate da ove majke moraju biti veličanstveno iskrene kad mogu da bace svoju decu krokodilima – vrlo iskrene ili vrlo nešto drugo! Moguće je da jedna mnogobožačka majka izađe iz tame mnogobožačkih običaja, kad je Bog izvede u poznanje veće svetlosti istine i jasnije razumevanje Božjeg karaktera. Nije potrebno da sudimo majci koja bi žrtvovala svoje dete. Nije potrebno ni da mi kao pojedinci određujemo njenu večnu sudbinu. Možemo posmatrati prizor pred sobom, plakati i moliti se Bogu da je izvede da ne postupa tako. Ali, da li bismo, sa onim što mi znamo, razumemo, i saznanjima koja su nama dostupna, trebali da odemo i da joj se pridružimo? Da li bismo i mi trebali da bacimo **svoju** malu decu krokodilima zbog toga što smo osvedočeni da je ona iskrena?

Ne moramo prosuđivati bilo čiju večnu sudbinu, ili uzimati u obzir nečiju iskrenost, kad posmatramo određene harizmatске pokrete danas u svetu.

Mnogi od harizmatских pokreta koje danas vidimo mogu jednostavno biti zamaskirane manifestacije spiritizma, ali mi nismo pozvani da prosuđujemo o pojedincima. Oni koji ostavljaju jasna učenja Svetog pisma i udružuju se sa harizmatским grupama biće sigurno prevareni. Ako pronalazimo prazninu u svom životu, ona može biti ispunjena odlaženjem u tišinu sa Božjom rečju i

traženjem lične zajednice s Njime.

Naše ispravno razumevanje podataka iz Svetog pisma ne daje nam razlog za samodopadljivost. Kao vernici „Crkve ostatka“ ponekad sebe smatramo nepovredivima. Međutim istina je da će Sveti Duh biti izliven na one koji drže zapovesti Božje i imaju veru Isusovu – u stvari ne samo nešto teoretsko – Sveti Duh neće biti izliven u svojoj punini sve dok većina u Njegovom narodu ne bude saradivala s Njime. A ako svojevolumino odbijem da budem deo te grupe, na kraju ću biti zaobiden.

8. novembar

DUH ISTINE

„A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unapredak.“ (Jovan 16,13)

Prvi zadatak Svetog Duha nalazimo u tekstu Jovanovog jevanđelja 16,7-9: „Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem; jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama; ako li idem, **poslaću** ga k vama. I kad on dođe **pokaraće** (osvedočiće) svet za greh, i za pravdu, i za sud. Za greh dakle što ne veruju mene.“ Hajde da proanaliziramo biblijsko shvatanje greha koje nam je ovde dato! Greh je nešto više od učinjenog dela koje predstavlja nešto pogrešno i rđavo u prestupu Zakona. Ono suštinsko što se ovde naglašava jeste da se greh tiče neverovanja, nepoverenja u Gospoda Isusa Hrista. A Sveti Duh ima dužnost da, kao svoj prvi zadatak, podseti svakoga na ovo. Njegov prvi zadatak obuhvata ceo svet. Niko nije izostavljen. Jadni mnogobožac u nekom zabačenom kraju osvedočen je o grehu pre dolaska misionara, Pre njega tamo se našao Sveti Duh. Njegovo je delo da osvedoči svet o grehu. On nikoga ne mimoilazi. Dok ja i ti spavamo, Sveti Duh negde obavlja svoje delo osvedočavanja.

Kad bi sve što podrazumeva spasenje bilo moguće obuhvatiti delom osvedočavanja o grehu, ceo svet bi bio spasen. Međutim, postoji nešto veće u delovanju Svetog Duha; to je Njegovo drugo delo o kome čitamo u Jovan 3,3-5; „Odgovori Isus i reče mu: zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božjega. Reče Nikodim njemu: kako se može čovek roditi kad je star? Eda li može po drugi put ući u utrobu matere svoje i roditi se? Odgovori Isus: zaista, zaista ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje.“ Biti nanovo rođen znači biti rođen od Duha. Drugi deo delovanja Svetoga Duha je delo obnavljanja, koje se odvija samo u srcima i životima ljudi koji odgovaraju na Njegove pozive. Da bi svi bili spaseni bilo bi potrebno da svi odgovore na ovaj drugi deo službe Svetog Duha. U ovome se krije jasna razlika. Biblija jasno uči da Bog želi da se svi ljudi spasu, ali samo oni koji odgovaraju na Njegov poziv mogu da prime novorođenje koje je omogućeno svakome. Dok danas izabiramo da iznova prihvatimo delovanje Svetog Duha u svom životu, On će obaviti svoje delo obraćenja. Dok Mu odgovaramo, bićemo dovedeni u sklad sa Bogom.

9. novembar

MOĆ DUHA

„I on će napred doći pred njim u duhu i sili Ilijinoj da obrati srca otaca k deci, i nevernike k mudrosti pravednika, i da pripravi Gospodu narod gotov.“ (Luka 1,17)

Jovanu Krstitelju bila je poverena naročita vest pripreme. On je bio poslan kao Isusov preteča da pripremi, koliko je više moguće ljudi svog doba, da prihvate Isusa kad bude došao. Ako ste ikada proučavali Jovanovu službu i njegovu vest, možda ste se pitali kakva je ličnost bio. Niko ga sigurno ne bi smatrao diplomatom! Došao je u duhu i sili Ilijinoj, u sili onoga koji je upitao narod na Karmilu: „Dokle ćete hramati na obe strane? Ako je Gospod Bog idite za njim“ (1. Carevima 18,21). Jovan Krstitelj nije govorio tiho i blago. Nije merio reči. Izricao je ozbiljne ukore; nazivao je ljude svog doba porodima aspidinim.

Jeste li ikad razmišljali o vesti Jovana Krstitelja i pitali se zašto je koristio tako oštre izraze i neposredan pristup? Naši propovednici obično pokušavaju da to izvedu na neki blaži način. Jovan Krstitelj nije radio tako. Njega je Sveti Duh upotrebio kao mač koji treba duboko da zaseče i pripremi put Isusu Hristu. „Bog ne šalje vesnike da laskaju grešnicima. On ne šalje vest mira da bi kobnom sigurnošću uljuljkao neposvećene.“ (Čežnja vekova, str. 71)

I danas postoje trenuci kada Sveti Duh duboko zaseca; ne šteti naša osećanja i ne trudi se da nam bude prijatno, već seče duboko u našu dušu sa gorućom vešću osvedočenja. Deluje da nas učini bolno svesnim naših propusta, našeg licemerstva, našeg nepoverenja u Boga. Ukazuje nam na naše grehe, sebičnost i nedostatak brige za ono što je stvarno vredno. Njegova je prvenstvena namera da nas osvedoči u našu duboku potrebu za spasenjem koje Bog nudi, tako da budemo pokrenuti da dođemo i primimo spasenje.

Samo oni koji su bolesni, i **znaju** da su bolesni, voljni su da potraže pomoć lekara. A i samo oni koji **prepoznaju** svoje stanje kao grešnici biće voljni da dođu i prime spasenje koje je On omogućio.

Danas, kad osećamo da Sveti Duh svojim mačem duboko zaseca u našu samodopadljivost, možemo biti zahvalni za Njegovu službu kojom nas dovodi Isusu da bismo pronašli isceljenje i odmor.

10. novembar

SARADNJA SA SVETIM DUHOM

„Jer jevanđelje naše ne bi k vama samo u reči nego i u sili i u Duhu Svetome, i u velikom priznanju, kao što znate kakvi bismo među vama vas radi.“ (1. Solunjanima 1,5)

Postoji velika razlika između izgovaranja reči i propovedanja koje Sveti Duh svojom silom čini delotvornim. „Jedino kada Duh prati istinu do srca, ona će probuditi savest ili preobraziti život. Čovek može biti sposoban da iznese slovo Božje reči, on može biti upoznat sa svim njenim zapovestima i obećanjima, ali ako Sveti Duh ne usadi istinu, nijedna duša neće pasti na stenu i razbiti se.“ (Čežnja vekova, str. 578)

Prvo delo Svetoga Duha jeste delo osvedočenja. Naša najveća potreba jeste da shvatimo potrebu za spasenjem. Kako mnogo ljudi koji su odrasli u religioznim krugovima i predstavljaju četvrtu generaciju u Crkvi osećaju ovo kao svoj nedostatak! Neki čak kažu: „Kako mogu prepoznati svoju potrebu kad nikad nisam bio u svetu?“ Kako shvatiti potrebu kad ne poznaju ništa drugo osim uobičajene rutine svakodnevnih formalnih bogoslužjenja? Sveti Duh je odgovoran da dovede svaku

osobu ka shvatanju svoje potrebe; iako On može da iskoristi opterećenja greha da nas povede i ukaže nam na nju, On može da obavi isto delo u srcu uzdizanjem Isusa i ukazivanjem na udaljenost od Uzora, iako sve izgleda u najboljem redu.

Ponekad pokušavamo da pomognemo drugima da shvate svoju potrebu i ukazujemo im na nju. Međutim ako delujemo bez nadahnuća Svetoga Duha, koji poznaje odgovarajuće vreme za svakoga, sigurno ćemo završiti sa neuspehom. Sa druge strane možemo govoriti o Svetom Duhu, i kako je Njegovo delo da osvedočava, i zbog toga sesti i čekati da On sam uradi svoje delo. Međutim, Sveti Duh želi da upotrebi nas, da nas kontroliše, da deluje kroz nas u dosezanju ljudi. Isus je obećao svojim učenicima da će *im* poslati Utešitelja. Sveti Duh je poslat *nama*, da živi u nama i u saradnji s Njime možemo biti upotrebljeni da Bog dosegne srca ljudi. Bog želi da deluje kroz nas. Nije Njegova namera da delujemo bez Svetoga Duha, a ni da Sveti Duh deluje bez nas. Potrebno je da saradujemo s Njime.

11. novembar

SOTONA JE OSUĐEN

„Sad je sud ovome svetu: sad će biti isteran knez ovoga sveta napolje.“ (Jovan 12,31)

Sveti Duh osvedočava svet o sudu. „A za sud što je knez ovoga sveta osuđen“ (Jovan 16,11). Šta nam ovo govori o delovanju Svetoga Duha? Svakako, ako je knez ovoga sveta osuđen, kao glavni grešnik, i njegovi sledbenici će biti osuđeni. U trenutku kad se Hitleru na kraju Drugog svetskog rata ceo svet rušio na glavu, i svi njegovi sledbenici našli su se u teškoćama. U momentu kad je Golijat pao od Davidovog pogotka, svi Golijatovi sledbenici znali da su pobeđeni i zato su počeli da beže. Zato nas Sveti Duh osvedočava da kad je Isus na krstu izjavio: „Svršeno je!“ sotona je dobro znao da je sa njim svršeno, a i svako ko je rođen na ovom svetu greha i odbacuje Hristovu pravdu zna da mora da se boji i sa strahom gleda na sud.

U drugom pogledu bitka je završena; pobeda je izvojevana. Ako ste na strani pobednika činjenica da je knez ovoga sveta osuđen ne podstiče vas na strah, već budi u vama nadu, zahvalnost i mir. Mnogo zavisi od toga na čijoj ste strani. Svako od nas ima danas prednost da izabere stranu pobednika.

Kad je David odrubio Golijatovu glavu, oni koji su bili na Davidovoj strani klicali su u radosti pobede. Nama je rečeno da ako verujemo u Hrista nećemo čak ni doći na sud (Jovan 5,24). Zato se možemo radovati. Osvedočavajuće delo Svetog Duha može uneti u naše srce nadu i utehu. Kad On dođe, pokaraće svet za greh, za pravdu i za sud.

Dozvolite danas Svetome Duhu da vas osvedoči da ako živite udaljeni od Isusa, bez obzira koliko je taj život dobar ili rđav, živite životom greha. Ne izabirajte da živite bez zajedništva sa Isusom. Neka vaša hrabrost izvire iz činjenice da je, kad stupamo u zajednicu sa Hristom, nadohvat Očeve ruke Njegova pravda, i da je ona dovoljna. On može da izvede svoj narod pred sebe bez ikakve mrlje. Sud nije nešto čega treba da se plašimo; on treba da nas navede da se radujemo jer je izvojevana pobeda. Izvojevana je na krstu i spasenje je osigurano. To je istina koju Sveti Duh teži da učini jasnom i nama danas.

12. novembar

OBNOVLJENJE SVETIM DUHOM

„Jer i mi bijasmo negda ludi, i nepokorni, i prevareni, služeći različnijem željama i slastima, u pakosti i zavisti živeći, mrski budući i mrzeći jedan na drugoga. A kad se pokazala blagodat i čovekoljublje spasa našega Boga, ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas.“ (Titu 3,3-5)

Zar nije veličanstvena milost i ljubav Božja? „Ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom prerodenja i obnovenjem Duha Svetoga. Koje ga izli na nas obilno kroz Isusa Hrista Spasitelja našega. Da se opravdamo blagodaću Njegovom, i da budemo naslednici života večnoga po nadu.“ (Titu 3,5-7)

Ovde nalazimo predivnu sliku spasenja od greha koje prima svako srce ispunjeno verom. Ovde se opisuje obnavljajuće delo Svetoga Duha i Njegovo delo preporodenja života.

Da li se ovo postiže samo prihvatanjem Isusa? Da li je opravdanje sve, ili je i posvećenje deo spasenja? Duh proroštva odgovara: „Kad se duša obrati, njeno spasenje još nije postignuto. Ima još trka koje treba trčati; naporna trka je još pred njom. Šta je to? ‘Bori se u dobroj **borbi vere**’... Nema oslobođenja od ove borbe; ona je doživotna.“ (LT 313)

Iako je delo Svetoga Duha u obnovenju veličanstveno, postoji nešto više. Delo Svetoga Duha tokom hrišćanskog života isto toliko se tiče spasenja koliko i delo Isusa Hrista na krstu. Sve je to spasenje.

Jedna je spasenje od naših prošlih greha, a drugo i od sadašnjeg grešenja. Imamo i obećanje da ćemo na kraju biti izbavljeni iz sveta greha. Sve to proizilazi od Hrista i prima se verom. Ne postoji razlika.

Šta se događa prilikom obraćenja? Novorođenjem primamo natprirodnu promenu stava prema Bogu i novu sposobnost da Ga upoznamo (Čežnja vekova, str. 145). Mi možemo primiti ono što nam je potrebno da počnemo hrišćanski život. Kad počnemo borbu vere u kojoj dan za danom tražimo Isusa, i kad Sveti Duh obavi svoje delo promene našeg života, bićemo svakoga dana povedeni u stalno hodanje sa Hristom.

13. novembar

BEZNADEŽNO RELIGIOZNI

„Što je rođeno od tela, telo je; a što je rođeno od Duha, duh je.“ (Jovan 3,6)

Kad se rađamo na ovom svetu greha, rođeni smo bez radosti u svetosti i radosti u zajedništvu s Bogom. To je problem nas koji smo rođeni kao grešnici. Međutim, u isto vreme ljudska bića rađaju se kao beznadežno religiozna. Mi moramo da služimo nečemu. Naša je teškoća što često ne razaznajemo da je tu unutrašnju prazninu uobličio sam Bog. I tako, dok ljudi ne otkriju istinu Jevandelja, usmeravaće svoju službu ka stvarima, ka drugim ljudima ili ka samima sebi. Niko nije nanovo rođen sve dok Sveti Duh nije u mogućnosti da ga povede da prestane da služi bilo čemu drugome osim Bogu.

Meni su kao propovedniku rekli da je jedna od mojih odgovornosti da pomažem ljudima da se obrate. Ako je to istina, kako se to može postići? Postoji li nešto čime možemo nekome pomoći da dođe do obraćenja? Sigurno je da na svoje rođenje nismo mogli da utičemo. Ono se jednostavno dogodilo a da ga mi nismo izabrali. Ali u vezi sa novorođenjem, i izbor i uticaj stoje do nas. Bog nam daje život, snagu i zdravlje kako bi nam omogućio sve pogodnosti da dodemo, k Njemu po večni život. On nam nudi nešto više od života na Zemlji dugog sedamdesetak godina. Nudi nam večnost – da izaberemo drugo rođenje.

Jedna od prvih pojedinosti koje možemo učiniti da dovedemo druge do obraćenja jeste da uzdignemo Isusa. Kad je Isus uzdignut, a Svetom Duhu omogućeno da govori srcu osvedočenjem o Njegovoj ljubavi, srca su omekšana, privučena Hristu i slomljena.

Sveti Duh ima odgovarajući trenutak za svakoga od nas – Nikodima je čekao i pripremao tri godine. Kad bi Nikodim došao nekima od nas, kao što je došao Isusu one noći, mi bismo ga sledeće Subote povelili prema bazenu za krštenje. Međutim, Isus je bio voljan da sačeka trenutak koji je Sveti Duh predvideo, trenutak kada je Isus bio podignut, a tada je Nikodim odgovorio na pravi način i postao verni Gospodnji sledbenik. Delo je Svetoga Duha da dovede ljude do trenutka u kome će biti voljni da služe nečemu drugome a ne stvarima, drugim ljudima ili sebi. I tada, kada je Isus podignut, srca bivaju zadobijena i grešnici su obraćeni.

14. novembar

DUH DELUJE GDE HOĆE

„Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.“ (Jovan 3,8)

Veoma učen čovek došao je Isusu jedne noći. Bio je to učitelj, obrazovani intelektualac, mislilac. Došao je Isusu i rekao: „Primećujem da si veliki učitelj. A ni ja nisam rđav. Zašto ne bismo malo diskutovali?“ A Isus mu odgovara: „Ono što ti je potrebno jeste da budeš nanovo rođen.“

Nikodim je služio nečemu drugome umesto Bogu. Ali bio je privučen Isusu. Došao je da bi porazgovarao sa Njim. Nije u potpunosti shvatao svoju potrebu i kad je Isus rekao: „Ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božjega“ (Jovan 3,3), Nikodim nije razumeo Isusove reči. Dokazao je da neobraćen čovek ne može da prihvati ništa duhovno, jer je upitao: „Kako se može čovek roditi kad je star?“ Tek obnavljajućim delovanjem Svetoga Duha možemo razumeti o spasenju verom u Isusa i o onome na šta se odnose upoređenja o „carstvu Božjem“. (COL 62)

Isus je Nikodimu te noći izložio svoje najjasnije pouke o novorođenju. Međutim, da li je te noći Nikodim doživeo novorođenje? Ono što nam je poznato jeste da je te noći hodio kroz tamu razmišljajući, pitajući se i odgovarajući na svoja pitanja. U toku tri godine Isus je dozvoljavao da seme koje je posejano obavi svoje delo. Novorođenje se javlja u odgovarajućem trenutku za svaku osobu, a čak ni Isus nije remetio to određeno vreme. Određeno vreme nije neki tačan sat ili određeni broj godina. Vreme se tiče uslova. Kod nekih ljudi uslovi se stiču veoma brzo. Drugi možda moraju da prožive duge godine pre nego što budu u stanju da prekinu svoj život bez Boga. Za Nikodima uslovi su se sticali tri godine. U vreme Isusovog raspeća, Nikodim je bio u stanju da prihvati delo Svetoga Duha obavljeno na njegovom obnovljenju. Jedno od prvih dela bilo je da sa Josifom iz Arimateje obavi dostojanstvenu sahranu za Isusa. Ovaj bogati i ugledni čovek postao je

siromah koga su nekadašnji prijatelji ismevali zbog vernosti Isusu. Ali kad se jednom Nikodim potčinio obnavljajućem delu Svetoga Duha, postao je voljan da bude siromah zbog ljubavi prema Onome koji je postao siromah nas radi, da se mi Njegovim siromaštvom obogatimo.

15. novembar

OČIŠĆENJE SVETIM DUHOM

„I ja ću umoliti oca, i daće vam drugoga utešitelja da bude s vama vavek: Duha istine, kojega svet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u nama stoji, i u vama će biti.“ (Jovan 14,16.17)

Novo srce ne mora biti i očišćeno srce. Nov um nije neophodno i očišćen um. Zbog toga je potrebno da bude obavljeno delo očišćenja Svetim Duhom. Sveti Duh nas može osvedočiti o grehu i povesti obraćenju, da budemo nanovo rođeni; ali to je samo početak. Njegovo delo time se ne završava. U knjizi Put Hristu na 14. strani stoji da kad primimo novo srce, ono će nas **voditi** novom životu. Obraćanje je početak – nije celokupna slika.

Obnavljajuće delo Svetoga Duha jednostavno nas priprema za Njegovo daljnje delovanje, delo očišćenja hrišćanina. Šta znači biti očišćen Svetim Duhom? Isus je rekao da će On umoliti Oca pa će nam biti poslan drugi Utešitelj da ostane sa nama. To je trebalo da bude Duh istine koji će biti sa nama i u nama. Novozavetno je učenje da Bog želi da se useli u nas i tako nam podari silu da budemo pobednici i da se menjamo. Rečeno nam je da ćemo primiti novo srce. Ako priznajemo svoje grehe Bog će nam oprostiti i **očistiti** nas od svake nepravde. (1. Jovanova 1,9)

Šta to znači? Znači li to samo brisanje prestupa iz nebeskih knjiga? Ne, to znači očišćenje **ljudi**. A očišćenje se događa posredstvom Svetoga Duha.

Zapazite tekst u Efescima 3,16-19: „Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite **Duhom njegovim za unutrašnjeg čoveka**, da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu...“

„Čovek može da se odupre i da pobedi greh jedino moćnim delovanjem Trećeg lica božanstva... Duh čini delotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj. Duh Sveti čisti srce. Posredstvom Duha vernik postaje sudeonik u božanskoj prirodi. Hristos je podario svoga Duha kao božansku silu u savlađivanju svih nasleđenih i stečenih sklonosti ka zlu.“ (Čežnja vekova, str. 577)

Posredstvom dela očišćenja, koje obavlja Sveti Duh, možemo biti pobednici.

16. novembar

SVETI DUH I ISUS SARADUJU

„A ako li živi u vama Duh onoga koji je vaskrsao Isusa iz mrtvih, onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih oživeće i vaša smrtna telesa Duhom svojim koji živi u vama.“ (Rimljanima 8,11)

Delo koje Bog obavlja **za** nas Isus postiže silom Svetoga Duha; a delo Božje **u** nama Isus

ostvaruje posredstvom tog Duha. U suštini vidimo kako i Isus i Sveti Duh deluju zajedno i da nema potrebe praviti razliku između Njihovog delovanja. Svetim Duhom čisti se srce. Delo Svetoga Duha posle obraćenja i obnovljenja jeste da očisti hrišćanina. To je jedno od jedinstvenih dela nad ljudima koje je predstavljeno slikom trojice anđela – koji su tu da naglase dodajući nešto opravdanju, dodajući mu preobražavajuću i pobedničku silu Svetoga Duha.

Predmet očišćavajućeg dela Svetog Duha nisu pravilno i jasno učili ni Luter ni druge protestantske vođe. Jedan od naročitih doprinosa Crkve ostatka svetlu jeste naglasak na delu opravdanja i delu očišćenja, koja su oba od Boga i Svetog Duha.

Jedan od problema jeste što mnogi ljudi koji su postali hrišćani doživljavaju samo prvo delo Svetog Duha, kojim ih On osvedočava o grehu i obraća. Međutim, nisu učinili ništa da sarađuju sa Svetim Duhom u delu očišćenja. Oni idu u crkvu i sedmicu za sedmicom sede na svojim stolicama, a ne znaju ništa o svakodnevnom druženju sa Isusom – a samo to je ono što omogućuje Svetom Duhu da obavi svoje delo očišćenja i posvećenja. U knjizi Čeznja vekova, na 249. strani, nalazimo misao: „Ako se naš pogled stalno zadržava na Hristu, rad Duha neće prestati sve dok se takva duša ne preobrazi u Njegovo obličje.“ Kroz stalno druženje i razgovore sa Bogom mi sarađujemo sa Duhom u Njegovom delu očišćenja našeg života.

Sveti Duh je dah duhovnog života duši. Primanje Duha znači primanje Hristovog života. Taj život daruje se onome ko prima Hristove osobine (Čeznja vekova, str. 689). Samo dozvoljavanjem Isusu Hristu da stalno bude sa nama, biranjem zajednice sa Njime, mi dozvoljavamo Svetom Duhu da za nas ostvari očišćenje koje želi.

17. novembar

POMAZANJE ZA SLUŽBU

„Nego ćete primiti silu kad siđe Duh sveti na vas; i bićete mi svedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tj do kraja zemlje.“ (Dela 1,8)

Delo Svetoga Duha je i da daruje silu za svedočenje, silu za službu. Obećanje sile po silasku Svetog Duha ispunilo se odmah nakon vremena čekanja u Jerusalimu posle Isusovog vaznesenja. Isus je rekao svojim učenicima da čekaju dok se nešto ne dogodi. Naravno, nisu bili u stanju da znaju tačno šta. Ako je to bilo nešto neodređeno, tako da su teško mogli da znaju kad treba da prestanu da čekaju, možda još uvek čekaju u Jerusalimu! Tako činjenica što je Isus kazao: „Čekajte dok ne primite“ pokazuje da su očigledno mogli da očekuju nešto stvarno što će se dogoditi.

Postoji li nešto što još nismo iskusili u punini u naše vreme? „Silazak Svetoga Duha na Crkvu očekuje se kao stvar budućnosti; međutim, prednost Crkve je da ga doživi sada. Tražite ga, molite se za njega, verujte da ćete ga primiti. Mi ga moramo primiti, a Nebo čeka da nam ga podari“ (Evangelizam, str. 527). Da li ste već razmišljali o poznom daždu (kiši)? Da li se molite za pozni dažd ili za Svetoga Duha? Postoji li uopšte razlika između ova dva pojma? Da, postoji. Pozna kiša je poslednje izlivanje Duha. Ako se molite za pozni dažd, molite se za nešto poslednje. Samo Bog zna kada će biti važno nešto poslednje, zato što samo Bog zna kada će svet doći svome kraju. Ako se molite za pozni dažd u izvesnom smislu molite se i za kraj sveta, a to nije nešto loše. Međutim Bog upućuje jednostavan poziv Crkvi da se moli za Svetoga Duha koji nema određeno vreme izlivanja obeleženo pridevom **pozni**. On je bio prisutan, moćan i dostupan još od vremena Pedesetnice, a i

pre toga.

Ako smo pozvani da se molimo za Svetoga Duha i taj poziv je upućen Crkvi, On će imati i neki dodatni kvalitet osim svog delovanja u obraćenju. Kad tražimo silu za svedočenje, tražimo nešto dodatno, silu za prevazilaženje prepreka i pobeđu. Kad je Sveti Duh dat u svojoj punini, dat nam je da nas učini svedocima za Hrista kako bismo sa drugim delili Njegovu ljubav.

18. novembar

RASTENJE U ZAVISNOSTI

„Nego napredujte u blagodati i u poznanju Gospoda našega i spasa Isusa Hrista. Njemu slava sad i u večna vremena. Amin.“ (2. Petrova 3,18)

Prvi deo delovanja Svetog Duha na svetu jeste da osvedoči grešnika. Drugi deo delovanja jeste da ga obrati. Treći je da očisti hrišćanina a četvrti da ga osposobi za službu.

Za vreme očišćavajućeg delovanja Svetog Duha razvijaju se i pokazuju rodovi Duha. Darovi duha ne menjaju naš život – njihova je namena da nas osposobe za službu Bogu. Naš život mora biti očišćen pre nego što primimo potpunu silu za službu.

Kad je jedna osoba obraćena, došla je do tačke na kojoj se odrekla sebe i oslonila na Hrista. Kad bi ostala ostatak svojih dana u tom stanju, sve vreme zaviseći potpuno od Hrista a ne od sebe, ne bi grešila i padala. Tako dugo dok se oslanjamo na Božju silu, mi ne padamo; sotona nema moći nad nama. Ipak su hrišćani okrutno svesni da greše i padaju. To se događa zato što ne ostajemo u potpunoj zavisnosti od Božje sile. Povremeno zavisimo od Njega, a drugi deo vremena vraćamo se svojim starim navikama oslanjanja na sebe.

Na početku hrišćanskog života, kad neko doživljava novorođenje, otkriva i deo plana koji Bog ima za njegov život. Dok raste, uči da se oslanja i sve više i više zavisi od Božje sile. Mi smo savršeni kad smo nanovo rođeni; i dok rastemo, možemo biti savršeni u rastu. Kad naučimo da se sve vreme oslanjamo i zavisimo od Božje sile, bićemo savršeni i u zrelosti.

Očišćavajuće delo Svetog Duha počinje u vreme obraćenja i donosi rast u stalnosti potčinjavanja. Potčinjavanje na svakoj tački je nešto što određuje da li imamo sve ili ništa. Nikada ne možemo delimično zavisiti od Boga a delimično od sebe. Jedini način na koji se odvija delimično ili nepotpuno potčinjavanje jeste kad se izvesno vreme oslanjamo na Boga a izvesno vreme na sebe. Rast u hrišćanskom životu napreduje ka stalnijoj i sve većoj zavisnosti od Božje sile. To nije naše delo jer „čovjek ne može isprazniti samog sebe od svoga ‘ja’“. Možemo se jedino osloniti na Hrista da obavi to delo“ (COL 159). Hristos obavlja to delo silom Svetoga Duha dok produžavamo svoje svakodnevno druženje s Njime.

19. novembar

DAROVI ZA SLUŽBU

„A za duhovne darove neću vam, braćo, zatajiti.“ (1. Korinćanima 12,1)

Delo Svetoga Duha je da nas osnaži za službu. Ovde se vidi natprirodno izražavanje Svetog Duha. Pod ovim delovanjem Duha daju se duhovni darovi. Ovde srećemo proroštvo, darove jezika, isceljivanja i natprirodne pojave. Natprirodno izlivanje Duha uvek se daje za službu.

Niko nije primio darove Duha koji osposobljavaju za službu, a da prvo nije primio rodove Duha očišćavajućim delovanjem Svetog Duha. U delovanju Duha rodovi se javljaju pre darova. To nam govori da ne možemo očekivati pijanicu koji će se izvući iz jarka i ušavši na neko evanđeosko bogoslužje iznenada primiti darove Duha samo zato što je neko stavio ruke na njegovu glavu. To se nipošto ne može očekivati.

Kažu mi da je živeo jedan čovek koji se i sam gadio svog života. Tukao je ženu, vikao na decu, lomio nameštaj i mnogo pio. Jedne večeri kao potpuno beznadežan slučaj, pošto se već po ko zna koji put bezuspešno odricao od alkohola, razmišljao je da oduzme sebi život. Prolazio je pored jednog šatora i ušao na bogoslužje. Neko mu je stavio ruku na glavu i on je „primio Svetoga Duha“. Počeo je navodno odmah da govori drugim jezicima. Kako se to može objasniti?

Ne samo što je progovorio jezicima, već je posle tog iskustva prestao da tuče ženu, lomi nameštaj i sve ostalo. Činilo se da je pobjeda došla darom Svetog Duha.

Ako budete proučavali o darovima Svetoga Duha otkrićete da se oni nikada ne daju da promene nečiji život. Oni nisu tu da nas učine svetima ili da nas usreće. Oni su tu da nas učine korisnima. Bilo koja druga upotreba i namena darova Svetog Duha predstavlja prevaru. Rodovi Duha su ti koji deluju u promeni života. I sve dok se ona ne dogodi, ne daju se darovi Svetoga Duha. Nigde u Svetom pismu ne možete naći da su čudesna izražavanja Duha data da bi nekoga promenila ili očistila. Ona su tu uvek zbog službe i svedočenja. Ako vam je ovo potpuno jasno, imaćete oruđe kojim ćete moći da se suočite sa savremenim zasenjivajućim religioznim objavama i nećete biti prevareni.

20. novembar

SVETI DUH JE LIČNOST

„Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, utešitelj. neće doći k vama; a ako li idem, poslaću ga k vama.“ (Jovan 16,7)

Jeste li se ikada osećali kao stvar? Već sam čuo ljude kako govore: „Ne osećam se uopšte kao ličnost, već kao neki predmet.“ Stvar ili predmet. A koliko smo puta i mi Svetoga Duha nazivali „onim, nečim“. Bez obzira na teološke istine, bez obzira što verujemo da je Sveti Duh osoba, često nastavljamo da Ga nazivamo „ono nešto“! U određenom smislu to može biti ispravno, međutim, morali bismo shvatiti, i češće u našem imenovanju te osobe pouzdano znati da je Sveti Duh ličnost. Trebalo bi da sve vreme u svom iskustvu imamo saznanje da je On ličnost. Sveti Duh je osoba.

Postoje neki koji misle da je Sveti Duh samo Božji ili Hristov duh, a ne stvarno treća osoba božanstva. Smatraju da je On uticaj, a ne stvarna osoba, ne odvojena i samostalna ličnost. Sveto pismo jasno uči da je Sveti Duh odvojena ličnost. Luka 3,21 i 22. je tekst o tom predmetu; on nam govori kako je Sveti Duh sišao na Isusa u telesnom obliku. Matej 28,19 navodi Svetog Duha kao posebnu osobu. Jovan 14,16 zapisuje Isusovu molbu da Otac pošalje drugoga utešitelja osim Njega. Jovan 16,7 kaže da Duh ne može da dođe dok Isus ne bude otišao. A u Delima 2,33 Sveti Duh se naziva „obećanjem koje primamo od Oca“.

Jovan 14,26 govori da je delo Svetoga Duha da nas podseti na Isusovo učenje. Jovan 15,26 kaže da Svetu Duh svedoči o Isusu. Rimljanima 8,9 opisuje kako se Sveti Duh nastanjuje u verniku. Dela 16,7 govore o vođstvu Svetoga Duha, a Jovan 16,14 da Duh predstavlja Isusa.

Ako proučite ova i druga slična mesta, otkrićete da Sveto pismo razlikuje tri božanske osobe. Videćete da je Sveti Duh odvojena ličnost, da je On jedno sa Ocem i sa Isusom i da je Njemu poveren naročiti posao na ovoj Zemlji – zadatak dovođenja Bogu delovanjem u životu ljudi. Danas možemo biti zahvalni Osobi, koja je Sveti Duh, koja nas voli i teži da nas dovede do spasenja.

21. novembar

SVETI DUH KORISTI NAS

„Jer koji se vladaju po duhu Božjemu oni su sinovi Božji.“ (Rimljanima 8,14)

Šta je važnije – pokušati primiti što više sile Svetoga Duha – ili dozvoliti Svetom Duhu da deluje kroz nas? U mnogobožaćkim religijama očigledni cilj je primiti što više sile. Lekar – vrač je onaj koji prima najviše sile mnogobožaćkih božanstava i na taj način poseduje nadmoć nad drugima ljudima u svom selu. Ali Bog ne deluje na taj način. Tajna najveće sile od Boga jeste dozvoljavanje Njemu da ostvaruje svoju najveću silu kroz nas. Što smo više pod Njegovom vlašću, što se stalnije oslanjamo na Njega, On je sve više u stanju da deluje u našem životu.

To je jedinstveni hrišćanski prilaz religiji. Hrišćanstvo nije zato tu da bismo imali silu nad drugima, kao u mnogoboštvu. Dozvoliti Svetom Duhu da zadobije kontrolu nad nama, i ostvari svoju moć nad nama, znači stići do tačke podređenosti i predaje. To nam donosi poniznost. Ako možete da zamislite Svetoga Duha sa svom svojom moći, ljubavlju i milošću, jednu od Ličnosti Božanstva, kako dolazi da se useli u nas, to je samo po sebi misao koja vodi poniznosti i može nas sačuvati od opasnosti ponosa.

Sotona uvek koristi silu koju ima da bi primorao one koji su pod njegovom kontrolom da poslušaju njegova došaptavanja. Pod sotoninom kontrolom ne postoji sloboda. Njegov prvenstveni cilj jeste da u ropstvu večno zadrži sve ljude pod svojom kontrolom. Jedno od najvidljivijih obeležja lažnih religija jeste njihovo odsustvo slobode savesti. Pod sotoninim nagovorima javljaju se najokrutnija progonstva kao pokušaj da se drugi primoraju na poslušnost. Međutim, kontrola Svetoga Duha nije nikada ove vrste. Sveti Duh, kao Ličnost Božanstva, ima isti odnos prema slobodi čovekovog izbora kao Bog Biblije. Čovek je u svakom trenutku slobodan da izabere i napusti kontrolu Svetog Duha, i tek ako odlučuje da produži da izabira kontrolu sile Svetog Duha, ona se otkriva u njegovom životu.

Bog nije zainteresovan za iznuđenu vernost ili poslušnost. On zna da se ljubav ne može iznuditi, već se može jedino probuditi ljubavlju. Tek ako odgovorimo na ljubav Svetog Duha, dok On traži da nas privuče, upoznajemo mir i slobodu koja proističe iz činjenice da smo pod Božjom kontrolom.

22. novembar

TVOJ PRIJATELJ SVETI DUH

„A kad dođe utešitelj, koga ću vam poslati od oca, Duh istine, koji od oca izlazi, on će svedočiti

za mene.“ (Jovan 15,26)

Kad kažemo da je Sveti Duh ličnost, ne govorimo o fizičkom telu kakvo sami posedujemo. Govorimo o znanju, osećanjima i volji – o mogućnosti izbora. Nije neophodno da ličnost ima ruke i noge. Postoje ljudi koji su ličnosti a nemaju ruku i nogu. Osnovni elementi ličnosti su: znanje, osećanja i mogućnost izbora.

U 1. Korinćanima 2,11 govori se o Duhu: „Jer ko od ljudi zna šta je u čoveku osim duha čovečijega koji živi u njemu? Tako i u Bogu što je niko ne zna osim Duha Božjega.“ Božji Duh **zna**. Ovde imamo podatak da Božji Duh poseduje znanje, jedan od elemenata ličnosti.

U 1. Korinćanima 12,11 imamo podatak da Sveti Duh ima slobodu izbora i tako znamo da je inteligentno biće, nešto više od običnog uticaja. On deli duhovne darove ljudima „kako hoće“. Kako hoće! Potrebno je da imate inteligentno biće da biste zapazili i slobodu izbora.

Jedan od razloga naše sigurnosti da je Sveti Duh ličnost sastoji se u tome što se samo protiv osobe može pobuniti. Možete ožalostiti i uvrediti samo osobu koja ima ličnost i um. Sveti Duh je ličnost jer Ga je moguće raniti, ožalostiti i prezreti Njegovu ljubav. (Efescima 4,30)

U Rimljanima 15,30 čitamo: „Ali vas molim, braćo, zaradi Gospoda našega Isusa Hrista, i zaradi ljubavi Duha, pomozite mi u molitvama za me k Bogu.“

Kad razmišljate o Svetom Duhu, da li bilo kad pomišljate da je to ličnost puna ljubavi? Ili predstavljate sebi Biće koje se krije negde u senci, nedaleko od vas i posmatra vas? Mislite li o Svetom Duhu kao o nekome koga je lako uvrediti, ko je osetljiv? Smatrate li Ga nestrpljivim, lako ožalostivim? Ili kad razmišljate o Svetom Duhu imate predstavu o osobi punoj ljubavi.

On je onaj koji ostaje kod nas i ne odustaje tako brzo. Bog je ljubav. Sveti Duh je ljubav. On ostaje pored tebe želeći da ti donese utehu. On je tvoj Prijatelj.

23. novembar

ISTRAJNOST SVETOGA DUHA

„I ne ožalošćavajte Svetoga Duha Božjega, kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja.“ (Efescima 4,30)

Jeste li već gajili misao da je lako povrediti Svetoga Duha? Na prvi pogled ovaj stih može da pruži takav utisak. Ali to je pogrešan utisak. Svetog Duha nije tako lako uvrediti – u stvari ne verujem da Sveti Duh ikada odustaje od ljudi. Moguće je da mi napustimo Svetog Duha i On prihvati našu odluku zato što visoko vrednuje slobodu našeg izbora. Ali Sveti Duh ne odlazi jednostavno sa rečima: „Odustajem – ne vredi!“ Uopšte nije tako.

Jedna od najizrazitijih osobina Svetoga Duha bila je otkrivena u postupanju prema sinovima Izrailjevim. Setite se njihovog života pobune i otpada, uspona i padova. Stotinama godinama Bog je Svetim Duhom nastavljao da radi sa njima, nikada ne odustajući.

Da li je Sveti Duh danas odustao od rada na srcima pojedinaca u Izrailjskom narodu? Ne – sigurno još ne. Vidimo da do kraja vremena Sveti Duh ne odustaje uprkos svemu.

Jedna od Njegovih najvećih osobina jeste način da ostane uz osobu, da ne bude nasilan, ali da bude istrajan. Neki od nas dobro su zapazili ovo, u svom životu.

Kad se pojavi neko ko je potpuno siguran da je počinio neoprostivi greh, to nije tako. Činjenica

da još traži Boga znači da je Bog još uvek pored njega i da ga traži silom Svetoga Duha. Veoma je teško počinuti neoprostivi greh.

Isusov poziv da neće isterati bilo koga ko Mu dolazi nema na sebi datum. Bilo ko, bez obzira kako je daleko otišao, ako se bude vratio Isusu i odgovorio na privlačnu silu Svetoga Duha, danas će biti prihvaćen i biće mu oprosteno. Bog se tako lako ne odriče čoveka. Jedini način na koji se to događa jeste kad na kraju čovek okrene leđa Bogu i odbije da bude privučen, menjajući Božju odluku.

Ljubav, trpljenje i čekanje Boga Oca, Isusa i Svetoga Duha produžavaju se do današnjeg dana. Ako dođete k Njemu danas bićete prihvaćeni.

24. novembar

UTEŠENI SVETIM DUHOM

„A tako i Duh pomaže nam u našim slabostima; jer ne znamo zašto ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim.“ (Rimljanima 8,26)

Sveti Duh se moli za nas. Treća moćna Božanska ličnost posreduje u našu korist. On je na našoj strani. On je za nas. To je naš Prijatelj. I Isus je naš Posrednik. Jevrejima 7,25: „Zato i može vavek spasti one koji kroza nj dolaze Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih.“ Sa Isusom i Svetim Duhom, koji se mole i posreduju za tebe, kako možeš biti izgubljen? Mora postojati velika upornost ljudskog srca da prouzrokuje izgubljenost bilo koga, kod ovako moćnih sila na našoj strani.

Bog nije nikome učinio lakim put izgubljenosti. On želi da svako od nas dođe k Njemu i dobije večni život. Pobrinuo se za sve što nam može ustrebat. Jedini razlog zbog koga je neko izgubljen sastoji se u jednostavnoj upornosti i doslednom držanju te upornosti; koliko je neko spreman da stalno pruža otpor. Ne zaboravimo da je za naše spasenje jedino neophodno da se ne suprotstavljamo moćnim silama Neba. Ako se ne odupiremo, bićemo privučeni Hristu. Ne želim da Mu se suprotstavljam danas, a ti?

Bog nas poziva da postanemo Njegovi sinovi i kćeri i prihvatimo Ga kao svog Oca. Isus i Sveti Duh su jedinstveni u težnji da nas privuku do tačke na kojoj ćemo prihvatiti zajedništvo s Njime. Ujedinjeni su u delu uveravanja svakoga u svoju ljubav putem svake privlačnosti.

Sveti Duh je nazvan Utešiteljem. Da li vam je nekad bila potrebna uteha? Kad ste bili mali, jeste li ponekad padali i povređivali koleno, a majka bila tu da vas uteši? Jeste li doživeli neku tugu, kad ste već bili stariji, a pored vas se našli roditelji, brat, sestra ili prijatelji da vas uteše, pomognu vam i budu sa vama? Sveti Duh je danas pored vas da vas uteši, da vam pomogne i dovede vas Isusu. U našem svakodnevnom životu, u borbama sa neprijateljem, u vremenima obeshrabrenja, On je uvek pored nas da nam donese utehu. Kad ste pali, posekli ste se, krvarite i uplašeni ste da vam Bog ne može oprostiti, Sveti Duh je tu. On je danas pored tebe.

25. novembar

SVETI DUH – NAŠ VODIČ

„On će me proslaviti, jer će od mojega uzeti, i javiće vam.“ (Jovan 16,14)

Sveti Duh nam je dat da nas povede Isusu. Njegov je posao da proslavi Isusa. Kad postanemo preokupirani Svetim Duhom i više smo zainteresovani za izlivanje Duha nego za Isusa, već smo se udaljili od onoga čime bi Sveti Duh bio zadovoljan. To je zbog toga što Sveti Duh osvedočava i svedoči za Isusa. Kad god čujete da neko govori samo o Svetom Duhu i Njegovim natprirodnim delima, a veoma malo o Isusu, odmah možete posumnjati, na osnovu Božje reči, da u njemu deluje pogrešan duh. To je zao duh, kao zao duh spiritizma i možete biti sigurni da taj duh ne želi da čuje o uzdignutom Hristu. Lažni je izraz duha onaj koji usmerava pažnju na duha umesto na Isusa Hrista. Sveti Duh „neće od sebe govoriti“. (Jovan 16,13)

Sveti Duh nas isto tako vodi i upućuje na istinu. „Kad dođe On, Duh istine; uputiće vas na svaku istinu“ (stih 13). Mi ne moramo da zavisimo od svog slabog ljudskog shvatanja u bilo kojoj situaciji. Sveti Duh je voljan da nam odmah podari božansko vođstvo, da usmeri naše misli, sastavi nam molitvu, razjasni više podataka o Isusu i Njegovoj volji za nas. „Put čovečji nije u njegovoj vlasti niti je čoveku koji hodi u vlasti da upravlja koracima svojim“ (Jeremija 10,23). Mi nemamo mudrost da pravilno odaberemo u životu bez usmeravanja Duha. A Sveti Duh nas vodi da razumemo Božju volju za nas dok se oslanjamo na Njega.

Sveti Duh želi da bude naš vodič ne samo u vođenju hrišćanskog života, već i u svedočenju. Može nam dati osetljivost o kojoj Isus govori kad kaže da će se sa svakim sa kim dolazimo u dodir javiti i prave reči. Ne moramo da se oslanjamo na svoju sopstvenu snagu, već moramo da poverujemo Svetom Duhu da će nam dati svoju snagu da znamo „progovoriti zgodnu reč umornome“. (Isaija 50,4)

Najčudesnija istina o načinu na koji je Isus svedočio jeste da se oslanjao na silu iznad sebe da sazna kako da dopre do drugih. Nije zavisio od svoje sopstvene mudrosti kao Bog, već nam je dao primer Onoga koji je bio vođen i usmeravan Duhom da dopre do ljudskih srca.

26. novembar

BOG OPRAVDAVA GREŠNIKE

„A i drugima koji mišljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu kaza priču ovu.“ (Luka 18,9)

„Dva čoveka uđoše u crkvu da se mole Bogu, jedan farisej a drugi carinik. Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: Bože! hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljubočinci, ili kao ovaj carinik. Postim dvaput u nedelji; dajem desetak od svega što imam. A carinik izdaleka stajaše i ne šćaše ni očiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreći: Bože! milostiv budi meni grešnome. Kažem vam da ovaj otide opravdan kući svojoj, a ne onaj. Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponižuje podignuće se.“ (Luka 18,10-14)

Pre svega primećujemo da je ovo upoređenje dato određenim ljudima koji su imali puno poverenja u sebe. Farisej je iskazao svoje puno poverenje u čoveka. Zapazite da su oba čoveka pošla da se mole u Hram, ali samo se jedan molio Bogu; zato što se ne možete moliti Bogu i sebi u isto vreme. Farisej se u stvari molio sebi.

Farisej nas podseća na ono što je Isus rekao u Matej 9,13 „Ja nisam došao da zovem pravednike

no **grešnike** na pokajanje.“ Rekao je da nema nade za naš ulazak u nebesko carstvo ako naša pravda ne bude veća od pravde književnika i fariseja (Matej 5,20). Problem fariseja je njegov stav da može spasti samog sebe. Bilo ko ko smatra da može spasti samog sebe postaje svoj sopstveni Bog. Najozbiljnija upozorenja u celom Pismu upućena su protiv toga. Pokušaj da se zauzme Božje mesto Isus je nazvao hulom na Boga (Jovan 10,33). A hula ne zaslužuje nimalo hvale.

Moguće je i danas biti farisej. Moguće je i danas biti kriv zbog hule. Ne postoji ništa u našem prilaganju desetaka i darova, postu, ili bilo kom drugom delu, što nas može preporučiti Bogu. Svako od nas mora svakoga dana iznova da shvati da smo grešnici kojima je potrebna Božja milost. Dok se u poniznosti klanjamo sa carinikom i mi ćemo primiti Božju opravdavajuću milost i steći mir s Bogom.

27. novembar

SPASENJE JE DAR

„Nego kad činiš gozbu, zovi siromahe, kljaste, hrome, slepe; i blago će ti biti što ti oni ne mogu vratiti; nego će ti se vratiti o vaskrsenju pravednih.“ (Luka 14,13.14)

U priči o fariseju i cariniku nalazi se podsećanje da je spasenje dar. Ono nije nešto što možemo osigurati svojim postom, prilaganjem desetaka i darova, ili bilo kojim dobrim delom, koje bismo mogli učiniti i smatrati da će nas ono učiniti pravednim. Spasenje je dar.

Isus je jednog dana došao u Hram sa svojim učenicima. Ugledao je menjače novca, kupce i prodavce i isterao ih rečima: „Ne činite od doma Oca mojega pećinu hajdučku.“ Smisao ovoga bio je dublji od golubova, ovaca i grlica. Božji dom nije pijaca. Spasenja se ne može ni kupiti ni prodati. Ono je dar koji se daje svakome ko želi da ga prihvati. Isus u današnjem tekstu kaže da su na gozbu Jevanđelja pozvani oni koji ne mogu platiti. On zove siromahe, kljaste, hrome i slepe – one koji ne mogu da Mu se oduže za ljubav – da dođu za Njegov sto. A On poziva nas da se prema drugim ljudima odnosimo na isti način na koji On postupa prema nama.

Carinik se molio: „Bože, budi **milostiv** meni grešnome!“ Treba li da budemo stvarno rđavi da bismo nešto ovako priznali? Treba li da nas neko sa ovakvim priznanjem izvlači iz jarka? Moramo li biti zločinci? Pavle to nije bio. On je bio farisej od fariseja. Živeo je besprekornim životom, ako se posmatralo spolja. Ali jednog dana video je tako mnogo Isusove ljubavi i pravde da je bio voljan da izjavi kako je prvi među grešnicima.

To je više od izgovaranja pravih reči. Tek pod osvedočenjem sile Svetoga Duha možemo zaista osećati ono što kažemo. Sveti Duh donosi osvedočenje dok gledamo Isusa i učimo o Njemu i Njegovoj ljubavi za nas. Ako želim da budem siguran danas da ću potpuno isto kao carinik stati i doživeti pravo pokajanje – šta treba da radim? Treba da pođem i proučavam o Isusu i onome što je učinio za mene, i to će slomiti moje srce. Shvatiću da sam onaj koji Mu ne mogu vratiti, a da sam ipak pozvan za Njegov sto. Kad se to događa, prihvatamo žrtvu koja je prinesena za nas i postajemo, isto tako, opravdani.

28. novembar

POTPUNO PRIHVATANJE

„Zaista, zaista vam kažem: ko moju reč sluša i veruje onome koji je mene poslao, ima život večni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ (Jovan 5,24)

Ključna reč u tematici opravdanja verom jeste reč **prihvatanje**. Kad proučavate šta je Isus imao da kaže o opravdanju i kad uočite kako se odnosio prema ljudima, ne možete mimoći sledeći zaključak: Uvek smo prihvaćeni takvi kakvi smo. Ne menjamo sebe da bismo došli k Njemu. Isus voli da nas prihvati takve kakvi smo. To nije istina samo za početak hrišćanskog života, već i za svaki njegov dan.

Luka 15,2 kaže: „Ovaj čovek prima grešnike.“ U Jovan 6,37 Isus kaže: „Onoga koji meni dolazi neću isterati napolje.“ 3. glava 17, stih: „Bog ne posla sina svojega da sudi svetu već da se svet spase kroza nj.“ Isus je rekao ženi koju su dovukli pred Njega: „Ni ja te ne osuđujem“ (8,11). Isus je rekao: „Ja ne dođoh da sudim svetu, nego da spasem svet“ (12,47). A u našem današnjem stihu Isus kaže da onaj koji veruje u Njega ne dolazi na sud.

Zar nije dobra vest saznanje da ne moramo izaći na sud? Njegovo prihvatanje je puno i slobodno, zasnovano na onome što je Isus već učinio za nas. Ono važi za svaki dan. Ono uzrokuje da jadni carinik, koji ne sme da podigne glavu, ni sedne u zadnji red u crkvi, može da ode kući svojoj visoko uzdignute glave. On shvata da je veoma vredan u Božjim očima; prihvaćen je, oprosteno mu je i opravdan je.

Isus je rekao da je oprosteno beskrajno za svakoga ko Mu dođe i bude nastavio da Mu dolazi. Hoće li to voditi u prestup? Ne, zato što shvatate da što vam je više oprosteno, to više volite. A što više volite, više ćete slušati. Božje praštanje, kad ga pravilno razumemo, neće nas navesti da se igramo sa Božjom milošću, već će uroditi ljubavlju. A ljubav vodi poslušnosti. To je tako jednostavno.

Još jednom bih želeo da te podsetim na prijateljske ruke koje su još uvek raširene i očekuju te da uđeš u njihov zagrljaj. Isus je rekao (Luka 23,34): „Oče! oprosti im; jer ne znaju šta čine.“ To praštanje, to prihvatanje dostupno je danas i tebi dok Mu dolaziš.

29. novembar

KAO DA NISI NIKADA SAGREŠIO

„Ovo vam kazah, da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet.“ (Jovan 16,33)

Vrsta praštanja koju Bog pokazuje daleko je viša od praštanja koje mi poznajemo. Kad vi meni opraštate, još uvek vam je u sećanju koliko vam je moj pas podavio pilića. Ali kad Bog oprašta meni, stojim pred Njim kao da nisam nikada sagrešio (Put Hristu, str. 49). U knjizi Put Hristu imamo ovo obećanje: „Umro je za nas i sada se nudi da uzme naše grehe a nama da svoju pravednost. Ako se budete Njemu predali i prihvatili Ga kao svog Spasitelja, bićete, bez obzira na svu grešnost svog predašnjeg života, Njega radi proglašeni pravednima. Hristov karakter staće na mesto vašeg karaktera i vi ćete biti prihvaćeni pred Bogom kao da nikad niste ni grešili.“ (Isto)

Isus je u gornjoj sobi rekao svojim učenicima pre nego što Ga se Petar odrekao i svi Ga učenici ostavili i pobjegli: „Vi ste čisti“ (Jovan 13,10). Svi ste čisti. Da li je to značilo da neće više nikada pasti? Ne, nego su u tom trenutku stajali pred Bogom kao da nikad nisu sagrešili. Bili su čisti posredstvom onoga što je Isus učinio i ostvario za njih. Isto tako i mi danas možemo imati isti mir sa Bogom.

Isus je rekao: „Ovo vam kazah da u meni mir imate“ (Jovan 16,33). „Ako vas dakle sin izbavi, zaista ćete biti izbavljeni“ (Jovan 8,36). Mir sa Bogom? On se uopšte ne dovodi u pitanje.

Za mnoge od nas ta istina izgleda suviše dobra da bismo je prihvatili. Međutim, to je još uvek istina, prihvatili je mi ili ne. Ima li među nama nekoga koji kaže: „Zvuči dobro, ali je suviše dobro za mene; suviše daleko sam otišao!“ Taj treba da zapazi ove ohrabrujuće reči: „Odbacite sumnju da se Božja obećanja odnose i na vas! Ona su upućena svakom prestupniku koji se kaje. Hristos daje silu i milost i anđeli u službi prenose ih svakoj duši koja veruje. Niko nije tako grešan da ne bi u Hristu, koji je umro za njega, mogao naći snagu, čistotu i pravednost. On čeka da mu skine odeću okaljenu i oskvrnjenu grehom i da ga odene u belu odeću pravednosti; On ga poziva da živi, a ne da umre.“ (Put Hristu, str. 42)

Taj mir, prihvaćenost i oprostjenje, koje Isus pruža, danas mogu postati tvoji samo ako ih prihvatiš.

30. novembar

PROPOVEDAMO HRISTA RAZAPETA

„Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove.“ (Filibljanima 2,8)

Jeste li ikada osetili da ste oguglali na krst? Možda ste osetili da ste toliko o njemu slušali, videli već toliko slika da vas to više ne pokreće. 1. Korinćanima 1,18-24 kaže: „Jer reč o krstu je ludost onima koji propadaju, a nama koji se spasavamo - sila Božija. Jer je napisano: ‘Uništiću mudrost mudrih, i odbaciću pamet pametnih’. Gde je mudri? gde književnik? gde prepirač ovoga sveta? Zar nije Bog pretvorio mudrost ovoga sveta u ludost? Pošto, naime, svet svojom mudrošću nije poznao Boga u Božijoj mudrosti, bila je volja Božija da ludom propovedu spase one koji veruju. I kad već Judeji ištu čudne znake, a Grci traže mudrost, mi propovedamo Hrista raspetoga - Judejima sablazan, mnogobošcima ludost, a samim pozvanima, kako Judejima tako i Grcima, Hrista kao silu Božiju i mudrost Božiju.“ (Čarnić)

Jedna od očiglednih nezgoda sa kojom se suočavala prva Crkva bila je činjenica da su morali da propovedaju o Bogu koji je bio razapet. U istoriji o bogovima to je do tada bilo nečuveno. Kad su hrišćani išli i propovedali Hrista razapetog, to kao da je upropaštavalo celu njihovu vest.

U dane rane Crkve ljudi su znali šta znači raspeće. Neki ljudi danas razgovaraju o tome kako nije dobro toliko vremena provoditi u posmatranju krsta; osećaju da se ne bi trebalo toliko usredsređivati na krst i patnju. Međutim, potrebno je da shvatimo da je tu bilo krvi, patnje, bola i povređivanja. Bila bi tragedija zaboraviti na stvarnost krsta. Možda bi trebalo da se često podsećamo na pouzdane činjenice o raspeću i o tome šta je sve bilo obuhvaćeno Isusovom smrću za nas, zato što to danas u našoj kulturi nije uobičajen prizor.

Isus, sa svojom božanskom prirodom, patio je pod udarom bola i vređanja u toliko većoj meri u koliko je Njegova priroda viša od naše. Kad dođemo do potpunijeg razumevanja do kog stepena je

išla Njegova žrtva za nas, bolje ćemo razumeti koliko nas voli kad je mogao i bio voljan da položi svoj život za naše spasenje.

1. decembar

DO SMRTI NA KRSTU

**„I našavši se na oči kao čovek, ponizio je sebe i postao je poslušan do smrti, i do smrti na krstu.“
(Filibljanima 2,8 – Stefanović)**

U Hristovim danima razapinjane na krst Rimljani su koristili za zastrašivanje mogućih zločinaca. Kriminalci su bili razapinjani na javnim mestima, gde ih je moglo videti mnoštvo ljudi. Nije bilo tkanine milosti omotane oko tela kako je umetnici slikaju.

Postoje podaci da su u nekim slučajevima žrtve bile položene na krst popreko, a ogromne metalni šipke zabijane u prostor iznad pete, između kosti i Ahilove tetive. Bile su zabijene u krst sa takvom snagom da su u nekim slučajevima arheolozi u grobovima zajedno sa telom pronašli i velike cepke drveta, koje su ispale sa klinovima, kad se telo skidalo sa krsta.

Pošto bi vojnici ovako prikucali popreko žrtve, okrenuli bih ih i pribili im ruke kroz dlanove. Otkrićete da ako samo stanete uza zid nekoliko trenutaka u tako zgrčenom položaju mišići će početi da vas bole. (I kao da to nije bilo dovoljno, neki bi mučitelj probio klinom i polne organe).

Zatim bi spustili krst u rupu koja je već bila pripremljena, a velika gomila sveta prolazila bi i posmatrala. Možete li sebi predstaviti Isusa kako tamo visi? Isusa, Onoga koji je stvorio ljude koji su Ga razapeli?

Međutim, postojalo je nešto drugo što je bilo još teže. Duh proroštva kaže da je patnja koju je Isus podnosio zbog tereta greha celog sveta bila tako velika da skoro i nije osećao svoje telesne bolove. Osećanje da je zbog greha odvojen od zajednice sa svojim Ocem bilo Mu je nepodnošljivo i ono je slomilo Njegovo srce.

Posmatranjem Hristovog krsta grešnici dobijaju bledu sliku cene koja je plaćena za njihovo spasenje i „počinju da razumeju ponešto o Hristovoj pravednosti i uzvikuju: ‘Šta je onda greh kad je bila potrebna takva žrtva za otkupljenje njegovih robova?’... Poznavanje plana spasenja dovešće ga (grešnika) do podnožja krsta, punog pokajanja zbog grehova koji su prouzrokovali patnje dragog Božjeg Sina.“ (Put Hristu, str. 21, 22)

2. decembar

UMRO JE ZA NAŠE GREHE

**„Jer vam najpre predadoh što i primih da Hristos umre za grehe naše, po pismu.“ (1.
Korinćanima 15,3)**

Dobra je vest danas da je Hristos umro za grehe naše, po Pismu. Kad počnemo da se nosimo sa pitanjem pomirenja, ulazimo u nešto što je iznad naših glava. U suštini razmišljamo o predmetu koji je mnogo veći od nas samih. To je predmet koga ćemo pokušavati da shvatimo i razumemo kroz

mnoge vekove večnosti.

Krst je bio stvaran, bio je užasan, bolan, posmatran iz ljudske perspektive. Pa ipak na krstu Isus skoro da nije osećao bol u poređenju sa mnogo krupnijim opterećenjem. „On bolesti naše nosi i nemoći uze na se, a mi mišljamo da je ranjen, da ga Bog bije i muči. Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo.“ (Isaija 53,4.5)

Misao da je Hristos koji je umro za naše grehe bio naša zamena, misao je koja se može naći u celom Svetom pismu, bez obzira na činjenicu što postoje oni koji joj umanjuju vrednost.

Isus je umro za *naše* prestupe, bio je ranjen za naše grehe; kao zamena i jamac za grešnog čoveka Hristos je patio pod udarom božanske pravde. Zbog tereta koje je osećao kao naša zamena patio je tako strašno „da je jedva osećao svoje telesne bolove.“ (Čežnja vekova, str. 647)

U pokušaju da prikažu Boga ljubavi, koji se ne gnjevi i koga ne treba zadovoljiti krvlju, neki kažu da krst nije bio neophodan, već slučajan i da je Isus došao samo da nam pokaže koliko nas Bog ljubi, da je dobar i pun ljubavi i da nije toliko zabrinut zbog pravde.

Moramo se podsetiti da je Bog Bog pravde, i pošto je Hristos Bog, i On je Bog pravde. Bilo koja vladavina može da postoji samo dok se oslanja na svoje zakone. Vlada nije jača od svojih zakona, a ni zakon nije jači od primene svojih kazni.

Bog je prvobitni izvor svake pravde. Zbog toga što Zakon nije mogao biti uklonjen, i morala se primeniti kazna, Isus je došao da umre za nas. On nam je prikazao drugu stranu Božjeg karaktera – Njegovu milost i ljubav koje su morale da plate cenu za nas, da bismo živeli.

3. decembar

ISUS, NAŠA ZAMENA

„Šta dakle? Hoćemo li grešiti kad nismo pod zakonom nego pod blagodaću? Bože sačuvaj.“

(Rimljanima 6,15)

Dok sam bio propovednik u Oregonu, jednom sam se zadržao pred sahranu, koju je trebalo da održim, u razgovoru sa prijateljima. Počeo sam da žurim sporednim putem a oblak prašine dizao se za mojim automobilom. Pokušavao sam da stignem na sahranu na vreme, ali sam ipak morao da zapazim i drugi oblak prašine i kola policajca koja su se posle nekog vremena zaustavila preda mnom. Uspeo je na kraju da me zaustavi i zato me ljutito upitao: „Ko ste vi? Smatrao sam da jurim ukradeni automobil!“

Rekao sam mu ko sam i gde idem. Odmah se smirio i kazao: „Ne znam šta da vam radim. Ako napišem potvrdu i kaznim vas to će izaći u sutrašnjim novinama i svi vaši vernici će znati za to. Pored toga mislim da nije najbolje da vas kaznim.“ Dodao sam: „Ni ja!“ Dok se premeštao s noge na nogu razmišljao je i rekao: „Pustiću vas. Idite! Slobodni ste.“

Mislio sam da je ovaj put kad sam nastavio dalje putem kod mene bila prisutna najjača motivacija da poslušam zakon. Razlog zbog kojeg sam bio pokrenut da poslušam zakon sastojao se u tome što u ostalim prilikama nisam doživljavao ovakvo postupanje. Znao sam šta je pravda i zato mi je sada milost nešto značila.

Slika je veoma slaba. Kad bismo hteli da je učinimo što sličnijom iskupljenju, policajac me nipošto ne bi pustio da tek tako odem. Bog ne postupa kao on. Nikada nije mogao da oprostí greh.

On oprašta **grešnicima**. Razlog zbog kog znamo da ne može da oprostí greh jeste Isusova smrt. Tako bi policajac, kad bi analogija bila potpuna, trebalo da je izvadio novčanik i dao mi novac da platim kaznu; ili bi otišao kod sudije za prekršaje da bude osuđen umesto mene. To je ono što je Isus učinio za nas – platio je kaznu umesto nas.

Zato što je Bog Bog ljubavi, On je i Bog pravde. Zbog toga što je Bog ljubavi isto je tako i Bog milosti. Sotona to nije razumeo. Kad je naveo čoveka na greh, likovao je. Mislio je da će na taj način lako moći da dokaže da se Božji zakon ne može držati, i da ako se neki procep negde bude otvorio za čoveka i on će sam moći da se vrati na nebo. Međutim, Isus je došao da nas zameni i omogući nam put izlaza. Tako se mogu otkriti i Božja pravda i Njegova milost.

4. decembar

I BOG JE PATIO

„Jer Bog beše u Hristu i svet pomiri sa sobom ne primivši im greha njihovih.“ (2. Korinćanima 5,19)

I Isus i Bog Otac učestvovali su u pomirenju. Bog je patio zajedno sa Isusom; bio je na krstu iako Isus nije bio u stanju da oseti Njegovu prisutnost. Zbog toga Pavle kaže: „Bog beše u Hristu i pomiri svet sa sobom.“ Bog nije mogao da promeni svoj Zakon, već je žrtvovao sebe u Hristu.

Da li se možda neko među nama pitao zašto Bog sam nije došao na ovaj svet ako ga je toliko zavoleo? Zašto je poslao svoga Sina? Ako ste roditelj možda nije potrebno postaviti ovakvo pitanje. Otac više pati kad vidi da mu sin pati. Jeste li se već našli pored kreveta nekoga koga ste voleli, nekoga ko je trpeo bol i pred Bogom želeli da možete da zamenite patnika? Teže je posmatrati. I Bog je, u izvesnom smislu, umro. Sklonimo se od mnogobožacke pomisli da je Bog bio ljut i da je Isus trebao da Ga oraspoloži. Obojica su zajedno patili.

Isus je zauzeo naše mesto. Njegova smrt nije bila slučajna. To nije bilo jedno mučenje više. Isus je propatio užase druge smrti za tebe i mene. To je bilo ono što je slomilo Njegovo srce i učinilo da je jedva osećao svoje telesne bolove. Zahvalan sam Mu što je bio ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja, zar niste i vi? Zahvalan sam Mu što je Bog pravde, zato što to znači da večno možemo biti sigurni. Zahvalan sam Mu što je Bog ljubavi i što Njegova pravda ne udaljava Njegovu milost.

Isusova žrtva je puna i potpuna. U njoj je oproštenje za svaku osobu koja će prihvatiti Njegov poziv i doći k Njemu za odmor. Nije dovoljno doći jedanput, moramo Mu dolaziti i danas, i uvek iznova, svakoga dana pasti pred Njegove noge u pokajanju i poniznosti, prihvatajući iznova Njegovu smrt umesto nas. Dok to činimo i produžavamo zajednicu s Njime, primamo i sigurnost u večni život zbog toga što je On platio kaznu koja je trebalo da snađe nas. On je umro da ne moramo mi. On živi da i mi možemo živeti, samo ako prihvatimo Njegove zasluge u svoju korist. Nijedno ljudsko delo ne može dodati punini spasenja za koju se Bog postarao. Dok gledamo Njegovu prihvatanje sa ljubavlju, naša srca će Mu u ljubavi odgovoriti, i On će delovati u nama da postigne sve što ima na umu za nas – potpuno oslobođenje i oporavak od krivice, sile i prisutnosti greha.

5. decembar

OPRAVDANJE VEROM

„Opravdavši se dakle verom imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista.“

(Rimljanima 5,1)

Zbog Isusove smrti na krstu On može da ponudi život i oprostenje svakome od nas. Međutim želeo bih da vas podsetim da opravdanje nije vredno dok ga ne prihvatimo. Iako je Isusova žrtva bila potpuna i dovoljna, tako da gresi celog sveta mogu da budu izbrisani, ceo svet neće biti spasen. Hristova otkupiteljska žrtva nema vrednosti ako se lično ne prihvati. Otkupljenje se mora prihvatiti svakodnevno, kroz stalnu zajednicu sa Hristom. To je nešto više od jednokratnog potvrdnog klimanja glave. Mi Isusu moramo doći svakoga dana i uvek iznova prihvatiti Njegovu smrt umesto nas.

Ako nekome dajete dar, da bi osoba kojoj ste ga namenili imala od njega koristi, ona ga mora prihvatiti. Dar nije vredan dok se ne primi. Koliko god da je lepa istina o opravdanju, koliko god veličanstveno da je sve što je Bog učinio za nas, i koliko god da Hristova žrtva na krstu nadilazi sve drugo u istoriji, ona nikome neće koristiti ako je ne primi.

Naše zajedništvo s Njime podrazumeva nešto mnogo veće od našeg spasenja. Bog je stvarajući čoveka imao na umu njegovo zajedništvo sa Bogom. Zbog Adamovog greha ljudski rod je bio odvojen od Boga. Hristova smrt vraća nas u jedinstvo s Njime, tamo odakle smo potekli. Razrušeno zajedništvo obnovljeno je opravdanjem.

Opravdanje je vraćanje čovečanstva Bogu putem onoga što je Isus učinio. To je put povratka i otkupljenja ljudske rase za koji se Nebo postaralo. Ono kao svoj osnov ima bezgrešnu Isusovu pravdu. Ali opravdanje ne može koristiti ni jednom grešniku dok ga ne prihvati. Sveto pismo ne uči da se opravdavamo samo milošću. Ono se zadobija milošću kroz veru. Vera je neophodni deo sa grešnikove strane. Vera ili poverenje podrazumevaju dve strane u kojoj jedna ima poverenje u drugu. Kad imamo poverenja u Isusa za spasenje, nastaje spasonosna zajednica. To je mnogo više od neke izjave o Nekome na nebu. To je početak prijateljstva i zajedništva sa Bogom. Samo putem ove zajednice sa Bogom hrišćanski život može otpočeti i može se nastaviti. „Ovo je život večni, da poznaju tebe...“ (Jovan 17,3)

6. decembar

UĆI U BRAK I OSTATI

„A posle dođoše i one druge devojke govoreći: gospodaru! gospodaru! otvori nam. A on odgovarajući reče im: zaista vam kažem: ne poznajem vas.“ (Matej 25,11.12)

Postoji velika razlika između stava „samo veruj“ i pravog zajedništva koje verom gajimo sa Bogom. Hrišćanski svet je godinama kao obeležje na svojoj veri nosio natpis „samo veruj“. Međutim ovakav intelektualni stav nije nikada bio dovoljan za spasenje. Osoba koja gaji živo zajedništvo sa Bogom, a iz njega proizilazi prava vera, jedina je osoba koja je u stanju da stvarno prihvati Hristovu žrtvu.

Koliko se to tiče našeg poimanja večnog života, zajedništvo sa Bogom i ljubav prema Njemu

predstavljaju celokupnu osnovu hrišćanskog života. Večni život u potpunosti je zasnovan na onome što je Isus učinio za nas, ali postoji i deo koji i mi moramo ispuniti. Moramo prihvatiti i primiti ono što je ostvareno, jer inače od toga nećemo imati nikakve koristi.

Kad u početku pri opravdanju prihvatimo Njegovu milost, otpočinjte zajednica sa Hristom. Dok produžavamo da prihvatamo Njegovu milost na svakodnevnoj osnovi, nastavljaju se zajednica i naše druženje s Njime. To je nešto nalik ženidbi ili udaji. Šta je važnije: ući u brak ili ostati u njemu? Na kraju ćete morati da priznate da to nije neko razumno pitanje. Ne možete ostati u braku ako niste ušli u njega, a ući u brak ne вреди ako ne ostanete u njemu. Oboje je važno; oboje je neophodno. Dolaženje Hristu je važno u početku, a zatim je važno i ostajanje sa Hristom. Oboje je jednako životno.

U Matej 25. Isus je ispričao događaj o svadbenoj svečanosti. Kad su na kraju pet ludih devojaka tražile dozvolu da uđu na svadbu, Gospod im je odgovorio: „Ne poznajem vas“. Ponovo je u Matej 7,23 naglašeno: „I tada ću im ja kazati: nikad vas nisam znao: idite od mene koji činite bezakonje.“ Oni kojima su te reči bile upućene učinili su mnoga dela. Govorili su: Gospode, Gospode! Znali su kako treba izgovoriti Isusovo ime. Izgonili su demone i ostvarivali mnoga veličanstvena dela. Ali nisu Ga poznavali. Ljudi koji će jednoga dana biti izgubljeni su oni koji Ga ne poznaju. Da li Ga danas poznaješ? Da li si danas iznova prihvatio Njegovu žrtvu? Da li si proveo svoje mirne trenutke u zajedništvu s Njime?

7. decembar

NASTAVLJA DA HODA SA NAMA

„I otidoše u drugo selo.“ (Luka 9,56)

Zajedništvo sa Bogom nije zasnovano na našem ponašanju. Ono se zasniva na našim razgovorima s Njime. Svako ko smatra da je zajedništvo s Bogom zasnovano na ponašanju, pre ili kasnije prekinuće ga. A svako ko se odrekne zajedništva zbog ponašanja je legalista. Postoji velika razlika između trenutne obeshrabrenosti svojim ponašanjem i potpunog razočarenja ponašanjem. Mnogo puta obeshrabren sam svojim ponašanjem, ali nikada zajedništvom. Zašto? Zato što je Isus na veličanstven način postupao sa učenicima koji su uvek iznova grešili. Čitajte Luka 9,55.56. Učenici su želeli da spuste oganj sa neba i spale samarijsko selo. Isus ih je ukorio, a mogao bi danas da ukori i mene i vas. Međutim, nastavio je da hoda sa njima. Otišli su u drugo selo – zajedno.

Kad ne bi bilo ovog shvatanja Božjeg stalnog hoda sa nama, mnogi od nas odustali bi već odavno. „Da bismo mogli primiti i drugima pružiti Božju ljubav koja prašta, veoma je važno da poznamo i verujemo ljubav koju Bog ima prema nama. Sotona nastoji da nas na sve moguće načine prevvari, kako bi nas onesposobio da shvatimo tu ljubav. On, će nas navoditi na pomisao da su naše pogreške i prestupi tako ozbiljni da se Gospod neće odazvati na naše molitve i neće nas blagosloviti ni spasti. Mi u sebi ne možemo videti ništa osim slabosti, ništa što bi nas preporučilo Bogu, pa nam sotona govori da su sva naša nastojanja beskorisna; mi ne možemo popraviti mane svog karaktera. Kad pokušamo da dođemo k Bogu, neprijatelj će došapnuti: ‘Nema nikakve svrhe da se moliš; zar se ne sećaš da si učinio ono zlo delo? Zar nisi zgrešio Bogu i radio protiv sopstvene savesti?’ Ali mi s pravom možemo odgovoriti neprijatelju: ‘Da, krv Isusa Hrista, Sina Njegova, očičava nas od svakoga greha.’ Kad osetimo da smo grešni i da ne možemo da se molimo, upravo je

to trenutak za molitvu. Kada smo možda postišeni, duboko ojađeni, ipak se moramo moliti i verovati.“ (Misli s gore blagoslova, str. 145). Ohrabrite se danas jer Isus nastavlja da hoda sa vama dok nastavljate dan za danom zajedništvo s Njime. Kad ostanemo u zajednici i družimo se s Njime, omogućujemo Mu da obavi svoje delo milosti u našem životu. Pre ili kasnije Njegova moć će biti veća od naših nedostataka i On će dovršiti delo koje je otpočeo.

8. decembar

BOG KOJI JE ČOVEK

„I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od oca.“ (Jovan 1,14)

Kad govorimo o Isusu i o tome ko je On bio, postaje veoma zadivljujuće otkriti šta je On sam rekao o tome – sve što je zapisano u četiri jevanđelja i spisima Duha proroštva, koji objašnjavaju izveštaje jevanđelja. Među onima koji vole da govore o teologiji predmet Hristove prirode izaziva najviše podela i predstavlja najteži kamen probe. (Nekada smo trošili beskrajne sate na to, i cele crkve su se podelile oko tog pitanja, pa je zato veoma zanimljivo saznati šta sam Isus govori o tome.)

Skoro svi evanđeoski hrišćani, koji na Svetom pismu zasnivaju svoja učenja, veruju da je Isus bio Bog. Možda ne bi trebalo trošiti mnogo vremena dokazujući tu činjenicu. Međutim, ipak pogledajmo nekoliko tekstova koji o tome govore. „U početku beše reč i reč beše u Boga i Bog beše reč“ (Jovan 1,1). Bog sam je pre krštenja svog sina izjavio: „Ovo je sin moj ljubazni koji je po mojoj volji“ (Matej 3,17). Čak je i sotona pouzdano znao ko je Isus, jer je u pustinji došao Isusu i pokušavao da Ga navede da pretvori kamenje u hlebove. Da nije pouzdano znao da je Isus Bog ne bi trošio vreme na takvo iskušenje. Niko od nas nije nikada bio kušan nečim sličnim!

A i više nego jednom sotona, ili neko od njegovih demoni, je izjavljivao: „Znam te ko si, svetac Božji.“ Biblija nam kaže da je Isus znao da je došao od Boga i da je bio Bog. (Jovan 13,3)

Tako: Isus je bio Bog. Nastavio je da bude Bog postajući čovek. On i danas nastavlja da bude Bog dok je s desne strane Ocu.

Međutim, Isus je bio i čovek. Bio je u ljudskom telu. „I reč postade telo i useli se u nas“ (Jovan 1,14). Kao čovek iskazivao je osobine po kojima su ljudi poznati. Bio je umoran (Jovan 4,6). Zaspao je na dnu čamca (Marko 4,38). Bio je gladan i žedan (Jovan 4,7.8). I na kraju bio je žedan na krstu (19,28). Znao je kao čovek šta znači osećati potrebe koje imamo mi ljudi.

Zato što je bio čovek dirnut je osećanjem naše nemoći i razume naše slabosti. Zato što je bio Bog može da spase svakoga koji kroza NJ dolazi Bogu.

9. decembar

BEZ PREDNOSTI NAD NAMA

„Zato beše dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenečki pred Bogom, da očisti grehe narodne.“ (Jevrejima 2,17)

Isus je bio Bog a i čovek. Ponekad razgovaramo o tome koliko je Isus bio čovek i koliko je ljudskih osobina imao. Da li je bio kao mi ili ne? U knjizi Čežnja vekova otkrivamo tri načina na koja je Isus bio nalik nama. Postao je čovek posle četiri hiljade godina opadanja ljudske rase. Ljudski rod opao je u telesnoj snazi. Isus je bio niži od Adama. Bio je umoran kad se možda Adam ne bi umarao. Ljudski rod opao je i u intelektualnoj snazi. Po nasleđu Isus nije bio tako inteligentan kao Adam. Odvojen od Boga Adam bi bio inteligentniji od Isusa. Zvuči skoro bogohulno kad se tako kaže, ali to je istina. Isus je prihvatio slabosti ljudske prirode i u okvirima umnih sposobnosti.

Treća oblast u kojoj je Isus bio slabiji od Adama jeste u domenu moralne snage. On nije imao snagu volje i moralnu čvrstinu da udaljen od Boga kontroliše svoje postupke, koje je Adam imao. Nije bio sam po sebi vredan kao Adam u oblasti čvrstine svojih odluka, svoje volje i snage da se uporno drži načela. Isus je prihvatio sve ove slabosti koje su mu bile predate po zakonu nasleđivanja. (Čežnja vekova, str. 26)

Međutim, to ne čini nikakvu razliku u Isusovom životu, zato što se On nije oslanjao na snagu svoje volje. Nije se oslanjao na svoju slabu ljudsku prirodu. Umesto toga oslanjao se na Božju silu. U ovome se krije velika razlika.

Zakon nasleđa ne znači da se greh prenosi genima i hromozomima. Drugim rečima, to što je jedan čovek pijanica ne znači da će njegov sin neminovno imati slabost prema piću. Čovek koji pije može preneti fizičke, mentalne i moralne slabosti svom detetu i zbog toga ono može biti mnogo podložnije problemu greha, bez obzira kakav on oblik imao.

Sotona neće nikada moći da optuži Boga kako je Isusu dao bilo kakve prednosti u pobedi nad grehom, zato što Isus ne samo što je prihvatio ljudsku prirodu koja je pri stvaranju data Adamu, već i slabosti i mane koje su se javile zbog greha. On je živeo životom kojim i mi moramo da živimo, zaviseći od Božje sile koja Ga je podupirala. On nad nama nije imao nikakvih prednosti.

10. decembar

ISUS, DRUGI ADAM

„I onaj koji me posla sa mnom je. Ne ostavi otac mene sama; jer ja svagda činim što je njemu ugodno.“ (Jovan 8,29)

Iako je rođenjem na ovom svetu Isus uzeo ljudsku prirodu, nije nikada bio grešnik. Nikada nije sgrešio. Ponekad raspravljamo da li je Isus bio kao Adam pre pada u greh ili posle. To će pitanje, ako o njemu počnete da razgovarate, moći da vas okupira do ponoći. U izvesnom smislu to je i pogrešno pitanje, jer je po nečemu Isus bio kao Adam pre pada, a po nečemu kao Adam posle pada u greh. To je razlog zbog kojeg to pitanje postaje tako složeno. Isus je bio nalik Adamu posle pada u okvirima telesne, umne i moralne snage (Čežnja vekova, str. 83). Ali Isus je bio kao Adam pre pada u tome što je bio bezgrešan.

Isus je bio podložan svim Adamovim ograničenjima. To znači da je mogao da bude kušan. To znači da je postojala mogućnost da podlegne iskušenju. To znači da je mogao da padne, pogreši ili sgreši. Isus je bio podložan svemu tome. Ali u Njemu nije bilo nikakvog greha. „Ni najmanji trag greha nije kvario Božji lik u Njemu (Isusu). Ipak, On nije bio oslobođen od iskušenja.“ (Čežnja vekova, str. 44)

To znači da je Isus imao duhovnu prirodu ili duhovni deo svoje prirode koja u sebi nije imala

sklonosti ka grehu. Taj deo duhovne Isusove prirode nije imao težnju, ni želju da greši. Možete li to reći za sebe? Možete li to reći za bilo koga rođenog na ovom svetu? Ne, naša duhovna priroda je pala.

Dakle, da li je Isus imao prednosti nad nama? Jeste. Imao je jednu prednost. Luka 1,35 kaže „ono što će se roditi biće sveto“, kad govori o Isusovom rođenju. Mi nismo rođeni kao sveti. Isus nikada nije kušan da produži da greši. To je jedno od najvećih ljudskih iskušenja. Postoje ljudi koji su se godinama borili sa snagom greha koja se nagomilavala – to je strahovito iskušenje. Isus nikada to nije iskusio. On je mrzeo greh. Od detinjstva ga je mrzeo. To o sebi nikako ne možemo reći. To su bile Njegove prednosti.

Ipak u knjizi Čežnji vekova, na 86. strani, kaže se da Isus nije imao prednosti nad nama! Kako to možemo objasniti? Isus nije nikada koristio prednost činjenice što je bio rođeni Bog. Živeo je životom kojim možemo i mi živeti, u stalnoj zavisnosti od svog Oca i zajedništva s Njim.

11. decembar

ISUS NIJE BIO ZABORAVLJEN

„Zar ne veruješ da sam ja u ocu i otac u meni? Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego otac koji stoji u meni on tvori dela.“ (Jovan 14,10)

„Sotona predstavlja Božji zakon ljubavi kao zakon sebičnosti. On objavljuje da je nama nemoguće da poslušamo njegova pravila. Isus je trebalo da razotkrije ovu prevaru. Kao jedan od nas, On je trebalo da pruži primer poslušnosti. Zato je uzeo na sebe našu prirodu i prošao kroz naša iskustva... On je podneo svako iskušenje kome smo mi izloženi. U svoju korist nije upotrebio nikakvu silu koja nije darežljivo ponuđena i nama. Kao čovek, suočio se sa iskušenjem i savladao ga u sili koja mu je data od Boga... Njegov život svedoči da je i nama moguće da isto tako poslušamo Božji zakon.“ (Čežnja vekova, str. 9)

Kako je Isus živeo životom poslušnosti Bogu? Zavisnošću od sile iznad Njega a ne od sile koju je sam posedovao. Njegova oslabljena ljudska snaga bila bi nedovoljna. Živeo je životom stalne zavisnosti od druge sile na isti način na koji to možemo i mi. Isus je rekao u Jovan 5,30: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“

Isusov život bio je život stalne zajednice koju je verom ostvarivao sa svojim Ocem. Postao je moćni primer koji svakome od nas pokazuje koliko je ta zajednica dostupna svakome od nas. Čak ni Njegova čuda nisu ostvarivana Njegovom božanskom silom. Učinjena su verom i molitvom (Čežnja vekova, str. 457), Božjom silom kroz službu anđela. (Čežnja vekova, str. 107)

Kad razmišljamo o kraju Njegovog života i vidimo Ga kako se u Getsimaniji znoji kapljama krvi, neki od nas zaključuju da je od tada pa nadalje On sve morao da izdrži sam; iako je u toku celog svog života živeo životom zavisnosti od svog Oca, od Getsimanije do krsta morao je da ide sam. Luka 22,43 kaže da je jedan anđeo sa neba došao u Getsimaniju da Ga ohrabri. Na krstu kad je Isus rekao: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio“, već smo rekli da se borio sam. Ali Bog i anđeli bili su pored krsta (Čežnja vekova, str. 648). Isus je osećao da Ga je Otac napustio. Osećao se zaboravljenim. Ali Bog je bio tamo u Hristu, mireći svet sa sobom i otkupljujući ga.

12. decembar

ISUS, NAŠ PRIMER

„Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom.“ (1. Petrova 2,21)

U toku celog svog života svojim bezgrešnim ponašanjem, svojim čudima, Getsimanijom i krstom Isus je pokazao da živi silom iznad svoje. Zajednicom vere kroz molitvu i razgovor sa Ocem Isus je doživljavao iskustvo ove sile.

Ni u mislima nikad nije podlegao iskušenju. Tako možemo i mi (Čežnja vekova, str. 90). Njegov bezgrešni život dat nam je kao primer (Isto, str. 26). Svojom poslušnošću Zakonu Hristos je dokazao da Njegovom milošću svaki Adamov sin ili kći mogu biti savršeno poslušni Zakonu (Misli s Gore blagoslova, str. 69). Isusov život u našoj volji proizvešće ista dela kakva je činio preko Njega (Isto, str. 99). Mi moramo pobediti kao što je Hristos pobedio (Čežnja vekova, str. 329). „Spasitelj je duboko želeo da Njegovi učenici shvate razlog zbog koga je svoju božansku prirodu ujedinio sa ljudskom... Bog se otkrio u Njemu da bi On mogao da se otkrije u njima. Isus nije otkrio nikakve osobine, niti je pokazao silu koja ljudima ne bi bila dostupna verom u Njega. Svi Njegovi sledbenici mogu imati Njegovu savršenu ljudsku prirodu ako se pokore Bogu kao što je i On to učinio.“ (Isto, str. 572)

Neka niko ne tvrdi da ne možemo biti savršeno poslušni Božjem zakonu. Postoji suviše mnogo podataka da to nije istina. A svi oni proizilaze iz Isusovog života i učenja, koje je On izrekao objašnjavajući svoj život i način na koji ga je ostvarivao.

Isus nam je postao primer ako o grehu razmišljamo u okvirima zajedništva a ne ponašanja. Stvarni preduslov je zajedništvo sa Bogom, zavisnost od Njega; nasuprot stoji izbor da pokušamo da kontrolišemo sami sebe. Isus je naš primer u ostvarivanju celokupnog života zavisnosti od Boga.

Kad proučavam taj predmet osećam da se nalazim na svetom tlu. Ponižavajuće je shvatiti da je Isus došao i živeo kao što i ja moram živeti. Da li to čini da se osećam daleko iza Njega? Svakako! Da li me to obeshrabruje? Ne, zato što je Isus na tako mnogo načina pokazao da nas voli i da će nastaviti da nam pomaže da shvatimo kako je živeo svojim životom, da bismo i mi mogli biti pobednici. I danas možemo biti ohrabreni ovom činjenicom.

13. decembar

TAJNA UTELOVLJENJA

„Jer nemamo poglavara sveštenečkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svaćemu iskušán, kao i mi, osim greha.“ (Jevrejima 4,15)

Iako je Isus uzeo na sebe naše slabosti, živeo je bez greha, čineći uvek volju svoga Oca. Ne samo što nije grešio, već je bio bezgrešan. Voleo je pravdu i mrzeo bezakonje. Bio je kušan više od bilo koga drugog ko je živeo na Zemlji, ali je pobedio na način na koji i mi možemo biti pobednici. Često se postavlja pitanje: „Zar Isus nije imao neke prednosti nad nama?“ Naravno da jeste. Bio je rođeni Bog. Ali se nikada nije koristio tom prednošću, jer je položio silu božanstva, koju je posedovao, i

živeo životom kao čovek, u zavisnosti od sile svog Oca. Dao nam je primer pobeđe koja dolazi odozgo, a ne svojom snagom.

Očigledno je da čovekov početak nije istovetan sa Isusovim. To navodi neke da tvrde kako bi trebalo da postoji teološko objašnjenje o tome kako je Isus rođen bezgrešan od ljudskog roditelja. Međutim, postoje dubine koje ne možemo i ne treba da objašnjavamo. „Hristovo utelovljenje oduvek je bilo i zauvek će ostati tajna. Ono što je otkriveno je naše i dece naše, ali neka svako ljudsko biće bude upozoreno da ne čini Hrista potpuno ljudskim, i izjednačava ga sa nama, jer je to neostvarivo.“ (E. G. Vajt, 5 SDA VS, str. 1129)

Druga tajna na koju smo često trošili beskrajne sate razgovora jeste kako je Isus mogao da bude u svemu iskušen kao i mi. „Tajna neobjašnjiva smrtnicima jeste da je Isus u svemu iskušen kao i mi.“ (Isto, 1128, 1129)

Dve tajne koje se tiču Hristove prirode su:

kako je mogao da bude rođen bezgrešan od ljudskog roditelja i

kako je u svemu mogao da bude iskušen kao i mi.

Postoje dve istine od velike važnosti na koje bismo morali da se podsetimo u pogledu Hristove prirode. Prva, On nije imao prednosti u susretu sa grehom i sotonom, i druga, nadvladao je greh i sotonu na potpuno isti način na koji i mi možemo da budemo pobednici. Svojom smrću Isus nam je omogućio put izlaza da ne poginemo; svojim životom dao nam je primer kako da živimo.

14. decembar

TEMELJ I ZIDOVI

„I koji od vas kad hoće da zida kulu ne sedne najpre i ne proračuna šta će ga stati, da vidi ima li da može dovršiti?“ (Luka 14,28)

Sotonina prvobitna optužba bila je da se Božji zakon ne može držati. Kad je čovek pogazio Zakon, radovao se i dodao drugu optužbu da čoveku ne može biti oprošteno. Nije ni pretpostavljao da će sam Bog platiti kaznu. Isusov život i smrt pokazali su da grešniku može biti oprošteno i da se savršeno može držati Božji zakon, ne samo da to može Isus, nego i svi koji žive životom vere kao On.

Ova dvostruka vest o oproštenju i poslušnosti predstavlja srce delovanja ostatka, u vreme objavljivanja trostruke anđeoske vesti i završnog dela Hristove službe na nebu. Isus, kao naš Prvosveštenik, omogućuje oproštenje grešnicima i silu da budu poslušni. Ove dve istine jednako su neophodne. Neophodno je da Crkva ostatka razume ovo dvostruko Hristovo delovanje na nebu, inače će im biti nemoguće da ostvare svoj zadatak. Opravdanje verom – Božje delo za nas i Hristova pravda koja podrazumeva Božje delo u nama – to su teme koje treba izneti svetu koji gine.

Možda će za neke biti iznenađenje kada otkriju da u Isusovom životu i učenju On mnogo više govori o Božjem delu *u* nama nego o Božjem delu *za* nas.

Upoređenje temelja i zidova građevine može nam poslužiti kao dobar primer. Opravdanje verom je temelj spasenja, a posvećenje verom predstavlja zidove koji se grade na tom temelju. Iako zidovi ne mogu biti sigurni ako temelj nije zdrav, sam temelj nije dovoljan.

U Luka 14,29 Isus govori o čoveku koji je počeo građevinu izgrađivši temelj, ali nije bio u stanju da dovrši posao. Godinama su hrišćani po imenu bili u tom položaju. Imali su samo temelj i nikada

nisu nastavili da grade celu građevinu. U drugu ruku možda je problem nas hrišćana zadnjeg vremena što smo sa mnogo napora pokušavali da podignemo zidove i često podrazumevali da su temelji već gotovi. Međutim za građevinu, koja će stajati, potrebni su i temelj i zidovi.

15. decembar

GRADNJA NA TEMELJU

„Ja posvećujem sebe za njih, da i oni budu (p)osvećeni istinom.“ (Jovan 17,19)

Zadatak Crkve ostatka bio je da gradi na temeljima Reformacije. To je razlog zašto postoji tako mnogo obaveštenja o posvećenju. Svetu je još uvek neophodno da čuje dvostruku vest, o opravdanju verom i o posvećenju isto tako verom.

Neki osećaju kao da je dobra vest posvećenja to što je Isus naš zamenik u življenju kao i u smrti. To nije slučaj! Molim vas da ovde zapazite razliku, jer je ona veoma važna. Oni koji veruju da Isus nastavlja da bude naša zamena u življenju kao i u smrti, veruju da ne možemo da poslušamo – i zato je On poslušan umesto nas. Njegovo posvećenje dolazi umesto našeg. Kad bi to bilo istina, grešili bismo, padali i pogrešivali do samog trenutka proslavljanja; jer, kažu oni, Isusov život će biti zamena za naš život i naš nedostatak poslušnosti biće pokriven Njegovom poslušnošću.

Posvećenje verom, sa druge strane, prihvata Isusa kao naš primer u posvećenju, tako da možemo da budemo posvećeni na isti način na koji je On bio posvećen. U posvećenju verom pozvani smo da živimo kao što je Isus živeo, istom zavisnošću od sile odozgo, istom poslušnošću koju je On ostvario, tako da zadobijemo sve što nam je neophodno kroz zajedništvo koje verom ostvarujemo sa Bogom.

„Hristos je objavio da posvećuje sebe, da i mi možemo biti posvećeni. Uzeo je na sebe našu prirodu i postao za čoveka uzor bez mane. Nije učinio grešku da bismo i mi mogli da postanemo pobednici i uđemo u Njegovo carstvo kao oni koji su nadvladali... Potrebno je da budemo povedeni u svetu blizinu Otkupitelja sveta. Treba da budemo jedno sa Hristom kao što je On jedno sa svojim Ocem. Kako veličanstvenu promenu mogu iskusiti ljudi kad dođu u vezu sa Sinom Božjim! Zapazićemo da su sve naše sklonosti, osećanja, želje i strasti pokorene i dovedene u sklad sa umom i duhom Hristovim. To je delo koje je Gospod voljan da ostvari za one koji veruju u Njega. Hristov duh mora da bude kontrolišući uticaj u životu Njegovih sledbenika... Milost Hristova će ostvariti čudesno preobraženje u životu i karakteru svog primaoca.“ (My life today , str. 252)

16. decembar

NAŠ VELIKI BRANILAC

„Isus odgovori: carstvo moje nije od ovoga sveta; kad bi bilo od ovoga sveta carstvo moje, onda bi sluge moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo moje nije odavde.“ (Jovan 18,36)

Na koji se način odvija posvećenje? Samo verom. U Jovan 15,5 Isus je rekao: „Bez mene ne

možete činiti ništa.“ Govorio je o donošenju rodova u hrišćanskom životu. Ako bez Njega ne možemo činiti ništa, sve mora biti ostvarivano kroz zajednicu koju verom gajimo s Njime.

U današnjem tekstu Isus kaže: „Kad bi bilo od ovoga sveta carstvo moje, onda bi sluge moje branile.“ Bilo da se borimo protiv greha i sotone, ili ljudi koji su pod sotoninom kontrolom, kao što su to bile jevrejske vođe, Isus ne traži od nas da pokušamo da se odbranimo sami. Naš udeo je da ostanemo u zajednici s Njime, zaviseći za oslobođenje od Njega.

Neki ljudi upitali su Isusa šta da čine da bi radili dela Božja. Isus je odgovorio: „Ovo je delo Božje da verujete onoga koga On posla“ (6,29). Reкао je i: „Koji jede moje telo i pije moju krv ima život večni“ (54. stih). Šta to znači? 63. stih: „Reči koje vam ja rekoх duх su i život su.“ U Marko 14,38 On je izjavio: „Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duх srčan ali je telo slabo.“ Ovde nam je dao još jedan ključ kako da se oslanjamo na Njega.

Metode posvećenja su putem Njegove reči, molitve, straženja da održimo zajednicu sa Njim, kroz zavisnost i oslanjanje na Njega. U Jovan 1,29 čitamo kako je o Isusu rečeno: „Gle Jagnje Božje, koje uze na se greha sveta.“ Ovaj stih možemo posmatrati na nekoliko načina. Prvo, „Gle Jagnje Božje koje uze na se **grehe sveta**“ može se odnositi na Isusovu smrt kao Božjeg Jagnjeta koje uzima grehe sveta. Drugo, može se odnositi na zajedništvo: „**Gle**, Jagnje Božje.“ Gledanjem u zajedništvu menjamo se i postajemo nalik Njemu. I treće, može se odnositi na posvećenje: „Gle Jagnje Božje koje **uze na se** grehe sveta.“ U Luka 10,42. Isus je rekao Marti da je samo jedno potrebno, a to je da sedi kod Njegovih nogu! To se postiže Njegovom rečju i molitvom. Kroz ovo prijateljstvo i zajedništvo mi prihvatamo Njegovu opravdavajuću milost, a u ovoj zajednici možemo i posmatrati Njega, što proizvodi promenu života u Njegovo obličje.

17. decembar

NE MOŽETE ZARADITI DAR

„Jer ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a ako ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je.“
(Matej 16,25)

U našem današnjem tekstu Isus govori da ne možete prihvatiti dar i u isto vreme ga zarađivati. To je jedno od krupnih i velikih pitanja sa kojima se danas moramo suočiti. Da li uopšte možemo zaslužiti Božju milost, bilo da se ona odnosi na stvarnost opravdanja ili posvećenja? Odgovor na oboje je negativan. Nipošto ne možemo zaslužiti ili naporima izdeјstvovati Božju milost. Ona je dar. Ona je uvek poklon.

Ako pokušavamo da spasemo sami sebe, završićemo zaboravljajući Isusa. To je prikazano u Matej 26,51-56. Ovde se govori o Petru i drugim učenicima. Bili su sigurni da bi mogli da umru za Isusa. Voleli su Isusa. Radili su i putovali sa Isusom više od tri godine. Ali smatrali su da mogu da se staraju o sebi. Umesto da provode vreme u vrtu stražeći i moleći se, samo su privili uz sebe čvršće svoje mačeve i pošli na spavanje. Mislili su da su spremni za bilo kakvo iznenađenje. Zapazite zato nadahnuti komentar redosleda događaja iz knjige Čeznja vekova (str. 596): „Učenici su se uplašili kada su videli kako Isus dopušta da Ga uhvate i vežu. Bili su uvređeni što je morao da podnese ovo ponižavanje samoga sebe i njih. Nisu mogli da razumeju Njegovo ponašanje i oni su Ga krivili što se pokorio svetini. U svojoj ozlojeđenosti i strahu, Petar je predložio da se sami spasavaju. Poslušavši ovaj predlog ‘ostavivši Ga učenici svi pobegoše’.“

Bilo da pokušavam da spasem samog sebe opravdanjem – pokušavajući da izdejstvujem ili zaslužim oprostjenje – da spasem samog sebe pobedama, poslušnošću i trudom u posvećenju – na kraju ću sigurno zaboraviti Isusa. Ako pokušavamo da sami sebe utkamo u sliku bilo koje oblasti spasenja – opravdanja, posvećenja, proslavljanja – pokušavamo da spasemo sami sebe i na kraju ćemo poći primerom učenika koji su Ga ostavili i pobjegli. Za čoveka su bogohulni pokušaji da bude Bog ili napori da se sam spase bez obzira u kom vidu spasenja. Možemo se spasti samo kroz Isusa i prihvatanjem Njegovih zasluga, putem nastavljanja zajednice koju verom gajimo s Njime.

18. decembar

NE TRUDI SE OKO RODOVA

„Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.“ (Jovan 14,15)

Koliko nas smo trošili snagu i vreme pokušavajući da držimo zapovesti, a Isus kaže: „Ako me ljubite, držaćete...“ (Stefanović). Prava poslušnost, rast i pobjeda prirodni su u hrišćanskom životu. Misao oko koje se svi slažu jeste da je opravdanje koren, a posvećenje rod. Ali ako je to istina, i mi ne nastojimo oko svog opravdanja, već prihvatamo Božji besplatni dar, koliko više bismo trebali da prihvatimo kao Božji besplatni dar rod posvećenja? Na 583. strani knjige Čeznja vekova čitamo kako je Isus rekao svojim učenicima da se ne trude oko donošenja roda, već da svoje napore usmere ka tome da budu u Njemu. Verovati da je posvećenje plod opravdanja i u isto vreme verovati da moramo raditi na poslušnosti i pobedama predstavlja veliku neusaglašenost. Ne morate se truditi da donesete rod. On je uvek rezultat nečeg drugog, a svoje snage nikada ne možete usmeriti samo na rezultat. Snage uvek usmeravamo ka nečemu što će proizvesti rezultat.

Isus je mnogo govorio o rodu i te izjave su značajne za naš današnji predmet. Jedna se nalazi u Matej 7,16-18: „E da li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a drvo zlo rodove zle rađa. Ne može drvo dobro rodova zlih rađati, ni drvo zlo rodova dobrih rađati.“ Zapazite da je za dobro drvo rađanje dobrih rodova sasvim prirodno.

U Matej 23,26 Isus je u suštini rekao da ako bude očišćena unutrašnjost čaše, ona će i spolja biti čista. Koliko nas se uzalud trudilo pokušavajući da očisti spoljašnjost, umesto da smo pošli do uzroka problema! Ako posvetimo pažnju uzroku, i očistimo unutrašnjost, spoljašnjost će biti čista. To su jednostavni primeri iz Isusovog učenja da je prava i iskrena poslušnost prirodna i spontana u hrišćanskom iskustvu. Ka čemu da usmerimo saradnju? Sasvim očigledno: ako je poslušnost plod vere (Put Hristu, str. 50), tada će naši napori i naša saradnja biti usmereni ka tome da postanemo dobro drvo umesto ka tome da donesemo dobar rod. Jedini način na koji možemo postati dobro drvo jeste dolaženjem Hristu svakoga dana, dozvoljavanjem Njemu da ostvari svoje delo milosti u našem životu. Jedini način da se rodovi pojave na prirodan i spontan način jeste da ovako postupimo.

19. decembar

GOSPODE, SPASI NAS!

„I reče im: zašto ste strašljivi, maloverni? Tada ustavši zapreti vetrovima i moru, i postade tišina velika.“ (Matej 8,26)

Samoodricanje je suština Hristove nauke (Čežnja vekova, str. 446). Ako se nije odrekao sebe niko nije razumeo kako poslušnost i pobeda mogu da budu spontani. Možda je to razlog zbog kojeg možemo imati mnoštvo problema u razmatranju pitanja da li je poslušnost prirodna ili svojevoljna. Osoba koja se trudi oko voljne poslušnosti, na primoravanju sebe da oprost, osoba je koja se još nije odrekla sebe. Međutim, onaj ko se odrekao sebe i shvata da sam ne može da ostvari poslušnost, počinje da doživljava iskustvo prirodne i spontane poslušnosti. A ako je suština Hristove nauke bilo odricanje od sebe, to će poslušnost postaviti veoma visoko na listu prioriteta.

Kad su se učenici utapali za vreme oluje na moru, nisu kazali: „Bože, pomoz nam!“ Kazali su: „Gospode, *spasi nas!*“ Osoba koja upire pogled u nebo i kaže: „Bože, potrebna mi je izvesna pomoć“, može i nesvesno da potvrđuje nešto od svog nedovoljnog odricanja od sebe. Ako vam kažem: „Želeo bih da dođete i pomognete mi da pokosim travnjak“, i vi veoma prijateljski pristanete, šta tada očekujete? Da li očekujete da vam kad dođete kažem: „Evo kosilice, tu je i travnjak, a ja ću se izvaliti u baštensku viseću mrežu!“ Šta podrazumevamo pod rečju pomoć? Podrazumevamo da ćemo nešto zajednički uraditi. Ja ostvarujem nešto, i ti činiš nešto. U stvari reč pomoć obično pokazuje da osoba kojoj se pomaže mora da uradi veći deo posla, a osoba koja pomaže samo dodatni, „mali“ deo.

Kad osoba bespomoćno tone, sigurno ne govori: „Bože, pomoz mi!“ Ona viče: „Bože, spasi me!“ Šta to znači? To znači: „Bože, Ti moraš da učiniš i ostvariš sve.“ Kad je Petar tonuo, uzviknuo je: „Gospode, spasavaj!“

U Matej 13,45.46 Isus je govorio o mnogocenom zrnu bisera. Rekao je da morate prodati sve da biste došli do tog bisera. U Luka 14,33 izjavio je da ne možemo biti Njegovi učenici dok se ne odrekemo svega – to će nas koštati svega što imamo. Izraz u svim jevanđeljima na mestu na kome Isus govori o krstu podrazumeva naš krst – to predstavlja smrt svakoga od nas. Moramo umreti, odreći se sebe, pre nego što možemo shvatiti šta je posvećenje, poslušnost i pobeda.

20. decembar

DOPRINETI BOŽJOJ SLAVI

„Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave oca vašega koji je na nebesima.“ (Matej 5,16)

Za osobu koja se odrekla sebe postoji prednost u prihvatanju Hristove pravde. Postoje dva vida Hristove pravde – prvi, Hristova uračunata pravda *za* prošli život i drugi, Hristova data pravda za danas. Ima ljudi koji su prihvatili Hristovu pravdu za svoj prošli život a nisu se odrekli sebe i prihvatili Hristovu datu pravdu. Moguće je prihvatiti jednu a ne i drugu, i u tom slučaju imamo opet, u mnogo podmuklijem obliku, oslanjanje na spasenje delima. Iako verujem u krst i Hristovo

završeno delo, koje je dovoljno da me spase, ako se nisam odrekao pokušaja da promenim svoj život, pokušaja da proizvedem pravu poslušnost, i svojom sopstvenom snagom primoravam samog sebe da pobedim, i dalje sam žrtva spasenja delima. Prihvatanje Njegove pravde na oba područja je ogromna prednost koju ne možemo zanemariti ili zaobići u velikoj temi spasenja verom u Hrista.

Cilj hrišćanskog života je ostvarenje Hristovog karaktera u Njegovim sledbenicima. Cilj tog života je i donošenje rodova Bogu na slavu (COL 67). Da li je cilj hrišćanskog života odraziti Hristov karakter tako da se na kraju dobija spasenje? Ne. On se vodi zbog toga da slava i čast pripadne Bogu. U Matej 5,16 Isus objašnjava da su rodovi pravde tu da se kroz njih proslavi Bog. Jovan 15,8: „Tim će se otac moj proslaviti da rod mnogi rodite.“ Jovan 17,10: „I moje sve je tvoje, i tvoje moje; i ja se proslavih u njima.“ Hristos se proslavlja u nama. Naša dela, naše posvećenje, naša poslušnost, naše pobeđe, ništa od toga nije tu zbog toga da nas spase i dovede do praga neba, već da donese slavu Bogu. Ako je neko nezainteresovan da doprinese Božjoj slavi, možemo se ozbiljno pitati da li može očekivati i samo spasenje.

U knjizi Hristove očigledne pouke Duh proroštva kaže (COL 384) da posvećenje znači imati Hrista u životu. Šta je namera ovog ulaženja Hrista u naš život? Ono je tu da donese slavu Bogu. Na taj način drugi su u stanju da vide Hrista u nama. Postoji nešto veće od sigurnosti našeg spasenja, a to veće je davanje slave Bogu dok delimo sa drugima Njegovu ljubav.

21. decembar

POSVEĆENJE OPRAVDANJEM

„A kad oni ne imadoše da mu vrate, pokloni obojici. Kaži koji će ga od njih dvojice većma ljubiti. A Simon odgovarajući reče: mislim onaj kome najviše pokloni. A on reče: pravo si sudio.“ (Luka 7,42.43)

Šta je namera proučavanja Svetog pisma, molitve i svakodnevnog odvajanja vremena za zajednicu sa Bogom? Sve to je tu da bismo proučavali Božju veliku milost, oprosteno, ljubav, i ono što je učinio za nas na krstu. Proučavanjem i razmišljanjem o Njegovoj velikoj ljubavi i prihvatanju dolazimo do posvećenja. Kad ti je mnogo oprošteno, mnogo ćeš ljubiti. Što više ljubiš, više ćeš slušati (Jovan 14,15). Značajno je otkriti da do posvećenja dolazi opravdanjem.

U Jovan 8,11 čitamo da je žena koju su dovukli pred Isusa čula reči: „Ni ja te ne osuđujem.“ Nema nikoga danas koga Isus osuđuje. Isus nije došao da osudi svet, već da ga spase. Tek kad to budemo razumeli, poći ćemo i nećemo više grešiti. Jedno je rezultat drugog. Mi ne odlazimo i više ne grešimo time što naporno pokušavamo da ne grešimo. To je smrtonosna zamka. Jedini način na koji se ikada možemo nadati da odemo i više ne grešimo jeste otkrivanjem i svakodnevnim podsećanjem da nas Bog ne osuđuje. Danas je iznova dobra vest za nas da nikakvog osuđenja nema za one koji su u Hristu Isusu.

Da bismo ispravno razumeli posvećenje moramo sebi objasniti predmet opravdanja. Ako nam nije jasno da smo prihvaćeni pred Bogom kad prihvatimo ono što je Isus učinio na krstu za nas, mi ćemo biti zbunjeni. Smatraćemo da je naša poslušnost osnov naše prihvaćenosti i obeshrabrićemo se kad uvidimo da nismo tako uspešni u prevazilaženju greha. Međutim, mi možemo stajati neosuđeni danas u Božjoj prisutnosti kad prihvatimo ono što je Isus učinio za nas. Uvek će nam biti potreban pokrov Njegove krvi.

Iako poslušnost nije preduslov da nas Bog primi, ona je neophodna za spasenje. Kad dođemo i budemo nastavljali da dolazimo k Njemu, On je u mogućnosti da svojim delovanjem ispuni u nama uslove koji su neophodni za spasenje, a obećao je i da će dovršiti delo koje je otpočeo u našem životu.

22. decembar

SAVRŠENSTVO ILI ZRELOST

„Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen otac vaš nebeski.“ (Matej 5,48)

Postoji ogromna razlika između sasvim opravdanog izučavanja predmeta savršenstva i perfekcionizma. Osoba zaokupljena perfekcionizmom postaje preokupirana savršenstvom. Ona malo o čemu drugom razmišlja. Usmerava svoju pažnju, a i pažnju svih oko sebe, samo na predmet savršenstva. Perfekcionista je onaj koji tvrdi da će grešna priroda biti uklonjena pre Hristovog dolaska, da mi ne samo što možemo da budemo pobednici, već sami po sebi možemo da budemo bezgrešni. Želeo bih da se odreknem bilo kakve povezanosti sa perfekcionizmom – ali istina o savršenstvu je značajna biblijska istina, pravo biblijsko učenje koje je i Isus učio.

Stih koga smo spomenuli kaže: „Budite vi dakle savršeni.“ Ima onih koji bi možda želeli da primete kako reč savršen u Bibliji ne znači ništa drugo nego zrelo. Istina je da originalna reč podrazumeva i misao o zrelosti. Ali reč zrelo jača je od reči savršen. Ona sobom nosi misao o konačnom savršenstvu. Isus je ostavio mesto za rast u hrišćanskom životu. To je jasno iz Marko 4,28: „Jer zemlja sama od sebe najpre donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu.“ Trava može da bude savršena, a i klas. Međutim, pšenica u klasu nije samo savršena, već je i zrela. Tako nam je rečeno da na svakom stepenu razvoja i mi možemo biti savršeni (COL 65). Lepo je kad vidite savršenu bebu koja guče i smeši se. I savršeni jednogodišnjak brblja i četvoronoške puzi. Ali ako neko samo guče i smeši se sa dvadeset godina, već smo jako nesrećni!

Zahvalan sam za objašnjenje o savršenstvu koje je Isus dao. Prirodno je što su mnogi od nas još uvek u fazi rasta. Međutim, možemo sasvim sigurno biti savršeni na stepenu razvoja na kome se nalazimo.

Nemojmo se izgovarati dok rastemo u Isusu Hristu. Nemojmo se izgovarati zbog greha, ili tvrditi da zato što nismo postigli savršenu zrelost ona još nije moguća – pa ćemo produžavati da grešimo i padamo u beskonačnost. Savršenstvo – savršena zrelost – to je Božji cilj za svakoga od nas.

23. decembar

SVETI NE KAŽU DA SU SAVRŠENI

„Istinita je reč i svakoga primanja dostojna da Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja.“ (1. Timotiju 1,15)

Namera savršenstva, bilo kakvo da savršenstvo Bog ima na umu za svoju decu, jeste da čast i slava pripadnu Njemu. Oni koji slušaju Boga predstavljaju nagradu za Njegove patnje (Misli s Gore

blagoslova, str. 114). Oni koji poštuju Boga i Njegovom milošću shvate savršenstvo karaktera, daju slavu Hristu (COL 102). Oni koji slušaju Boga daju Hristu slavu zato što je Božja čast povezana sa savršenstvom karaktera Njegovog naroda (Čežnja vekova, str. 577). „Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela i slave oca vašega koji je na nebesima“ (Matej 5,16). Savršenstvo ne predstavlja osnov našeg spasenja. Isusova smrt na krstu, prihvaćena u našu korist, predstavlja osnov našeg spasenja. Poslušnost i hrišćansko savršenstvo daju slavu Njemu. Međutim, savršenstvo ne postoji u udaljenosti od Boga; tako da u suštini, ne dajemo mi slavu Njemu, već On sam sebe proslavlja kroz nas. Ako je to Hristos što deluje u nama, onda to čini On. Hoćemo li mi opravdati Boga svojim svetim životom? Ne – Bog želi da se opravda svim onim što ćemo Mu dozvoliti da ostvari u našem životu.

Moramo se uvek podsećati da Hristova religija podrazumeva nešto više od oprostjenja. Ona znači oslobođenje od greha ovde i sada. To ne znači da više *nećemo* biti grešnici. Čak je i apostol Pavle priznavao da je prvi među grešnicima. Nije rekao da sve vreme greši. Možemo mu se pridružiti u ovom priznanju.

Svako ko tvrdi da je savršen ili bezgrešan jednostavno objavljuje činjenicu da to nije. Ne možemo nikada za sebe tvrditi da smo savršeni zato što koliko god bliže da pridemo Isusu, kod sebe uočavamo sve više grešaka. To je dokazao i apostol Pavle. „Što bliže pridemo Isusu i što jasnije uočavamo čistotu Njegovog karaktera, to ćemo jasnije uočavati užasnu grešnost greha i manje osećati da možemo da uzdižemo sami sebe. Oni koje nebo prepoznaje kao svete, poslednji su da istaknu svoju sopstvenu dobrotu.“ (COL 160)

Iako ne možemo tvrditi da smo savršeni, dok svoje oči držimo usmerene ka Hristu možemo biti savršeni na svakom stepenu svog rasta.

24. decembar

BOG NA SUDU

„I govoraše velikim glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.“ (Otkrivenje 14,7)

Bog je optužen pred svemirom. Našao se na suđenju. On je spreman za ovo suđenje. To je čas *Njegovog* suda koji je došao. Iako je istina da se pre Hristovog dolaska obavlja sud nad *ljudima*, koji podrazumeva ispitivanje nebeskih izveštaja i otkrivanje imena zapisanih u Božjoj knjizi, postoji i nešto više. Uz to ide vest da je došao čas *Božjeg* suda; postoji tesna povezanost između Božjeg suda i suda Njegovog naroda.

U toj sceni iz nebeske sudnice, u kojoj je Bog na suđenju, postoji i tužilac. Otkrivenje 12. poglavlje govori o njemu. To je aždaja, stara zmija, nazvana đavo i sotona, koja ima mnogo optužbi. Jedna od najvećih optužbi jeste da Bog *nije* ljubav. Od početka vremena sotona se trudio da osvedoči ljude da Bog nije ljubav. Druga njegova optužba jeste da Bog ne može da oprost grešnicima. Iako je istina da Bog ne može da oprost greh, On zbog krsta *može* da oprost grešnicima.

Sotona je znao da je cela Božja vladavina pravedna. Znao je da kad bi Bog delovao suprotno svom karakteru pravde, Njegova vladavina bi pala. Ono što nije razumeo bila je Božja ljubav, koja je zasnovala plan pre stvaranja Zemlje, plan koji je omogućavao da se oprost grešnicima i još uvek

zadrži pravda.

Sotona je smatrao da je onemogućio Boga. Ili neće biti oprošteno grešnicima, i takođe ljudi poginuti, ili će grešnicima biti oprošteno, Božja vladavina pasti, a sotona i njegovi anđeli zadobiti vlast nad svemirom. Međutim, krst na usamljenom brežuljku zauvek je rešio ovo pitanje. Kad je Isus uzviknuo: „Svršeno je!“ sotona je znao da je njegova sudbina zapečaćena. Znao je da je s njim svršeno i da sve što mu je ostalo jeste samo da pridobije što je više moguće ljudi da pate i poginu s njim.

Hristov krst je zauvek razrešio optužbe o suprotnosti između Božje milosti i pravde. Dokazano je da je Bog Bog ljubavi, a kad ljudi budu povedeni da posmatraju krst, uvideće da je Bogu suđeno i da je On već odbranjen.

25. decembar

ZBAČENI OPADAČ

„I čuh glas veliki na nebu koji govori: sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista njegova; jer se zbací opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć.“

(Otkrivenje 12,10)

Sotonina optužba da Bog ne može da bude pravedan, i u isto vreme oprostí grešnicima, bila je odbačena delom koje je Hristos ostvario na krstu. Druga optužba koju je neprijatelj usmerio protiv Boga bila je da ako grešnicima i može biti oprošteno, nemoguće je držati Božji zakon. Zamerio je Bogu da je sačinio Zakon koji je nemoguće poslušati. U jednoj knjizi Duha proroštva (COL 314) ova optužba je posebno navedena. „Sotona je tvrdio da je nemoguće da čovek drži Božji zakon.“ Ne zaboravimo ko je taj koji ovo tvrdi. To je sotonina tvrdnja, njegova optužba, i bilo ko drugi ko tvrdi da je čoveku nemoguće da drži Božje zapovesti jednostavno ponavlja sotonine optužbe. Istina je da nismo u stanju da držimo Zakon svojom sopstvenom snagom. „Ali Hristos je došao u čovečjem obličju i svojom savršenom poslušnošću dokazao da božansko i ljudsko zajedno mogu držati svaku od Božjih uredbi... Kad duša prihvati Hrista, ona prima snagu da živi Hristovim životom.“ (Isto)

Od Golgote sotonina optužba da čovečanstvo ne može držati Božje zapovesti postala je najistaknutiji predmet rasprave na Božjem sudu. Taj predmet nije potpuno razrešen ni Isusovim životom; to je optužba na koju mora da odgovori i Božji narod. I upravo ovo je problematična oblast za popularni hrišćanski svet. Oduvek je bilo nekako isto. Ako ljudi čuju o završenom Hristovom delu i kako je naše spasenje osigurano zbog krsta, kazaće: „Amin“ i „Slava Gospodu!“ Ali kad čuju o Božjoj sili za pobedu nad grehom, o poslušnosti i pobedi, postaju čudno tihi.

Mnogi ljudi su uplašeni mogućnošću pobeđe. Zbog nekog razloga ljude hvata strah kad dođe do pobeđe i poslušnosti. To je postala nepopularna tema čak i u našoj Crkvi i ova sklonost treba nešto da nam kaže. Ona treba nešto da pokaže ljudima koji imaju naročiti zadatak, zadatak koji seže dalje od zadatka postavljenog Luteru i reformatorima. Mi moramo dati naročiti doprinos religioznom svetu, a poslušnost verom je značajni deo tog doprinosa. Mi još imamo određeni deo koji treba da obavimo proslavljajući Božje ime pred svetom.

26. decembar

BOŽJA ČAST

„Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu.“ (Rimljanima 8,4)

Zašto bi nas plašila mogućnost prevazilaženja greha i potpune pobeđe? Zašto bismo bili zbunjeni pomišlju da Bog želi da dokaže kakav je u stvari kroz svoj narod? Reč **odbraniti** koristila se u vezi sa ovim. Neki sumnjaju da će bilo šta što mi možemo učiniti odbraniti Boga. Međutim, stvarna suština ovoga je: „Da li je Bog u pravu ili ne? Da li je prav ili kriv? Da li je u stanju da učini ono što kaže?“ To je sotonin izazov.

Jedan od glavnih razloga zbog koga su ljudi nepoverljivi i uplašeni pomislama na pobeđu je taj što još uvek smatraju da im je večna sudbina zasnovana na ponašanju. To ih navodi na veliki nedostatak sigurnosti. Ali ako stvarno verujemo da je naša večna sudbina osigurana dok nastavljamo da prihvatamo Hristovu žrtvu na krstu, nećemo biti obeshrabreni mogućnošću pobeđe. Radovaćemo se toj pomisli! Samo legalista, onaj koji na izvestan način pokušava da spase samog sebe, koji nepoverljivo sluša sve što Bog namerava da ostvari kroz svoj narod, ne može da prihvati pobeđu.

Duh proroštva kaže: „U ljudskom obličju treba da se obnovi Božji lik. Božja čast i Hristova čast povezana je sa savršenstvom karaktera Njegovog naroda“ (Čežnja vekova, str. 577). To je samo deo onoga što će se naći na velikom Božjem sudu.

„Zakon traži pravdu – pravedan život, savršen karakter, a ovo čovek ne može da da. On ne može da ispuni zahteve Božjeg svetog zakona. Ali Hristos, došavši na Zemlju kao čovek, živeo je svetim životom i razvio savršen karakter. On ovo kao besplatan dar nudi svima koji žele da Ga prihvate. Njegov život je zamena za ljudski život. Ljudi tako Božjim trpljenjem dobijaju oprostjenje prošlih greha. Više od toga, Hristos ispunjava ljude Božjim osobinama. On izgrađuje ljudski karakter prema uzoru na božanski karakter, usklađujući duhovnu snagu i lepotu. Tako se u onome koji veruje u Hrista ispunjava pravda Zakona. Bog može biti ‘pravedan i da pravda onoga koji je od vere Isusove!’ Rimljanima 3,26.“ (Isto, str. 656)

27. decembar

SAVRŠENA POSLUŠNOST MOGUĆA

„I svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje, i robimo svaki razum za pokornost Hristu.“

(2. Korinćanima 10,5)

Mora da negde postoji rešenje za problem poslušnosti, pobeđe, savršenstva i svih drugih pitanja koja se danas postavljaju u Crkvi. Teolozi se ne slažu oko svake Pavlove rečenice. Crkveni istoričari i teolozi se ne slažu oko Lutera. Poznavaooci grčkog ne slažu se oko svih grčkih izraza. A ljudi koji koriste Duh proroštva, iako retki, javljaju se sa različitim zaključcima. Međutim, pošto „ni jedna druga svetlost koja je ikada svetlela ili će ikada zasjati nad palim čovekom nije bila tako jasna kao ona koja je proizašla iz Isusovog učenja i primera,“ (Čežnja vekova, str. 175) okrenimo se Isusovom učenju da pronađemo postoji li nešto što nam On kaže o ovome. Ako pažljivo proučite četiri jevanđelja zajedno sa nadahnutim komentarom Hristovog života, naći ćete jednostavne odgovore na

postavljena pitanja. Evo nekoliko navoda iz Svetog pisma i nadahnutog komentara o pobjedi i prevazilaženju greha:

Ni jednom mišlju Isus nije podlegao iskušenju – tako može biti i sa nama. Isus nije u prevazilaženju greha imao prednosti nad nama. Ne postoji nijedna zapovest koju svi ne bismo mogli poslušati. Mi možemo biti poslušni kao što je bio Isus. Isusova služba bila je da nas vrati poslušnosti. Svaki Adamov potomak može milošću održati Zakon. Morate biti savršeni. Moramo postići savršenu pravednost; Bog će je postići za nas. Isusov život u nama proizvešće isto što je u Njemu. Sotona je taj koji nam govori da ne možemo popraviti svoje nedostatke. Oni koji nemaju zajednicu s Hristom ne veruju u snagu pobjede. Cilj hrišćanskog života jeste ostvarenje Hristovog karaktera. Hristov karakter treba savršeno da bude ostvarenu Njegovom narodu.

Ima suviše ovakvih tvrđenja da bismo ih zanemarili. Ne možete ukloniti ove osnove i suočiti se sa istinom koja već dugo postoji u našoj Crkvi. Iako je istina da je Isus bio Bog, božansko biće koliko i ljudsko, i da smo mi samo ljudi, mi možemo činiti isto što i Isus – Njegovom snagom. Mi nikada nećemo biti ono što je Isus. Ali to se uopšte ne tiče činjenice da pomoću Svetoga Duha možemo živeti kao što je On živio.

28. decembar

ODBRANITI BOGA

„I posvetiću ime svoje veliko oskvrnjeno u narodima, koje vi oskvrniste među njima; i narodi će poznati da sam ja Gospod, govori Gospod Gospod, kad se posvetim u vama pred njima.“

(Jezekilj 36,23)

Bog želi da sebe odbrani kroz nas pred svetom. Mi nećemo nikad odbraniti Boga, već je očigledno da će On odbraniti sebe kroz nas. Kako će se to dogoditi? Postoji samo jedan način. U svetinji u kojoj Isus danas služi, nalazimo i način. Tu je žrtveni oltar koji nas podseća na Isusovu žrtvu na krstu, kojom imamo pristup u svetinju. Unutra je sto sa hlebovima, koji predstavlja Isusa, hleb života, Božju reč. Tu je kadioni oltar koji se tiče Hristove pravde i molitava svetih. Na drugoj strani je zlatni svećnjak sa svetlošću svetog ulja; Sveti Duh i hrišćansko svedočenje. Metodologija odnosa prema Hristu – proučavanje Svetog pisma, molitva, hrišćansko svedočenje, Hristova pravednost i Sveti Duh mogu se naći u svetinji. A u svetinji nad svetinjama nalazi se Deset Božjih zapovesti koje mogu da se poštuju Isusovom silom i snagom.

„Perfekcionizam“ nije tema o kojoj možemo bezbedno da raspravljamo. Ali savršenstvo je biblijsko učenje. Mi ne možemo dostići cilj koga nismo svesni. Možda je to najvažniji razlog zbog kojeg nam je o njemu progovoreno. Nije neophodno da provodimo mnogo vremena raspravljajući o tome šta **moramo** biti, već će vreme biti korisno upotrebljeno ako saznamo šta **možemo** postati. Postoji velika razlika između rečenica: „Moraš postići ovaj cilj pre kraja vremena milosti“ i „Bog će voditi svoj narod do pobjede“. Postoji velika razlika između **moram** i **On može**.

Kad se odrekne osnovnog uverenja da ćemo sami postići savršenstvo, nemojmo se sasvim odreći savršenstva. A na kraju poslušnost i neposlušnost su najvažnije pitanje o kome treba da odluči ceo svet na kraju vremena milosti (Čežnja vekova, str. 657). Naša sigurnost zasnovana je na

prihvatanju onoga što je Isus učinio za nas na krstu, a kad je to završeno, možemo sa radošću prihvatiti savršenstvo, poslušnost i pobedu. Isus je naš Prvosveštenik, i On daje ne samo oprostjenje greha, već i snagu onima koji se iskušavaju.

29. decembar

SAVRŠENSTVO – BOŽJE DELO

„Uzdajući se u ovo isto da će onaj koji je počeo dobro delo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.“ (Filibljanima 1,6)

Mi nećemo nikad postati savršeni nastojanjem da budemo savršeni. Tek razmišljanjem o Isusu, Njegovoj ljubavi, Njegovoj žrtvi za nas, Njegovom besprekornom karakteru, i zatim deljenjem te ljubavi sa drugima polako se menjamo u Njegovo obličje. Onaj ko najviše nastoji da nekome drugome pomogne da upozna Isusa biće najviše pokrenut da i sam više razmišlja o Njemu. Oslobodićemo se svega drugoga na šta se oslanjamo, osim na Boga, bilo da je to opravdanje, posvećenje ili proslavljanje. Učinićemo Isusa najvažnijom osobom od koje zavisimo.

Neka vas ne obeshrabruje misao o savršenstvu. Na prvom mestu znajte da se Isus postarao za rast, a drugo, čak i da **jeste** savršeni, bićete svakako poslednji koji ćete to znati, zato što će vaša pažnja biti toliko usredsređena na Isusa da nećete gledati na sebe. Proveravanje sebe da vidite koliko ste savršeni predstavlja put propasti. Tek gledanjem na Isusa ste sigurni. Dok rastemo u iskustvu stalne zavisnosti od Božje sile, sećajmo se ove tvrdnje Duha proroštva: „Ako u svojoj neukosti načinimo pogrešan korak (Zar nije i Avram? Jeste. A David? Jeste. A Ilija? Jeste. Zar nisu i učenici? Jesu) Spasitelj nas ne zaboravlja. Ne treba nikada da se osećamo usamljenima. Anđeli su naše društvo. Utešitelj koga je Hristos obećao da će poslati u svoje ime nastava sa nama. Na putu koji vodi u Božji grad ne postoje teškoće koje oni koji imaju poverenja u Njega ne mogu nadvladati. Nema opasnosti koje ne mogu izbeći. Ne postoji tuga, bol, nikakva ljudska slabost za koju On nije obezbedio lek.“ (MH 249)

Zahvalan sam danas što, iako mi je očajnički potrebna Hristova milost, i iako sam u svojoj neukosti načinio mnogo pogrešnih koraka, On me nije napustio; nije napustio ni tebe. Zar nisi radostan danas zbog toga?

Ne pokušavamo da snizimo Božja merila na nivo svojih postignuća. Ne obeshrabrujmo se zbog onoga što ne postizemo, već držimo svoj pogled uvek usmeren prema Isusu, produžavajući da izabiramo Njegovu kontrolu, a On će dovršiti delo koje je otpočeo u našem životu.

30. decembar

JEDINA VREDNA ODLUKA

„Nego ištite najpre carstva Božjega, i pravde njegove, i ovo će vam se sve dodati.“ (Matej 6,33)

Jedan otac žarko je želeo da njegov sin prestane da gricka nokte. Govorio mu je o tome, ali mu je sin odgovorio da njega nervira to što otac puši. I tako su se pogodili da će se otac odreći pušenja a

sin grickanja noktiju. Na kraju je otac počeo da gricka nokte a sin da puši!

Kakve vrste odluka donosite na početku svake nove godine? Skoro sve naše odluke, ako bolje razmislimo, tiču se problema u ponašanju. One su povezane sa onim što bismo morali da uradimo a nismo, ili sa onim što smo uradili a znamo da nismo trebali.

Naš tekst danas podseća nas da je Bog kome služimo dovoljno veliki da se pobrine za sve što je neophodno u našem životu, kad na prvom mestu tražimo Njega. On može da se pobrine ne samo za naše telesne potrebe već i za sve ostale – uključujući i one oko kojih obično donosimo odluke.

Jeste li već otkrili da su vam obećanja kao kule od peska. Knjiga Put Hristu govori o tome (str. 37). Jeste li se već uverili u istinu da su „naša srca zla i mi ih ne možemo promeniti.“ (Isto, str. 14)

Svi naši naponi usmereni na to da uredimo spoljašnje ponašanje u svom životu uzaludni su zato što se na taj način sve više usredsređujemo na sebe i svoj um udaljujemo od Isusa, koji je jedini izvor snage. On je izjavio da Mu je data svaka vlast i na Nebu i na Zemlji. On je u stanju da se pobrine za sve probleme u našem životu, sa kojima smo se možda borili cele godine, iste one zbog kojih smo donosili odluke krajem prošle godine i pali već u toku prva tri dana. On je dovoljno veliki da se pobrine za svaki problem sa kojim se danas suočavamo.

Vreme je da odlučimo da ovog puta nećemo donositi nikakve odluke osim jedne. To je jedina odluka koju je vredno doneti! Ona se tiče srca, a ne samo spoljašnjosti. To je jedina odluka koja pogađa srce, pobude i namere. Ona se tiče izabiranja zajednice sa Isusom u svakom novom danu, traženja da Ga bolje upoznamo, da provodimo svoje vreme s Njime, jer je On jedini odgovor na sva životna pitanja.

31. decembar

ISUS, TVOJ NAJBOLJI PRIJATELJ

„A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.“

(Jovan 17,3)

Znate li šta znači biti usamljen? Tako usamljen da vam niko ne pravi društvo sem sopstvenih misli? Znate li šta znači kao dete želeti da se igraš sa drugom decom i uvek se sretati sa rujanjem? Znate li šta znači čeznuti za odmorom i ohrabrenjem u svojoj sopstvenoj kući, pa čak i tu sretati se sa ismevanjem i zajedljivošću? Znate li kako boli kad nemate nikoga sa kim možete da razgovarate, nikoga da sa njim nešto podelite? Da li ste osećali bol zbog toga što ste nepoželjni, ili gorko razočarenje zbog raskinutog poverenja?

Da li ste već nekad bili pozvani da se upoznate sa nekim, a taj je došao tek kad je pao mrak – da vas niko ne bi video zajedno? Da li vas je već neko svuda sledio kako bi otkrio nešto što bi mogao da izvrne i tako opravda svoju nameru da vas ubije? Jeste li se ikad vratili u svoj rodni grad, tražeći stare poznanike i rodbinu, a oni vas dočekali kamenicama?

Da li ste se ikad toliko predali da vam nije ništa ostalo? Jeste li se ikad tako borili sa silama zla da vam je umesto znoja sa čela kapala krv? Da li su vas otvrdnuli ljudi ikada grubo tukli, a ljubav prema njima zadržavala vas da im ne uzvratite?

Jeste li ikad osetili oštar bol uzrokovan trnjem koje vam se zarilo duboko u lobanju i slepoočnice. Je li vam ikad neko pljunuo u ranjeno i okrvavljeno lice? Znate li šta znači boriti se i dalje iako krv otiče i natapa grubo drvo? Mislite li da biste se borili i dalje, svojevolejno odlučujući da

umrete za one koji vas mrze, preziru i odbacuju? Jeste li ikad osetili razdirući proboj velikog klina kroz šake i noge? Jeste li ikad osetili svakim živcem svoga tela grubi udarac krsta o dno kamenite rupe? Jeste li ikad visili na ranama koje su se sve više širile dok vam se gomila rugala i bacala kamenje na izmrcvareno telo?

Jeste li bili povređeni? Da li ste patili? Jeste li ikad umirali usamljeni, zbog onih koji su odbili da vam dozvole da im budete prijatelj? Dok je bio na Zemlji, Isus je umro. I na kraju boravka na Zemlji, čeznuo je za prijateljstvom i zajedništvom.

On još uvek čeka i želi da te prihvati. Zar nećeš postati Njegov prijatelj?